virtual-project.eu

ELLE COSIMANO

FINLAY DONOVAN e mortală

ELLE COSIMANO

Seria: *Finlay Donovan*

Volumul 1

FINLAY DONOVAN E MORTALĂ

Original: *Finlay Donovan is Killing It* (2021)

Traducere din limba engleză și note de:
DIANA MORĂRAȘU

virtual-project.eu

BOOKZONE

2021

Capitolul 1

Toată lumea știe că cele mai multe mame sunt gata să omoare pe cineva în orice dimineață, la ora 8.30. În dimineața zilei de marți, 8 octombrie, eu eram pregătită s-o fac de pe la opt fără un sfert. Dacă nu ați fost nevoite să îndesați un prunc de doi ani tăvălit prin sirop de arțar într-un scutec, în timp ce puștoaica voastră de patru ani se hotărăște să-și tragă o tunsoare exact înainte de a pleca la grădiniță, toate astea în timp ce încercați să dați de urma bonei lipsă ștergând zațul de cafea scurs dintr-un ibric preaplin pentru că, în buimăceala provocată de lipsa cronică de somn, ați uitat să puneți filtrul, atunci, dați-mi voie să vă spun eu cum stă treaba.

Eram gata să omor pe cineva. Și nu-mi păsa pe cine.

Eram în întârziere.

Agentul meu literar era deja în metroul care o ducea de la Grand Central la Union Station, unde trebuia să mă întâlnesc cu ea pentru o rezervare pentru brunch, la un restaurant pe care eu nu mi-l puteam permite, ca să discutăm pe îndelete cât de în urmă eram cu munca la o carte pe care am început-o de trei ori și probabil nu o voi termina niciodată pentru că… Dumnezeule, uitați-vă în jurul meu. Plin de motive.

Casa mea cu două etaje, în stil colonial, din South Riding era suficient de aproape de oraș pentru ca întâlnirea stabilită la ora zece să sune rezonabil. Era, de asemenea, suficient de departe de oraș ca să determine niște oameni, altminteri cu scaun la cap, să cumpere păpuși gonflabile în mărime naturală ca să se poată târî pe autostradă în ride-sharinguri fără să plătească taxa sau fără să riște un atac armat din mașină, din partea noastră, a celor care nu ne-am vândut încă sufletele ca să ne cumpărăm păpuși gonflabile personale[{1}].

Nu mă înțelegeți greșit. Îmi plăcea South Riding înainte de divorț. Pe vremea când încă nu aflasem că soțul meu se culca cu agentul nostru imobiliar, care era și membră în consiliul de administrație al asociației de proprietari. Bănuiesc totuși că nu la asta se gândea cucoana cu vânzările când descria *mecca* noastră suburbană ca pe un „târg liniștit”. Pliantul era plin cu poze ale unor familii fericite care se îmbrățișau pe verandele

desuete din fața caselor. Folosea cuvinte precum *idilic* și *liniștit* pentru a descrie vecinătatea, pentru că în paginile lucioase ale unei reviste de imobiliare nimeni nu poate vedea, prin ferestrele închise, pe mama ruptă de oboseală, pruncul gol și lipicios, sau părul, sângele și cafeaua de pe jos.

— Mami, repară! Delia stătea în bucătărie frecându-și cu degetele un petic de păr cu țepi uzi și neuniformi, iar pe deasupra se și zgâriase cu foarfeca. O șuviță subțire de sânge i se prelingea pe frunte. M-am repezit să o șterg cu o bavetă veche înainte să îi picure în ochi.

— Asta chiar că nu pot repara, puiule. Când ieși de la școală, te duc la frizer, da? Am ținut cârpa apăsată pe zona cheală până ce s-a oprit sângerarea. După aceea, cu telefonul îndesat între umăr și ureche, m-am târât pe sub masă ca să adun șuvițele de păr, numărând în gând tonurile de apel.

— Dar nu mă pot duce așa la școală! O să râdă toți de mine! Delia plângea cu lacrimi lipicioase, în timp ce Zachary își freca vafele de cap și se zgâia la ea din scaunul lui înalt.

— Tata ar ști cum să repare asta.

Am luat o masă zdravănă în cap; fiul meu de doi ani a început să boccească. M-am ridicat țeapănă în picioare, fluturând un pumn plin cu șuvițele rare ale fiică-mii. Restul de păr era lipit, în amestec cu siropul, de genunchii nădragilor mei. Înghițindu-mi o înjurătură pe care eram sigură că fiul meu ar repeta-o săptămâni în șir la băcănie dacă aș rosti o cu voce tare, am aruncat părul ciopârțit cu foarfecă al Deliei în chiuvetă.

Undeva pe la al patruzeci și șaptelea târât a intrat mesageria vocală.

— Bună, Veronica. Finlay sunt. Sper că totul e în ordine, am spus mieros, în eventualitatea că ar fi fost călcată de vreo mașină sau poate i-a luat foc casa azi-noapte și a ars de vie. Nimeni nu vrea să fie un nemernic și să lase mesaje în care promite cuiva că-l strânge de gât că a întârziat doar ca să afle că omu' fusese deja omorât. Te așteptam la șapte și jumătate, să pot ajunge și eu la întâlnirea din oraș, dar presupun că ai uitat, nu? Inflexiunea mea voioasă de la sfârșitul propoziției sugera că era în regulă. Că noi suntem în regulă. Dar nu era în regulă. *Eu* nu eram în regulă. Dacă asculți mesajul, dă-mi un telefon. Te rog, am adăugat înainte de a închide. Asta pentru că ascultau copiii, iar noi suntem mereu politicoși și folosim „te rog" și „mulțumesc".

Am închis, l-am sunat pe fostul meu soț și am înghesuit iar telefonul

între umăr și ureche, renunțând la speranța că voi mai putea salva ceva din ziua asta.

— Nu vine Vero? a întrebat Delia, cercetându-și cu ochi critic opera din păr și încruntându-se la degetele ei roșii și cleioase.

— Nu știu.

Probabil că Vero ar lua-o în brațe și ar scoate din claia de pe capul ei cine știe ce creastă la modă. Sau ar ascunde-o sub o elaborată coadă împletită. Eram absolut sigură că orice încercare similară din partea mea nu ar face decât să înrăutățească lucrurile.

— Poți s-o suni pe mătușa Amy?

— Tu nu ai o mătușă Amy.

— Ba da, am. Era sora Theresei în colegiu. Ea îmi poate repara părul. A studiat *cometica.*

— Vrei să spui *cosmetica.* Și nu, nu e mătușa ta doar pentru că a fost în aceeași frăție cu Theresa în colegiu.

— Îl suni pe tata?

— Da.

— *El* știe cum să repare lucrurile.

Am afișat un zâmbet forțat. Steven știe și cum să strice lucrurile. Cum ar fi visurile și jurămintele de nuntă. Dar nu am spus asta cu voce tare. Am scrâșnit din dinți, pentru că psihologii pediatrici zic că nu e bine să îți critici fostul în fața copiilor. Și bunul simț îți spune, de asemenea, că n-ar trebui s-o faci tocmai când aștepți să răspundă la telefon ca să-l poți ruga să aibă grijă de ei.

— El folosește „lipici de rață”, a insistat Delia, ținându-se după mine prin bucătărie în timp ce aruncam resturile micului dejun la gunoi și am trântit farfuriile în chiuvetă, cu sănătatea mea mentală cu tot.

— Vrei să zici „bandă adezivă”[{2}]. Nu-ți poți repara părul cu bandă adezivă, scumpa mea.

— Ba tata poate.

— Taci puțin, Delia.

I-am făcut semn să tacă. Fostul meu soț a răspuns în cele din urmă la telefon.

— Steven? Părea sâcâit chiar înainte de-a apuca să zică bună dimineața. Dacă stau bine să mă gândesc, mi se pare că nici n-a zis bună dimineața. Am nevoie de o favoare. Vero n-a apărut și eu deja am întârziat la întâlnirea

cu Sylvia, în oraș. Aș avea nevoie să-l las pe Zach la tine pentru câteva ceasuri. Din scaunul înalt, fiul meu mi-a trimis o strâmbătură însiropată, în timp ce eu mă străduiam să curăț pata de pe pantaloni cu cârpa umedă. Era singura mea pereche decentă de pantaloni. De lucrat, lucrez în pijamale. A, și s-ar putea să aibă nevoie de-o baie.

— Mda, a spus Steve tărăgănat. Despre Vero…

M-am oprit din tamponat nădragii și am scăpat cârpa umedă în geanta desfăcută cu scutece de la picioarele mele. Cunoșteam tonul ăsta. Era același pe care-l folosise când m-a anunțat că s-a logodit cu Theresa. Era tonul pe care l-a folosit luna trecută când mi-a zis că a dat lovitura cu afacerea de amenajări pentru exterior grație contactelor imobiliare ale Theresei, așa că era în bani și, da, apropo, tocmai și-a angajat un avocat ca să ceară custodie comună.

— Am vrut să te sun ieri, dar Theresa și cu mine am avut bilete la meci și nici nu ne-am dat seama când a trecut ziua.

— Nu. M-am agățat de bufet. *Nu, nu, nu.*

— Lucrezi de acasă, Finn. Nu ai nevoie de o bonă full time pentru Zach…

— Nu face asta, Steven. M-am masat între sprâncene, unde înflorea o minunată durere de cap, în timp ce Delia mă trăgea de pantaloni și se smiorcăia invocând nu știu ce bandă adezivă.

— Așa că am concediat-o, a zis.

Nemernicule.

— Nu-mi permit să te finanțez la nesfârșit…

— Să mă finanțezi? Sunt mama copiilor tăi! Asta se cheamă pensie alimentară.

— Ai întârziat cu rata la mașină…

— Numai până iau avansul pentru carte.

— Finn. De fiecare dată când îmi rostea numele suna ca o înjurătură.

— Steven.

— Cred că e timpul să te gândești să-ți iei o slujbă adevărată.

— Cum ar fi udarea răsadurilor din cartier? Mda, am făcut-o și pe asta. *Asta* e adevărata mea slujbă, Steve.

— Să scrii cărți de doi bani nu e un serviciu adevărat.

— Se cheamă suspans romantic. Și am primit deja jumătate din sumă avans. Sunt sub contract. Nu pot să ies dintr-un contract când am eu chef.

Ar trebui să le dau banii înapoi. Și, pentru că mă simțeam deosebit de ofensată, am adăugat: Sau poate vrei să mă finanțezi tu și cu asta?

A mormăit ceva în barbă, în vreme ce eu m-am aplecat să șterg băltoaca de zaț de cafea de pe podea. Mi-l și imaginam stând la masa imaculată din bucătăria casei lui cu un design perfect din oraș, cu o cană cu cafea franțuzească în față, smulgându-și puținul păr care i-a mai rămas pe cap.

— Trei luni.

Răbdarea îi părea la fel de friabilă ca părul din vârful capului, dar am păstrat gândul ăsta pentru că nevoia de a sta cineva cu copiii era mai mare decât satisfacția de a-i fi ciufulit fragilul ego masculin.

— Ai întârziat trei luni cu ipoteca, Finn.

— Vrei să zici chiria. Chiria pe care ți-o plătesc *ție*. Scutește-mă, Steve.

— Și Asociația de proprietari intenționează să pună sechestru pe casă dacă nu plătești factura pentru evaluare pe care ți-au trimis-o în iunie.

— Și de unde știi tu asta, mă rog? l-am întrebat, deși știam răspunsul. Se culca cu agentul nostru imobiliar, iar agentul de credite era cel mai bun prieten al lui. *Așa* știa.

— Copiii ar trebui să vină să stea cu mine și cu Theresa. Permanent.

Am fost cât pe ce să scap telefonul. Am lăsat din mână mormanul de prosoape de hârtie, am dat năvală din bucătărie și mi-am coborât vocea până a devenit un șuierat aspru:

— Categoric, nu. Nici în ruptul capului nu-mi trimit copiii să stea cu femeia aia.

— Abia reușești să-ți plătești cumpărăturile din cât câștigi.

— Poate aș fi avut timp să-mi termin cartea dacă nu mi-ai fi concediat bona.

— Ai treizeci și doi de ani, Finn…

— Ba nu. Aveam treizeci și unu. Lui Steven îi era ciudă că eram cu trei ani mai tânără decât el.

— Nu poți sta toată viața închisă în casa aia inventând povești. Avem facturi reale, probleme din viața reală pe care trebuie să le rezolvi.

— Ticălosule, am mormăit încet în barbă. Pentru că adevărul doare. Iar Steve era cel mai mare și mai dureros adevăr dintre toate.

— Uite ce-i, a continuat, nu vreau să fiu personajul negativ în povestea asta. L-am rugat pe Guy să amâne până la sfârșitul anului, să-ți dea timp să îți găsești ceva.

Guy. Prietenul lui din frăție devenit avocat de divorțuri. Același Guy, care în colegiu a ciocnit prea multe beri și a vomat pe bancheta din spate a mașinii mele, era acum avocatul care sâmbăta juca golf cu judecătorul, și asta m-a costat weekendurile cu copiii mei. Și, ca să pună capac la toate, Guy l-a aburit pe judecător să îmi ia jumătate din avansul pentru ultima carte și să i-l dea Theresei, recompensă pentru stricăciunile pe care i le-am făcut la mașină.

Bun, de acord.

Recunosc că a mă îmbăta și a îndesa un pumn de plastilină din setul Deliei în țeava de eșapament a BMW-ului Theresei nu au fost cea mai bună modalitate de a face față veștii că ea și Steve s-au logodit; dar a o lăsa să plece liniștită cu jumătate din avans *și* cu soțul meu era ca și cum mi-ar fi pus cineva sare pe rană.

Din sufrageria goală, mă uitam la Delia cum răsucea pe un deget roșu și lipicios ce-i mai rămăsese din păr. Zach se smiorcăia, fâțâindu-se în scăunelul lui înalt. Dacă nu găseam o modalitate de a câștiga niște bani în următoarele trei luni, Guy o să găsească o cale de a-mi lua copiii și de a-i da Theresei.

— Am întârziat deja, n-am timp să vorbesc despre asta acum. Pot să-l aduc pe Zach la tine, sau nu? *Nu plâng, nu plâng…*

— Da, a zis el agasat. Steven nu știa ce înseamnă agasarea. El își servea cafeaua și se bucura de opt ore de somn neîntrerupt în fiecare noapte. Finn, îmi pare r…

Am închis. Nu era la fel de satisfăcător ca un genunchi în vintre și, da, probabil era copilăresc și banal, dar o parte din mine s-a simțit mai bine după ce i-am închis în nas. Acea foarte mică parte (dacă mai era vreuna) care nu era mânjită cu sirop și în întârziere la întâlnire.

Nu contează. Tot nu eram bine. Toate erau pe dos.

Am simțit altă smucitură de pantaloni. Delia se uita în sus la mine cu ochii înlăcrimați, cu părul jumulit care arăta acum ca un morman de țepi năclăiți de sânge.

Am oftat adânc.

— Știu. Bandă adezivă.

Când am deschis ușa de serviciu, un aer umed, de toamnă a năvălit în interior. Am aprins singurul bec, dar spațiul îngust era tot întunecat și deprimant, gol, goluț, cu excepția petei de ulei de pe ciment lăsate în urmă

de Fordul lui Steve și de bătrânul meu Dodge învelit în praf. Cineva desenase un falus pe mizeria de pe geamul din spate. Delia nu m-a lăsat să îl șterg, a zis că seamănă cu o floare, iar mie mi se părea o metaforă perfectă pentru viața mea actuală. De peretele din spate al garajului era lipit un banc de lucru; deasupra lui, un dulap imens pentru unelte, prins în perete. Numai că nu mai era nicio unealtă. Numai mistria mea pentru grădinărit, luată cu zece dolari de la magazin, unul dintre puținele lucruri pe care Steve nu le luase când a golit garajul. Toate celelalte erau pentru afacerea lui cu amenajări exterioare, așa a zis. Am început să caut printre resturile uitate pe bancul de lucru: șuruburi tocite, un ciocan rupt, o sticlă aproape goală cu soluție de curățat tapițeria. Și am reușit să găsesc o rolă argintie de bandă adezivă. Era la fel de unsuroasă și plină de păr ca pruncii mei, așa că am luat-o și am adus-o în casă.

Ochii înlăcrimați ai Deliei s-au luminat. S-a uitat la banda adezivă cu siguranța fetei care încă nu a fost dezamăgită de cel mai important bărbat din viața ei.

— Ești sigură că asta vrei? am întrebat-o, cu mâna plină de șuvițele ei de un castaniu roșcat.

Ea a încuviințat. Am luat o pălărie împletită de pe cuierul din hol și m-am întors la bucătărie. Zach se uita la noi cu o bucată de vafă lipită de cap. Își împletea și își despletea degetele și făcuse ochii mari, afișând o expresie aproape mistică. Eram aproape sigură că tocmai făcea treaba mare.

Perfect. Steven va putea să-l schimbe.

Foarfecă mea era îngropată sub un teanc de farfurii murdare, așa că am scos un cuțit din suportul de pe bufet. Banda s-a desprins de pe rolă cu un sunet ascuțit. Am încercat să țin șuvițele tăiate lipite de o parte a capului Deliei, în timp ce îi înfășuram banda de jur-împrejur, ca o hidoasă coroană argintie, până când părul a fost (cât de cât) lipit. Cuțitul era bont, abia dacă reușeam să tai cu el banda.

Dumnezeule.

Am zâmbit forțat și i-am îndesat bine pălăria împletită, suficient de mult cât să acopere evidența. Delia mi-a zâmbit, dându-și smocul de șuvițe à la Frankenstein din ochi cu degetele ei micuțe.

— Mulțumită? am întrebat-o încercând să nu mă agit și să nu-i atrag atenția asupra buclelor care se desprinseseră și acum se odihneau pe umărul ei.

A încuviințat.

Am îndesat cuțitul și banda adezivă în rucsac alături de telefon și l-am înșfăcat pe Zach din scăunelul lui înalt, ridicându-l suficient de sus ca să pot adulmeca ce a produs. Satisfăcută, l-am sprijinit de șold și am trântit ușa în urma noastră.

Eram bine, mi-am spus în gând în timp ce apăsam telecomanda ușii garajului. Mecanismul s-a pus în mișcare, răsunând un scrâșnet oribil care a acoperit sporovăială copiilor, în timp ce ușa se deschidea, iar lumina cenușie a soarelui de toamnă inunda garajul. Am intrat toți în camionetă și am potrivit cu atenție pamperșii umflați ai lui Zach în port-bebeul din spate. Nu era la fel de satisfăcător ca un șut în ouăle fostului meu soț, dar pentru ziua de azi mă mulțumeam cu un bebeluș cleios de doi ani într-un scutec plin de rahat.

— Unde merge Zach? a întrebat Delia în timp ce porneam mașina și ieșeam din garaj.

— Zach merge acasă la tata. Tu mergi la școală. Iar mami… Uitându-mă în retrovizoare, am apăsat butonul telecomenzii și am așteptat ca ușa să se închidă în spatele nostru. Nimic.

Am tras frâna și m-am întors în garaj, să văd despre ce era vorba. Becul mecanismului se stinsese. La fel și luminile de pe verandă, și lumina din dormitorul Deliei, pe care mereu uita să o stingă. Am scos telefonul din geantă și am verificat data.

Rahat. Depășisem cu treizeci de zile termenul facturii la electricitate.

Mi-am lipit capul de volan și am rămas acolo. Va trebui să-l rog pe Steve să o plătească. El va trebui să sune la compania de electricitate și să-i roage să dea drumul la lumină; din nou. Va trebui să-l rog să treacă pe la mine și să închidă manual ușa garajului. Iar Guy probabil va afla despre toate astea până ce mă voi întoarce eu acasă.

— Unde mergem, mami? a întrebat Delia.

Am ridicat capul și m-am holbat prostește la lopățica roz din dulap. La fereastra întunecată a biroului în care nu mai pusesem piciorul de săptămâni. Și la bălăriile care năpădiseră aleea din față, și la teancul de facturi pe care poștașul le lăsase pe prima treaptă când n-au mai încăput în cutia poștală. Am dat înapoi, prinzând fețele mucoase, lipicioase și îngerești ale copiilor mei în oglinda retrovizoare când am întors încet și am intrat pe șosea. Mă durea inima la gândul de a-i pierde în favoarea lui Steve

și a Theresei.

— Mami o să găsească o cale de a face niște bani.

Capitolul 2

Era zece și treizeci și șase de minute când am ajuns în sfârșit în Vienna, la Panera, prea târziu pentru micul dejun, prea devreme pentru aglomerația de la prânz, dar chiar și așa tot nu am putut găsi un loc de parcare. Când am sunat-o pe Sylvia și i-am explicat că voi ajunge prea târziu pentru rezervarea de la restaurantul de fițe ales de ea, mi-a cerut să-i spun un loc aproape de o stație de metrou care să deschidă devreme și să nu ceară rezervare. Cum mă simțeam vinovată și epuizată în timp ce făceam slalom în traficul aglomerat de pe autostrada cu plată, Panera a fost primul cuvânt care mi-a ieșit din gură, iar Sylvia a închis înainte să apuc să retractez.

Parcarea de la Panera era plină, debordând de Audi strălucitoare, Beemer și Mecedesuri. Cine erau toți oamenii ăștia și de ce nu erau la birou? Chiar așa, eu de ce nu eram la un birou?

Am strecurat camioneta în parcarea unei curățătorii și am cules ultimele fire din părul Deliei de pe pantaloni înainte de a mă preda. Mi-am pus o pereche de ochelari de soare uriași care-mi ascundeau aproape toată fața, mi-am așezat peruca din mătase pe cap, am ciufulit puțin buclele lungi, blonde și ondulate și m-am mânjit cu ruj roșu peste conturul natural al buzelor mele. M-am zgâit la imaginea mea în oglinda retrovizoare. Era similară cu versiunea mea de pe coperta propriilor cărți, dar în același timp nu era. În nălucirile mele, eram misterioasă și rasată, ca o romancieră care vrea să își păstreze identitatea secretă în fața hoardei de fani turbați. Dar, în lumina ștearsă a camionetei uzate, cu pantalonii plini de pete cleioase și păroase, cu cremă pentru bebeluși sub unghii și cu o șuviță din propriul meu păr castaniu ieșind încăpățânată de sub marginea perucii, arătam ca cineva care se străduiește prea tare să fie altcineva decât este.

Să fim sinceri, nu purtam o perucă de dragul de a-mi impresiona agenta. Sylvia știa deja cine sunt. Și cine nu sunt. Astăzi o purtam ca să nu fiu dată afară de la Panera. Dacă aș reuși să trec de prânzul ăsta fără a fi recunoscută drept dezastrul căruia i s-a interzis accesul în acest local acum opt luni, aș fi pe deplin mulțumită.

Am săltat pe umăr imitația mea de rucsac de firmă, am respirat adânc,

rugându-mă ca managera Mindy să-și fi dat demisia sau să fi fost concediată de când am fost ultima oară aici, când Theresa a insistat să ne rezolvăm divergențele la un prânz.

Am intrat în restaurant, privind pe furiș printre șuvițele lungi și blonde ale perucii care-mi atârnau peste ochi. Sylvia era deja la rând, studiind meniul de pe peretele din spatele caselor de marcat de parcă ar fi fost scris într-o limbă străină. Am stat lângă ea mai bine de un minut, apoi am strigat-o și abia atunci m-a băgat în seamă.

— Finlay? Tu ești?

M-am strecurat în spatele Sylviei și m-am uitat pe furiș peste umărul ei la angajații din spatele tejghelei. N-am zărit-o pe managera Mindy sau alte fețe familiare printre ei, așa că mi-am dat șuvița rebelă de păr personal după ureche.

— Îmi cer scuze că nu am reușit să ajung la întâlnire, am spus. Am avut o dimineață explozivă.

— Văd. Sylvia a trecut de la analizarea meniului, la analizarea mea. Și-a lăsat ochelarii mai jos pe nas cu o unghie roșie și lungă: De ce porți chestia asta?

— E o poveste lungă. Relația mea cu Panera era complicată. Îmi plăcea supa lor. Celor de la Panera nu le-a plăcut că am turnat-o în capul altui client. În apărarea mea, trebuie să spun că Theresa a început totul, când a încercat să îmi explice motivele pentru care s-a culcat cu soțul meu.

— Ai ceva pe pantaloni, a zis Sylvia, strâmbându-se la o pată păroasă de sirop.

Am strâns buzele. Am încercat să zâmbesc. Sylvia era exact new-yorkezul pe care vi l-ați imagina dacă v-ați uitat prea mult la televizor. Probabil pentru că era din New Jersey. Pantofii ei erau din Milano. Machiajul arăta ca și cum ar fi coborât dintr-un DeLorean din anii 1980, iar hainele ei s-ar putea să fi fost jupuite de pe o felină mare din junglă.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat un angajat din spatele unei case. Sylvia s-a apropiat de tejghea, l-a chestionat pe tânăr despre opțiunile fără gluten și a comandat un sandvici cu ton și un bol cu supă de ceapă franțuzească.

Când mi-a venit rândul, am ales cel mai ieftin fel din meniu: o porție din supa zilei. Sylvia a fluturat cardul și a spus „Fac eu cinste”, așa că am adăugat un sandvici cu șuncă și brie și o felie de cheesecake.

Ne-am luat tăvile și ne-am îndreptat spre sală, să găsim un loc. Pe drum, am pus-o la curent pe Sylvia cu detaliile însângerate ale dimineții mele. A avut și ea copii odinioară, cu multă vreme în urmă, așa că nu era chiar lipsită de înțelegere, deși nu părea deosebit de impresionată de spectacolul de rahat al zbaterilor mele de mamă singură.

Cum toate separeurile erau ocupate, ne-am repezit spre singura masă liberă pentru două persoane din mijlocul sălii supraaglomerate. Într-o parte, era o studentă cu căști pe cap care se zgâia în ecranul MacBook-ului. În partea cealaltă, o femeie între două vârste, singură, frunzărea prin farfuria ei cu macaroane cu brânză. Sylvia s-a strecurat printre mese și s-a așezat pe scaunul tare cu spătar, cu un aer exasperat. Eu am dat drumul portofelului în rucsac și l-am pus jos, în peticul de loc gol de la picioarele mele. Femeia de lângă mine s-a uitat urât la geantă, apoi a ridicat ochii spre mine. Am îngăimat un zâmbet și am început să sorb din paharul cu ice-tea până ce cucoana s-a întors în sfârșit la mâncarea ei.

Sylvia se strâmba la sandviciul ei:

— Mai spune-mi o dată de ce am ales locul ăsta?

— Pentru că durează o veșnicie până cureți o rană la cap. Îmi pare tare rău că am întârziat.

— Cum stai cu termenul de predare? a întrebat cu gura plină de ton. Spune-mi te rog că am luat metroul până aici pentru niscaiva vești bune.

— Nu tocmai.

Mestecând, m-a fulgerat din priviri:

— Spune-mi măcar că ai un plan.

M-am aplecat asupra tăvii din fața mea, cercetându-mi mâncarea.

— Oarecum.

— Ți-au dat jumătate din sumă avans. Spune-mi că nu mai ai mult.

M-am aplecat peste masă și am vorbit în șoaptă, recunoscătoare că studenta de alături purta căști:

— Ultimele mele crime au fost atât de convenționale. Am devenit prea previzibilă. Mi se pare c-am intrat într-o rutină, Syl.

— Păi, schimbă abordarea. Flutura lingura prin aer, ca și cum conceperea unui roman era orice, numai mare lucru, nu: Contractul nu precizează cum trebuie să se deruleze acțiunea, câtă vreme îți predai manuscrisul până luna viitoare. Poți face asta, da?

Am luat o gură zdravănă din sandvici ca să evit răspunsul. Dacă trăgeam

tare, aș fi putut termina o primă formă în opt săptămâni. Cel puțin șase.

— Cât de greu poate fi? Doar ai mai făcut asta, nu?

— Da, dar de data asta o să fie nasol. Am gustat supa. Avea gust de carton. Ca toate pe care le-am mâncat de la divorț încoace: Aș omorî pe cineva pentru puțin sos cald, am mormăit, uitându-mă pe masa de alături; sare, piper, zahăr și șervețele. Niciun sos cald. Dar femeia nu cred că a observat. Se holba la geanta mea deschisă de jos. Am îndesat adânc portofelul, ascunzând vederii tot conținutul rucsacului. Cum ea continua să se zgâiască, i-am aruncat o privire încruntată.

— Nu înțeleg ce poate fi atât de greu. Ai o femeie dulce, frumoasă, bună, care trebuie salvată de un tip foarte rău. Tipu' cel rău e pus cu botu' pe labe, femeia cea bună este profund recunoscătoare, toată lumea trăiește fericită până la adânci bătrâneți și tu primești un cec gras.

Am rupt un colț de pâine.

— Despre cecul ăla…

— Categoric, nu. Sylvia m-a amenințat cu lingura: Nu mă pot duce la ei să le spun că vrei un alt avans.

— Știu. Dar cartea asta presupune atâta cercetare, am spus în șoaptă. Vorbim despre cluburi de noapte sordide, instrumente de tortură, parole secrete… Chestiile astea sunt cu totul în afara ariei mele de expertiză. De obicei sunt foarte curată. Știi tu, conservatoare. Nimic prea deocheat. Dar asta… Am străpuns un capăt al feliei de plăcintă: Asta e diferită, Syl. Dacă reușesc s-o dau gata, sunt următoarea celebritate în domeniu.

— Orice-ai face, fă-o repede. Știi ce, hai s-o îngropăm pe asta și trecem la următoarea.

Am scuturat din cap.

— Nu vreau să mă grăbesc cu asta. Vreau să fie un mare succes. Avansurile astea de două, trei mii de dolari nu merită atâta timp și efort. Indiferent ce contract va apărea după aceea, trebuie să fie marea relansare a carierei mele. Altfel mă las de meserie, am spus cu gura plină de plăcintă. Și am continuat: Dacă asta merge bine, pentru următoarea nu accept niciun cent mai puțin de cincisprezece mii.

— De acord. Dă-o gata pe asta și vorbim după aceea despre următoarea.

Telefonul Sylviei a început să vibreze pe masă. A mijit ochii spre numărul de pe ecran:

— Trebuie să răspund. Scuze, a zis strecurându-se în spațiul îngust dintre

mese. Cum m-am întors să-i permit Sylviei să treacă, femeia de la masa de alături mi-a surprins privirea. Cu furculița în echilibru precar deasupra farfuriei cu macaroane cu brânză, s-a uitat fix la mine pentru câteva clipe ciudat de lungi, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva mă recunoscuse în ciuda perucii și a machiajului. Sau poate a recunoscut peruca. Până acum nimeni nu mi-a cerut un autograf. Dacă m-ar ruga să-i semnez un șervețel, cred că m-aș îneca. Nu știu sigur dacă am fost ușurată sau dezamăgită când și-a luat privirea de la mine și s-a întins după geanta ei.

M-am întors la sandviciul meu, verificându-mi printre îmbucături mesajele ratate. Unul de la Steven, care voia să știe dacă mai întârzii mult. Două de la compania de cărți de credit care îmi amintea că depășisem nu știu ce termen. Și un e-mail de la editorul meu, care mă întreba cum stau cu cartea. Aveam sentimentul ciudat că sunt urmărită, dar femeia de alături era aplecată peste o bucată de hârtie și scria ceva.

Peste alte câteva minute Sylvia s-a întors în sală. Mi-a stat inima când am văzut că nici măcar nu se sinchisește să se așeze din nou la masă.

— Iartă-mă, scumpo. Dar trebuie să plec, a zis ea, întinzându-se după geantă. Trebuie să prind metroul înapoi spre centru. Am o ofertă fabuloasă care a apărut pentru un alt client și nu am la dispoziție decât o fereastră de patruzeci și opt de ore. Trebuie să mă mișc repede, înainte ca oferta să fie retrasă. Și-a pus geanta pe umăr: Mi-ar fi plăcut să avem mai mult timp să vorbim.

— Nu, e-n regulă, am asigurat-o. Dar nu era în regulă. Toată povestea asta nu era în regulă. E numai și numai vina mea, am adăugat.

— Da, asta așa e, a încuviințat, punându-și ochelarii de soare și lăsându-mă cu comanda ei cu tot. Acum vezi ce faci cu cartea aia fabuloasă și anunță-mă când ai terminat.

M-am ridicat, am schițat un zâmbet forțat în timp ce schimbam niște pupături nefirești pe obraz, ce ne făceau să semănăm cu niște prietene care chiar n-aveau niciun chef să se atingă. Sylvia era din nou cu telefonul la ureche înainte să iasă pe ușa restaurantului.

M-am prăbușit din nou în scaunul meu. Femeia care stătea lângă noi dispăruse și m-am uitat repede în jos, răsuflând ușurată la vederea rucsacului cu portofel cu tot înăuntru. Am curățat tava Sylviei, aruncând farfuriile și tacâmurile la coșurile pentru deșeuri reciclabile. Când m-am

întors la masă, am găsit sub farfurie o hârtie împăturită. M-am uitat încă o dată în jur după femeia de alături care scrisese ceva la un moment dat, dar nici urmă de ea. Am despăturit biletul.

50.000 $ cash
HARRIS MICKLER
NORTH LIVINGSTON Nr. 49
ARLINGTON

Și un număr de telefon. Am mototolit biletul și am dat să-l arunc la coș. Dar semnul dolarului – și toate zerourile aferente – mi-au stârnit curiozitatea. Cine era Harris Mickler? Și de ce avea atâția bani cash? Și de ce femeia de alături a lăsat biletul pe tava mea, când ar fi putut foarte bine să mi-l dea ea însăși?

Am vârât bilețelul ciudat în buzunar și mi-am luat geanta. Soarele amiezii se reflecta în parbrizele mării de mașini de afară și am cotrobăit orbește prin geantă după cheile mașinii, luptându-mă să-mi amintesc unde le lăsasem. Am ajuns la spălătorie, dar cheile erau în continuare de negăsit, așa că stăteam lângă camionetă înjurând abisul din geanta mea. Am simțit câteva șuvițe de-ale Deliei gâdilându-mă la încheietură, iar degetele mi s-au lipit de rola cleioasă de bandă adezivă pe care o folosisem ca să-i repar freza. Am încercat s-o împing deoparte, dar m-am înțepat în ceva. Cu un țipăt scurt, am tras mâna din geantă.

O șuviță subțire de sânge mi se prelingea pe degete. Am cules cu atenție cârpa pătată de sânge cu care ștersesem dimineață fruntea fiică-mii. Sub ea am dat peste cuțitul bont de bucătărie pe care-l aruncasem în geantă, alături de cheile mașinii.

Am apăsat baveța pe tăietura superficială și am dat tare aerul condiționat, așteptând să mi se oprească sângerarea. Aerul de afară era răcoros, prevestea toamna, dar mașina fierbea sub soarele amiezii, iar părul meu era deja ud leoarcă de sudoare pe sub peruca aspră. Mi-am dat-o jos și am înghesuit-o în rucsac, împreună cu ochelarii de soare. O femeie mult prea bine făcută, cu un coc ordonat de mamă responsabilă, se holba în spate, la mine, prin oglinda retrovizoare. Mi-am șters rujul roșu cu aceeași baveță, simțindu-mă ca o impostoare. Pe cine încercam să păcălesc? Nicio șansă să termin cartea asta într-o lună. Cu fiecare zi pierdută, legănată de iluzia că voi reuși să îmi câștig existența ca scriitoare, eram cu o zi mai aproape de a-mi pierde copiii. Ar trebui să o sun pe Sylvia acum, aici, și să-

i spun adevărul.

Am scos telefonul din buzunar. Odată cu el, a căzut și biletul ăla ciudat. L-am desfăcut.

Cincizeci de mii de dolari.

M-am uitat la telefon. Apoi din nou la bilet, curiozitatea făcându-mă să zăbovesc la numărul de telefon din josul paginii.

Puteam oricând să spun că am greșit numărul, nu? Telefonul bipăia în timp ce tastam. O femeie a răspuns după primul sunet de apel.

— Alo? Vocea ei liniștită era ezitantă.

Am deschis gura, dar nu mi-a ieșit nimic inteligent.

— Alo?

— Ai găsit biletul.

Nu prea știam ce să spun, așa că am dat-o cotită:

— Crezi?

A răsuflat, cu un tremur de nerăbdare, în telefon.

— Nu am mai făcut niciodată asta. Nici măcar nu știu dacă fac ceea ce trebuie.

— Ce să faci?

A chicotit, un râs panicat, aproape isteric, care s-a stins într-un fornăit. Legătura era atât de bună, era ca și cum ar fi stat acolo, chiar în fața mea. M-am uitat prin parbriz la mașinile din jur, așteptându-mă s-o văd întorcându-mi privirea.

Degetul meu se învârtea deasupra butonului roșu de pe ecran.

— Ești bine? am întrebat-o, împotriva oricărei rațiuni. Ai nevoie de ajutor, ceva?

— Nu, nu sunt bine. Și-a suflat nasul în receptor, iar conexiunea a devenit neclară, ca și cum ar fi vorbit ținând un teanc de șervețele.

— Soțul meu… a continuat. El… Nu e un om cumsecade. Face niște chestii ciudate. Teribile. Dacă ar fi făcut-o numai o dată, hai să zic, aș fi înțeles, dar au fost și altele. Multe altele.

— Care altele? Nu înțeleg ce am eu de-a face cu chestiile astea. Ar *trebui să închid,* mi-am spus. Povestea devenea ciudată rău.

— Nu-i pot spune că știu. Ar fi… foarte, foarte rău. Trebuie să mă ajuți. A respirat adânc în receptor; poate că și degetul ei se plimba pe deasupra butonului roșu. După o pauză apăsătoare, a zis: Vreau s-o faci.

— Ce să fac? am întrebat, străduindu-mă să înțeleg.

— Ce știi tu să faci. Cum ai zis, curat. Îl vreau dispărut. Am cincizeci de mii bani lichizi. Voiam să-i folosesc ca să-l părăsesc. Dar ar fi mai bine așa.

— Așa cum?

— În seara asta o să fie la The Lush, la un eveniment social. Nu vreau să știu cum se va întâmpla. Sau unde. Sună la numărul ăsta când ți-ai făcut treaba.

Legătura s-a întrerupt.

Am clătinat din cap, încă ametită de cotitura bizară a conversației. M-am uitat în jos, la bavețica pătată de sânge din poală. La cuțitul bont din rucsacul deschis și la banda adezivă plină de părul Deliei. Mi-am amintit de fața palidă a femeii care asculta conversația noastră între două priviri furișate spre geanta mea de pe podea.

Tipu' cel rău e adus cu botu' pe labe, femeia cea bună este profund recunoscătoare, toată lumea trăiește fericită până la adânci bătrâneți și tu primești un cec gras.

Dumnezeule.

Dacă asta merge bine, pentru următoarea nu accept niciun cent mai puțin de cincisprezece mii… Știi ce, hai s-o îngropăm pe asta și trecem la următoarea.

Cincizeci de mii de dolari. A crezut că am spus cincizeci de mii de dolari.

Nu. *Nu, nu, nul*

Le-am îndesat pe toate la loc în rucsac. Biletul. Ce să fac cu biletul? Să-l arunc? Să-l ard? Să mă întorc la Panera, să-l fac bucăți și să-l arunc la toaletă? Cu cât scap de el mai repede, cu atât mai bine. L-am mototolit și am coborât geamul, ținându-l în pumn deasupra asfaltului încins.

Cincizeci de mii de dolari.

Am ridicat geamul la loc, vârând din nou biletul în buzunar și pornind mașina. Inima îmi bubuia nebunește în timp ce ieșeam din parcare, atentă să-mi folosesc corect farurile de semnalizare și verificându-mi viteza. Dacă eram trasă pe dreapta de poliție, un ofițer mă percheziționa și îl găsea? Numai istoricul căutărilor mele pe Google era suficient, probabil, ca să mă pună pe o listă guvernamentală de supraveghere. Scriu romane de suspans despre astfel de crime. Am căutat toate căile posibile de a ucide pe cineva. Cu orice fel imaginabil de arme. Am căutat toate modalitățile posibile de a scăpa de un cadavru.

Era ridicol. O prostie din partea mea să îmi fac probleme pentru bucata asta de hârtie. Nu puteam fi suspectată pentru o crimă care nu se petrecuse încă. Și *nici în ruptul capului* nu aș putea *lua în calcul* așa ceva. Dacă nevastă-sa îl voia mort, nu avea decât să găsească pe altcineva să o facă. Iar eu îmi voi vedea în continuare de…

Ah…

Am încleștat mâinile pe volan. Femeia părea a vorbi serios. Cincizeci de mii de dolari erau o chestie serioasă, corect? Și ce se va întâmpla dacă chiar *va* găsi pe cineva care s-o facă? Aș fi putut deveni o suspectă? Posibil.

Doar dacă…

Am verificat în retrovizoare și m-am angajat în trafic. Dacă nu s-ar găsi niciodată cadavrul? Dacă n-ar exista certitudinea că tipu' ăsta, Harris Mickler, e mort? Atunci nu ar exista în mod necesar suspecți, corect?

Parcă-l auzeam aievea pe Steve spunându-mi că sunt ridicolă, că îmi imaginam ca de obicei ce putea fi mai rău și inventam povești. Era argumentul la care apela întotdeauna, pe care mi l-a aruncat în față prima oară când l-am bănuit că se culca cu Theresa pe la spatele meu.

Numai că de data asta, oricât mi-ar displăcea, ar avea dreptate.

Am tras o palmă în volan, gratulându-mă cu o înjurătură, și imediat m-am angajat pe banda din dreapta a autostrăzii cu plată. De ce naiba mă gândeam la chestia asta? Mă confruntam cu probele reale, din viața reală: termene de predare iminente fără bonă sau avansuri, datorii pentru mașină, telefoane peste telefoane de la recuperatorii de datorii… Și toată povestea asta cu Harris Mickler… Era o nebunie. Era încurcată rău.

Dar erau cincizeci de mii de dolari.

În spatele meu a răsunat un claxon. Am sărit în scaun, mărind puțin viteza ca să rămân în trafic. Ar fi trebuit să arunc biletul pe geam și să uit că toate astea s-au întâmplat, mi-am spus.

Am început să bat darabana în volan. Am deschis radioul. Am închis radioul. Mi-am verificat iar viteza când am zburat pe lângă gheretele pentru plata taxelor de autostradă, intrând pe banda rapidă E-Z, incapabilă să nu mă gândesc, iar și iar, la conversația aceea.

Soțul meu… El… Nu e un om cumsecade.

Era ne-cumsecade de genul „am uitat de aniversarea noastră"? Sau era ne-cumsecade de genul „fustangiu"? Pentru că regulatul agentului imobiliar nu e un motiv să-ți vrei bărbatu' mort. Sigur, s-ar putea să fie un motiv

legitim să-i vrei boașele schilodite într-un accident care să implice o motocoasă, sau să-i dorești o boală venerică sinistră ale cărei simptome includ expresia „secreții dureroase cu usturime”. Dar a omorî un bărbat pentru că și-a înșelat nevasta ar fi greșit. Nu-i așa?

Dacă ar fi făcut-o numai o dată, hai să zic, aș fi înțeles, dar au fost și altele. Multe altele.

Mai exact, despre câte multe altele vorbim aici? Cinci? Zece? Cincizeci de mii?

Și de ce ar fi *foarte, foarte rău* dacă i-ar spune că știe despre celelalte?

Am luat-o pe aleea mea, scrâșnind la stopul din dreptul mormanului de facturi neplătite de pe veranda din față. Rugându-mă în gând ca Steve să fi plătit factura la electricitate, am apăsat pe butonul telecomenzii. Am răsuflat ușurată când poarta garajului s-a ridicat cu un huruit. Am băgat camioneta înăuntru și am închis poarta după mine, holbându-mă la dulapul acela gol în timp ce închideam motorul. Garajul era întunecat și liniștit. Am rămas câteva clipe acolo, gândindu-mă. La copii. La facturi. La Steven și Theresa.

La toate problemele din viața reală pe care cincizeci de mii de dolari le-ar fi putut repara.

Am pescuit biletul mototolit din buzunar, l-am desfăcut și l-am netezit, întrebându-mă cât de rău putea fi soțul Harris Mickler.

Capitolul 3

Când am deschis ușa de la bucătărie, ceasul cuptorului cu microunde pâlpâia. Știam că trebuia să-i mulțumesc lui Steven pentru asta; n-ar fi permis ca progeniturile noastre să stea într-o casă fără curent electric. Totuși, e greu să fii recunoscătoare pentru apă caldă și lumină când din vina lui Steven casa noastră a început să se dărâme bucată cu bucată. Eram aproape sigură că toate astea făceau parte din planul avocatului, care l-o fi sfătuit să îmi dea cu țârâita în fiecare lună, astfel încât Steven să poată interveni și salva situația, restabilind iluzia valorii sale morale și pătând-o pe a mea.

Cu cât trecea timpul, cu atât mă întrebam tot mai des dacă nu cumva el avea dreptate. Următoarele ore mi le-am petrecut gândindu-mă la Harris Mickler. În cele mai virtuoase momente ale mele, mi-l imaginam arătând ca Hugh Jackman, prea atrăgător și fermecător ca să se poată apăra de nenumăratele femei care se aruncau la picioarele lui, sărmana victimă a unei soții geloase care probabil ar profita din plin de pe urma asigurării lui de viață. În clipele de care eram oricum, numai mândră nu, mi-l imaginam ca pe un fel de Joe Pesci pe Viagra, luând serios în considerare faptul că, la înălțimea lui, probabil aș putea sălta cadavrul în spatele camionetei.

Aceste gânduri erau de obicei însoțite de fantezii despre cărucioare pline cu cumpărături în hypermarket. Fantezii în care îmi permiteam să calculez câte pachete economice de Huggie, LeanCuisine și șervețele pentru copii puteam cumpăra cu cincizeci de mii de dolari.

Mi-am lipit fruntea de ușa biroului meu, scârbită de mine însămi. Dacă aveam atâta nevoie de bani, aș fi putut să pun mâna să scriu nenorocita aia de carte, pe care o așteptau și editorii, și agentul meu.

Oftând, am strâns husa de protecție din plastic și am apăsat pe clanță. Măsura de securitate suplimentară nu era, probabil, necesară; nu mai deschisesem de atâta vreme ușa biroului. Sunt sigură că cei mici nici nu aveau habar de existența acestei camere. Aerul din interior era stătut și cu damf de mucegai. Biroul meu era acoperit cu un strat de praf, la fel și rama diplomei care atârna deasupra lui: o diplomă de licență în Arte de la Universitatea George Mason care mă califica pentru… absolut nimic.

Am deschis computerul și am așteptat, ciulind urechea la vaietul ascuțit al monitorului care se trezea la viață. Fusese computerul lui Steve în facultate, după aceea, până la divorț, computerul familiei. Era atât de vechi, încât o zi întreagă îmi mânca numai ca să încerc să pornesc blestemăția asta.

Hardul a bâzâit, iar clepsidra mouse-ului a început să țopăie de ici colo pe ecranul descurajant de gol. De unde să încep? Cum să scriu povestea de dragoste captivantă a cuiva, când eu mi-am ratat complet propria poveste? Se apropia ora prânzului și Steve aștepta să vin după Zach de câteva ceasuri deja. Asta probabil pentru ca el și Theresa să își poată petrece restul zilei pipăindu-se între un prânz fițos și băuturile gratis de la bar. Dacă în următoarele șase săptămâni aș lucra în fiecare noapte după ce adorm copiii, s-ar putea să pot termina o primă formă absolut oribilă. Dar ce rost ar avea? Doar ca să irosesc puținii firfirici rămași din avans pe facturi cu termene depășite? Judecând după grosimea teancului de pe verandă, banii ar trebui să se ducă în mai puțin de o săptămână.

Monitorul a clipit, dând semne de întoarcere la viață. A apărut o bară de căutare. Am tastat cuvântul *cum*. Ca în *cum să scriu blestemata asta de carte și să-mi repar viața?*

Restul casetei de căutare s-a umplut de la sine, alimentată de un istoric de căutare plin de întrebări violente și deocheate, toate începând aproximativ la fel: în cât timp se descompune un cadavru îngropat superficial pe timp de iarnă în Virginia? Ce pagube produce un glonț de Colț 45 asupra unui adult masiv, cu pectorali anormal dezvoltați? Cum ar putea fi eliminate trăsăturile de identificare ale unui cadavru?

Ar fi trebuit să închid motorul de căutare și să deschid un document Word. Aveam suficiente motive să mă apuc de cartea asta. Dar aveam și cincizeci de mii de motive să fiu curioasă cine este Harris Mickler.

Pe bune, dacă tot am ajuns aici, ce mai conta o căutare în plus? Doar cât să pun o față sub numele ăsta. Ce rău putea face un clic rapid pe câteva documente publice, doar cât să îmi fac o idee cât de vagă despre cine era Harris Mickler?

M-am așezat comod în scaun și, cuprinsă de un sentiment ciudat, m-am cuibărit mai bine în moliciunea scobiturii lui. Când am dat să pun mâinile pe tastatură, a vibrat telefonul pus pe birou, lângă ea. Poza de profil a fostului meu soț a apărut pe ecran și am trecut repede degetul peste ecran

doar ca să fac dispărută imaginea.

— Salut, Steven.

— Ți-a revenit curentul?

— Da, mulțumesc că te-ai ocupat, i-am zis cu un zâmbet scremut, sperând că îl va putea auzi. Zach guița ca un purceluș furios în fundal. Steven a grohăit.

— Nu-mi mulțumi mie, s-a ocupat Theresa. Are un client care lucrează la NOVEC. A tras niște sfori ca să-ți redeschidă contul. Apoi ea și Amy au trecut pe la tine când se duceau să ia prânzul și ți-au închis garajul. Apropo de asta, Theresa mi-a spus că ușa de serviciu de la bucătărie nu era încuiată. Ar trebui să fii mai atentă la toate treburile astea, mai ales că petreci acolo atâta vreme singură, cu copiii.

Mi-am mușcat limba ca să nu scap ceva care să arate nerecunoștință și amărăciune.

— Am reținut sfatul. Dar tipa asta, Amy, cine e? Se pare că am ratat informația.

— O știi, cea mai bună prietenă a Theresei. Delia e topită după mătușa Amy. Stă cu copiii câteva ceasuri sâmbetele, cât eu și Theresa facem o pauză.

Pauză? În cele patruzeci și opt de ore pe care le petreci cu copiii tăi?

— Delia are o mătușă Georgia. N-are nevoie de o mătușă Amy.

— Perfect, mi-a trântit-o Steve sec. Hai s-o sunăm pe Georgia și s-o rugăm pe *ea* să stea cu copiii.

Am scrâșnit.

— Aoleu! Nu, nu, Zach! Vino înapoi aici… Dumnezeule, a bombănit Steve, gâfâind. Uite ce-i, Finn, trebuie să vii să-l iei pe Zach. Theresa avea o întâlnire după prânz să prezinte o casă, așa că l-am luat pe Zach cu mine la fermă. Și în nicio oră îmi vine și mie un client, iar Zach nu stă locului o clipă.

— Evident că nu stă. Am închis strâns ochii, încercând să vizualizez haosul în desfășurare de la celălalt capăt al firului. Ferma de gazon a lui Steve era o curte imensă, fără gard. Hectare de spațiu deschis, numai bun de alergat, și o mulțime de tractoare și excavatoare numai bune de cățărat. Paradisul unui copil mic și cel mai teribil coșmar al unui părinte care nu a fost medaliat la atletism.

— Finn? Între chiotele lui Zach, puteam efectiv auzi cum Steven își

pierde mințile. Ferma lui era aproape de granița cu Virginia de Vest. Aveam nevoie de cel puțin patruzeci de minute ca să ajung acolo. Și, pe drum, trebuia să o iau și pe Delia de la grădiniță.

— Bine. Am scotocit prin portofel și am dat peste cei douăzeci de dolari pe care nu-i cheltuisem dimineață la restaurant. Destul pentru benzină. Vin. Dă-mi un răgaz cât să mă duc la baie și să o iau pe Delia.

— O oră, Finn. Te rog.

Părea disperat. Și puțin enervat. Stătea numai cu unul dintre copiii noștri de nici trei ore și își închipuia că se va descurca cu custodia exclusivă a amândurora? M-am gândit să nu mă grăbesc, să apar cât mai târziu, doar așa, ca să văd cât păr i-a mai rămas pe cap până ajung eu acolo. Dar după aceea Zach a început să plângă în fundal, genul de bocet pe care Steve era prea nerăbdător ca să fie în stare să îl domolească. M-am ridicat de la birou; în stratul de praf s-a păstrat urma mâinilor mele, care au atins scurt tăblia.

Asta era viața mea. Un contract de două mii de dolari pentru luni de muncă, fără somn, și zece minute singură în baie.

— Spune-i lui Zach că ajung imediat.

Am închis telefonul, am stins computerul și am încercat să nu-mi mai bat capul cu Harris Mickler.

Capitolul 4

Steven își cumpărase ferma de gazon la mai puțin de o lună după ce divorțaserăm. I-am dus o dată pe copii să o vadă. Nu știam prea multe despre loc, doar că se întindea pe zeci de hectare, producea diverse sortimente de gazon, pe care îl vindea constructorilor de case și dezvoltatorilor imobiliari, și el făcuse o mică avere din asta. De obicei mi-i imaginam pe el și pe Theresa zbenguindu-se goi pe câmpurile de smarald presărate cu dolari și bălării, motiv pentru care nu m-am ostenit să mă mai întorc vreodată acolo.

Îmi aminteam vag unde era. GPS-ul m-a îndrumat restul drumului până când am ajuns la un panou uriaș care marca intrarea pe un drum pietruit; pe el se putea citi FERMĂ DE RULOURI DE GAZON ȘI COPACI. Drumul lung și prăfuit era străjuit de o parte și de alta de puieți de brazi de Crăciun, următoarea sursă de bani pe care mai mult ca sigur Steve o va folosi ca Dovada A în cazul lui de custodie împotriva mea. Nu numai că-și permitea să-mi hrănească și să-mi îmbrace copiii, ci le și putea oferi și un Crăciun perfect.

Înălțându-se în scăunelul ei ca să vadă pe fereastră, Delia m-a îndrumat să parchez în fața unei rulote aflate în spatele pâlcului de copaci. Am eliberat-o pe Delia din scaunul de mașină și m-am ținut după ea spre biroul de vânzări. Am bătut o dată în ușă și am intrat, izbindu-mă cu capul de plafonul scund al rulotei. Delia s-a strecurat pe după picioarele mele și s-a repezit spre birou, teleportându-se în brațele tinerei blonde și drăguțe care stătea pe scaun. Fata nu avea mai mult de nouăsprezece, douăzeci de ani, afișa un zâmbet dulce și sâni obraznici. Exact cum îi plăcea lui Steve. Biata de ea. Probabil Theresa habar n-avea și aproape că-mi părea rău și pentru ea.

— Bună, Delia, a chicotit fata, ciufulind creștetul fiică-mii. Pălăria Deliei s-a deplasat puțin într-o parte, dezvăluind capătul benzii adezive care-i ținea părul lipit de cap. Fata a strâmbat din nas și mi-a aruncat un rânjet conspirativ, ca și cum ar fi înțeles povestea pe care pălăria se străduia să o ascundă.

Of, scumpo, mi-am spus în sinea mea, *n-ai nicio idee.*

— Tu trebuie să fii Finlay, nu? a întrebat fata, ridicându-se ca să-mi strângă mâna. Eu sunt Bree. Domnul Donovan te așteaptă.

Ce drăguț. Îi spune domnul Donovan la birou. Am strâmbat și eu din nas și i-am întors zâmbetul:

— Mulțumesc, Bree. Am venit să-l iau pe Zach.

— Sunt în Zoysia. Mergi pe drumul pietruit cam patru sute de metri, până ce depășești tractoarele de pe stânga ta. Ar trebui să fie pe câmpul din spatele lor.

— Mulțumesc, i-am zis, părându-mi sincer rău pentru ea, pentru toate dezamăgirile care o așteptau, cu toate falusurile care așteptau să fie absorbite în vârtejul de praf de pe parbrizul viitorului ei. Aș fi vrut să-i spun să fugă. Să se salveze cât mai putea. Dar trebuie să fi avut cam aceeași vârstă când m-am îndrăgostit de Steven și, dacă cineva mi-ar fi spus atunci că el se va dovedi a fi un fustangiu nemernic, n-aș fi crezut o iotă.

Așa că am luat-o pe Delia de mână și ne-am întors la mașină.

— Pot să merg în față cu tine? a întrebat când am deschis portiera din spate.

— Nu, scumpo. Trebuie să stai în scăunelul tău.

— Dar tata mă lasă.

— Tata a dat un prost exemplu. Nu a fost prea responsabil din partea lui. Dacă-l vedea un polițist și îi dădea o amendă?

Delia și-a dat ochii peste cap:

— Dar ăsta nu e un drum adevărat, mami. Tata zice că e privat.

— Și dacă suntem implicate într-un accident?

— Dar nu conduce nimeni aici, s-a smiorcăit ea. Numai camioneta tatei. Uneori mă lasă să merg și în spate! Partea asta mi-a mărturisit-o cu un zâmbet poznaș. I l-am întors, făcându-mi o notă mentală să împărtășesc informația asta avocatului meu, dacă va binevoi să-mi răspundă la telefon. Eram mai mult ca sigură că facturile lui erau în teanc alături de celelalte fabuloase note de plată neachitate de pe prima treaptă a verandei mele.

Am înhămat-o pe Delia în scăunelul ei din spate și am luat-o în jos pe drumul pietruit, ridicând un nor de praf în urma noastră în vreme ce străbăteam ferma lui Steven. Nu-mi place să recunosc asta, dar terenul era chiar frumos. Plat, cu deschidere largă, cu vedere neobstrucționată spre poalele Apalașilor spre vest, cu recoltele tăiate în pătrate de diferite nuanțe

de verde. Nu a fost greu deloc să reperez camioneta lui Steve printre ele. Vopseaua roșie contrasta cu trifoiul strălucitor din fundal și am putut zări chiar și spinarea încovoiată a lui Steve, care îl fugărea pe Zach în jurul mașinii. Zach țopăia de colo colo, țâșnind de fiecare dată din partea cealaltă. Scutecul lui plin aproape că bătea pământul.

Bună treabă, Steven. Bună treabă.

Când mi-a văzut mașina, l-a săltat și l-a îndrumat repejor spre mine, nerăbdător să scape de noi înainte să-i vină clienții. Din câte îl cunoșteam pe Steven, probabil o pusese pe asistenta aia blondă și drăguță să rețină clienții la birou până ce camioneta noastră dispărea de pe proprietate. Era un maestru al jocurilor murdare, ascunzându-și interesele și folosindu-se de tehnica distragerii ca să le mascheze, păstrându-și astfel imaginea impecabilă. Deși mă îndoiam că cineva, fie el și Steven, ar fi putut ascunde petele uriașe pe care Zach le lăsase pe cămașa lui șmecheră împodobită cu logoul firmei.

Mi-a plasat progenitura comună în brațe cu un gest neceremonios, cam la fel cum făcusem și eu dimineață. Suzeta lui Zach – una care era prinsă cu o clamă de salopeta lui – era de negăsit și el urla cât îl țineau plămânii în urechea mea.

— Mulțumesc că ai venit până aici, a strigat Steven, ca să acopere urletele lui Zach. Mi-ar fi plăcut să am vreme să o pup pe Delia, dar clientul meu trebuie să pice dintr-o clipă în alta.

Mi-a făcut semn cu mâna peste umăr, apoi a bombănit ceva în barbă. M-am întors și am văzut-o pe Delia care se eliberase din ham și dădea să sară din mașină. A alergat spre noi și s-a repezit în brațele lui Steven. El a așternut o pupătură pe creștetul ei și a așezat-o jos, lângă mine, cu ochii îngrijorați ațintiți la drum.

— Trebuie să fie unul barosan, am zis, luptându-mă să-l țin pe Zach liniștit.

— E dezvoltatorul noului complex din Warrenton, ți-am spus despre el, a rostit Steven absent. Douăzeci și cinci de mii de unități în următorii zece ani. A ridicat un deget către unul dintre membrii echipei sale, dându-ne amândurora de veste că mai avea de așteptat un singur minut.

L-am săltat pe Zach pe șold. Puștiul și-a lăsat capul pe umărul meu și urletele lui s-au stins în niște gemete sfâșietoare.

— Perfect, minunat. Nu vreau să te rețin. Unde-i păturica lui Zach?

Steven a încremenit.

— Am lăsat-o acasă dimineață. Cu suzetă cu tot.

Acum era limpede de ce voia să mă vadă dispărută cât mai repede. M-am oprit din legănatul lui Zach și m-am holbat la el. Zach s-a arcuit în brațele mele și a început să plângă din nou.

— Uite.

Roșu la față, Steven s-a scotocit prin buzunare și a scos o cheie din inelul cu chei.

— Poți să te oprești pe la mine și să le iei. Lasă cheia sub preș și nu cumva să-i spui Theresei că te-am lăsat în casă. M-a înșfăcat de braț și m-a tras spre mașină.

M-am oprit și l-am lăsat pe Zach jos. Plânsetele s-au oprit brusc și puștiul a zbughit-o voios. Steven a dat să-l prindă, dar Zach se îndrepta glonț spre câmp.

Mi-am pus palma streașină la ochi să mă feresc de soarele după-amiezii, uitându-mă la Zach, care își luase deja tălpășița.

— E lung drumul până aici și nu prea mai am benzină. Nu am la mine decât douăzeci de dolari. Te superi? Am întins o mână. Dacă voia cu atâta disperare să ne vadă plecați, măcar putea să acopere deplasarea.

Steven, cu maxilarul încleștat, și-a întors privirea de la Zach:

— Douăzeci e mai mult decât suficient ca să ajungi acasă. Nu-i chiar așa departe. A afișat un zâmbet scremut. Probabil ca să nu pară un nemernic absolut în fața Deliei.

M-am aplecat puțin, am pus o mână pe creștetul fiicei noastre și i-am ridicat pălărioara. Împreună cu ea au ieșit și câteva șuvițe. Lui Steven i-a căzut fața. Privirea lui cerceta cu disperare drumul pietruit din spatele nostru, în timp ce scotea o bancnotă de douăzeci din buzunar, pe care mi-a îndesat-o în palmă. Delia mi-a smuls pălăria, străduindu-se din răsputeri să și-o tragă la loc pe cap. Am alergat să-l recuperez pe Zach înainte să se cațăre pe tractorul galben care îi atrăsese atenția.

— Mulțumesc că ai avut grijă de Zach, am zis după ce pruncul a fost în brațele mele, zbătându-se și scâncind. Ei, cred că e timpul să plecăm și noi.

Se apropiau două mașini, într-un nor de praf. Mercedesul strălucitor s-a oprit în spatele falusului desenat pe geamul din spate al mașinii mele și sunt absolut sigură că Steven nu a arătat niciodată mai ușurat decât atunci când am prins copiii în centurile de siguranță ale scăunelelor și am închis

portierele.

— Ajungi mai repede dacă o iei pe drumul din spate, a zis el deschizându-mi portiera cu un gest care probabil dădea bine de la distanță. Ține drumul pietruit până la capăt. Dă în șoseaua rurală din spatele fermei. Fă la dreapta, iar la dreapta, și urmărește indicatoarele până ieși în autostradă.

Steven ne-a făcut semn cu mâna și s-a repezit să-și întâmpine clienții, ale căror mașini blocau oricum drumul pe care veniserăm.

Am pornit motorul și am lăsat geamurile în jos. O adiere răcoroasă sufla peste hectarele nesfârșite de iarbă proaspătă, unduindu-le precum valurile unei nesfârșite mări verzui. În timp ce conduceam, nu am putut să nu admir ceea ce construise Steven aici. A plantat, a crescut, a recoltat. A fost prins de o idee și a rămas la ea, încercând să o ducă până la capăt. Și de o parte, și de alta a mașinii, vedeam tractoarele care întorceau brazde de pământ negru, împrăștiind semințe în dârele adânci din spatele lor. Altele tăiau fâșii lungi, foșnitoare de gazon des, care arătau ca și cum ar fi putut acoperi un teren de golf. Iar alte mașini ridicau cu pârghia porțiuni lungi de gazon, făcându-le sul și depozitându-le pe platforme.

Peste o mie două sute de hectare. Și eu nu eram în stare să termin nici măcar o sută de pagini. Nu am fost măcar în stare să împiedic o fetiță de patru ani să-și taie părul, în timp ce Steven era capabil să aibă grijă de câmpurile astea.

Am plecat așa cum voise Steven, prin spate, unde nu mă putea vedea nimeni, lăsând în urmă câmpurile, până la capătul fermei, unde ultimele câteva sute de metri erau încă nelucrate; probabil urma să le dea o nouă întrebuințare.

Capitolul 5

Am vârât cheia lui Steve în yală cu o mână, pe când cu cealaltă îl țineam pe Zach, care se smiorcăia sprijinit de șoldul meu. Delia s-a strecurat imediat după mine, și-a dat jos tenișii și a fugit direct în camera ei. Casa Theresei era o zonă fără pantofi. Podelele din lemn și covoarele albe imaculate miroseau puternic a Lysol cu aromă de lămâie, probabil că Theresa dăduse prin toată casa după plecarea pruncilor mei, azi-dimineață.

Mi-am păstrat tenișii în picioare, aducând în casă ceva urme de la ferma de gazon. Am luat-o pe scări, spre camerele copiilor. A lui Zach era sterilă și fadă: covoare albe, obloane albe, mobilă scumpă și dezolantă în unghiuri ascuțite și tăieturi simple. Păturica lui Zach, plină de pete viu colorate și căței în nuanțe pale, era aruncată pe măsuța de schimbat, alături de suzeta roasă. Zach s-a repezit și a băgat-o în gură. Și-a adunat păturica moale sub bărbie, a lăsat capul pe umărul meu, sugând zgomotos și mulțumit. Am strigat-o pe Delia în timp ce coboram scările, dar, ca de obicei, nu voia să vină. Casa asta era încă nouă pentru ea, inedită și diferită, cu prințese scrobite așezate pe pat și cu tot soiul de jocuri cu Barbie. Acasă nu se juca niciodată cu Barbie. Și nici de prințese nu-i păsa prea mult. Dar aici era lumea tatălui ei și era cât se poate de încântată să se joace de-a costumația.

Stăteam în holul lui Steven, printre nenumăratele poze cu el și cu Theresa, care se întindeau până la ușa de la intrare. Probabil că și dormitorul lor era plin de fotografii. Fiecare centimetru din casa asta era un memento al motivelor pentru care el se afla aici, arătând de cine era legat și nepermițându-i-se să uite, cum o făcuse cu mine înainte, atunci când Theresa apăruse în viața lui.

Când locuiam cu Steve, pereții noștri erau împodobiți cu numai câteva fotografii cu noi doi: o poză nevinovată din facultate, făcută de prieteni cu care nu mai vorbiserăm de la divorț, fotografia de logodnă alături de părinții mei și una de la nuntă, în care ne mânjeam reciproc pe față cu tortul miresei. Astea erau toate de care îmi aminteam.

Poate aici am greșit. Poate n-am construit suficiente amintiri. Poate nu am fost în stare să îi aduc aminte permanent ce aveam sau ce-am fi putut

pierde. Sau poate nimic din toate astea nu ar fi schimbat lucrurile. Omul nu era tocmai un model de fidelitate; chiar dacă Bree de la ferma de gazon nu apărea în nicio poză de-ale Theresei, asta nu însemna că nu era acolo, în fundal, undeva.

Cămașa mea era udă sub obrajii rotunjori ai lui Zach. Îi curgea nasul și abia am rezistat tentației să-mi vâr un deget sub el, să-i șterg mucii și apoi să-mi șterg degetul de unul dintre portretele înrămate, eventual chiar sub nasul Theresei. Dar ar fi fost o meschinărie. Și oricum, o pată de muci nu ar fi trecut neobservată în lumea perfectă a Theresei; cu puțin noroc, poate nici Bree.

Strigând-o din nou pe Delia, am tras un șervețel dintr-o cutie din bucătărie. Lângă ea, pe blatul barului pentru micul dejun, era laptopul deschis al Theresei, cu logoul Windows plimbându-se dintr-un colț în altul al ecranului aflat în standby. Curiozitatea a pus stăpânire pe mine și am apăsat pe tasta de spațiu. Laptopul s-a trezit la viață fără să-mi ceară o parolă, intrând direct pe ecranul de start – adică un motor de căutare. În câmpul de căutare gol cursorul licărea.

Am aruncat o privire după colț, pe hol. Conversația Deliei cu păpușile ei Barbie se auzea până jos, pe scări. Zach s-a foit când l-am mutat pe celălalt umăr, dar a închis ochii la loc și a reînceput să-și sugă liniștit suzeta.

Cu mâna liberă, am tastat numele lui Harris Mickler.

Pe ecran au apărut conturile de pe rețelele de socializare și o sumedenie de fotografii. Facebook, Linkedin, Instagram, Twitter. Din poze îmi zâmbea un bărbat atrăgător, de patruzeci și ceva de ani. Harris Mickler, patruzeci și doi de ani, căsătorit cu Patricia Mickler, vicepreședinte pentru relația cu clienții la un știu ce firmă barosană de servicii financiare.

Patricia… Mi se părea ciudat să pun un nume atât de inofensiv pe fața unei femei care tocmai îmi oferise cincizeci de mii de dolari ca să-i omor soțul. Frunzărind prin albumele lui on-line, am dat peste o singură poză cu ei doi, o singură mărturie a unei aniversări de acum cinci ani. Ochii larg deschiși și uimiți, imortalizați de cameră erau similari cu expresia pe care a o afișase când o surprinsesem holbându-se la mine la Panera.

Vocea Deliei, care se juca de-a prințesa, susura liniștită în camera de sus. Zach a scăpat suzeta din gurită când a adormit de tot. Am dat clic pe profilul Patriciei. Nu știu ce speram să găsesc. Un selfie strident al uneia care caută atenție? Unul dintre prietenii aceia plictisitori din social media

care postează teste și citate politice? Dar Patricia nu era nimic din toate astea. Postările ei erau rare și bine gândite și rar includeau imagini cu ea însăși. Conform profilului, era bancher de investiții, ceea ce te-ar fi putut face să crezi că era o nemernică bogată și încrezută. Dar nu, din câte mi-am putut da seama era complet lipsită de pretenții, cu toți banii ei cu tot. Făcea frecvent voluntariat la un adăpost local de animale, dona pentru strângerile de fonduri organizate pentru prieteni părăsiți de noroc și părea a se simți mai confortabil în blugi decolorați și tricouri. Singurul lucru ostentativ la ea era verigheta, încrustată cu diamante și cu o piatră indecent de mare în mijloc. Părea disproporționat de extravagant chiar și așa, știind atât de puține despre Patricia. Și totuși, sărea în ochi în toate fotografiile ei.

Curioasă, am mărit una. Patricia ținea în brațe o pisică de la adăpost, cu inelul la vedere. Toate celelalte erau relaxate și banale: blugi simpli, teniși destul de jerpeliți, un tricou de la adăpost cu un hanorac obișnuit, albastru, deasupra… Am înclinat capul, încercând să mă uit mai de-aproape. De sub una dintre mâneci ieșea o bandă neagră care îi înfășură mâna și îi înconjura degetul mare: un bandaj pentru încheietură. Am dat clic pe pozele ei de dinainte, oprindu-mă la cele făcute cu trei, patru luni în urmă: un bandaj pe frunte. Apoi în alta, tot de dinainte: un deget în atelă.

Nu-i pot spune că știu. Ar fi… foarte, foarte rău.

Am căutat din nou printre pozele ei, uitându-mă după vânătăi în cercurile întunecate de sub ochii ei, după o umflătură, ceva, în linia acvilină a nasului, sau după umflătura unui ghips sub un tricou lălâi, legându-l pe Harris Mickler de orice semn de pe corpul Patriciei care ar fi putut fi – sau nu – o cicatrice. M-am întors la profilul de Facebook al lui Harris, deși știam că nu ar fi trebuit. Era membru în zeci de grupuri de pe rețele de socializare, din esticul Annapolis până în sudicul Richmond.

Și exact cum spusese Patricia, își confirmase prezența la un eveniment care avea loc în seara asta la un bar la modă din Reston. The Lush era la numai câțiva kilometri distanță.

Am încercat să alung gândul rătăcitor, dar mi s-a înțepenit în minte. M-aș fi putut duce. Doar ca să văd. Aș fi putut servi un cocktail și urmări dintr-un colț discret al barului. Numai așa, din îngrijorare pentru Patricia.

Am închis browserul și am șters istoricul de căutare. Era ridicol. Nici măcar nu aveam cu ce să mă îmbrac.

De sus răzbătea vocea șoptită a Deliei, care se juca. L-am pus pe Zach

pe sofa cu păturica și suzeta lui și m-am furișat sus, pe trepte, oprindu-mă în fața dormitorului lui Steven. Theresa fusese în casa mea în dimineața asta. I-a spus lui Steven că ușa mea nu era încuiată, lucru pe care nu-l putea afla decât încercându-mi ușa. Măcar *eu* am căpătat o cheie.

Ușa dormitorului era crăpată, am împins-o cu un deget și haosul care m-a întâmpinat de partea cealaltă a ei m-a luat prin surprindere. Mă așteptam să găsesc așternuturi de pat bine întinse și teancuri de perne măiestrit aranjate. Mă pregătisem sufletește pentru flori de mătase pe măsuța de machiaj și lumânări în jurul căzii. Dar dormitorul lui Steven și al Theresei era un dezastru. Patul lor era un templu al așternuturilor răvășite. Șosete și sutiene erau aruncate peste tot și singurul lucru care înfrumusețea baia era un morman de prosoape care miroseau a mucegai. Pe perete atârna o singură fotografie de-ale lor. În tot timpul ăsta, de când îi prinsesem prima oară înșelându-mă, am trăit cu spaima că spațiul lor privat arăta mult mai ordonat decât al meu. Dar când am dat la o parte o pereche de boxeri de-ai lui Steven și m-am oprit în fața dulapului deschis, viața lor din spatele ușilor închise nu mai părea atât de diferită de viața mea cu Steven. Brusc, mi-am dat seama de ce Theresa nu mă voia în casa ei.

M-am strecurat în partea ei de dulap. Cămășile, rochiile, fustele atârnau fără o ordine anume; doar că exista un anumit spațiu între ele ca să nu se șifoneze, astfel încât să nu bănuiască nimeni că tipa era în secret o dezordonată. Cercetând umeraș după umeraș, m-am oprit la o rochiță neagră. După socoteala mea, avea cinci din astea. Am scos-o de pe umeraș și m-am înfășurat cu ea dinaintea oglinzii. Strâmtată puțin, aș putea arăta bine în asta. Probabil Theresa nici n-o să-i observe lipsa.

Mi-am mușcat buza, gândindu-mă la toate lucrurile pe care mi le luase. La toate lucrurile pe care *încă* încerca să mi le ia. Înainte să mă răzgândesc, am făcut rochia ghem și am îndesat-o sub braț, lăsând ușa dormitorului întredeschisă, exact așa cum o găsisem.

Am strigat-o pe Delia, de data asta insistent. Oftatul ei greu mi-a amintit și mai mult de tatăl ei. Piciorușele ei se târșâiau fără elan în spatele meu, pe scări.

— Nu putem să mai stăm, mami? s-a smiorcăit ea.

— Trebuie să mergem acasă. I-am îndesat brațele în mânecile hainei. Tropăia din picioare în timp ce încercam să-i pun încălțările.

— *Asta* o să fie casa mea. Așa mi-a zis tata. Cuvintele astea m-au

străpuns ca un cuțit înfipt în inimă. Mi-am reprimat o tresărire, l-am ridicat pe Zach cu păturică și suzetă cu tot, am luat-o pe Delia de mână, atentă să iau toate urmele copiilor mei cu mine. În timp ce încuiam casa fostului meu soț și mă îndepărtam, nu m-am putut împiedica să mă gândesc la ce fel de avocat specializat în custodie aș fi putut cumpăra cu cincizeci de mii de dolari.

Capitolul 6

Cum am ajuns acasă, am lăsat copiii în fața televizorului, cu un bol de biscuiți, și am format numărul lui Vero, temându-mă că, dacă mă voi gândi prea mult, s-ar putea să-mi pierd curajul.

Am așteptat semnalul.

— Bună, Vero. Finlay sunt. Uite care-i treaba, știu că Steven ți-a spus că nu mai avem nevoie de tine să stai cu copiii. Să știi că nu a fost alegerea mea. Evident că nu mi-a cerut părerea înainte de a decide să… știi tu… să te concedieze! am spus strâmbându-mă. Nu aveam niciun drept să îi cer ceva. Am inspirat adânc și mi-am turuit rugămintea: Dar a intervenit ceva în seara asta și aș avea mare nevoie să stea cineva cu copiii. Ora șapte ar fi perfect, dacă ești liberă.

Ei, dar dacă tot urma să mă aranjez și să plătesc o bonă, aș putea să-mi ofer o seară liberă.

— Până la 11.00 cel târziu, am adăugat. Știu că e ceva de ultima clipă, dar îți pot plăti dublul tarifului obișnuit.

De pe contul PayPal al lui Steven. Parola încă mergea. Îl păstram pentru vreo urgență, dar la ce zi avusesem, eram destul de sigură că nevoia mea de a bea ceva se încadra perfect.

— Dacă nu poți – *sau nu vrei* – te înțeleg perfect. Probabil i-aș putea duce pe ăștia mici la soră-mea. Dar dacă citești mesajul în câteva minute, dă-mi un telefon și anunță-mă. Te rog.

Am pus telefonul jos și am urmărit cum ecranul se întunecă treptat. Apoi l-am ridicat, verificându-l în timp ce mă îndreptam spre bucătărie, rozându-mi unghia. Rochia neagră a Theresei atârna de clanța ușii de la cămară. Decoltată, cu talia marcată și cu o crăpătură seducătoare pe coapsă, arăta ca ceva ce ar purta oricând una dintre eroinele din romanele mele. Pun pariu că Theresa arăta bestial în ea. Nici urmă de tricouri sau de lenjerie intimă comodă în mormanele alea de haine amestecate de pe podeaua ei.

Am pornit telefonul și am format numărul soră-mii.

— Bună, Finn.

— Bună, George. Lucrezi diseară?

Pauza grea era grăitoare. Sora mea era o mincinoasă total nepricepută.

Era sinceră. Prea sinceră pentru binele ei. Probabil de aceea era o polițistă atât de bună.

— De ce? a întrebat precaută.

— Trebuie să las copiii la tine.

Sora mea nu se pricepea la copii. Se pricepea la criminali. Georgia a fost singură de când a ieșit din burta mamei și, dacă ar fi fost să-i dau crezare, prefera să fie așa. Prefera să-și petreacă nopțile dărâmând uși și punând în aplicare mandate de arestare decât uitându-se la *Sesame Street* sau *Dora the Explorer*. Dar, între noi fie vorba, cine n-ar prefera?

— Numai pentru două ore, am rugat-o. Îi hrănesc înainte și Zach probabil că o să doarmă dus până ajungem la tine. O să fie adormiți la ora aia, crede-mă.

În fundal se auzea o emisiune de știri.

— Îmi pare rău, Finn. Nu pot. Nu ai văzut știrile? Ramura locală a mafiei ruse a avut din nou câștig de cauză în instanță, dimineață, iar eu trebuie să mă întâlnesc în seara asta cu câțiva tipi de la CON să vedem ce facem.

CON. Crima Organizată și Narcotice. Georgia lucra la Crime cu Violență.

— Tu nu lucrezi la Narcotice.

— Nu, dar le țin companie când își îneacă amarul în paharul cu bere.

În fundal, canalul s-a schimbat. Acum se auzea o temă muzicală, probabil o reluare a cine știe cărui serial polițist la care Georgia se uita numai ca să evidențieze detaliile muncii ei pe care scenariștii le redau greșit.

— Hai, Georgia. E ceva important.

— Nu o poți suna pe Vero?

— Steven a concediat-o dimineață și acum Vero nici nu-mi mai răspunde la telefon. Nu am pe nimeni altcineva. Și chiar trebuie să fac asta. Ce să fac? Ce naiba făceam, de fapt? Dumnezeule, chiar am de gând să fac asta? Da, fir-ar să fie. Chiar am de gând să fac asta: E o cercetare pentru un proiect la care lucrez și nu-i pot lua pe pitici cu mine.

— Dar prietenii tăi? Nu te pot ajuta?

— NU sunt suficient de apropiați. Mi-am înfipt un deget în tâmplă, gândindu-mă la cei câțiva oameni pe care probabil i-aș putea suna, dar nu aveam s-o fac. Lui Steven nu i-au plăcut niciodată prietenii mei. Poate

pentru că nici lor nu le-a plăcut niciodată de el. Și de-a lungul anilor, conștient sau nu, i-am lăsat pe toți în plata Domnului. L-am ales pe Steven, în defavoarea lor. Iar după divorț, prietenii lui Steven l-au ales pe el.

Ea a dat televizorul din fundal mai încet și a înjurat în barbă.

— Nu ai nicio bonă prin vecini care să poată sta cu ei?

Corect. Ca mătușica Amy?

— Fostul meu soț tocmai a angajat un avocat ca să deschidă acțiune pentru custodia copiilor și mi-a concediat bona! Așa că nu, Georgia, nu am pe nimeni care să poată sta cu ei.

A oftat cu atâta năduf, că ar fi putut dărâma ușile unui laborator de metamfetamine.

— Bine. Dar numai pentru două ceasuri. Dacă nu te întorci până la zece, te dau în urmărire generală și organizez o căutare.

Am îngăimat un mulțumesc grăbit și am închis repede, să nu se răzgândească. Am aruncat o tăviță cu nuggets de pui în cuptor, am spălat și am hrănit copiii, i-am pus un scutec curat lui Zach și am fugit sus, să mă pregătesc pentru diseară. În timp ce suflam praful de pe o geantă neagră, veche, bătută cu mărgele, și îndesam în ea peruca și trusa de machiaj, m-am întrebat cum era Harris Mickler în spatele ușilor închise. Ce fel de secrete ascundeau el și Patricia în dulap? Păcatele lui Harris chiar meritau cincizeci de mii de dolari ca să scapi de el?

Capitolul 7

Mi-am luat porția de baruri la viața mea. Baruri de facultate, spelunci, baruri elegante cu Steven, când cina și bea cu clienții, baruri pentru polițiști cu Georgia, baruri gay (tot cu Georgia) și baruri sordide de striptease, în zone nu tocmai drăguțe ale orașului, în numele documentării pentru o carte de care probabil nu ați auzit niciodată. Dar, indiferent de câte baruri am pus piciorul înainte, de fiecare dată când pășeam într-unul nou singură, mă simțeam stânjenită. Uram sentimentul că toți ochii din încăpere se întorceau spre ușă să vadă cine a intrat.

Sau, mai rău, când niciunul nu se deranja să se întoarcă.

The Lush era plin de costume cu cravată și rochițe negre și nimeni nu părea să observe sau să manifeste interes pentru încă o fustă neagră care încerca să se strecoare înăuntru. Mi-am verificat peruca, asigurându-mă că e la locul ei, mi-am lăsat ochelarii de soare supradimensionați mai jos pe nas ca să permit ochilor să se acomodeze la lumina slabă din interior. Barul din alamă și lemn de cireș, cu sticlă gravată, luminată din spate, era împodobit cu sticle cu băutură colorate. Era garnisit cu barmani tineri, nepermis de atrăgători, care probabil își petreceau zilele împărțind shoturi și căutând pe internet anunțuri de casting în DC. Am străbătut încăperea, croindu-mi drum printre mesele înalte și frânturi de conversație. În cele din urmă am reușit să prind ultimul scaun liber din capătul îndepărtat al barului. M-am întins să agăț cureaua rucsacului de spătar, dar mi-am adus aminte că-l lăsasem la Georgia, cu copiii. Așa că mi-am așezat poșeta de mână pe masă, simțindu-mă inconfortabil de ușoară fără bagajul meu obișnuit, ca și cum aș fi uitat ceva important acasă. În afară de actul de identitate, nu aveam cu mine decât un ruj roșu, bancnota de douăzeci de dolari de la Steven, telefonul și bucățica de hârtie mototolită de la soția lui Harris Mickler.

Am cercetat chipurile bărbaților de pe la mese. Apoi ale femeilor. Toți îmi aminteau vag de Steven și Theresa, dar eram destul de sigură că nu cunoșteam pe nimeni. Mi-am scos ochelarii și i-am îndesat în gentuță. M-am gândit să comand o bere, dar locul ăsta nu părea prea potrivit pentru o

Budweiser. Așa că am cerut vodca tonic, uitându-mă în continuare prin bar după Harris Mickler în timp ce sorbeam din pahar. Înălțime medie, constituție medie, păr castaniu închis, cu câteva fire albe la tâmple. Ochii, mai curând mici pentru fața lui, se îngustau în două crăpături adânci când zâmbea. Cum nu am zărit pe nimeni care să aducă cât de cât cu el, când barmanul a trecut prin fața mea, am ridicat un deget ca să-i atrag atenția. S-a aplecat peste tejghea, cu palmele lipite de tăblia de alamă, întinzând o ureche ca să mă audă mai bine în tot vuietul și zarva aceea.

— Pe unde își pierd vremea de obicei corporatiștii? l-am întrebat.

A aruncat o privire la inelarul meu stâng, lipsit de inel. Cu un zâmbet atotștiutor, a arătat cu bărbia către un grup zgomotos de bărbați și femei, care râdeau în jurul câtorva mese alăturate:

— Tipii din imobiliare se adună de obicei acolo.

Apoi a arătat cu capul spre grupul de lângă aceștia:

— Bancherii și tipii cu creditele nu se duc prea departe.

Apoi a arătat cu degetul peste umăr, spre un grup foarte însuflețit din celălalt capăt al barului:

— Antreprenori, scheme piramidale și afaceri la domiciliu, a zis cu o umbră de năduf care sugera că a avut motivele lui pentru care a ales partea asta a barului. Corporatiștii de top fac de obicei rezervări pentru separeurile din spate.

A cules un pahar de sub tejghea, cercetându-mă din priviri:

— Nu pari genul corporatist de top.

Mi-am înțepat felia de lămâie cu paiul și am supt ultimul strop din pahar:

— Iar tu nu pari suficient de mare ca să mă servești.

— Auci! a exclamat râzând. Și-a mușcat buzele și s-a uitat la mine cu un interes renăscut: Vreau să zic că nu pari îngâmfată și banală.

Am învârtit gheața din pahar.

— Hmm… banală. E un cuvânt SAT[{3}]?

Degetele noastre s-au atins ușor când mi-a luat paharul.

— LSAT[{4}], de fapt. A făcut o pauză, pândindu-mi reacția înainte de a-mi schimba paharul cu altul, plin. Nici măcar nu am observat când mi-a pregătit un altul. Cum te cheamă?

Sugând o coajă de lămâie, mă gândeam ce răspuns să-i dau. La naiba, de ce nu, la urma urmelor:

— Theresa, am zis întinzându-i o mână.

— Eu sunt Julian. Strângerea lui de mână părea în regulă. Lipsită de dominarea tipic masculină. Nici cea mai vagă sugestie de subestimare.

— Ce ai de gând să studiezi, Julian?

— Sunt la drept, m-a corectat. Dacă-i rănisem sentimentele, nu lăsa să se vadă: Anul trei la drept penal, la GMU.

Am ridicat o sprânceană cinică.

— Procurorii nu sunt banali și îngâmfați?

A aruncat un șervet de pe bar peste umăr.

— Nu am aspirații atât de înalte. M-am gândit că lumea are nevoie de câțiva buni apărători publici. Și tu? Cu ce te ocupi?

M-am aplecat asupra paharului, lovind un cub de gheață cu dinții în timp ce mă gândeam ce să-i răspund, îmi făcusem o regulă din a nu spune străinilor cu ce mă ocup. De fiecare dată conversația lua o întorsătură ciudată. M-am uitat în jos, la rochia Theresei, și am cules o scamă:

— Imobiliare.

— Pare plictisitor.

M-am înecat cu un hohot de râs.

— Înfiorător.

— Să nu mă înțelegi greșit, a zis el destul de precaut, dar nu pari nici genul agent imobiliar.

— Serios? Era îndrăzneț, dar simpatic, și poate de vină era al doilea pahar de vodcă, dar zâmbetul lui începuse să-mi intre în suflet.

— Și care e genul meu, mă rog?

Julian a început să mă studieze, lustruind un pahar.

— Bere rece și pizza la comandă. Picioare goale, blugi și tricouri largi, decolorate.

Am simțit cum îmi urcă sângele în obraji, uimită de perspicacitatea lui, dar și de faptul că sinceritatea băiatului nu mă deranja deloc. Și nici felul în care mă privea. Am dat peste cap ultimul strop de vodcă, cumpănind diferențele dintre mine și Theresa și întrebându-mă dacă Steven a fost vreodată genul pizza la comandă sau gusturile lui au țintit întotdeauna sus și eu am fost prea ignorantă ca să-mi dau seama.

— Păcat că nu te interesează dreptul familiei. Lumea are nevoie și de câțiva buni avocați specializați în divorțuri. Am pus bancnota de douăzeci pe tejghea și m-am ridicat. Aveam nevoie de toaletă și cabinele erau

probabil în spatele barului, lângă separeurile despre care amintise Julian. Am să le verific pe drum. Doar așa, de curiozitate.

— Hei, a spus Julian, punându-și palma peste mâna mea înainte de a mă îndepărta. Schimbul meu se termină într-o oră. Dacă mai stai pe aici, poate luăm ceva de mâncare după aceea.

O buclă de culoarea mierii îi atârna peste ochi, iar zâmbetul lui era lipsit de prefăcătorie. Nu voi minți și voi recunoaște că mi-am acordat câteva secunde de gândire.

— Mulțumesc.

Am împins bancnota peste tejghea, spre el. Trebuia să ajung acasă, la copiii mei, înainte ca soră-mea să trimită toate mașinile de patrulă din oraș să mă caute. Și ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă găsească poliția tăvălindu-mă în pizza cu peperoni, în spatele camionetei mele, cu un motan tânăr în călduri:

— Nu sunt îmbrăcată pentru pizza.

Și-a înfipt dinții în buza de jos, reprimându-și o grimasă.

I-am mulțumit și am arătat către capătul barului, dându-i de înțeles că, oricât de tentant ar fi fost, planurile mele pentru seara asta au rămas aceleași. Și am plecat să caut toaleta. Poate și pe Harris Mickler.

•

Separeurile din spatele barului erau private, cu scaune din piele neagră, spătare înalte și primitoare, din lemn, cu o lumină difuză, ceea ce mă făcea să mă simt ca cea mai mare ciudată din lume în vreme ce încercam să privesc pe furiș în fiecare, clătinându-mă pe niște tocuri pe care nu le mai purtasem de ani de zile. Deasupra călcâiului drept, sub bareta îngustă, se formase o dungă roșie, iar cele două vodca tonic date peste cap pe stomacul gol nu îmi ușurau deloc deplasarea. Simțeam cum mă clatin ușor în timp ce străbăteam coridorul îngust dintre separeuri, îndreptându-mă spre toaletă.

— Scuză-mă, a zis un bărbat, trebuie să răspund.

Bărbatul a ieșit fără a-și privi telefonul, aproape izbindu-se de mine în timp ce se îndrepta către bar.

— Harris sunt, a zis el cu voce scăzută în telefon, exact când trecea pe lângă mine.

Harris. Am pus o palmă pe paravanul celui mai apropiat separeu, întorcându-mă să-l văd mai bine. Cuplul care stătea alături mă privea cu curiozitate, așa că m-am aplecat deasupra sandalei și am făcut un adevărat

circ din ajustarea baretei. În acest răstimp, din separeul lui Harris Mickler a ieșit o femeie. Tocurile ei înalte țăcăneau în josul coridorului și au dispărut în cabina toaletei. Am mai zăbovit puțin, încercând să prind ceva din conversația lui Harris care se desfășura câțiva metri mai încolo, dar aceasta fusese destul de scurtă și omul își vârâse deja telefonul în buzunar. A făcut semn celui mai apropiat barman, a comandat două pahare cu șampanie și s-a întors la locul lui. M-am grăbit spre baie, constatând cu surprindere că inima îmi bătea nebunește. Am intrat într-o cabină goală.

Ce făceam? Era ridicol. *Eu* eram ridicolă. Harris Mickler își înșela nevasta. Și ce dacă? O groază de bărbați au făcut chestia asta înaintea lui. Inclusiv soțul meu. Oricât l-aș fi urât, nu mă imaginam omorându-l pentru atâta lucru. Nici măcar pentru cincizeci de mii de dolari. Și totuși, eram acolo, spionând un bărbat pe care nu-l cunoșteam.

Mi-am ușurat vezica cât de repede am putut, m-am spălat pe mâini, am deschis poșeta să-mi refac rujul, oprindu-mă puțin la vederea biletelului mototolit al Patriciei Mickler. Ar trebui să-l arunc imediat la toaletă. Sau să-l rup bucățele mici, să-l arunc în chiuvetă și să dau drumul la apă.

S-a auzit zăvorul cabinei din spatele meu și am închis repede poșeta.

A apărut amica lui Harris Mickler, aplecată asupra telefonului, cu părul blond, lung, atârnându-i ca o cortină peste față, revărsându-se peste umerii costumului ei cenușiu. Mi-am aplicat un strat proaspăt de ruj, urmărind-o în oglindă cum forma un număr și își ducea telefonul la ureche. Pe inelarul ei stâng licărea un fabulos inel cu diamant, flancat de o verighetă încrustată tot cu diamante.

— Bună, iubitule, a miorlăit femeia în telefon, în timp ce eu îmi îndesam rujul la loc în geantă.

Poate era colegă de serviciu cu Harris, mi-am spus în sinea mea. Poate tocmai au încheiat o afacere fabuloasă și au ieșit să sărbătorească.

— Îmi pare rău, scumpule, a continuat ea. Am întâlnire cu un client. Se lungește mai mult decât mi-am imaginat. Găsești ceva de mâncare în frigider, iar medicamentul pentru alergie al lui Katie e pe bufet. Te superi dacă te rog să culci tu copiii?

OK, era clar că Harris își înșela nevasta. CU o femeie măritată.

Mare brânză. Poate merita o criză urâtă de gonoree și, dacă își și bătea soția, merita categoric să fie în închisoare. Dar nimic din ceea ce văzusem până acum nu sugera că Harris Mickler merita să moară. Mi-am aranjat

peruca în oglindă și am verificat ora pe telefon. Era devreme, mai aveam timp să iau câteva cutii cu mâncare chinezească, să achit din contul lui Steve, să le duc acasă la Georgia, să mâncăm și să uit odată pentru totdeauna de povestea asta.

Tipa lui Mickler s-a sprijinit de chiuvetă și a ridicat vocea:

— Dar e un client important, Marty! Ce-ai vrea să fac?

M-am strecurat afară din toaletă, iar ușa s-a închis automat în spatele meu, amuțind disputa aprinsă a celor doi. Am străbătut în fugă culoarul și m-am întors la bar, unde chelnerul lui Mickler tocmai punea două cupe cu șampanie în fața lui. Am văzut străfulgerarea mânecii albe și scrobite a cămășii lui Harris când acesta îndesa o bancnotă împăturită în palma chelnerului. Când chelnerul s-a întors, din palma lui Harris a alunecat ceva într-unul dintre pahare. Pastila albă a sclipit printre bulele aurii, apoi s-a lăsat într-un nor efervescent pe fundul cupei.

Cu capul plecat, am trecut repede prin fața separeului lui Harris și m-am strecurat într-o firidă liberă la bar. Unghiul era prea îngust ca să-i văd fața lui Mickler, dar eram suficient de aproape ca să-i văd brațul care învârtea paharul. Nici n-am băgat de seamă barmanul care a răsărit în fața mea să-mi ia comanda. Oricum nu mai aveam bani și mă iteam peste umărul lui să-l văd pe Harris, care tocmai schimba poziția paharelor de șampanie.

Barmanul a intrat în câmpul meu vizual. Julian a zâmbit când mi-a întâlnit privirea. Am încercat să arunc priviri discrete spre ușa sălii de toaletă de la capătul holului. Femeia trebuia să iasă dintr-o clipă în alta. Ce să fac? Să-i spun lui Julian? Să-l rog să dea peste masa lor? Să dau buzna peste femeie în toaletă și să-i spun ce l-am văzut făcând pe Harris? Oricare dintre aceste variante făcea din mine un martor. Aș fi obligată să aștept să vină poliția și să dau o declarație. M-ar întreba ce fac aici. Ar trebui să le explic de ce port perucă, o rochie furată și mă recomand Theresa. Va trebui să le explic de ce eram dată în urmărire pentru că nu am reușit să îmi iau la timp copiii de la soră-mea.

Georgia, mi-am spus.

Georgia era polițistă. Ce ar face Georgia dacă ar fi aici? Toate scenariile la care mă puteam gândi implicau cătușe, o armă de serviciu sau măcar ceva mișcări de jiu-jitsu. Nu aveam nimic din toate astea.

— Schimbare de planuri? a întrebat Julian, ridicând curios capul.

— Poate, mi-a scăpat, înainte să mai pot retracta.

Rânjetul lui s-a făcut ceva mai larg.

— Vrei să bei ceva cât aștepți?

Asta era partea de poveste când eroina trebuia să gândească realist. Ce ar fi făcut eroina din romanul meu? În mod cert nu ar chema poliția în condițiile în care avea în poșetă un bilet compromițător care o lega de un posibil asasinat.

— Bloody Mary? am întrebat.

El a ridicat o sprânceană auzindu-mi alegerea, dar nu a obiectat. Urmăream în continuare ușa toaletei în vreme ce el turna suc de roșii și vodcă peste gheață, aruncând apoi câteva frunze de țelină în pahar.

— Mulțumesc, am zis luându-i-l din mână înainte de a apuca să-l așeze pe tejghea. Mă întorc imediat.

M-am întors repede pe holul întunecat care ducea spre toaletă, am împins ușa și am răsuflat ușurată când am dat peste tipa lui Harris aplecată în fața oglinzii, împrospătându-și rujul.

Am tras adânc aer în piept, rugându-mă ca femeia să nu aibă vreun permis de transport ascuns pe undeva. Apoi m-am prefăcut că mă împiedic și i-am răsturnat tot conținutul paharului pe spate, încât costumul era acum pictat cu suc de roșii.

Ea a înțepenit când lichidul rece a pătruns prin fusta de un gri deschis.

— Vai, nu, nu! Îmi pare rău, îmi pare tare rău! Am pus paharul gol în chiuvetă și am smuls un pumn de șervețele de hârtie din suport.

A respins încercările mele stângace de a șterge petele, sucindu-se cu o mutră dezgustată să vadă ea însăși dezastrul în oglindă.

— Sunt udă toată!

Ar fi putut fi mult mai rău.

S-a pipăit pe spate, nereușind să ajungă la cea mai mare pată de pe fustă.

— Apă carbogazoasă, am spus, îndreptându-mă spre ușă. Avem nevoie de *multă* apă carbogazoasă. Stai aici. Nu te mișca. Știu exact ce trebuie să facem. Am deschis doar puțin ușa, cât să mă strecor prin ea.

Harris a ridicat capul când am ieșit din baie. Dar zâmbetul i s-a ofilit când m-am oprit în ușa separeului său. Inima mea bubuia. Acum ori niciodată.

— Harris? Harris Mickler? Tu ești?

El s-a albit, aruncând priviri îngrijorate spre mesele din jur.

— Îmi pare rău, a îngăimat, cu o expresie vagă, între confuzie și

enervare. Te cunosc cumva?

— Harris! am exclamat, dându-i o scatoalcă peste braț. Ne-am cunoscut la petrecerea aceea… știi tu, la chestia aia de Crăciun acum câțiva ani. Ușurel, Finlay. Ușurel. Mi-aș da palme dacă aș da-o în bară taman acum. Ce mai aștepți, hai, îmbrățișează-mă, nătărăule! L-am prins de mână, practic l-am tras afară din separeu și l-am cuprins cu un braț de parcă ne-am fi cunoscut din liceu.

El a rămas înțepenit, cu brațele atârnându-i de-o parte și de alta, în timp ce eu îl strângeam cu o mână. Cealaltă se întindea pe după el spre cupa de șampanie, dar eram prea departe ca s-o pot apuca. Harris m-a împins cu delicatețe de umeri, murmurând că trebuie să fie o confuzie. L-am strâns mai tare și m-am băgat practic în el, hotărâtă să ajung la pahar.

Tot prea departe.

— Hei! a exclamat el, când s-a trezit cu spatele lipit de masă. Ce fa…

Mi-am strecurat mâna peste fundul lui. A tăcut, ochii lui scormonitori făcându-se mari de uimire când l-am ciupit de-o bucă. Dumnezeule mare. Ce făceam?

— Bun, a zis el brusc curios, în timp ce cealaltă mână a mea s-a strâns în jurul piciorului cupei de șampanie. Da, sigur, acum îmi amintesc. Ceva tare a început să mă apese în stomac și eram destul de sigură că nu era catarama curelei lui. Ce nemernic. Repede, repede, am împins cupa pe masă până ce le-am inversat locurile. Apoi m-am prăbușit pe latura goală a separeului, dornică să pun o barieră între noi și m-am întins după cel mai apropiat pahar.

— Pot să stau cu tine?

Harris s-a așezat inconfortabil pe banchetă încercând să se relaxeze; ochii lui îngrijorați erau lipiți de ușa toaletei din spatele nostru.

— Hm… Nu știu dacă…

Am dus cupa la gură și am sorbit jumătate dintr-o suflare. Nu era suficient de tare ca să-mi taie greața pentru ceea ce tocmai făcusem, dar expresia șocată a lui Harris a meritat tot efortul.

Am învârtit paharul între degete.

— Să nu-mi spui că așteptai pe cineva! M-am ridicat, ducându-mi o palmă la piept: Vai, nu! Sper că nu pe biata femeie din sala de baie. Se certa la telefon cu cineva. Probabil soțul, așa părea. Era supărată rău. Am văzut-o plecând pe ușa din spate.

Lui Harris i-a căzut fața. M-am încruntat când a întins mâna, și-a luat paharul și l-a golit, holbându-se absent în direcția ieșirii de urgență de la capătul culoarului dinspre toaletă.

Vai, rahat, mi-am spus în sinea mea, când mărul lui Adam s-a clătinat după ultima înghițitură. În cât timp își fac efectul chestiile astea? Am lăsat cupa din care sorbisem jos. Rujul meu lăsase o urmă vizibilă pe buza paharului, iar amprentele mele erau vizibile pe condensul de pe sticlă. Dacă dădea ortu' popii aici și la spital s-ar face o analiză toxicologică, lucrurile ar arăta rău, foarte rău pentru mine.

— Hei, Harris, i-am zis, aruncând priviri îngrijorate spre separeurile din jur. M-am aplecat peste masă și am șoptit: Ce zici, nu vrei să ieșim de aici? Să mergem undeva… mai ferit.

Am făcut semn cu bărbia spre ușa la care se uita insistent, răsuflând ușurată când fața i s-a luminat de un zâmbet pervers. Parcasem în spatele benei, cât de departe putusem de ușa din față și de ferestre. Adresa lui era scrisă pe biletul Patriciei din geantă. Dacă l-aș putea urca în camioneta mea, l-aș putea duce acasă la el să-și continue somnul. După aceea voi putea arde biletul și voi uita că toate astea s-au întâmplat.

Harris a făcut semn cu mâna chelnerului.

— Nota, te rog.

Și-a slăbit puțin nodul cravatei. Broboane de transpirație i-au apărut la rădăcina părului, iar obrajii i s-au schimonosit într-o strâmbătură.

— Așa, și, mai spune-mi o dată, de unde ne cunoaștem noi?

— Ăăă… Am săpat adânc în amintirile mele despre profilul lui de pe rețelele de socializare, dar mintea mea era înghețată de spaimă. Nu-mi aminteam numele niciunui grup din care făcea parte. Am fost în… știi tu… am făcut chestia aia specială, am spus făcând un semn disprețuitor cu mâna, cu grupul ăla financiar, Virginia de Nord. Am coborât vocea până la o șoaptă conspirativă, sperând că o să umple el golurile: Chestia aia al cărei nume nu pot să…

— Lucrezi pentru Feliks? A început să arunce priviri îngrijorate prin încăpere.

— Da! am spus, bătând din palme. Exact așa ne-am cunoscut. Lucrez pentru Feliks, am repetat absentă cu ochii lipiți de ușa toaletei și sperând din suflet ca tipa cu care venise să nu iasă.

— Aha, făcu el, frecându-se pe piept, de parcă l-ar fi înțepat inima. Părea

a se simți destul de rău. Și ce anume faci tu pentru Feliks?

Genunchii îmi tremurau pe sub masă.

— Ei, știi tu, una, alta.

Harris a clătinat amețit din cap, cu o privire tot mai sticloasă și rătăcită. L-am lovit pe sub masă:

— Să nu adormi, Harris, am zis veselă. Îmi sucisem gâtul tot uitându-mă după chelner. Cât naiba durează să aduci o nenorocită de notă?

— A fost o șampanie destul de tare, a îngăimat, abia ținându-și capul drept. Mă simt… mă simt cam ciudat, începuse să vorbească rar, sfârșitul cuvintelor pierzându-se într-o bâlbâială de om beat. A clipit, cu pleoapele îngreunate: Și cum ziceai că te cheamă?

— Theresa.

— Corect. Theresa, a repetat, când chelnerul a apărut în sfârșit, ținând în echilibru o tavă cu băuturi într-o mână; cu cealaltă a lăsat nota în coperțile negre din piele pe masă și a dispărut din nou. Bărbia lui Harris cădea tot mai jos, iar eu am mulțumit cerului că chelnerul nu s-a oprit la vorbă.

— Hai să mergem, Harris. M-am ridicat, verificând să mă asigur că nu se uita nimeni, și l-am tras în picioare. Localul era plin, prea multe trupuri înghesuite ca să ne mai bage cineva în seamă, iar Julian era ocupat să toarne băuturi la bar. Harris s-a sprijinit de mine. Am luat portofelul din buzunarul lui din spate, am pescuit o bancnotă de o sută de dolari, am lăsat-o pe masă în contul consumației. I-am pus un braț pe după umerii mei și l-am tras cu greu pe holul din spate, luminat de semnul IEȘIRE. Am împins ușa, deschizând-o suficient de larg ca să încăpem amândoi.

Până când am ajuns în parcare, Harris se îngreunase considerabil. Îmi jucau tocurile sub greutatea lui, în timp ce capul i se bălăngănea pe umărul meu. Săltându-l puțin, am luat-o spre benă, descriind lent o linie șerpuită până în spatele camionetei mele. Parcarea pentru angajați era întunecată și tăcută. L-am sprijinit pe Harris de panoul lateral, ținându-l cu o mână. CU cealaltă îmi căutam cheia în poșetă. Mâinile lui au început să mă pipăie, cleioase și agitate. Una dintre ele mi s-a strecurat pe sub rochie și îmi amintesc când limba lui umedă mi-a intrat în ureche.

— Uf, Harris. M-am tras ceva mai departe. Cum tot încerca să mă pipăie, i-am zis pe un ton sarcastic: Chiar ești băiat obraznic, nu? În cele din urmă am găsit cheile și ușa glisantă s-a deschis, aproape doborându-l pe Harris la pământ. L-am susținut, iar el s-a prăvălit pe podeaua mașinii, în fața

scăunelului lui Zach. Costumul lui scump s-a umplut de biscuiți și suc de mere când l-am împins pe spate promițându-i că îl așteaptă ceva bun dacă urcă frumos în mașină, ca un băiat cuminte. A început să bălmăjească în urechea mea în timp ce mă chinuiam să îl îndes înăuntru, bolborosind despre toate lucrurile pe care mi le-ar face dacă aș urca alături de el. S-a înfiorat carnea pe mine când le-am auzit și probabil că ar fi fost justificat în mare măsură acceptul meu la oferta făcută de Patricia. Într-un sfârșit, a căzut într-un somn adânc.

•

Am îndesat piciorul lui Harris în camionetă și am tras ușa după el. Undeva, în apropiere, lătra un câine. M-am uitat în jurul benei, până în parcarea luminată de pe partea cealaltă, rugându-mă să nu mă fi văzut cineva. Un cuplu intra braț la braț în bar. Un grup de femei fumau de-a valma în fața ușii din față, dar nu se uitau în direcția mea. Lătratul câinelui a devenit tot mai slab.

Am căutat telefonul în geantă în timp ce alergam spre ușa din față. Mai întâi ar trebui s-o sun pe Patricia. Să mă asigur că era acasă. Apoi să-i explic conversația pe care a auzit-o în Panera și să lămuresc toată neînțelegerea asta.

— Theresa! Am încremenit la auzul vocii relaxate care a răsunat în parcare.

M-am întors și l-am văzut pe Julian traversând parcarea și venind spre mine, zâmbind și învârtind cheile mașinii pe deget. Primii doi nasturi ai cămășii erau descheiați, mânecile suflecate până la cot, arăta ca și cum tocmai și-a încheiat tura.

— Speram să te prind. S-a sprijinit de camioneta mea, iar eu am tăcut, mulțumind cerului că e întuneric. Și lui Dodge, pentru geamurile fumurii ale camionetelor.

— Îmi pare… îmi pare rău, m-am bâlbâit, frecându-mi fruntea și străduindu-mă să găsesc o scuză. Chiar nu am intenționat să-ți trag clapa. Și nu am vrut să plec fără să plătesc ultima băutură. Doar că…

— Ușurel, ușurel, a zis el cu amabilitate, privindu-mă deschis și făcând un pas în spate, cu mâinile ridicate. Nu trebuie să te scuzi. Nu-mi datorezi nimic.

— Dar Bloody Mary…

— Mai mult decât plătită din bacșișul tău, a zis el păstrând o distanță

confortabilă între noi. Nu am vrut decât să mă asigur că poți conduce. Pot să-ți chem un taxi, dacă ai nevoie, a adăugat, dându-mi clar de înțeles că nu încerca să mă încolțească.

— Mulțumesc, sunt bine. Am strâns buzele, încercând să mă abțin să spun prea multe. Eram departe de a fi bine. În spatele camionetei mele era înghesuit un pervers inconștient, iar în geantă aveam un bilet de la femeia care ar fi vrut să-l omor. Și urma să-mi iau copiii de la sora mea cu întârziere, ceea ce însemna că ea va începe să mă caute. Mi-am deschis telefonul, mirată că Georgia nu explodase încă.

— Pot să-ți văd telefonul? a întrebat Julian. I l-am întins. Avea ceva complet dezarmant băiatul ăsta. Blândețea vocii și preocuparea sinceră din privire. A deschis agenda și și-a trecut numărul de telefon: în caz că îți face trebuință, a zis el înapoindu-mi-l și vârându-și mâinile în buzunare. Sau… poate în caz că te răzgândești și vrei să ieși cu mine cândva.

S-a îndepărtat de camionetă. Silueta subțire era luminată de becurile stradale din spatele lui. Se prefigura frumos pe cerul întunecat și o parte din mine își dorea să fi stat mai mult cu el la bar, mai devreme, deși eram mult prea bătrână pentru el.

— Am copii, știi, am strigat în parcare. Doi.

A zâmbit într-un con de lumină.

— Nu am nimic împotriva camionetelor.

Privindu-l cum se îndepărtează, mi-am reprimat un hohot de râs. Ce naiba se întâmpla și ce fel de viață aveam? Am urcat pe scaunul șoferului și am privit îndelung numărul lui. Dacă scap în noaptea asta fără să fiu arestată de o patrulă pe autostradă – sau mai rău, de soră-mea –, poate am să-l sun odată.

Cu un oftat greu, am scos biletul mototolit din geantă și am format numărul Patriciei. Cu tonurile de apel în căștile Bluetooth, am intrat în trafic îndreptându-mă oarecum confuză spre casa lui Mickler. În cele din urmă Patricia a răspuns.

— Gata?

— Ești acasă?

O pauză.

— Da.

— Ești singură?

— Da.

— Slavă cerului. Am căutat în consola din mijloc un pachet de gumă. Miroseam ca o distilerie: Soțul tău a încercat să drogheze o femeie la bar. Eu… A fost un accident și a băut el pastila în locul ei. Îl am în mașină și ți-l aduc acasă, am spus, simțindu-mă ciudat de atașată de femeia asta pe care abia dacă o știam. Și mult prea familiară cu soțul ei. Am intrat pe banda dreaptă, păstrând viteza sub limita legală.

— Nu! Nu-l poți aduce aici! Obiecțiile ei au căpătat note stridente: Trebuie să scapi de el. Nu plătesc dacă nu scapi de el… cum ai zis tu… curat!

— Nu am spus niciodată că accept să fac ceva, orice. Ai tras cu urechea la o conversație pe care nu ai înțeles-o.

Un Audi mi-a tăiat fața și s-a îndreptat în viteză spre autostrada cu plată. Am claxonat, nivelul meu de adrenalină a crescut brusc și am verificat în oglinda retrovizoare dacă se ține vreun girofar după mine. Din fericire, totul era în regulă.

— Uite care-i treaba, doar pentru că e un nemernic și un ciudat nu înseamnă că merită să…

— Ai telefonul lui? mi-o reteză Patricia.

Întrebarea m-a luat pe nepregătite.

— Poate. Habar n-am. Știam că Harris avea portofelul. Ultima dată când i-am văzut telefonul, îl vâra în buzunarul de la piept al sacoului: Cred că da. De ce?

— Găsește-l. Parola e *lăptarul.* Intră în fotografiile lui. După aia sună-mă când îți termini treaba.

— Nu vreau să mă uit la…

A închis. Am lovit cu palma zdravăn volanul, mormăind o înjurătură. Ce trebuia să fac acum? Era limpede că Patricia nu avea de gând să deschidă ușa dacă apăream la ea în prag. Cu norocul meu, sigur mă va vedea cine știe ce vecin lăsându-l în curtea lui și va raporta la poliție numărul mașinii mele.

Rahat. Noaptea devenea tot mai agreabilă.

Am ieșit de pe autostradă, am intrat în parcarea unei firme și am tras camioneta acolo. Am ridicat brațul scaunului și m-am cățărat în spatele mașinii, încercând să nu-mi înfig tocurile în Harris. *Procuratura ar dori să prezinte curții Proba A a acuzării, pantoful drept al acuzatei, un fals Louis Vuitton, recunoscut drept armă a crimei.* Mi-am înăbușit un chicotit,

întrebându-mă cum m-ar apăra Julian. M-am strecurat în spațiul dintre scăunelele de mașină ale copiilor și am scotocit prin buzunarele lui Harris, în căutarea telefonului. Era blocat. M-am simțit jenată în timp ce tastam parola.

Degetul meu a zăbovit deasupra folderului cu fotografii. Știind ceea ce știam despre Harris Mickler, în cel mai bun caz imaginile vor fi neplăcute, iar în cel mai rău, înfricoșătoare de-a dreptul. Sau măcar grețoase, împotriva tuturor reticențelor mele, am apăsat. Mi-au apărut mai multe file, cu numele obișnuite: Facebook, Instagram, Twitter, Capturi de ecran, Camera… Personal.

Chiorându-mă cu un ochi, am apăsat pe ultima și am căscat gura cu surprindere când am văzut că nu era o colecție de pornografie scabroasă. În schimb, am dat peste mai multe dosare numerotate. Treisprezece. Toate etichetate cu nume de femei: SARAH, LORNA, JENNIFER, AIMEE, MARA, JEANETTE…

Am deschis primul folder și am derulat conținutul, mărind ecranul ca să îmi dau mai bine seama ce era cu pozele alea. Harris sforăia slab lângă mine. Din câte îmi dădeam seama, erau o serie de imagini nevinovate cu o femeie, luate din unghiuri ciudate, ca și cum ar fi fost făcute pe ascuns. O femeie blondă, tânără, la coadă la o cafenea. Aceeași femeie urcând în mașina ei. O altă poză o înfățișa împingând un cărucior cu cumpărături în parcarea unui supermarket; în asta i se vedea clar fața. Am recunoscut-o. Era aceeași femeie pe care tocmai vărsasem sucul de roșii la bar.

Harris Mickler era un hărțuitor.

Dacă ar fi fost numai o dată, poate aș fi înțeles, dar au fost și altele. Multe altele.

Am închis folderul și l-am deschis pe următorul. Mi s-a pus un nod în gât.

Fotografiile astea începeau exact la fel ca celelalte, cu o groază de imagini luate pe ascuns. Dar pozele din aceste douăsprezece foldere cuprindeau și imagini mult, mult mai îngrijorătoare: imagini cu Harris și aceste femei, la ceea ce părea a fi o întâlnire, la fel ca aceea din noaptea asta. Apoi aceleași femei fotografiate în diverse momente: goale, cu ochii închiși, cu expresii pierdute, în timp ce el le atingea, le săruta, le viola. De fiecare dată verighetele lor sclipitoare erau surprinse cu grijă în imagine.

Am înghițit în sec, derulând nenumăratele imagini ale acestor

douăsprezece femei pe care le urmărise, apoi se întâlnise cu ele în ultimele treizeci și șase de luni, toate cu înfățișări și constituții asemănătoare; am realizat îngrețoșată că probabil le-a drogat și violat pe toate. Ultima imagine din fiecare folder era o fotografie oribil de intimă, cu un text lipit deasupra:

Fă exact ce ți-am spus și fii discretă sau îi arăt fotografiile soțului tău și îi spun ce ai făcut.

Mi s-a făcut rău. Piesele puzzle-ului s-au așezat la locul lor. Le șantaja. Le șantaja ca să-și asigure tăcerea lor. Harris vâna femei măritate, cu copii. Femei cu soți de succes, bogați, cu statut social și resurse cărora amenința să le distrugă complet viețile. Făcea intenționat poze amăgitoare, sugerând că se întâlnise cu victimele, că sexul a fost consimțit. În realitate, Harris era un prădător bolnav, pervers, care prefera victimele leșinate pe bancheta din spate a mașinii lui.

M-am lăsat pe spate, uitându-mă la telefonul lui Harris. Apoi la biletul Patriciei. Patricia avea dreptate. Nu știu ce voi face cu el, dar nici în ruptul capului nu-l puteam duce pe monstrul ăsta înapoi, acasă, la Patricia Mickler.

Capitolul 8

Era aproape ora zece când am ajuns pe aleea din fața casei mele.

Încă nu știam ce să fac cu Harris Mickler.

Stăteam în mașină, cu motorul torcând, cu încheieturile albite de cât de tare strângeam volanul. Ușa garajului a început să se ridice încet. Farurile luminau panoul în timp ce intram, desenând umbre fantomatice în interiorul garajului meu.

Nu era în regulă.

Inconștientul prăvălit pe podeaua camionetei mele nu era în regulă.

Ar trebui să o sun pe Georgia, să îi povestesc tot. Ea va ști ce trebuie făcut. Și, probabil, nu va permite nimănui să mă bage la închisoare, nu de alta, dar s-ar trezi cu copiii mei pe cap pentru cine știe câtă vreme.

Am ieșit din mașină. Corpul meu a tăiat fasciculul de lumină al farurilor când m-am strecurat în spațiul îngust dintre bara de protecție și masa de lucru a lui Steven. Motorul zumzăitor mi-a încălzit picioarele când am atins-o în treacăt. Se lăsase rece, iar gazele de eșapament ale camionetei mele se ridicau pe alee în vălătuci mari, albi, care pluteau spre casa doamnei Haggerty. Fereastra bucătăriei ei era întunecată și am înălțat în gând o rugă tăcută că vecinii mei cei ocupați se duseseră deja la culcare.

Cu o smucitură, am deschis ușa bucătăriei. Camera mirosea a resturi de vafe ude uitate pe teancul de vase murdare din chiuvetă, iar telefonul fără fir, plin de sirop, era pe masă exact acolo unde îl lăsasem. Am apăsat pe Repetă și l-am lipit de ureche, numărând tonurile de apel în timp ce m-am lăsat pe podea, cu spatele sprijinit de ușă, în întuneric. Eram prea speriată ca să aprind lumina.

— Finn? În fundal, îl auzeam pe Zach smiorcăindu-se. M-am ciupit de frunte. Plânsetele copiilor mei erau un limbaj pe care învățasem să-l înțeleg de-a lungul anilor plini de încercări și ratări și de nopți nedormite.

— N-ai reușit să-l adormi, nu?

— Ce voi fi greșit? a rostit ea, cam pierită. Georgia era perfectă în luările de ostatici, dar era limpede că plânsul unui bebeluș era mai mult decât se simțea calificată să gestioneze.

— Nimic. E exagerat de obosit, atâta tot, am zis apăsându-mi ochii cu

baza degetelor mari. E curios cum plânsetul copilului tău poate reduce la tăcere toate celelalte gânduri care-ți umblă prin minte.

— Și, atunci, de ce nu doarme?

— Pentru că are doi ani. Ascultă cu atenție instrucțiunile mele, am spus cu cea mai bună voce a mea de negociator în crize cu ostatici, sperând că așa o pot calma pe soră-mea și menține concentrată: Ai păturica lui?

Pufnetele ei erau acoperite de urletele lui Zach.

— Da, o am.

— Înfășoară-l în ea și ia-l în brațe. După aia pune-i suzeta în gură. Ține-o apăsată cu un deget și cu mâna cealaltă bate-l încetișor pe spate.

— Nu-s caracatiță.

— Sau îl poți lăsa să urle până când ajung eu.

— Chiar, când ajungi?

— Depinde.

— De ce?

Mi-am pus fruntea pe genunchi.

— De cât timp rămâne inconștient un bărbat adult după ce a înghițit o pilulă.

Tăcerea Georgiei era punctată de bocetele jalnice ale lui Zach.

— M-ai pierdut.

— Documentare. Lucrez la o carte.

— Parcă ziceai că ai ceva important în seara asta.

— Asta e important. M-am blocat la o etapă a complotului.

Oare de ce nimeni nu credea că munca mea era importantă?

— O pilulă? a mormăit ea. Păi depinde de robustețea bărbatului și de tăria drogului. Poate două, trei ceasuri. Poate toată noaptea. Am auzit pârâituri în telefon: Georgia îl înfășură pe Zach în păturică și hohotele lui au fost înăbușite de suzeta pe care i-a îndesat-o în gură. Alte pârâituri. Zach își trăgea nasul: Bun, cred c-o să meargă.

— Să revenim: dacă ai fi eroina unui roman și ai droga un bărbat foarte rău, care a făcut niște chestii oribile…

— Ce fel de chestii?

— Ilegale.

— Vorbim despre delicte sau despre infracțiuni?

— Categoric infracțiuni. Să zicem că a leșinat în spatele mașinii tale. Ce ai face cu el?

— Poți dovedi că a săvârșit infracțiunile alea?

— Contează?

— Sigur că da, contează, a zis ea, de parcă răspunsul ar fi fost evident. Dacă eroina ta are dovezile, ar trebui să-l ducă la o secție de poliție și să predea dovezile unui detectiv. Și să lase autoritățile să se descurce mai departe.

Am ridicat capul, clipind des în întunericul din bucătărie. Pozele de pe telefonul lui Harris. Aveam dovezile fizice că a fotografiat pe furiș și a șantajat cine știe câte femei. Și am fost martoră la încercarea lui de a droga o femeie, ceea ce ne duce gândul că e foarte probabil să le fi drogat și pe celelalte, iar asta constituie o dovadă a atacului. L-aș putea preda poliției, împreună cu telefonul lui. La naiba, l-aș putea duce acasă la Georgia și lăsa la ea cu telefon cu tot. Nu ar trebui să-i spun despre biletul Patriciei. I-aș spune pur și simplu că am fost la un bar, am realizat că încerca să drogheze pe cineva și am schimbat băuturile.

— Dar eu aș… adică personajul meu ar putea avea necazuri pentru că l-a drogat?

— Depinde de circumstanțe. Premeditare? Droguri ilegale? Probabil că da.

— Necazuri mari, sau așa, niște mici probleme?

— Ce contează? Doar e un roman, nu?

— Ba contează! Vreau să fie cât mai corect.

Georgia a oftat.

— Păi dacă se predă, procurorul i-ar putea acorda circumstanțe atenuante și i-ar oferi o înțelegere.

Mi-a picat fisa. Asta era. M-aș putea preda Georgiei. Dacă ar avea de ales între a mă aresta și a mă lăsa să plec, ea sigur m-ar lăsa să plec. Alternativă ar fi să rămână cu copiii mei pe cap până când cineva ar plăti cauțiunea. Și știu sigur că ea nu i-ar ține niciun minut mai mult decât ar fi absolut necesar.

— Ce faci, vii să-i iei pe ăștia mici acum, că ți-am rezolvat problemele ficționale?

Zach adormise. Îl auzeam cum respiră ușor cu năsucul lui mucos de bebeluș; în fundal, motorul camionetei torcea liniștit și, în depărtare, la un vecin de peste drum, răsuna un lătrat de câine.

— Da, am spus. Imediat le așez cap la cap pe toate. Nu mai durează

mult.

Georgia a închis. Am pus telefonul pe podea. Era tot lipicioasă, plină de părul Deliei. Nu știu cum s-a făcut, dar ziua mea a devenit din proastă, sinistră. Nu înaintasem deloc cu cartea mea și nu făcusem niciun pas în direcția achitării facturilor. Și, odată ce poliția va completa un raport, avocatul Theresei va avea un motiv în plus să mă descrie drept un părinte nepotrivit. Nu va conta că un monstru ca Harris era în închisoare și nu mai umbla liber pe străzi. Am fost într-un bar purtând o perucă și o rochie furată, unde am băut banii pe care fostul meu soț mi i-a dat pentru benzină. Am drogat un bărbat, apoi l-am răpit și l-am înghesuit în spatele camionetei familiei.

Sau…

Aș putea să-l fac dispărut pe Harris Mickler, să mă rog ca Patricia să nu fi mințit în legătură cu banii și să sper că voi fi suficient de norocoasă ca să nu fiu prinsă.

M-am ridicat și mi-am scuturat firmiturile de pe fund. Apoi am dus sus tocurile și peruca, mi-am pus o pereche de chiloți curați și haine confortabile, în caz că voi fi totuși arestată. M-am spălat îndelung pe dinți, încercând să scap de gustul de bar din gură, m-am spălat de saliva lui Harris din ureche și mi-am curățat machiajul de pe față. Când am terminat, m-am uitat în oglinda de la baie și am inspirat adânc, pregătindu-mă pentru ceea ce urma să fac. Aveam de gând să îl predau pe Harris – cu declarația mea cu tot – surorii mele.

Pentru că, hai s-o zicem pe aia dreaptă, nu sunt tocmai cea mai norocoasă persoană din lume.

Capitolul 9

Cu picioare grele, am coborât treptele spre bucătărie. M-am oprit în fața ușii garajului, mi-am lipit fruntea de ea încercând să mă conving (din nou) că făceam ceea ce trebuia să fac. Resemnată, am deschis ușa. Aerul din interior era puțin și fierbinte, iar fumul m-a lovit ca un pumn în gât. Am tușit în mânecă, scuipând gazul de eșapament. Motorul camionetei suna asurzitor în spațiul închis și m-am repezit să deschid ușa dinspre curtea din spate înainte de a închide motorul.

Peste garaj s-a lăsat tăcerea. Adierea care venea dinspre grădină era rece și pătrunzătoare și m-am sprijinit de portiera mașinii, certându-mă în sinea mea că am lăsat blestemăția pornită. Fumul de eșapament a început să se risipească. Ușor amețită, și poate încă în ceață din cauza șampaniei și a tăriei băute pe stomacul gol la bar, mi s-a părut că e o idee bună să stau câteva minute să îmi limpezesc mintea și să aerisesc garajul. Deși, dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, nu făceam decât să amân inevitabilul. Nu voiam să-l predau pe Harris Mickler surorii mele, dar nu voiam nici să-l omor. La drept vorbind, nu voiam să am de-a face cu nimic legat de Patricia și Harris Mickler…

Vai… Vai, nu!

Am sărit în sus și ultimul nor din mintea mea s-a risipit instantaneu.

Îl lăsasem pe Harris Mickler în camionetă.

Am alergat în partea pasagerului și am tras portiera glisantă, neștiind prea bine dacă să fiu îngrozită sau ușurată când am dat de Harris exact așa cum îl lăsasem.

— Harris? L-am zgâlțâit de picior. Harris, ești bine?

M-am cățărat peste scăunelul lui Zach, am îngenuncheat lângă el și l-am plesnit peste față. Când am văzut că nu se întâmplă nimic, l-am plesnit mai tare. Obrazul lui era călduț, dar așa eram și eu, cu toate că eram sigură că inima *mea* s-a oprit cu treizeci de secunde în urmă. L-am strigat pe nume, neștiind ce aș face dacă ar răspunde. Nu știam ce era mai rău: să fiu blocată în spatele camionetei cu un violator în serie mort pe care l-am răpit, sau să fiu blocată în spatele camionetei cu un violator în serie, treaz și foarte furios, pe care l-am răpit.

Am pus două degete pe gâtul lui și am simțit… nimic. Ceea ce însemna că ori făceam eu greșit treaba asta, ori…

Vai, nu, nu, nu…

Am pus urechea pe pieptul lui. Nicio mișcare. M-am întins spre scaunul din față după geantă, scotocind frenetic după oglinda compactă de mână. Am deschis-o și am ținut-o sub nasul lui Harris. Oglinda nu s-a aburit, iar eu am căzut în genunchi.

Categoric lucru, Harris Mickler nu era OK.

— Rahat. Gândurile mi se buluceau în minte, aduse de brusca mea trezire la realitate. Ce-ar face Georgia? Ce-ar face Georgia? Georgia m-ar împușca. Sau m-ar aresta. Am izbucnit într-un hohot isteric de râs. Șoc. Eram în stare de șoc. Asta era singura explicație posibilă. A fost un accident. Omorul prin imprudență înseamnă o condamnare mai ușoară, nu? Nu-i mare lucru, nu? Bolboroseam, respiram tot mai precipitat. Numai că nu voi părea prea imprudentă când vor afla că te-am drogat și te-am adus la mine acasă, apoi te-am lăsat în mașină cu motorul pornit. Sau când vor găsi în geanta mea biletul de la nevastă-ta. Nu. Nu, nu, nu! Nu se poate să fii mort!

M-am răstit la cadavru cu cel mai poruncitor ton de mămică. Pentru că era fizic imposibil ca ziua mea să devină și mai rea. Strecurându-mă în spațiul dintre scăunelele copiilor mei, m-am aplecat într-o poziție nefirească asupra cadavrului lui Harris. Mai mult decât ușor revoltată, l-am ciupit de nas cu o mână și i-am tras bărbia în jos cu cealaltă. Gura lui flască s-a deschis. Mirosea a alcool și măsline cu usturoi și sos de brânză și m-am ținut cu greu să nu vomit. Cu ochii închiși, mi-am lipit gura de buzele lui Harris care se răceau rapid și i-am suflat cu putere, de trei ori, în gură. Dar nu era bine. Nu aveam suficient loc. Nu puteam nimeri unghiul potrivit și aerul scăpa pe la colțuri. Semăna mai mult cu o încercare de a face pace cu un mort decât de a-l resuscita, cumva asemănător cu ceea ce făcusem cu Steven de câteva ori înainte de a divorța. Se pare că nici atunci nu am putut salva nimic.

Am coborât năucă din camionetă, l-am apucat de mocasinii strălucitori din piele, m-am înfipt bine în tenișii și am tras. Corpul lui era ca de plumb. Costumul său scump se agăța de fibrele carpetei de pe podeaua camionetei și, din cauza electricității electrostatice, s-au produs câteva scântei.

— Hai, Harris, nemernic sadic ce ești! Folosindu-mi greutatea, am avut

nevoie de trei smucituri zdravene ca să-l mișc. Fundul lui a săltat peste prag, m-am încordat din tot corpul și am mai tras o dată. Posteriorul s-a mișcat în față, urmat de restul corpului; țeasta bărbatului s-a izbit de partea laterală a camionetei cu un pocnet sec când s-a prăvălit afară. Am fost cât pe ce să cad și eu, dar în cele din urmă l-am depus jos, pe ciment.

Am dat drumul piciorului lui Harris. Călcâiul pantofului său a izbit cimentul. Am căzut în genunchi lângă el, blestemându-mi zilele în timp ce-mi apropiam gura de a lui. Dintr-odată, în spatele meu a răsunat o voce:

— Aoleu, drace! Mă scuzați, doamnă Donovan, nu știam că sunteți acasă. Am venit să-mi iau…

Am ridicat repede capul la exclamația surprinsă a lui Vero.

Bona copiilor mei stătea în holul bucătăriei cu o cutie de carton în mână. Mi-am șters furioasă gura cu brațul. Ochii ei cu gene false s-au căscat când am sărit în picioare și l-a văzut pe Harris.

— Vero? Ce faci aici?

— Ce faci *tu* aici? a întrebat ea, aruncând priviri furișe la bărbatul mort din spatele meu.

— Tu prima. Am pus mâinile în șold, încercând să stau cât mai dreaptă cu putință ca să-l feresc pe Harris de privirea lui Vero.

— De ce?

— Pentru că e casa mea.

Mă rog, un fel de De fapt, era a lui Steven de când mă pusese să-i plătesc chirie, ceea ce-l transforma în proprietarul meu. Dar nu asta era important acum:

— Cum ai intrat?

— Pe ușa din față. Cu cheile mele. Ai spus că ieși, așa că am venit să-mi iau lucrurile. Vero și-a sprijinit de șold cutia de carton; tricoul scurt s-a ridicat, descoperindu-i abdomenul, în timp ce ea se zgâia în spatele meu.

— Cine-i ăsta?

— Cine?

A arătat cu bărbia spre piciorul lui Harris.

— A, ăsta? M-am scărpinat pe gât, din cauza transpirației mă mânca pielea. Încercam din răsputeri să mă proțăpesc în calea ei.

— E… e un tip pe care l-am cunoscut mai devreme… la bar.

S-a aplecat într-o parte, să vadă în spatele meu. S-a apropiat un pas și i-a căzut fața. Vocea ei a urcat o octavă, apoi s-a frânt:

— E… e mort?

— Nu! Din cauza zâmbetului meu nervos, mușchii feței erau obligați să facă niște chestii ciudate. Am dus o mână la față, simțind cum sângele îmi năvălește în obraji: Nu fi ridicolă! De ce spui asta?

— Pentru că pare mort!

Am riscat o privire în jos, la Harris. Buzele lui erau roșii, dar pielea căpătase o nuanță ciudată, un fel de gri albăstrui. *Dumnezeule.*

Ea s-a depărtat de mine, deplasându-se spre perete:

— Știi ceva? Nu contează. Eu am să plec și gata.

A apăsat butonul ca să deschidă ușa garajului. Motorul s-a pus în mișcare, a scrâșnit deasupra capetelor noastre, dar ușa nu s-a clintit.

— Stai așa! Pot să explic.

— Nu-i nimic de explicat, a insistat ea, lovind din nou butonul, de data asta mai tare. Privirea ei făcea ture între mine și ușa garajului. Nu am văzut nimic, nu vreau să știu nimic, nu-mi pasă de tipu' mort, a zis cu voce tare, acoperind zgomotul mecanismului ușii.

— Te rog, am spus. Ea a înfipt degetul în buton, înjurând ușa garajului, care nu se deschidea. Vero! Vorbeam încet, încercând să nu-mi tremure vocea: Știu cum pare, dar nu e ceea ce crezi. Bărbatul ăsta nu e un om bun. A făcut niște chestii tare, tare urâte.

— Presupun că nu e singurul. Vero a început să meargă de-a-ndărătelea spre bucătărie, bombănind în barbă. Mecanismul ușii garajului a amuțit, iar Vero a privit disperată în jur, probabil după o armă, ceva: Știi ceva? Sunteți nebuni amândoi. Și tu, și soțul tău.

— Fost! am sărit. Fost soț!

— Bun, fost soț. Nu contează. Sunteți amândoi săriți de pe fix!

Ținea cutia de carton în față, ca pe un scut, sau așa ceva. Din cutie ieșea un mâner inoxidabil care mi s-a părut foarte familiar.

— Hei! Am arătat spre tigaia mea antiaderentă preferată: Asta-i a mea! Ce faci cu ea? Am sărit să iau mânerul, dar Vero l-a și înhățat, scăpând conținutul cutiei pe jos. S-a ghemuit la podea, fluturând tigaia ca pe un buzdugan.

— Compensația angajatului! a zis, sfidându-mă din priviri și provocându-mă să mă apropii de ea.

— Ți se pare că ai dreptul să-mi iei oalele pentru că fostul meu soț te-a concediat? S-a repezit la mine și am făcut un pas în spate, cât pe ce să cad

peste cadavrul lui Harris.

— Soțul tău nu m-a concediat! Am demisionat!

— Ai demisionat? Am întins mâna în spate, căutând masa de lucru, degetele mele pipăind suprafața după o șurubelniță sau un ciocan. Orice m-ar fi putut ajuta să mă apăr de tigaia mea preferată. Am înșfăcat lopățica de grădinărit și am ridicat-o în față, țopăind prin garaj și ferindu-mă din calea ei: Credeam că-ți plac copiii mei!

— Îi iubesc pe copiii tăi!

— Și dacă-i iubești de ce ai demisionat?

— Păi, când m-am dus la soțul tău acasă să-mi iau cecul, mi-a zis că mă plătește în continuare numai dacă mă culc cu el.

Mi-a căzut mâna. Lopățica s-a lovit de podea cu un zgomot surd.

Am râs, încet la început, apoi tot mai tare, cu un nod dureros în gât, doar ca să nu izbucnesc în plâns.

— Asta e… e… atât de tipic pentru Steven. M-am lăsat jos, pe podeaua din lemn aspru a bucătăriei. Știi ceva? Păstrează blestemata de tigaie. Trecuse și ea prin atâtea. Măcar atât merita. Mi-am îngropat fața în palme, revoltată de mirosul vodcii și al gurii lui Harris Mickler din răsuflarea mea: Ai dreptate. Suntem amândoi nebuni, am bombănit, ștergându-mi o lacrimă.

Vero mă privea pieziș. Se ghemuise la o distanță sigură și își aranja cu grijă lucrurile risipite pe jos la loc în cutie, ca și cum i-ar fi fost frică să facă mișcări bruște. S-a ridicat încet, cu cutia sub braț. Nu-mi păsa câte dintre lucruri erau ale mele. Ce mai conta? Oricum aveam să pierd totul.

— A fost o prostie să-mi închipui că aș putea face asta, am zis în timp ce ea se îndrepta tiptil spre ușa garajului. A deschis-o câțiva centimetri cu o mână, ținând în continuare cutia sub cealaltă.

Grozav. Ușa garajului se stricase iar. Încă un lucru pe care Steven știa să-l repare, iar eu, nu. Iar acum va trebui să plătesc un meseriaș să rezolve problema.

Am clătinat din cap, adăugând în gând încă o factură la teancul de afară, de pe trepte.

— Dacă Steven nu s-ar fi încăpățânat să fie atât de nemernic, nu m-aș fi gândit niciodată la așa ceva, am gândit eu cu voce tare. Nu m-aș fi dus niciodată în barul ăla și nu l-aș fi adus pe ciudatul ăsta în casa mea. Dar cine mă poate condamna? Oricine în locul meu ar fi făcut la fel când sunt în

joc cincizeci de mii de dolari.

Mâna lui Vero a înghețat. Ușa atârna deschisă, sprijinită în genunchiul ei.

— Ce-ai spus?

Mi-am înăbușit un râs întunecat, disperat. Deja mă credea nebună. Pe podeaua garajului meu era un tip mort și acum vorbeam singură:

— Am spus că ai dreptate. Fostul meu e un nemernic, îmi pare rău pentru ce ți-a făcut.

Ușa a căzut la loc, închizându-se, iar pocnetul s-a reverberat în pereții garajului. Am ridicat capul, mă așteptam ca Vero să fi plecat, dar ea era tot acolo, cu cutia la piept.

— Cât de rău? Ochii ei curioși cercetau cadavrul lui Harris. Coada ei a prins să se legene când a arătat cu bărbia către el: Ai zis că a făcut niște chestii rele. Cât de rele?

— Foarte rele.

— Rele de cincizeci de mii de dolari?

Când m-am ridicat încet în picioare, Vero a strâns în palmă mânerul tigăii. Am traversat garajul spre camionetă și am pescuit mobilul lui Harris de sub scaun. Îndreptându-l către ea, am deschis albumul de fotografii și i le-am arătat.

— Ce-s astea?

A lăsat cutia jos și, ținând strâns tigaia cu o mână, a luat telefonul de la mine cu cealaltă. Apoi i-am spus totul… despre întâlnirea cu agentul meu și conversația la care Patricia Mickler a tras cu urechea. Despre biletul pe care mi l-a lăsat Patricia și întâmplările la care am asistat la bar. Pe fața ei se oglindeau deopotrivă oroarea și dezgustul pe măsură ce trecea de la o poză la alta.

— Nu mi-am dorit niciodată să se întâmple asta, am explicat. L-am urmărit pentru că eram curioasă să aflu de ce îl voia nevastă-sa mort. Am vrut să-i spun acelei femei că s-a adresat cui nu trebuie, dar după aceea l-am văzut punând drogul în paharul ei și următorul lucru pe care-l știu e că…

— L-ai omorât.

Am tresărit.

— Nu intenționat.

Mi-a înapoiat telefonul lui Harris:

— Ce ai de gând să faci?

— Voiam să-i predau soră-mii, dar între timp… Am aruncat o privire la Harris, care zăcea pe jos. Luasem decizia să-l predau Georgiei cât încă respira. Înainte să știu că era mort: Dacă voi explica poliției că a fost un accident, nu poate fi așa de rău, nu? Nu e ca și cum l-am asasinat. Omorul prin imprudență înseamnă o condamnare mai mică.

— Nu știu, Finlay. Vero a pus tigaia jos. După incidentul Play-Doh, povestea asta arată destul de urât.

Avea dreptate. Reclamația depusă de Theresa împotriva mea apărea la cazier. Nu am intenționat să o rănesc în vreun fel – și nici să-i stric mașina –, dar poliția ar putea considera că mi-am folosit intenționat mașina ca să-l otrăvesc pe Harris. Mai ales după ce l-am urmărit, l-am drogat și l-am adus acasă.

Am pufnit, cu răsuflarea tremurată, gândindu-mă ce aș fi putut face:

— Delia și Zach sunt deja la Georgia. Dacă mă predau la poliție și mă arestează, o ajuți cu copiii?

Vero a încuviințat din cap că da, cu colțurile buzelor ei pline căzute.

— Presupun că ar trebui să îi spun Patriciei că e…

Ne-am uitat amândouă la fața cenușie a lui Harris. Dacă declar totul la poliție, Patricia ar fi implicată pentru conspirație la crimă. Ar trebui să stea în închisoare cu mine. Cel mai mărunt lucru pe care-l puteam face acum era să o avertizez. Cu mâinile tremurânde, mi-am scos telefonul și am format numărul Patriciei.

— S-a rezolvat? m-a întrebat ea disperată. Îmi dădeam și eu, în sfârșit, seama că Harris fusese un om îngrozitor. Nu o puteam condamna că-l voia mort.

— Da, dar cred că a fost o neînțelegere. Nu sunt…

— Ai scăpat de cadavru?

— Nu. De aceea te-am sunat. Nu pot…

— Trebuie, a insistat.

— Vreau să mă predau la poliție!

— Nu poți face asta!

— Nu înțelegi! Nu trebuia să se în…

— Ai copii, nu?

Mi s-a tăiat răsuflarea. Se schimbase ceva în tonul ei, căpătase o asprime. O cută de îngrijorare s-a săpat între sprâncenele lui Vero, care văzuse că m-am schimbat la față. A venit mai aproape, ca să asculte:

— De ce mă întrebi asta?

— În geanta pe care o aveai la Pantera era un scutec. Și șervețele pentru bebeluși. Le-am văzut. Dacă îți iubești copiii, scapi de cadavrul soțului meu.

— Și dacă nu?

Am căutat privirea lui Vero.

— Dacă nu, poliția va fi cea mai mică dintre grijile tale. Cuvintele ei m-au tulburat profund. A continuat: Soțul meu era implicat cu niște oameni foarte periculoși. Dacă află ce am făcut, vin după amândouă. Ne vor găsi și ne vor ucide. Nu va conta dacă suntem în spatele gratiilor. Au ochi și urechi în tot orașul. Au prieteni în poziții înalte. Tu și copiii tăi nu veți fi niciodată în siguranță. Nu trebuie să afle nimeni. Mă-nțelegi?

— Ce fel de oameni? am întrebat.

— Crede-mă, e mai sigur pentru tine să nu știi. Am crezut-o. Am crezut în tremurai din vocea ei, dovadă grăitoare că se temea de oamenii ăștia la fel de mult ca de soțul ei. Poate chiar mult mai tare.

— Scapă de Harris în noaptea asta. Nu-mi pasă unde și cum. Doar asigură-te că nu-l găsește nimeni, niciodată. E singura cale prin care putem fi amândouă în siguranță. Nu mă mai contacta până când nu termini.

Și a închis.

Năucită, am lăsat mâna cu telefonul în jos.

— Crezi că vorbea pe bune… despre oamenii care ar putea veni după voi? a întrebat Vero, cu ochii mari.

— Nu știu, am șoptit. Dar nu prea îmi venea să îmi asum riscul. Nu cu copiii. Nu cu viața mea.

Am tăcut amândouă câteva minute bune.

— Presupunând că nu ești prinsă, tipa are de gând să te plătească, nu?

— Presupun că da.

Vero bătea garajul în lung și-n lat. Bătea darabana cu unghiile pe brațele încrucișate la piept, gândindu-se:

— Și te pricepi la chestii din astea? Doar scrii cărți despre așa ceva, nu?

— Da, dar…

— Deci știi cum să scapi de un cadavru. Vero s-a oprit. A ridicat o sprânceană pensată subțire văzând că nu răspund. Știam cum să scap de un cadavru ficțional, dar ăsta de pe podeaua garajului meu era foarte, foarte real.

— Cred că da.

Umerii ei s-au detensionat, ca și cum s-ar fi resemnat în urma unei decizii.

— În cazul ăsta, cincizeci la sută. Am căscat gura; Vero și-a încrucișat brațele la piept: Te ajut să scapi de cadavru și împărțim totul. Jumi-juma.

Ce se întâmpla aici? Bona copiilor mei se oferea să mă ajute să scap de un cadavru? Categoric nu era în regulă.

Rotind nerăbdătoare ochii, a continuat:

— Bun. Nu accept un cent mai puțin de patruzeci la sută. Dar îmi vreau slujba înapoi. Plus patruzeci la sută din toate referințele.

— Referințe? am exclamat. Ce vrei să spui prin referințe?

— Hai, că nu avem toată noaptea. Și-a înfipt mâinile în șolduri, bătând cu unghiile pe talie când a văzut că nu răspund: Facem asta împreună sau nu?

Împreună.

Nu era în regulă. Noi nu eram în regulă. Dar *împreună* suna mult mai bine decât s-o fac singură.

A întins o mână. I-am strâns-o cu degetele tremurânde. Și mâna ei tremura. Vero s-a aplecat să pună tigaia mea înapoi în cutia de carton. A apucat o sticlă de Bourbon de gât, a răsucit capacul și a tras o dușcă, părând jenată când mi-a întins-o.

— Și asta-i a mea, știi? am zis, smulgând sticla din mâna ei și așezându-ne amândouă pe podea, sprijinite de laterala camionetei.

— Numai șaizeci la sută din ea, a spus.

I-am aruncat o privire furioasă și am sorbit și eu o înghițitură.

— Probabil ar trebui să mă mut cu tine, a continuat. M-am înecat, împroșcându-mi tot pieptul tricoului cu Bourbon. Nu-ți face griji. Iau dormitorul mic.

Am tras încă o dușcă. Am simțit arsura până în stomac. Când am deschis ochii, Harris Mickler era tot acolo, sută la sută mort, Vero era tot jos, pe podea, lângă mine, cu o cutie de carton plină cu lucruri furate din gospodăria mea și care, după estimările mele, îmi aparțineau mai mult de șaizeci la sută. Și, pe deasupra, eram aproape sigură că ne vom petrece următoarele patruzeci de procente din viețile noastre în pușcărie dacă nu vom găsi o cale de a ieși din povestea asta.

Capitolul 10

În ficțiune se ajunge de fiecare dată la perdeaua de duș. Un polițist dur și sexi face vraiște scena crimei în căutare de dovezi și sesizează imediat absența strigătoare la cer a perdelei de duș. Pentru că oamenii folosesc perdele de duș. Au *nevoie* de perdele de duș. Dacă sunteți implicat într-o investigație criminală și nu aveți perdea de duș, puteți să sunați dinainte la 112 sau să vă puneți singuri cătușele.

Motiv pentru care aveam de gând să înfășor cadavrul lui Harris Mickler în cele mai bune fețe de masă din mătase de care dispuneam.

Erau dar de nuntă de la strămătușa Florence, de când m-am măritat cu Steven acum opt ani. Nu le folosisem nici măcar o dată. Și, pentru că acum șase luni am vândut masa din lemn din living pe Craiglist ca să am cu ce să-mi plătesc ratele la camionetă, dacă vreun polițist dur și sexy ar veni să îmi percheziționeze casă, eram absolut sigură că nici măcar nu va sesiza lipsa lor.

Vero și cu mine am întins țesătura maro pe jos, în garaj, la picioarele lui Harris. Apoi Vero l-a luat de mâini, iar eu l-am apucat de glezne. Împreună, l-am săltat câțiva centimetri de la podea, l-am legănat și l-am trântit în mijlocul cearșafului improvizat.

I-am lăsat picioarele și m-am apucat să aranjez fețele de masă în așa fel încât să-l putem înveli ca și cum ai împacheta un sandvici într-o folie de celofan. Cu un efort enorm și multe icneli, Vero și cu mine l-am împachetat pe Harris Mickler ca într-un uriaș burrito cu cadavru.

— Îi ies picioarele, am pufnit când am terminat ultima împachetare.

— Mai bine decât capul. Lui Vero îi scăpaseră câteva șuvițe din coadă și era transpirată toată pe piept. Era cu aproape zece ani mai tânără decât mine și într-o formă mult mai bună. M-am lăsat în genunchi. Mușchii mei urlau de durere.

— De ce faci asta? am întrebat-o între două răsuflări chinuite. Era tânără, singură, isteață. După ce-și lua diploma, avea toată viața înainte.

— Am nevoie de bani.

— Pentru ce?

— Împrumutul pentru studii.

Am pus mâinile în șold, simțind în continuare aceeași greutate în piept, și i-am zis zgâindu-mă la ea:

— Numai așa, ca să fiu sigură că am înțeles bine: tu mă ajuți să scap de un cadavru ca să-ți plătești școala?

— E clar, ești mult prea în vârstă ca să-ți amintești cât costă o diplomă de licență.

— Nu sunt *prea* în vârstă. Pur și simplu… Nu am fost nevoită să-mi fac griji pentru asta.

— Atunci află că va trebui să plătesc dobânda până la cincizeci de ani.

— Asta presupunând că nu vom fi arestate înainte.

Amândouă am întors privirea la enchilada[5] stranie de pe podea. Nici vorbă să-l despachetăm – fusese mult prea greu să-l împachetăm –, dar era prea periculos să-i lăsăm picioarele atârnând așa. Scotocind pe masa de lucru a lui Steven, am găsit o coardă lungă de sărituri într-o găletușă cu cuie ruginite. Îi lipsea cârligul de la un capăt, probabil de aia nici nu o luase cu el când a plecat. Am înfășurat coarda elastică în jurul gleznelor lui Harris și am făcut un nod, lăsând liber la un capăt singurul cârlig.

— Trebuie să-i iau pe cei mici de la soră-mea, am zis, temându-mă să mă uit la ceasul de pe telefon.

Vero a arătat spre Harris:

— Și cu ăsta ce facem?

Nu-l puteam pune în spatele camionetei cu copiii. Și nici nu-l puteam lăsa în mijlocul garajului, unde l-ar fi putut vedea când ajungeam acasă.

— Îl punem în mașina ta.

— Mașina mea? Vero a făcut ochii mari și coada de cal a început să se legene în ritmul revoltei ei. De ce în mașina mea?

— Pentru că are portbagaj! Oricine știe că un cadavru este băgat în portbagaj. Nu te uita așa la mine. Ce-ai vrea să fac? Să-l leg de scaunul Deliei? Îi ies picioarele afară!

Vero a bombănit un lung șir de vorbe dulci în spaniolă; i-am scos cheile din buzunar. Am ieșit în liniște pe ușa din spate, eu m-am așezat în spatele tufelor de rododendroni, verificând ca nu cumva vreun vecin să se uite pe fereastră, în timp ce Vero s-a furișat în josul străzii și a tras Honda cu spatele chiar în buza ușii garajului. Am stins lumina de pe verandă și pe cea din garaj și, la lumina chioară a felinarului stradal din capătul aleii mele,

am deschis amândouă, cu mare greutate, ușa stricată a garajului și am încercat să-l săltăm pe Harris în portbagajul mașinii.

— Parcă s-a făcut mai greu, a zis Vero după ce o a treia încercare ne-a lăsat fără suflu de tot. Mâinile mele erau roșii și aspre din cauza efortului. Câteva șuvițe umede scăpate din cocul neglijent erau lipite acum cu sudoare pe o parte a capului: Cum ai reușit să-l bagi în camionetă singură?

— L-am ademenit cu promisiuni sexuale, am gâfâit.

Vero a ridicat o sprânceană neîncrezătoare. Clar, imaginea de ucigașă-de-ocazie-în-pantaloni-de-yoga nu era cea mai bună înfățișare a mea. Am dat ochii peste cap și am spus dintr-o suflare:

— Era sub influența drogurilor, bine?

Vero și-a tras nasul.

Avea totuși dreptate. Trebuia să existe o cale mai ușoară de a face asta.

— Ia skateboardul Deliei, am zis. Probabil că vorbise bourbonul din mine când am arătat spre placa de un roz aprins sprijinită de peretele îndepărtat.

Vero l-a adus lângă Harris.

— Ți-a venit ideea asta din cărțile tale?

— Nu chiar. Cred că-mi venise dintr-un episod din *Sid the Science Kid.* Dar în clipa asta chiar nu-mi păsa, important era să funcționeze.

La a treia balansare, l-am săltat pe Harris pe placă și l-am tras spre portbagajul deschis al mașinii lui Vero. Folosind bara de protecție ca levier și capul lui Harris drept contragreutate, centimetru cu centimetru, gâfâind și înjurând, am reușit să-l înghesuim înăuntru. Când am terminat, m-am sprijinit de spatele Hondei și mi-am șters transpirația încercată de un sentiment straniu de mulțumire.

Vero a înhățat săpăliga roz de grădină de pe masa de lucru și a aruncat-o deasupra lui.

— Asta pentru ce-i? am întrebat închizând portbagajul.

— Ai cumva altceva cu ce să-l îngropi?

A ridicat din umeri și s-a suit în mașină.

Capitolul 11

Dacă e să dau crezare părinților noștri, prima întrebare care a ieșit pe gura Georgiei în ziua în care m-am născut a fost „Când o putem trimite înapoi?” Georgia nu și-a dorit niciodată o surioară și, în apărarea ei, trebuie spus că abia împlinise patru ani la vremea aceea. Dar aceasta a rămas întrebarea definitorie a relației noastre până în ziua în care Georgia a plecat la Academia de poliție. În copilărie eu am fost întotdeauna personajul negativ, singura persoană din casă spre care Georgia putea arăta cu degetul ori de câte ori ceva mergea prost. Dar, după ce Georgia a devenit polițist, a fost ca și cum ar fi rămas brusc fără degete de arătat spre mine. Tipii cu adevărat răi erau pe toate străzile și presupun că, în comparație cu ei, eu nu mai păream chiar atât de rea.

Numai că nu mă mai simțeam deloc așa acum, stând în pragul casei surorii mele mai mari, duhnind a vodcă, a transpirație și cu gustul salivei lui Harris Mickler, conștientă că în portbagajul lui Vero cadavrul lui se descompunea încet, dar sigur. Să sperăm că Georgia va fi atât de ușurată să mă vadă, încât nu va remarca nimic.

A deschis ușa cu Zach lățit tot pe umărul ei. Legăna încet pruncul moleșit și s-a oprit când m-am aplecat să-l iau din brațele ei. Și-a încrețit nasul:

— Parcă ziceai că muncești.

Blestemate fie simțurile astea de copoi. Nasul Georgiei ar putea înlocui cu succes un test de alcoolemie.

— Asta am și făcut.

M-am întins după Zach. Ea l-a tras din fața mea:

— Și atunci de ce miroși a băutură?

Pentru că bourbonul s-ar putea să fie singura chestie care mă ține în picioare în clipa asta.

— Blocajul scriitorului. Aveam nevoie de ceva să-mi destupe creierul.

— Poți să conduci?

— Nu conduc. Am arătat cu degetul peste umăr, la partenera mea de infracțiune.

Georgia s-a ridicat pe vârfuri, ițindu-se peste balcon. Sub el, fundul lui

Vero ieșea din mașină în timp ce se chinuia să fixeze scăunelele copiilor în spate.

— Dacă spuneai că Steven a concediat-o.

— Așa e. M-am scărpinat pe gâtul încă ud de sudoare, fiindu-mi greu să o privesc în ochi: A trecut pe la mine să-și ia lucrurile și am reușit… *Să distrugem fetele mele de masă, să împărțim puținele lucruri care mi-au rămas și să îndesăm un mort în portbagajul ei…* să ajungem la o înțelegere.

Ca și cum ar fi simțit că vorbeam despre ea, Vero a apărut în spatele meu.

— Mă mut la Finn și am grijă de copii pentru masă și casă, a spus ea, întinzându-se să-l ia pe Zach.

Și patruzeci de procente din sufletul meu.

Georgia s-a aplecat, ca și cum cineva i-ar fi luat o povară uriașă din spinare când l-a predat pe Zach în brațele lui Vero, care l-a dus spre mașină. Georgia și-a frecat umărul, făcând un semn cu capul spre canapeaua din spatele ei. Delia dormea ghemuită sub o pătură, cu părul ei blond și fin strălucind, ca un halo static și lipicios, în jurul coroanei argintii de bandă adezivă; sprâncenele ei castanii se încruntaseră în somn. Sonorul televizorului era scăzut, iar lumina difuză juca pe obrazul fin al Deliei. Eram bucuroasă că nu era trează ca să-l audă pe crainic, care tocmai relata detaliile a trei omucideri oribile ce avuseseră loc la numai câțiva kilometri distanță. Am aruncat o privire la titluri: *Bărbat suspectat de legături cu mafia achitat de toate acuzațiile.*

Am arătat spre televizor:

— Îmi pare rău că ai ratat întâlnirea cu băieții de la OCN.

Georgia a oftat sfârșită privind la cei doi bărbați care coborau treptele tribunalului și dispăreau în banda neagră a ecranului.

— Vor mai fi destule nopți ca asta, a zis ea, clătinând din cap. Nimic nu ține cu tipii ăștia. Mafia rusă poate asasina jumătate din oraș, și tot găsește pe cineva de mituit. Nemernicul ăsta n-o să stea nicio zi în închisoare câtă vreme Zhirov o să fie în preajmă să-i plătească cauțiunea.

Nu mă uitasem la știri de câteva săptămâni bune, așa că nu aveam idee despre ce vorbea Georgia, dar am încuviințat din cap, mi-am pus rucsacul pe un umăr și am ridicat-o pe Delia pe celălalt.

— Mulțumesc că ai avut grijă de ei, am șoptit, simțind greutatea privirii Georgiei în timp ce mă îndreptam spre ușă. Ziua, adrenalina, mahmureala,

toate mă ajunseseră din urmă, îngreunându-mi picioarele.

— Finn. Numele meu suna ca o comandă șoptită. M-am întors încet, îngrozită că m-am trădat cumva: Am fost îngrijorată pentru tine, a spus Georgia. Mi-a dat pălăria Deliei și s-a scărpinat pe piept strâmbându-se, ca și cum ceva dinlăuntrul ei o făcea să se simtă inconfortabil. Și-a privit picioarele, apoi rucsacul, și a continuat fără să se uite la mine: Mă bucur că nu ești singură.

Am înghițit nodul dureros din gât, neștiind prea bine ce era mai rău: secretele pe care le ascundeam de sora mea sau cadavrul pe care-l ascundeam în portbagajul lui Vero. Georgia fusese mereu singură aici. Și, oricât de mult insista ea că era exact ceea ce-și dorește, uneori – în momente ca acestea – mă întrebam cum suportă.

Am împăturit pălăria Deliei, am băgat-o în buzunar și am strâns trupul firav al fetei mele mai tare. Banda adezivă de pe capul ei s-a lipit de obrazul meu. Pentru o clipă, am vrut să-i spun Georgiei totul. Despre ce s-a întâmplat în Panera. Despre ce s-a întâmplat în camioneta mea, apoi în garaj.

Georgia a luat telecomanda de pe masă.

— Georgia…? am început eu cu voce pierită, strângând-o pe Delia la piept.

Când sora mea m-a privit, mi-a fost greu să îi susțin privirea. Ochii mei au alunecat pe lângă ea, spre ecranul televizorului din spate. Nu mă puteam gândi decât la avertismentul Patriciei. Despre oamenii periculoși cu prieteni în poziții înalte. Despre cum copiii mei nu vor fi niciodată în siguranță dacă cineva ar afla ce am făcut. Dacă Georgia și prietenii ei din poliție nu puteau curăța străzile de toți acești oameni periculoși, poate că Patricia era îndreptățită să se teamă. Poate că Vero avea dreptate, nu aveam de ales, trebuia să țin povestea asta pentru mine.

— Mulțumesc, am murmurat.

M-am întors și am luat-o spre ușă și până la mașina lui Vero am simțit cum mă ard în spate ochii ăia scăpărători de polițist.

— Unde mergem? a întrebat Vero cum am închis portiera. I-a căzut fața când a văzut în oglinda retrovizoare coroana de bandă adezivă de pe capul Deliei. Copiii dormeau butuc pe bancheta din spate, la fel de neclintiți ca Harris Mickler, înghesuit în portbagaj, cu lopățica roz deasupra lui.

— Nu știu.

Nu am avut vreme să mă gândesc ce să facem cu cadavrul. Poate pentru că o parte din mine nu și-a imaginat niciodată că voi ajunge atât de departe. Am început să-mi rod unghiile. Mintea mea scotocea cu febrilitate prin toate documentările pe care le făcusem la viața mea despre cum poți să scapi de un cadavru. Dacă l-am arunca într-un râu, cu norocul meu, sigur ar fi purtat înapoi la mal. Iar un incendiu ar atrage prea mult atenția; ultimul lucru de care aveam nevoie era o anchetă pentru incendiere, asta pe lângă acuzația de crimă.

— Presupun că va trebui să găsim un loc să-l îngropăm.

— Vreo idee? Vero a rulat încet până am ieșit din complexul de apartamente în care locuia sora mea, atentă să folosească luminile de semnalizare când s-a angajat pe șosea.

M-a pufnit râsul. O parte din mine își dorea ca Steven să fi fost aici. Nu am fost niciodată capabilă să ascund lucruri. Nu am fost niciodată în stare să am secrete, așa cum avea el. Întotdeauna el a fost cel responsabil cu ascunderea cadourilor de Crăciun de copii și a ouălor de Paște în grădină. Și oarecum la vedere. Mai greu de reperat erau cele mai evidente, acoperite neglijent cu frunzele sau cu pernuțele de pe terasă, chiar sub nasul copiilor. În același fel reușise să-și ascundă aventura cu Theresa luni de zile. Nu a dus-o în excursii extravagante, nu a sifonat banii în conturi din cine știe ce paradisuri fiscale. A regulat-o pe doamna agent imobiliar în biroul ei de acasă, din josul străzii, în pauza lui de masă, și i-a acoperit parfumul cu propria lui colonie. A achitat la timp toate facturile casei, așa că nu am văzut niciodată cheltuielile și nici nu am încercat să acopăr golurile din poveste. Ca pasiunea pe care probabil o are acum pentru Bree, Steven și-a păstrat mereu secretele, ascunzându-și indiscrețiile de ochii lumii, în locuri unde nimeni…

— Ah! Am avut senzația că mi se taie răsuflarea. Simțeam cum ochii lui Vero îmi străpung fața. Și mi-a venit ideea cea mare: Mergem acasă la Steven, am zis.

— De ce naiba am merge la Steven?

— Pentru că avem nevoie de lopată. O lopată cu adevărat mare. Și, dacă cineva avea uneltele necesare ca să îngropăm un secret atât de mare precum Harris Mickler, atunci acesta era fostul meu soț.

Capitolul 12

Trecuse binișor de miezul nopții când am ajuns la ferma de gazon a lui Steven, după ce am șutit lopata din șopronul Theresei și am străbătut drumul lung până acolo. Intrarea întunecată, nemarcată a proprietății nu era deloc la fel de îmbietoare ca în timpul zilei. Vero a stins farurile și am rămas așa în mașină, ascultând respirațiile liniștite ale copiilor și așteptând ca ochii noștri să se adapteze întunericului. Iarba era scăldată în lumina albăstruie a lunii. Erau hectare și hectare de iarbă în jurul nostru, cu excepția unei singure parcele din spate, unde pământul fusese proaspăt arat, urmând să fie semănat.

Vero și cu mine am coborât din mașină și am mers pe jos până la marginea câmpului. Brazdele răsturnate de pământ noroios aveau sclipiri gri sub lumina lunii. Era o noapte caldă pentru luna octombrie, liniștită chiar, cu excepția foșnetului frunzelor moarte de la poalele pâlcului de cedri înalți din spatele nostru. Pe o rază de câțiva kilometri nu se zărea nicio lumină, niciun felinar de verandă aprins. Mi-i puteam imagina pe Steven și pe Bree aici, regulând-o în spatele camionetei lui după orele de program. Era genul de loc secret care nu e descoperit cu anii, mai ales că iarba proaspătă creștea permanent de jur-împrejur.

Am înfipt vârful lopeții lui Steven în pământ, ușurată că era flexibilă, ușor de manevrat. Din fericire, Steven și Theresa nu erau acasă când Vero trăsese mașina la câțiva metri de aleea casei lor din oraș și eu mă furișasem de-a lungul șirului de copaci răsfirați din spatele casei ca să le jefuiesc magazia. De unde am ieșit cu o lopată grea, cu lama din oțel, și cu o pereche de mănuși de grădinărit.

— Facem cu rândul, i-am spus lui Vero. Sap eu prima. Tu stai de pază.

Cu puțin noroc, Steven o să însămânțeze parcela asta înainte să-și dea seama cineva că Harris Mickler a dispărut.

Mi s-a uscat gâtul când m-am uitat în jos, la lopată. Dacă ar fi fost un roman, acesta ar fi fost punctul de răscruce. Punctul din care nu mai există cale de întoarcere. Dacă plecam acum și ne întorceam la Georgia, încă mai puteam invoca omorul prin imprudență. Îi puteam povesti tot ce s-a întâmplat la bar. Cum l-am omorât accidental pe Harris când mi-am lăsat

mașina pornită în garaj. Îi puteam preda dovezile de pe telefonul lui și aș fi încercat să fac ceea ce era corect, chiar dacă asta însemna să fac pușcărie și să nu-mi mai văd copiii o vreme.

M-am uitat în spate, la mașina în care dormeau. Odată ce groapa asta era săpată, gata, nu mai exista cale de întoarcere. Furtul lopeții, îngroparea cadavrului, revendicarea plății promise de Patricia Mickler, toate astea indicau crimă cu premeditare. O crimă oribilă, sinistră, de nedescris. Cu piciorul încă ezitând pe lopată, nu eram sigură că pot fi mai puțin monstruoasă decât Harris Mickler.

— Hai, Finlay.

Șuieratul ascuțit al lui Vero m-a cutremurat. M-am aplecat peste lopată și am scos prima cupă de pământ, în timp ce ea patrula. Respirația ei precipitată se ridica în nori fierbinți, ca niște fantome micuțe, pe cerul nopții.

— Cât de adânc trebuie să săpăm? a întrebat legănându-se pe călcâie, plimbându-și privirea de la mine la copii, apoi la drumul de țară care trecea prin pâlcul de cedri din spatele nostru.

Mă gândeam la circa doi metri, suficient de adâncă pentru ca utilajele de la fermă să nu dezgroape accidental cadavrul. Dar spatele meu era deja în flăcări și nu săpasem încă nici măcar prima jumătate de metru. Așa că în clipa asta ar fi fost acceptabil și un metru și jumătate.

Nerăbdătoare, Vero a luat lopățica roz și a venit pe câmp alături de mine, aruncând mici mormane de pământ într-o parte și-n alta.

— Data viitoare când facem asta…

— N-o să fie nicio dată viitoare, am sărit, privind-o pieziș pe Vero în timp ce săpam tot mai repede, nerăbdătoare să termin și să ajung cât mai iute acasă. A fost un accident. Atâta tot.

— Poate lumea are nevoie de mai multe accidente, a mormăit ea în barbă. Dacă aș fi avut banii Patriciei Mickler, probabil te-aș fi angajat și eu.

M-am oprit, lăsând lopata jos. Era de presupus că Vero se băgase în chestia asta pentru bani, dar am evitat gândul că banii nu meritau riscul pe care ni-l asumam amândouă. Că poate ea avea și alte motive pentru care săpa acum groapa asta alături de mine. Mi-a aruncat o privire ascuțită, poruncitoare, săpând tot mai repede cu lopățica ei. Mâinile mele erau înțepenite și transpirate în mănuși, pline de bășici proaspete care supurau.

Chiar și așa, am continuat să sap.

— Și de cine mă rog ai fi vrut să scapi? am întrebat-o între două lopeți.

Vero a ridicat din umeri.

— A, nu, am zis și eu, așa, e plină lumea de nemernici. Iar în orașul ăsta se învârtesc destui bani. Zic și eu că n-ar fi rău să acaparăm piața cât e fierbinte.

Am aruncat o lopată de pământ deasupra gropii; marginea acesteia ajunsese deja la nivelul genunchilor.

— Îți dă mâna să spui asta, am zis între două respirații gâfâite. *Tu* ai lopata *mică.*

— Tocmai de aceea avem nevoie de o chestie din asta. Cu lopățica roz, a arătat spre conturul masiv al excavatorului în care Zach era atât de dornic să se cațere acum câteva ceasuri.

Am aruncat lopata mare deasupra gropii și am luat lopățica roz, sperând că după un sfert de oră de muncă grea se va răzgândi în privința probabilității unei „dăți viitoare”. Sau poate mă temeam că eu însămi mă voi răzgândi în privința excavatorului dacă mai trebuia să dau mult la lopata mare. Am verificat ora pe telefon. Trecuse deja o oră și ceva. În ritmul ăsta, nu ajungeam acasă până-n zori.

— Nu știm cum să manevrăm chestia aia, am obiectat eu.

A înfipt lopata în pământ, și-a așezat un tenis peste lamă, suflând greu, ca și cum ar fi continuat să sape.

— Nu există nimic ce nu poate fi învățat pe YouTube, a zis ea gâfâind. Vărul meu Ramon a învățat cum să pornească o mașină fără cheie. Cât de greu poate fi?

Vărul ei părea a fi persoana potrivită să stea aici, afară, și să sape groapa asta.

— Acum adăugăm furtul de utilaje agricole la lista noastră tot mai lungă de infracțiuni.

— Gândește-te puțin. S-a aplecat peste lopată, cu fața plină de praf. Cu o chestie din asta am putea săpa toată groapa în cinci minute. Am învățat asta la cursul de economie. Este vorba despre valoarea în bani a timpului. Dacă vrem să fim profesioniste, trebuie să începem *să acționăm* ca niște profesioniste.

— Iar ucigașii *profesioniști* îngroapă cadavrele cu excavatoare?

— E un fel de-a spune, ar trebui să muncim inteligent. Nu din greu.

— Să omori oamenii pentru bani nu e o chestie inteligentă!

Vero și-a scuturat noroiul de pe mănuși și s-a ridicat din groapa care acum îi ajungea până la piept. A schimbat lopata mare cu lopățica roz, pe care a îndreptat-o către mine:

— Stai să vezi cum ai să te simți când ai să iei cei cincizeci de mii de dolari.

A deschis portbagajul mașinii ei. M-am cățărat afară din groapă și m-am ițit peste umărul ei, tresărind la vederea formei umane învelite în fetele mele de masă.

— Hai, a zis ea, apucând coarda de bungee-jump din jurul gleznelor. Hai să-l îngropăm pe perversul ăsta și s-o ștergem de aici.

Împreună, l-am tras pe Harris Mickler din portbagaj, apoi l-am pus pe marginea gropii și l-am desfățat. Vero a adunat fețele de masă și le-a îndesat în portbagaj. Eu am luat telefonul lui Harris, cheile mașinii și portofelul din buzunare și le-am predat în mâinile ei întinse spre mine.

— Nu ar trebui să-i ardem amprentele și să-i scoatem dinții sau ceva de genu'? a întrebat ea.

I-am aruncat o privire pătrunzătoare, deși probabil avea dreptate. Dacă găsea cineva rămășițele lui Harris Mickler, nu vor fi greu de identificat, chiar fără telefon și portofel.

M-am strâmbat când l-am apucat de brațe pe Harris. Mâinile lui erau deja reci, degetele și gâtul erau deja rigide, brațele și picioarele atârnau greu.

— În ce privește înlăturarea amprentelor și stomatologia, aici trag linie, am zis gemând și trăgându-l spre marginea gropii.

— Mă întreb dacă nu am putea să cerem mai mult pentru asta.

— Am să mă prefac că nu am auzit ce-ai zis.

Vero și cu mine am aruncat o ultimă privire spre Harris Mickler.

— Oare facem ceea ce trebuie? am întrebat.

Ca răspuns, a scos din buzunar telefonul lui Harris și mi l-a întins. Nu l-am luat, incapabilă să mai suport vederea fotografiilor ălora. Vero a vârât telefonul la loc în buzunar. Apoi l-am rostogolit pe Harris pe-o parte, spre marginea gropii pe care o săpasem și, la trei, l-am aruncat în ea.

Capitolul 13

Pe Veronica Ruiz o cunoscusem cu opt luni în urmă, când stăteam cu copiii la rând la bancă. Era o după-amiază aglomerată de vineri, zi de plată pentru cei cu slujbe obișnuite; dar în vreme ce un cec primit cu regularitate pe cei mai mulți oameni îi înveselea, un tip din spatele meu era excepția de la această regulă. Bombănea singur ceva legat de zgomot. Lui Zach îi dădeau dinții, iar fețișoara lui iritată, înghețată, era brăzdată de lacrimi furioase pentru că nu-l lăsam să alerge de capul lui prin hol. Reușisem să înaintăm binișor la coadă, nu mai aveam mult, când Delia a hotărât că trebuie să facă pipi și nu se mai poate ține. Rămasă fără opțiuni, mi-am abandonat locul la coadă și mi-am dus copiii la baie. Când am ieșit, coada crescuse și devenise un șir lung și șerpuit care se întindea până în vestibul.

Voiam să renunț și să ies când o casieră mi-a făcut semn din fața rândului, de după geamul de plexiglas. Gesticula spre bărbatul morocănos din spatele meu, făcându-i semn să aștepte în timp ce eu mă apropiam de ghișeu. Zach s-a oprit din plâns, răsplătind-o pe Vero cu un zâmbet timid de după gâtul meu. Între timp, bărbatul supărăcios a început să facă scandal, împroșcând-o cu insulte pe Vero, care i-a întins Deliei o acadea roșie prin ferestruica ghișeului. Vero mi-a plătit cecul pe care mi-l scrisese Steven, urmărindu-l cu o privire pătrunzătoare pe bărbatul care părăsise în trombă coada în căutarea unui manager. A terminat de numărat bancnotele mele foșnitoare și le-a făcut copiilor la revedere cu mâna. În timp ce îi deschideam Deliei ușa de la hol, am întors capul; l-am văzut pe manager apropiindu-se de ghișeul lui Vero. Admonestările sale dure răzbăteau prin sticla ghișeului; m-am sprijinit de ușă, ascultând copleșită de un sentiment de vină. Vero a pus plăcuța cu ÎNCHIS, și-a adunat lucrurile și s-a făcut nevăzută pe la o ieșire din spate.

Am luat-o pe Delia de mână și, săltându-l pe Zach mai sus pe șold, am ocolit clădirea și am dat peste Vero, care, așezată în genunchi, găurea cauciucul șefului ei cu tocul pantofului.

— Mi s-a părut că îți plac copiii, am zis când s-a ridicat și și-a șters praful de pe mâini. Aș avea nevoie de o bonă. Am scos un teanc de bani,

aproape jumătate din cecul pe care tocmai îl încasasem, parțial dintr-un sentiment de vină, parțial din disperare. Vero a ridicat o sprânceană, a cântărit banii, s-a uitat la copiii mei și asta a fost tot.

•

Vero și cu mine ne-am făcut mici în scaunele noastre. Ușa garajului se profila amenințătoare în fața noastră, dar amândouă eram prea epuizate ca să mai fim în stare de tot efortul necesar pentru a o deschide. Mâinile lui Vero, iritate și roșii, erau încleștate de volan. Ale mele erau pline de pământ, cu inele de noroi în jurul unghiilor. M-am smuls cu greutate din mașina lui Vero și m-am îndreptat șchiopătând spre panoul cu tastatura numerică de lângă ușă. Luptându-mă să-mi descleștez degetele de la mâna dreaptă de pe coada fantomatică a lopeții, am tastat codul din patru cifre înainte de a-mi aminti că sistemul de deschidere era defect. Am lăsat fruntea pe tastatură; de partea cealaltă, mecanismul unei uși care nu voia să se clintească începuse să huruie.

După aceea, deși spatele mă rupea, iar bășicile din palmele mele urlau în semn de protest, am ridicat manual ușa garajului pentru ca Vero să poată trage mașina în spațiul liber din spatele camionetei mele. Peste drum, ferestrele bucătăriei doamnei Haggerty erau întunecate, dar știam eu ce știam și mi-era greu să cred că bătrâna nu pândea. Îmi tremurau rău brațele când am ridicat ușa deasupra capului. Dar chiar și așa, am fost tentată să-i fac semn cu o mână, doar așa, să văd dacă se sesizează vreo mișcare după perdele.

Doamna Haggerty era cea care descoperise prima aventura lui Steven cu Theresa atunci când el făcuse greșeala s-o aducă la noi acasă, eu fiind plecată cu copiii la părinții mei. Cum m-am întors, bătrâna m-a încolțit lângă cutia poștală și m-a întrebat dacă știam despre blonda atrăgătoare care i-a ținut de urât soțului meu cât am lipsit. Cunosc vorba „nu trage în mesager”, dar sunt sigură că cel care-a scos zicala asta nu avea peste drum o vecină ca doamna Haggerty.

Epuizarea a pus brusc stăpânire pe gleznele mele când Honda lui Vero a trecut la câțiva centimetri de mine și a intrat în garaj. După ce mașina a fost în siguranță înăuntru, am dat drumul ușii.

Aceasta a picat în viteză la pământ, cu toată greutatea, bufnitura metalului izbit de ciment fiind suficient de puternică pentru a cutremura toți pereții. Chiar dacă doamna Haggerty nu ne pândise până acum, eram sigură

că în clipa asta era la geam.

Vero a ieșit din mașină și m-a privit reprobator. Zach și Delia s-au fâțâit în scăunelele lor. Ne-am sprijinit cu spatele de portiera mașinii, așteptând în liniștea fragilă, în timp ce copiii adormeau la loc. Când respirația lor a devenit regulată și liniștită, Vero a luat-o pe Delia în brațe, încruntându-se la vederea părului lipicios, ciuntit, din jurul feței ei. Eu l-am luat pe Zach, închizând portiera mașinii cu șoldul.

Când i-am așezat în pătuțuri, pe la colțurile draperiilor de la dormitorul lor răzbătea deja lumina slabă, lăptoasă a zorilor. Dacă aveam noroc, Vero și cu mine aveam timp de un duș fierbinte și de o cană cu cafea caldă înainte ca cei mici să se trezească. Am gemut, amintindu-mi de toată mizeria și zațul împrăștiat pe bufet pe care le lăsasem ieri în bucătărie.

Fără o vorbă, Vero și cu mine ne-am dezbrăcat până la chiloți în fața mașinii de spălat. Ne-am pus hainele în ea, am aruncat deasupra mănușile de grădinărit, fețele de masă și pantofii, am aruncat două capsule de dezinfectant pentru rufe colorate și am încheiat cu un munte de detergent pudră. Vero a pornit mașina și a dispărut în baia de serviciu. S-a închis înăuntru cu un pocnet înfundat al zăvorului.

Eu m-am târât la bucătărie, hotărâtă să strâng măcar o parte din mizerie înainte de a încerca să dorm. Prudentă să nu atrag o nedorită atenție din partea doamnei Haggerty, am lăsat luminile stinse și, în lumina chioară a zorilor filtrată prin perdelele de la bucătărie, m-am uitat după zațul împrăștiat pe bufet. Dar mizeria dispăruse. Podeaua și bufetul erau curate, vasele murdare din chiuvetă spălate și puse la locul lor. Probabil că Vero făcuse curat astă-noapte, înainte de a-și îndesa vasele mele în cutia ei de carton și de a da peste mine taman când încercam să resuscitez un cadavru.

Poate că Vero avea dreptate.

Poate că Harris Mickler merita ce i s-a întâmplat. Poate că mâine soția lui va apărea cu un plic plin cu bani și noi vom scăpa basma curată. În timp ce adunam zațul din ibricul de cafea ca să-l arunc în coșul de gunoi plin ochi de sub chiuvetă, nu mă simțeam prea optimistă. Am ucis un om. Indiferent dacă am făcut-o intenționat sau nu, acum nici nu mai conta. L-am îngropat, ceea ce mă făcea vinovată de ceva, deși nu știam prea bine de ce anume.

Sau în ce anume se va transforma dacă voi primi banii doamnei Mickler.

•

M-a trezit clinchetul linguriței în bolul cu cereale care venea din bucătărie. La televizor, vocile personajelor din filmul de animație erau destul de puternice pentru a acoperi vuietul aspiratorului pus în funcțiune la parter. Soarele era sus pe cer și razele lui luminoase pătrundeau prin jaluzelele dormitorului meu. M-am uitat la telefon să văd cât e ceasul și mi-am îngropat fața în pernă. Era jilavă și rece, căci adormisem cu părul ud cu nici patru ceasuri în urmă, când mă prăbușisem în pat după un foarte lung duș fierbinte.

Mă dureau mușchii, nu voiau nici ei să se trezească, dar m-am ridicat, am tras o pereche de colanți pe mine, mi-am învârtit părul într-un coc neglijent și am coborât la bucătărie. Teancul de facturi de pe treptele de afară fusese adus în casă și ordonat pe măsuța pliantă din livingul gol. În bucătărie, se auzea zumzetul liniștit al mașinii de spălat vase.

Delia mi-a făcut semn cu ochiul din scaunul ei, cu lingurița încremenită deasupra bolului cu cereale. Un firicel de lapte i se prelingea pe bărbie în timp ce mesteca. I-am făcut și eu cu ochiul, numai parțial convinsă că fata care se uita la mine era fiică-mea. Părul îi fusese tuns scurt, curățat de orice urmă de adeziv lipicios. Zgârieturile pe care și le făcuse cu foarfecă se zăreau printre țepii rari care-i mai rămăseseră pe cap. Pe nas avea o pereche de ochelari reflectorizanți Aviator, care îi ascundeau fața proaspăt spălată. Iar hainele ei – o pereche de blugi deșirați cu măiestrie, un tricou lălâu de un roz aprins peste o bluză gri cu mâneci lungi – fuseseră stropite cu clor pentru a completa ansamblul.

Am ridicat o sprânceană. A ridicat și ea una, îndesându-și în gură încă o lingură de cereale cu lapte. Mâinile ei micuțe erau înfășurate într-o pereche de mănuși fără degete, care sigur, săptămâna trecută, când le-am cumpărat, existaseră și care ieri erau categoric mai puțin purtabile și la modă.

Ochelarii lui Vero, căci ai ei erau, i-au alunecat pe nas în timp ce-și mesteca cerealele.

— E o toană, a zis ea ridicând nepăsătoare din umeri, ca răspuns la întrebarea mea nerostită. Așa zice mătușa Vero.

Am strâns buzele, înghițindu-mi replica ce se bulucea în spatele lor.

Aspiratorul s-a oprit. Vero a intrat în bucătărie îmbrăcată într-una dintre cămășile mele de dormit și o pereche de colanți tot de-ai mei. Nu voiam să mă gândesc ce purta – sau nu purta – pe sub ele, dar speram cu disperare că măcar chiloții mei intrau în categoria celor șaizeci de procente de lucruri

personale pe care nu trebuia să le împart cu ea. Părul ei lung ieșea din coada neglijentă dată pe spate. A pus telefonul meu mobil pe bufet. Avea mâinile curate, unghiile frecate, aranjate și tăiate scurt, date cu un strat de ojă roz, care se potrivea până la suprapunere cu nuanța ce se zărea ieșind de sub mănușile Deliei.

— Mătușa Vero, care vasăzică?

Vero s-a strâmbat.

— Dacă Theresa poate avea o mătușă Amy, poți avea și tu o mătușă Vero.

Zach se prăpădea de râs în scăunelul lui înalt, cu părul geluit în țepi asortați, suficient de lungi cât să se onduleze la capete. Foarfecă mea nu se zărea nicăieri, nimeni nu sângera, nimeni nu făcea crize de nervi. Prea obosită să mă cert, m-am prăbușit adormită pe un scaun, la masă.

— Du-te și te îmbracă, a zis Vero, punându-mi o cană de cafea în față și dându-mi un ghiont. Am luat o gură lacomă. Și fă ceva cu părul ăsta. Te întâlnești cu doamna M la Panera într-o oră. Încearcă să arăți prezentabil.

M-am înecat, scuipând cafeaua pe cămașă.

— Ce-ai făcut? Cafeaua s-a vărsat când m-am repezit să-mi iau telefonul. Am derulat și mi-a căzut fața când am citit mesajul din două cuvinte al lui Vero către doamna Mickler:

S-a rezolvat.

Iar doamna Mickler a răspuns aproape imediat: *Panera 11.00.*

— Dumnezeule, Vero, am șuierat în șoaptă, sperând că cei mici nu vor băga de seamă. Erau în camera de alături, la televizor, absorbiți de nu știu ce desene animate puse de Vero: Nu, nu mă întâlnesc cu ea.

Și-a pus palmele pe masă, în fața mea:

— Ba te întâlnești cu ea. Altfel cum o să fim plătite? Nu am făcut degeaba bătăturile astea.

Am prins-o pe Vero de mânecă și am tras-o în living, încercând să vorbesc cât mai încet:

— Nu iau banii femeii. Dacă-i iau, putem fi acuzate de asasinat la comandă.

— Și dacă nu? a șuierat ea. Asasinat simplu? Singura diferență între ele sunt cei cincizeci de mii de dolari. Cincizeci. De mii. Votez să iei banii.

— Așa deci, votezi? Păi, ultima dată când am verificat, aveam în continuare majoritatea. Ceea ce înseamnă că votul meu atârnă mai greu.

— Gândește-te, Finlay. Avem nevoie de banii ăia. A făcut un gest rapid către facturile din spatele ei. Teancuri de facturi erau îngrămădite pe masa pliantă, aranjate în ordinea importanței. Mai întâi plățile pentru casă, apoi pentru camionetă, după aia HOA[{6}], asigurarea, facturile la electricitate, urmate de o grămadă de înștiințări amestecate de la companiile de carduri de credit pentru conturi pe care le lăsasem în aer cu luni în urmă. Ne-am făcut treaba, așa că nu văd de ce n-am fi plătite. Dă-i femeii telefonul și portofelul lui Harris și ia banii. Asta e tot.

Am privit muntele de facturi de pe măsuță. Probabil că Vero avea dreptate. Neachitarea facturilor nu avea să mă facă o persoană mai bună și nici nu mă va absolvi de ceea ce am făcut.

Vero și-a îndreptat umerii, ca și cum ar fi simțit că eram pe punctul de a ceda:

— Am pus lopata lui Steven în spatele camionetei. Cu cât scăpăm de ea mai repede, cu atât mai bine. O poți lăsa la magazia Theresei în drum spre Panera. Și după aceea, când te întorci acasă, du mașina la o spălătorie și pune-i să aspire și mizeria din interior. Am văzut toate episoadele din *Bones*. Dacă Brennan și Booth puteau obține o condamnare în baza unui grăunte de polen, capetele alea seci cu care lucrează soră-ta te-ar putea aresta pentru cine știe ce fibră din pantalonii lui Mickler.

M-am strâmbat când am văzut-o fluturând cheile camionetei.

— Curăț mașina și înapoiez lopata, dar nu mă întâlnesc cu Patricia. Cum aș putea să mă uit în ochii ei?

Vero a luat un plic de pe masa din sufragerie și l-a fluturat prin fața ochilor mei. Emblema tribunalului era gravată în colțul din stânga sus. Încă o scrisoare nedeschisă de la avocatul lui Steven:

— Ori o privești pe Patricia în ochi și îi iei banii, ori te uiți în ochii avocatului soțului tău când îți ia copiii.

A pus cheile camionetei lângă scrisoarea nedeschisă de custodie. Una dintre ele era categoric mai rea decât cealaltă. Am luat cheile. Am dat peste cap cafeaua, am sărutat copiii pe creștet și am fugit sus, să mă pregătesc ca să-i iau banii Patriciei Mickler.

Capitolul 14

Peruca mă irita ca naiba. Clar, eram pedepsită. Dumnezeu, karma sau fantoma lui Harris Mickler voiau să mă facă să mă simt mizerabil. Am strecurat un deget pe sub ea și m-am scărpinat, sperând că nu a ieșit nicio șuviță castanie. Prin lentilele întunecate ale ochelarilor de soare cercetam sala de la Panera. Ochii mei au poposit la mesele pe care le ocupaserăm data trecută, când Patricia și cu mine ne-am văzut pentru prima dată. Am răsuflat ușurată când n-am zărit-o nicăieri. Acum mă puteam duce la Vero să-i spun cu toată sinceritatea că am venit, am încercat, dar Patricia Mickler nu a apărut. Odată ajunsă acasă, aș mânca o găletușă de înghețată și aș plânge. Nu voiam decât să las tot coșmarul ăsta în urmă și să mă prefac că nu s-a întâmplat vreodată. Oricât de groaznic ar fi fost Harris Mickler, oricât de sinistre au fost lucrurile pe care știam că le-a făcut, eu l-am omorât. L-am omorât și i-am îngropat cadavrul într-un loc în care speram că nu-l va găsi nimeni, niciodată. Și mi se părea o greșeală enormă să vin aici ca să-mi capăt recompensa pentru ceea ce făcusem.

Mi-am împins ochelarii de soare la loc, pe nas, pregătindu-mă să plec, când, cu coada ochiului, am prins o mișcare vagă. Doamna Mickler stătea ghemuită într-un separeu, în colț, cu o mână încleștată pe geantă și cu cealaltă ridicată, ca și cum mi-ar fi făcut semn să vin. A lăsat-o jos când privirile ni s-au întâlnit. A cercetat sala cu un ochi speriat. Eu mi-am dat o șuviță blondă după ureche și, cu pas grăbit, am traversat sala spre separeul ei.

Era mai palidă la față decât îmi aminteam, avea aceeași privire ușor rătăcită, cu ochii larg deschiși, ca atunci când am surprins-o uitându-se la cârpa însângerată și la foarfecă din geanta mea. Când am intrat în separeu, expresia ei ochilor ei oscila între oroare și fascinație.

Mi-am strâns poșeta sub braț. În ea aveam telefonul, portofelul și cheile mașinii lui Harris. Dovada A, în cazul în care doamna Mickler insista să vadă vreo dovadă. În realitate, tot ceea ce-mi doream era să scap de ele. Și să plec de aici cu speranța că spălatul și aspiratul mașinii o să valoreze cât cincizeci de mii de dolari. Voiam să fie aspirate din viața mea toate celulele și fibrele care-i aparținuseră vreodată lui Harris Mickler.

— E cu adevărat gata? a întrebat ea aruncând o privire furișă spre mesele învecinate.

Am încuviințat din cap.

Cu mâini tremurătoare, Patricia a scos un plic din geantă și l-a împins spre mine, peste masă. Sub ochi avea cearcăne adânci, vinete, ca și cum n-ar fi dormit deloc. Îmi imaginez că-și dorea la fel de mult ca și mine ca tot coșmarul ăsta să se termine odată. Însă am ezitat când a fost să întind mâna după plic.

— Îi poți număra, sunt toți, a insistat, împingându-l un centimetru mai aproape de mine.

— Te cred. Plicul era gros, atât de îndesat, încât clapa abia se închidea. L-am tras de pe masă în poală și am scos din geanta mea portofelul, cheia și telefonul lui Harris. Patricia a luat inelul de chei și, cu degete tremurânde, a început să prefire cheile una după alta, separând una micuță de celelalte.

— Am să aștept până în seara asta ca să raportez dispariția, a zis ea, ascunzând cheița în palmă. Asta ar trebui să-ți ofere răgazul de a încheia toate socotelile neterminate. A împins spre mine restul cheilor, laolaltă cu portofelul și telefonul lui Harris. Înghițea greu, incapabilă să se uite la ele, ca și cum și-ar fi dorit la fel de mult ca mine să scape de ultima bucățică din el.

— Vrei să scap *eu* de ele?

— Nu pentru asta te plătesc?

Ce tupeu pe femeia asta. Dacă Delia mi-ar fi vorbit pe tonul ăsta, aș fi trimis-o imediat în camera ei pentru că a fost impertinentă și i-aș fi confiscat toate jucăriile. Patricia s-a făcut mică; era clar că a luat expresia mea de mămică drept altceva… poate drept cine știe ce expresie crudă afișată de asasinii la comandă. Cine știe, poate că eram la fel. Nu aveam de unde să știu. Zâmbea nervos și buzele îi tremurau, ca și cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns.

Mi-am mușcat limba și am vârât lucrurile personale ale soțului ei la loc în geantă, împreună cu banii.

— Sper să nu te superi, a zis ea, dregându-și glasul. O prietenă de-a mea… De fapt, mai curând o cunoștință, știi. Avem ore de Pilates împreună, la club, marțea și sâmbăta, a recunoscut ea cu o strâmbătură vinovată, ca și cum a-ți întinde membrele ar fi fost o crimă. Are și ea

unele… *probleme*... cu soțul. I-am spus că s-ar putea să cunosc pe cineva care ar putea-o ajuta. Bilețelul împăturit pe care l-a împins pe masă, spre mine, mi-a indus un sentiment de déjà vu de rău augur. Am deschis gura, toate argumentele furioase din lumea asta se îngrămădeau pe limba mea, gata să iasă. Până când am văzut cifra de lângă semnul dolarului.

Șaptezeci și cinci de mii.

M-am uitat la nume: Andrei Borovkov. Adresa era a unui imobil extravagant în McLean. Am împăturit biletul și l-am împins înapoi spre ea, peste masă.

— Uite ce-i, am început. Ți-ai făcut o idee greșită despre toate astea. Eu nu…

Restul argumentului meu a căzut în gol. Scaunul Patriciei era gol.

Am întors capul, căutând-o în zona coșurilor de gunoi. Pe holul care ducea la toalete. Lângă barul gol. Dar dispăruse. Am văzut-o pe fereastră cum urcă într-o mașină. UN Subaru maro, care a plecat în trombă din parcare ca și cum ar fi luat foc. A intrat imediat în trafic. Geamul din spate al mașinii era camuflat de autocolante.

Mă holbam la bucățica de hârtie. Numele mi se părea familiar, dar din motive pe care nu le bănuiam încă. Sau poate era vorba despre un sentiment mult prea familiar de groază că am trecut o limită de dincolo de care nu mă mai puteam întoarce. Am vârât biletul în geantă, lângă bani și lucrurile lui Harris Mickler, întrebându-mă ce naiba să fac în continuare.

Capitolul 15

Am plecat de la Panera și m-am dus direct la The Lush. Barul nu se deschidea decât peste o oră și ceva, așa că în parcare nu erau decât câteva mașini, ceea ce făcea să-i găsesc mai ușor mașina lui Harris Mickler. Pe brelocul cheilor era inscripționată emblema elegantă a Mercedesului; pe inel avea numai trei chei. Una probabil de la birou, alta de la casă. Cheia mică, cea care fusese între ele – probabil de la un dulap de la o sală de sport, sau un seif, sau un sertar, ceva – rămăsese la Patricia. Nu-mi păsa. Le-aș fi vrut dispărute pe toate. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să le găsească vreun detectiv în casa mea.

Camioneta mea s-a oprit în dreptul singurelor două Mercedesuri din parcare. Am apăsat butonul telecomenzii, urmărind în oglinda retrovizoare lumina farurilor. Am aliniat portierele din dreptul șoferului și am strecurat camioneta în dreptul mașinii lui Harris. Apoi am folosit una dintre bavetele lui Zach ca să le șterg pe toate: telefonul, cheile, portofelul. Curioasă, am întredeschis portmoneul și am făcut ochii mari la vederea numeroaselor bancnote înghesuite în el. Le-aș putea lua, mi-am spus. Să înscenez un jaf. Dar de ce un hoț mărunt de pe stradă ar lăsa un telefon scump și un portofel plin de cărți de credit în mașina lui Harris?

Nu, mai bine le las neatinse.

Dacă nu e niciun semn de furt, poate poliția nu va investiga prea serios dispariția. Poate vor presupune că a ieșit de la bar, și-a băgat picioarele în viața lui și a fugit în Tahiti-sau la Milano cu o femeie misterioasă pe care tocmai a cunoscut-o.

Cu peruca pe cap, cu ochelarii pe nas, cu șuvițele lungi, blonde, căzându-mi în dezordine peste față, ascunzând-o, am ieșit din mașină. Apăsam în neștire pe telecomanda mașinii lui Harris. Pe neașteptate, s-a declanșat alarma. Farurile au început să lumineze, iar sunetul strident al claxonului m-a străpuns direct în inimă. Am început să apăs cu disperare pe butoane până ce zarva s-a oprit.

M-am uitat de jur-împrejur prin parcare și mi-am folosit mânecile ca să deschid portiera. Apoi am șters repede mănunchiul de chei și i-am aruncat lucrurile pe scaunul șoferului. Nu fusesem niciodată arestată și amprentată,

așa că n-ar fi putut folosi amprentele ca să mă găsească. Dar le puteau categoric folosi ca să mă condamne în cazul în care ajungeam suspectă.

Am închis mașina lui din interior, cu inima bătându-mi mai să-mi sară din piept când am urcat înapoi în camioneta mea și am învârtit cheia în contact.

„Nu, nu se poate", am șoptit apăsând frâna și întorcând iar cheia în contact. Motorul se încăpățâna să scoată un pocnet sec și atât. „Nu, nu, nu, nu!" Trebuia să chem o firmă de tractare. Ceea ce însemna că mașina mea va fi înregistrată ca fiind ridicată din acest loc, din spațiul de parcare, exact de lângă mașina lui Harris Mickler.

Nu se poate.

Am apăsat butonul pentru ridicarea capotei și am năvălit afară din mașină, în graba de a o deschide mai repede. Nu știu de ce mă chinuiam cu chestia asta. Habar n-aveam ce să caut, mă holbam în neștire la grămada aia de metal, tuburi și fire de sub capotă. Știam cum să rezolv o iritație provocată de scutece, niște genunchi juliți și cinele pregătite la cutie. Mentenanța auto – de fapt orice fel de mentenanță – era întotdeauna treaba lui Steven.

— Theresa? M-am întors spre vocea care venea din spatele meu, cu spinarea lipită de radiatorul fierbinte al mașinii. Inima îmi bătea atât de tare, încât mi se părea că mai avea puțin și își lua zborul din pieptul meu. Am apăsat-o cu o mână, încercând să-i încetinesc ritmul, în timp ce m-am sprijinit de bara de protecție. Era Julian.

Julian, barmanul care m-a văzut aici noaptea trecută.

Julian, studentul la drept care probabil mi-a adulmecat vinovăția din partea cealaltă a parcării.

Rahat.

— Scuze. Privirea lui a surprins roșeața speriată pe care o simțeam coborându-mi spre gât. Nu am vrut să te sperii. Ești în regulă?

Peste umărul meu, a aruncat un ochi încruntat spre capota deschisă.

— Sunt bine. Toate-s bune, am îngăimat. Mintea mea lucra cu febrilitate. Oare auzise alarma? Mă văzuse lăsând portofelul și telefonul lui Harris? Probabil mi-a murit bateria. Tu ce faci aici? M-am îngrozit de propria mea întrebare prostească.

— Schimbul de dimineață. Pe umăr, peste tricoul strâmt, ducea o cămașă de muncă, cu gulerul scrobit. Dinspre el venea un miros de șampon și gel

de duș. Și-a dat buclele jilave din ochi. A arătat spre motor: Vrei să mă uit puțin?

Dumnezeule, da.

Drace, nu.

— Sigur. Mi-am dres vocea și am arătat cu degetul peste umăr. Cheile sunt în mașină.

Colțurile ochilor i s-au încrețit de la zâmbet. Aseară, la bar, nu le remarcasem culoarea. În lumina soarelui, irișii lui aveau o nuanță nehotărâtă, ceva între tonuri subtile de verde și auriu. Eram destul de sigură că mi-ar plăcea să îi privesc până se vor hotărî ce nuanță să aleagă. S-a aplecat în camionetă și a învârtit cheia, stingând motorul. Mi-am acoperit ochii cu vârful degetelor, în timp ce motorul făcea iar zgomotul ăla oribil de metal dogit.

— Categoric e bateria, a zis Julian, ieșind de după portiera din partea șoferului. Am niște cabluri de tractare în Jeep. Le aduc să le prind.

Cu pas săltat, a alergat spre un Jeep maro, soft top. Conducând cu grijă prin parcare, l-a tras în fața capotei mele până când barele noastre de protecție au ajuns la câțiva centimetri distanță. A apărut cu niște cabluri negru cu roșu, iar eu am încercat să nu mă holbez prea insistent la posteriorul lui în timp ce deschidea capota și se apleca asupra motorului ca să le conecteze.

Probabil cam tot atât cât ezitasem să nu-l omor pe Harris Mickler și să-i iau banii nevesti-sii.

— Ai mai avut probleme înainte? m-a întrebat.

— Ăăă, nu. Până acum a fost bine, i-am spus în timp ce el fixa celelalte capete ale cablurilor la bateria camionetei mele. Nu era întru totul adevărat. Mașina îmi făcea necazuri de câteva săptămâni, dar eu ignorasem ciudatele zgomote ocazionale și luminile tot mai slabe, sperând că vor dispărea de la sine cumva, exact ca banii din conturile mele bancare. Presupun că ar fi putut fi mai rău. S-ar fi putut întâmpla noaptea trecută, când Harris era leșinat în spate.

— Probabil alternatorul e de vină. Îl lăsăm să se încarce câteva minute și după aceea ești bună de ieșit pe șosea. Dar în drum spre casă ar trebui să te oprești la un atelier, să pui un mecanic să facă o verificare.

Acum Julian era mai aproape de mine. Sau poate eu mă apropiasem de el. Suficient de aproape ca să-i pot observa fața fină și să-i simt mirosul vag

de gel de ras. Și ceva amețitor de cool pe deasupra.

— Chiar, ce faci aici? m-a întrebat, ridicând o sprânceană. Barul se deschide mai târziu.

Din cauza vaporilor, mi-am spus. Sau poate căldura care venea dinspre motoare rarefia aerul. Nu, categoric, nu era din cauza mirosului lui. Sau din cauza felului în care îi cădea părul în ochi când lăsa capul în jos. Sau din cauza felului în care îi străluceau în soare.

— Am pierdut ceva în parcare… noaptea trecută. Bunul-simț, de pildă. Sau cel puțin rațiunea. Dar am găsit, am mințit.

— A, zise el cu un zâmbet rănit. Speram că te-ai răzgândit.

Am alungat din gând imaginea lui Julian pe bancheta din spate a camionetei mele. Deja săptămâna asta am avut de-a face cu un bărbat mai mult decât ar fi trebuit pe bancheta din spate, și uite unde m-a adus. Singurul lucru pe care plănuiam să-l fac în camioneta asta era o aspirare temeinică. Sau o incendiere.

— Poate data viitoare?

— Mi-ar face plăcere. S-a lăsat o tăcere stânjenitoare și ciudată. A plecat ochii, ascunzându-și un zâmbet pe jumătate stins. Mi-am dat o șuviță de păr fals după ureche. Julian s-a uitat la ceas. A făcut un semn cu capul: Du-te și încearcă să pornești motorul. Ar trebui să fie de ajuns.

Am deschis portiera din partea șoferului și am dat o cheie. Motorul a pornit, iar eu am răsuflat ușurată. Julian a deconectat cablurile. A lăsat jos capota mașinii lui, frecându-și mâinile. Vârfurile degetelor îi erau pline de vaselină și praf. Amintindu-mi de cămașa albă scrobită de serviciu pe care o ducea pe umăr, am luat un pachet de șervețele umede și o bavetă din mașina mea, verificând să nu miroasă a lapte acru și să nu aibă pe ea stropi de sânge sau păr, înainte de a i le întinde.

— Mulțumesc, a zis, ștergându-și degetele.

— Baker! Julian s-a întors spre bar. Un bărbat chelios cu un abdomen proeminent stătea în ușa deschisă și își bătea ceasul cu degetul. Am plecat capul, mi-am acoperit fața cu cascada de șuvițe blonde și m-am strecurat în spatele lui Julian, încercând să mă fac nevăzută din raza vizuală a bărbatului. Julian l-a salutat cu un semn din cap.

— Șeful meu. Trebuie să plec. Ești sigură că nu vrei să mai rămâi prin zonă?

— Nu pot, am răspuns precipitată, arătând în spatele meu spre motorul

care torcea. Trebuie să ajung acasă. La copii. Și la… chestiile mele imobiliare.

— Corect. Colțurile gurii i s-au ridicat. Era un zâmbet grozav, sincer și cald. Genul de zâmbet care îmi îngreunează obligația de a-l minți.

— Oricum, mulțumesc că m-ai rezolvat. Sprâncenele lui luminate de soare au dispărut sub bucle, iar obrajii mei s-au înroșit: Asta… Uau, nu mi-a ieșit cum trebuie, altceva am vrut să spun. Scuze. A fost o zi foarte, *foarte* ciudată.

— Stai liniștită, știu ce ai vrut să spui. Și-a mușcat puțin buzele, reprimându-și râsul. Îmi venea să mă bag sub asfalt când mi-a întins baveta lui Zach: Mai ai numărul meu?

Am încuviințat.

— Atunci, sper să te revăd, Theresa. A mers cu spatele spre Jeepul lui, cercetându-mă din priviri într-un fel care părea complet nevinovat, dar tot reușea să mă topească toată. Am urcat și eu în camionetă, mi-am butonat telefonul, asigurându-mă că numărul lui era tot acolo. Între timp, el și-a mutat Jeepul la locul lui de parcare.

Degetele mele s-au oprit deasupra tastaturii în timp ce el intra în The Lush, cu cămașa pe umăr. Dacă îi trimiteam un mesaj, ar avea și el numărul meu. Și eram sigură că asta era o idee foarte, *foarte* proastă. Harris era în pământ, iar eu tocmai acceptasem cincizeci de mii de dolari pentru uciderea lui. Ar trebui să mă depărtez cât mai mult cu putință de locul ăsta unde am fost văzută cu Harris.

Și totuși…

Încă te mai tentează o camionetă?

Am tastat repede și am apăsat „trimite” înainte să apuc să mă răzgândesc. Clar, nu mi-am găsit încă rațiunea în parcarea asta.

Am lăsat fruntea pe volan. Secundele în care i-am așteptat răspunsul păreau interminabile. Dacă l-am înțeles greșit? Dacă băiatul a fost doar politicos? Dacă baveta lui Zach a ucis avântul?

Telefonul a bâzâit în poală. M-am ridicat și mi-am acoperit ochii, abia având curajul să citesc răspunsul printre degete.

Poți să vii să mă iei oricând. Știi unde mă găsești.

Am aruncat o privire spre geamurile fumurii ale barului. Îmi puteam imagina cămașa albă a lui Julian de partea cealaltă, semnul ușor cu mâna de după fereastră. Am ridicat degetele de pe volan, întrebându-mă dacă mă

putea vedea răspunzându-i la salut. Întrebându-mă dacă m-a văzut prin geam – pe mine cu totul – la fel cum a văzut prin mine noaptea trecută.

Capitolul 16

Jumătate de oră mai târziu, când am ajuns în garaj, epuizarea pusese întru totul stăpânire pe mine. Mă uitam în gol, la locul unde ieri învelisem cadavrul lui Harris Mickler. Podeaua de beton era jilavă și mirosea vag a clor. Ușa din spate era deschisă, ca s-o usuce soarele după amiezii. Probabil că o spălase Vero cu furtunul cât am fost plecată. Lopățica roz, și ea spălată și uscată, era pusă la locul ei obișnuit pe masa de lucru. Lucrurile personale ale lui Harris Mickler erau șterse și încuiate în mașina lui, la The Lush. Lopata lui Steven era la loc în magazia lui. Iar eu tocmai cheltuisem douăzeci de dolari pentru a șterge orice urmă a lui Harris Mickler din camioneta mea. Făcusem tot ce era necesar ca să ne acoperim urmele, dar nu puteam scăpa de sentimentul că am omis ceva.

Vinovăția. Sentimentul ăsta chinuitor, persistent, care mă trăgea în garaj trebuie să fi fost vinovăția. Și probabil că mă va urmări tot restul vieții.

O mișcare ușoară de peste drum mi-a atras atenția, mișcarea insesizabilă a perdelelor doamnei Haggerty. M-am îndreptat spre ușa garajului și m-am ridicat pe vârfuri, ca s-o trag în jos cu amândouă mâinile. A căzut cu un huruit puternic, care a zguduit tot garajul.

Proastă. Am fost atât de proastă. M-am așezat pe scara scurtă din lemn care ducea spre bucătărie. În timp ce ochii mei se acomodau cu întunericul, m-au năpădit toate întrebările cu *ce-ar fi fost dacă* ale nopții trecute, grele și zgomotoase ca blestemata aia de ușă a garajului.

Ce-ar fi fost dacă nu aș fi sunat-o pe Patricia Mickler?… Ce-ar fi fost dacă nu aș fi luat rochia Theresei și nu m-aș fi dus la barul ăla nenorocit?… Ce-ar fi fost dacă nu l-aș fi înghesuit niciodată pe Harris Mickler în camioneta mea?… Ce-ar fi fost dacă nu l-aș fi adus aici, în nenorocita mea de casă?… Ce-ar fi fost dacă n-aș fi lăsat motorul pornit după ce am închis ga…

Am simțit cum îmi înțepenește spatele și mușchii mi-au înghețat unul după altul. Am ridicat capul, mutându-mi atenția de la camionetă la ușa garajului. Detaliile nopții trecute erau încă în ceață în mintea mea, estompate de panică și șampanie, ca și cum cineva ar fi trecut o radieră

peste ele. Dar mi-am amintit… mi-am amintit că am intrat pe alee. Mi-am amintit că am apăsat telecomanda de pe parasolar și am așteptat ca ușa să se deschidă. Conul de lumină al farurilor camionetei a iluminat bancul de lucru și lopățica roz și mi-am amintit clar că am ieșit din mașină și m-am strecurat între parbriz și masa de lucru, cu ochii mijiți din cauza luminii care-mi bătea în față, și am intrat în goană în casă. Bucătăria era cufundată în întuneric. Era liniște când m-am așezat pe podea și i-am telefonat surorii mele, nu se auzea decât torsul lin al motorului prin perete… Toate aceste detalii din memoria mea erau limpezi, clare.

Dar ceea ce *nu-mi aminteam* mi s-a înfipt ca o gheară în gât.

Nu-mi aminteam să fi apăsat pe butonul din perete când am intrat în bucătărie. Nu-mi aminteam nici sunetul metalic al mecanismului care lăsa în jos ușa garajului.

Nu am închis garajul.

Am lăsat mașina pornită. Dar nu am închis garajul.

Am sărit ca arsă în picioare, apăsând pe întrerupătorul din perete. Singurul bec din mijlocul tavanului scălda podeaua din beton într-o lumină galbenă, chioară. Am rămas acolo, holbându-mă la motorul care acționa ușa. Ochii mi-au căzut pe coarda roșie de urgență, care atârna. Apoi s-au oprit la scripetele care ridica și cobora ușa. Scripetele era decuplat de la curea. Asta explica de ce motorul a pornit când Vero a apăsat pe butonul din perete, dar ușa nu s-a clintit. Ușa nu era conectată la mecanism.

Dar asta nu avea niciun sens.

Deschiderea a funcționat când am ajuns acasă de la bar. Am apăsat pe telecomanda de pe parasolar, ușa s-a deschis singură și am intrat în garaj. Totuși, douăzeci de minute mai târziu, când am ieșit din casă, Harris era mort și ușa garajului era decuplată de la motor. Și era închisă, deși eu eram absolut sigură că nu am închis-o.

Atunci cum?

Tragerea coardei de urgență era singura modalitate de a decupla cureaua și de a elibera ușa de motor. Singura cale de a închide sau deschide *manual* ușa. Ceea ce însemna că cineva trebuie să fi tras de coardă închizând ușa în timp ce eu eram în casă. În timp ce mașina era cu motorul pornit. Ceea ce însemna…

Nu am făcut-o.

Nu eu l-am omorât pe Harris Mickler.

•

Vero s-a sprijinit cu spatele de mașină și cu un picior proptit în peretele garajului, privindu-mă cu colțul ochiului, ca și cum mi-aș fi pierdut mințile.

— Tu chiar crezi că cineva a tras de coarda roșie și a închis ușa garajului în timp ce tu erai *în casă?*

— Da.

— De ce?

Exista o singură explicație posibilă:

— Mai era cineva care îl voia mort pe Harris Mickler. Oricine ar fi fost, probabil ne-a văzut plecând de la bar și ne-a urmărit până acasă. Când am intrat și am lăsat mașina pornită, i-am oferit o fereastră perfectă de oportunitate ca să-l omoare.

Era genul de crimă despre care aș putea să scriu. Genul pe care nu l-ar cumpăra nimeni pentru că era atât de… curată.

Vero mi-a smuls plicul Patriciei din mână. Îl strânsesem atât de tare, încât uitasem de el.

— Ești sigură că nu vorbește vinovăția din tine?

— Voi fi fiind eu vinovată de multe, Vero, dar nu am închis ușa garajului.

A scos un teanc de bani și l-a ridicat în față, închizând ochii în timp ce atingea marginile bancnotelor, inspirând adânc.

— Mai putem păstra banii?

Am întins mâna în spatele meu, am luat banda adezivă de pe masa de lucru și am aruncat-o în ea.

— Bine, gata, a zis ea, folosind plicul Patriciei ca scut, în caz că m-aș hotărî să arunc și cu altceva. Hai să presupunem pentru o clipă că nu ai închis ușa garajului și a făcut-o altcineva. De ce a tras coarda? De ce nu a apăsat butonul din perete și s-a făcut nevăzut?

Am început să-mi rod o unghie, recapitulând în gând toate evenimentele nopții precedente. Era nevoie de ceva vreme pentru ca monoxidul de carbon să umple garajul. Ceea ce înseamnă că ucigașul trebuie să fi închis ușa imediat ce am intrat eu în casă. Eu am stat jos, pe podeaua bucătăriei, cu spatele lipit de peretele dinspre garaj, și am vorbit cu Georgia. Am vorbit atât de mult, că am uitat complet că mașina avea motorul pornit.

După aceea m-am dus sus să mă spăl și să mă schimb. Dormitorul meu

era chiar deasupra garajului.

— Nu, am clătinat eu din cap. Nu ar fi putut folosi butonul din perete, nici măcar o telecomandă. Motorul e prea gălăgios. L-aș fi auzit. Oricine a tras coarda asta a vrut să fie ceva silențios.

Am ridicat privirea spre mânerul roșu. Ceva nu se lega. Coarda de urgență era oricum, numai silențioasă nu. O folosisem într-o iarnă, când fusese o pană de curent și ușa garajului se blocase deschisă, iar zăpada intra înăuntru. Cum am tras coarda, ușa s-a lăsat la pământ cu un vuiet puternic, izbindu-se de beton cu un zgomot asurzitor, exact ca acum câteva minute, când am speriat-o pe doamna Haggerty. Steven a auzit zarva din dormitor și a venit în goană să vadă ce s-a întâmplat. M-a dăscălit o săptămână despre cum aș fi putut să distrug cadrul ușii. Despre cum m-aș fi putut eu răni sau, mai rău, pe unul dintre copii. Despre cum nu ar trebui să trag niciodată de coarda de urgență când ușa garajului e deschisă. Doar dacă…

— Ce-i cu privirea asta? Cunosc privirea asta, a zis Vero când m-a văzut luând scărița ruginită din colț. E aceeași privire pe care ai avut-o când ai îndesat plastilină în țeava de eșapament a Theresei.

— Deschide ușa, i-am zis în timp ce așezam scăunelul sub coarda de urgență.

E grea! Deschide-o tu!

— Nu pot. Eu mă sui pe scară.

Vero a mormăit câteva vorbe de dulce despre unde aș putea băga numita scară și a început să ridice ușa garajului cu ambele mâini. S-a cutremurat când un vânt rece de toamnă a intrat pe sub ușă și i-a răvășit părul. Înjurându-mă în barbă, a ridicat ușa garajului sus, deasupra capului, până ce a fost complet deschisă, până la tavan.

M-am urcat pe scară și am reconectat cureaua la scripete, așa cum îmi arătase Steven. Apoi am tras coarda.

Vero a țipat când ușa a pornit spre podea, pe șine, prinzând viteză în cădere. A sărit și a prins coarda înainte ca ușa să ajungă la pământ.

— Ești nebună? a șuierat ea. Ultimul lucru care ne trebuie e să audă doamna Haggerty toată zarva asta și să-și bage nasul în treburile noastre. Vero a lăsat ușa la pământ cu o mișcare lentă. Aceasta a făcut un zgomot atât de slab, încât nu avea cum să fie auzit din casă.

— Au fost doi, am zis, coborând de pe scară.

Vero a strâmbat din nas către mine.

— E singurul fel în care cineva ar fi putut închide ușa garajului fără să facă zgomot. O persoană a tras coarda. Altcineva a prins ușa și a controlat căderea.

— Stai să văd dacă am înțeles: vrei să spui că cineva, nu, *doi* cineva… l-au omorât pe Harris Mickler în timp ce tu vorbeai la telefon cu sora ta?

— Făcând ca totul să pară un accident, da.

— Sau înscenându-ți ție totul.

Vero a luat plicul și l-a vârât sub banda colanților ei – a colanților mei – ca și cum s-ar fi temut că mă voi răzgândi în ultima clipă și îi voi da înapoi. A țipat când i l-am smuls, dar la drept vorbind nu mai aveam ce face. Acceptasem deja plata. Indiferent de cine l-a închis pe Harris în garaj. Eu am fost cea care a acceptat plata pentru un asasinat la comandă. Iar dacă cineva va găsi cadavrul lui Harris, noi va trebui să dăm socoteală pentru povestea asta.

Când copiii s-au dus jos pentru somnul de după-amiază, m-am retras în birou și am încuiat ușa. Plicul Patriciei era pe biroul meu. Era vizibil mai ușor dat fiind că Vero își luase partea de patruzeci de procente. Dar asta nu mă ajuta să mă uit mai liniștită la el. Așa că l-am luat și l-am aruncat în fundul sertarului.

Banii de la Patricia nu erau diferiți de avansul primit pentru carte, adică încă o plată nemeritată pentru o muncă pe care n-am prestat-o. Încă un lucru de care să mă simt vinovată. Oricâte probleme puteau rezolva banii Patriciei, veneau la pachet cu altele, și mai mari. Mai înspăimântătoare. Genul de probleme care presupuneau pierderea copiilor. Genul de probleme care însemnau să-mi petrec restul vieții după gratii. Singura cale de a mă apăra în cazul în care dispariția lui Harris se întorcea împotriva mea era să aflu exact ce anume s-a întâmplat în garajul meu. Să fiu capabilă să dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că nu eu am fost cea care l-a omorât.

Am deschis calculatorul vechi, așteptând să tușească și să se trezească la viață. Am deschis un document Word, i-am dat un nume, tastând primele cuvinte care mi-au venit în minte, singurul lucru pe care Sylvia și editorul meu îl așteptau de la mine: MAREA LOVITURĂ, de Finlay Donovan. Ecranul era orbitor de alb. Cursorul clipea lent și indiferent, în timp ce degetele mele pline de bătături încremeniseră deasupra tastaturii. De luni de zile nu mai eram în stare să ies din mlaștina gândurilor mele

contraproductive. De când plecase Steven, nu mai eram în stare să pun laolaltă mai mult de câteva cuvinte pe o pagină. Orice complot mi se părea fără speranță, orice poveste de dragoste părea banală și orice altă poveste pe care mi-o imaginam mi se părea o totală pierdere de vreme.

Când am ratat primul termen după plecarea lui Steven, Sylvia m-a sunat să mă mustruluiască. I-am spus că am un blocaj, dar ea a insistat să-l depășesc. Uneori, susținea ea, nu poți vedea povestea în întregul ei până când nu o pui pe o pagină. Și singura cale prin care îți poți da seama ce se va întâmpla în continuare este să scrii scenă după scenă, până la sfârșit. Sylvia era adepta iubirii nepotolite și a găsirii propriilor răspunsuri. Sylvia era adepta câștigării banilor prin muncă. Poate ar trebui să-i iau modelul.

Am atins tastatura, încercând să îmi dau seama de unde să-mi încep romanul pe care-l contractasem. Dar gândul mi-era tot la povestea lui Harris. Probabil pentru că, în marea mea prostie, reușisem să mă plasez în mijlocul ei. Dacă poliția izbutea să meargă pe urma lui Harris de la The Lush la garajul meu, aș fi devenit suspectul principal. Iar Vero și cu mine am fi sfârșit în închisoare dacă nu puteam să dovedim că altcineva a comis crima.

Știam începutul. Harris Mickler a fost asasinat sub nasul meu. Nu mai trebuia decât să descopăr povestea din spatele crimei pentru a-mi da seama cum va curge restul intrigii. Trebuia să intru în mintea personajelor, să îmi imaginez cine erau, ce voiau și ce aveau de pierdut. Toate se reduceau la mijloace, motiv și oportunitate. Cât de greu ar putea fi să-mi rezolv propria crimă?

M-am apucat să tastez, începând cu biletul pe care Patricia mi-l strecurase pe tavă în timpul mesei și încercând să-mi amintesc cât de multe detalii: telefonul pe care l-am dat din camionetă, drumul la The Lush, cum mă furișasem cu Harris prin parcare, apoi cum îl găsisem în garajul meu, mort. Pe măsură ce scriam, mă pierdeam în poveste, dând frâu liber memoriei, ca să umple golurile. Am schimbat numele – al lui Harris și al Patriciei, al lui Julian și al meu, până și al barului – lăsând restul evenimentelor din acea noapte să intre nefiltrate pe ecran.

Tastele țăcăneau tot mai repede. Paragrafele deveneau pagini și am tastat până când soarele și-a retras degetele palide și ostenite de pe șipcile obloanelor. Până când a amuțit și clinchetul farfuriilor dinspre bucătărie și a încetat fâțâiala copiilor în pătuțuri, înainte de a adormi. Am scris în

lungile ore de tăcere care au urmat, până ce lumina monitorului meu a rămas singura lumină din casă.

Capitolul 17

A doua zi, când m-am trezit, în casă era liniște, copiii erau deja jos pentru somnul de după-amiază. Vero adormise și ea pe canapea, strângându-și în mâinile umflate și pline de bășici perna de sub cap; chipul ei era marcat de epuizare. Nu am crezut de cuviință să o trezesc când am plecat. În fundal, pe ecranul televizorului cu sonorul scăzut se derulau imagini de la un canal de știri. Probabil că Vero stătuse trează toată noaptea urmărind știrile, ascultând rapoartele poliției, așteptându-se să apară din clipă-n clipă la ușa din față niscaiva polițiști. Singura cale prin care ne puteam recăpăta amândouă somnul era să aflăm cine îl omorâse cu adevărat pe Harris Mickler.

Scrisesem toată noaptea, dar eram departe de a înțelege înlănțuirea de evenimente care culminase cu găsirea lui Harris mort în garajul meu. Cine altcineva, în afară de Patricia și de mine însămi, să fi vrut să-l omoare? Tot ce știam despre Mickler venea de pe rețelele de socializare și de pe telefonul lui. Desigur, oricare dintre femeile din pozele alea oribile ar fi avut toate motivele să-l vrea mort, dar telefonul era deja încuiat în mașina de la The Lush și nu aveam de gând să risc să îl iau înapoi. Patricia era singura persoană care mă putea ajuta să elucidez misterul uciderii lui Harris. Asta dacă va binevoi să-mi răspundă la telefon.

Disperată, am căutat numărul firmei la care era angajată Patricia. Recepționera s-a scuzat, mi-a spus că Patricia a anunțat de dimineață că e bolnavă și nu vine la muncă, își ia liber pentru restul săptămânii. Nu știam mai multe despre Patricia decât știam despre Harris, dar mulțumită bilețelului pe care mi-l lăsase pe tavă, la Panera, îi știam adresa de acasă.

North Livingston Street era deja împopoțonată de Haloween, cu pânze de păianjen din bumbac, care se legănau printre crengile copacilor, și cu dovlecei luminați împodobind verandele. Am încetinit la o curbă, la un bloc distanță de numărul patruzeci și nouă. Casa Mickler era o reședință modestă, model 1960, cu etaj, proiectată să se piardă în decorul simplu și discret. La fel ca cele mai multe clădiri din această zonă, probabil fusese refăcută pe dinăuntru, cărămida banală era înlocuită cu blaturi de granit, dar erau și alte îmbunătățiri, precum căzi de baie generoase, cu jacuzzi, pentru

ca totul să fie pe măsura prețului piperat și al gusturilor pretențioase din acest colț din North Arlington.

Obloanele ferestrelor pe care le puteam vedea erau trase toate, iar pe aleea din fața casei nu se zărea nicio mașină. Din câte îmi dădeam eu seama, niciun polițist nu se pregătea să năvălească înăuntru.

Am format numărul Patriciei pentru a treia oară de când pornisem de acasă, înghesuind telefonul în suportul pentru pahar și înjurând în gând atunci când robotul m-a anunțat că mesageria ei era plină. Am coborât din mașină și am luat-o în pas de plimbare, cu un aer nonșalant, pe trotuarul paralel cu casa Mickler. Majoritatea vecinilor erau probabil la muncă, adică exact acolo unde ar fi trebuit să fie și Patricia.

Era o prostie să-și ia liber de la serviciu la o zi după ce a plătit pe cineva să-i omoare bărbatul. Sau poate că își juca rolul de nevastă îngrijorată. Oriunde ar fi fost, speram să nu fi fugit din oraș. Dacă a fugit, poliția o va găsi cu siguranță, iar când va fi luată la întrebări despre dispariția soțiorului… Refuzam să mă gândesc la ce ar fi putut mărturisi în schimbul unei reduceri a pedepsei.

Mulțumită că nu mă urmărea nimeni, am traversat strada spre casa Patriciei. Veranda din față era lipsită de ornamente: nu tu flecușoare sau decorațiuni de Haloween. Am apăsat pe sonerie. Sunetul slab abia dacă se auzea prin ușă. Niciun zgomot de pași apropiindu-se. Niciun lătrat de câine. Am așteptat un minut, apoi am început să bat tare în ușă. Casa a rămas tăcută. M-am uitat pe fereastră. Luminile dinăuntru erau stinse.

Unde s-o fi dus?

M-am întors și am dat să plec, dar m-am oprit puțin în dreptul cutiei poștale de lângă intrare. Am strecurat mâna prin fantă. Chiar dacă eram sigură că a deschide corespondența cuiva era o infracțiune. În cazul în care corespondența lui Harris era ca a mea, atunci conținea o groază de lucruri pe care, ca și mine, n-ar fi vrut ca oamenii să le afle.

M-am uitat peste umăr, apoi în ambele sensuri ale străzii, și am deschis ușa. Teancul dinăuntru nu era prea gros. Suficient de subțire ca să-mi încapă în haină fără să atrag atenția. Înainte de a apuca să mă răzgândesc, am îndesat corespondența în jacheta desfăcută și am luat-o la pas spre camionetă. M-am încuiat în interior și am început să cercetez plicurile cu febrilitate.

Câteva facturi, niște cupoane, ceva reclame… Toată corespondența era

adresată domnului și doamnei Harris Mickler. Cu excepția unui extras de cont lunar, adresat către LLC – Milkman Associates.

Milkman, ca parola telefonului lui Harris.

Am vârât cheia sub clapă și am deschis plicul, cercetând declarația. Era limpede că nu era un cont pe care-l împărțea cu Patricia. Nu erau retrageri pentru mâncare, plata facturilor ori magazinele din mail. Nici pentru saloane de coafură, consultații la doctor sau cheltuielile cotidiene ale casei. A început să mă usture stomacul când am văzut cheltuielile. Plăți exorbitante la baruri de fițe și restaurante de top, o florărie din Viena, către Charleston-Alexander, cel mai la modă bijutier din oraș. Erau mai multe plăți către Ritz-Carlton, hotelul care se afla la jumătatea drumului între casa lui Mickler și The Lush. Acesta trebuie să fi fost contul personal de operare al lui Harris, cel pe care-l folosea ca să bea și să mănânce cu victimele înainte de a le droga și a le șantaja ca să păstreze tăcerea.

Am dat pagina și am găsit o listă de douăsprezece depozite, toate cu aceeași sumă – două mii de dolari –, toate transferuri interbancare în prima zi a lunii. Probabil Harris făcea ceva consultanță financiară în afara serviciului. Și se pare că afacerea de consultanță mergea bine. Judecând după acest extras, avea doisprezece clienți constanți în portofoliu care îi făceau plăți lunare. În ultima săptămână din septembrie, balanța contului lui Harris era puțin peste jumătate de milion de dolari. Dar până la sfârșitul acestei luni, când s-a închis luna și s-a scos extrasul de cont, totalul din contul lui era… zero?

M-am întors la retrageri. Harris își retrăsese toți banii din cont cu o săptămână înainte de a fi ucis. Cu o săptămână înainte ca Patricia să încerce să mă angajeze.

Sau poate…?

Voiam să-i folosesc ca să-l părăsesc. Dar e mai bine așa.

Dintr-odată mi-am dat seama cum a reușit Patricia să pună jos atât de repede cincizeci de mii de dolari bani gheață. Probabil i-a retras din contul lui, plănuind să-i folosească pentru a fugi și sperând că el nu va încerca să o caute. Dar apoi m-a cunoscut pe mine și a realizat că avea suficienți bani ca să se asigure că asta nu se va întâmpla niciodată. Banii lipsă s-ar potrivi desigur poveștii pe care probabil și-a planificat să o spună poliției: soțul ei și-a golit conturile și a fugit cu altă femeie. Între timp, Patricia avea toți banii de care avea nevoie ca să înceapă o viață nouă în altă parte.

Rămâneau două întrebări: Cine l-a omorât pe Harris? Și unde s-a dus Patricia?

Tocmai vâram extrasul de cont în buzunar și mă pregăteam să pun restul corespondenței în căsuța poștală a familiei Mickler, când un Lincoln negru, elegant a trecut încet pe lângă camioneta mea. M-am lăsat în jos pe scaun când am văzut că mașina oprește în fața aleii reședinței Mickler.

Un bărbat a deschis portiera pasagerului. Picioarele lungi ale acestuia, într-un costum de firmă, s-au îndreptat cu pași iuți, siguri, spre ușa din față a Patriciei. A apăsat pe sonerie, trecându-și mâinile prin părul negru, aranjat cu meticulozitate, ca și cum s-ar fi așteptat să îi deschidă cineva. Șoferul a rămas în mașină, ascuns în spatele geamurilor fumurii.

Bărbatul a mai sunat o dată, apoi a bubuit de două ori în ușă atât de tare, încât am auzit din camionetă. Cum nu a răspuns nimeni, s-a îndreptat spre garaj, unde, datorită înălțimii lui, a reușit, cu ușurință, să se uite pe geamurile înguste plasate în partea de sus. S-a întors la mașină clătinând ușor din cap.

Portiera șoferului s-a deschis și o pereche de umeri largi, îndesați, și două picioare solide și-au croit drum afară. Cu pași apăsați, grei, șoferul a luat-o spre spatele casei. O lamă metalică a alunecat din mâneca lui și a lucit câteva secunde în palma mare, care s-a strâns imediat.

Bărbatul în costum, cu mâinile împreunate în față, a început să se plimbe agale pe alee, cercetând strada în sus și-n jos. Apoi a rămas în așteptare în dreptul Lincolnului. M-am lăsat și mai jos în scaun, uitându-mă pe furiș spre casă de după volan, sperând că nu mă vor vedea, mai ales că soarele palid al după-amiezii îmi bătea din spate.

Peste câteva clipe șoferul s-a întors. Și-a frecat palmele goale, a dat imperceptibil din cap spre pasagerul său și au urcat amândoi în mașina neagră, elegantă. Aproape am ajuns pe podeaua camionetei când Lincolnul a întors pe alee și a luat-o în viteză în direcția mea. Am așteptat să dispară orice zgomot al motorului înainte de a mă ridica cu grijă.

Ăștia să fi fost oamenii despre care m-a avertizat Patricia? Cei care au ochi și urechi în tot orașul?

Soțul meu era încurcat cu niște oameni foarte periculoși.

Am verificat în retrovizoare să mă asigur că au plecat, am deschis portiera și am pus corespondența la loc în cutia poștală. Toate vocile din capul meu urlau la mine să plec. Să fug. Dar dacă Patricia era în casă în tot

timpul ăsta? Dacă se ascundea de oamenii ăștia, și nu de mine? Șoferul avea un cuțit mare la el și nu-l mai avea în mână când s-a întors. Nu puteam pleca fără să mă asigur că Patricia era bine.

M-am cocoțat pe garaj, suindu-mă pe un ghiveci de pe alee ca să mă uit pe geam. Înăuntru era un Subaru maro, același în care se suise atunci când m-a lăsat la Panera. Parbrizul din spate era plin de autocolante: JMU, Animalele sunt prieteni, nu hrană, Adoptă, nu cumpăra, și Piele sănătoasă, blană lucioasă. Un colant înfățișa un bărbat și o femeie care se țineau după doi căței.

Patricia era acasă.

Am fugit prin curtea laterală și am ocolit casa lui Mickler, oprindu-mă în mijlocul verandei din spate.

Soarele se oglindea în lama lungă a cuțitului înfipt în iarba îngrijit tunsă de lângă ușă. O bucată de hârtie era țintuită sub lama ascuțită.

AI LUAT CEVA CE-MI APARȚINE.
AI 24 DE ORE ÎNAINTE SĂ ÎMI PIERD RĂBDAREA.
– Z

Am pipăit extrasul de cont din buzunar. Oare toate depunerile acelea mici, lunare, erau plăți regulate de la clienți? Sau Harris fura bani din conturile clienților?

…dacă află ce am făcut, vin după amândouă.

Am presupus că Patricia s-a referit la faptul că oamenii aceia periculoși ne vor găsi dacă ar afla ce i-am făcut lui Harris. Dar dacă ea se referea la cu totul altceva? Dacă se referea la ceea ce făcuseră ea și cu *Harris?* Dacă banii din contul lui aparțineau acestor bărbați, iar ea îi furase, așadar nu de la soțul ei, ci de la ei? Oare ăștia să fi fost oamenii care l-au ucis pe Harris?

Am răsuflat ușurată. Măcar nu au intrat în casă.

Am bătut la ușa din spate, făcându-mi mâinile pâlnie ca să mă uit pe fereastră. În bucătărie era întuneric, în chiuvetă nu erau vase murdare, iar bufetul era curat. Mi-am tras mâneca de la haină și am încercat clanța ușii, dar era încuiată. La fel și fereastra de lângă ea. M-am uitat în jur după o ușă pentru câini, una din aceea batantă, și am fost surprinsă că nu avea așa ceva. Am bătut iar, dar dacă era acasă, era clar că nu intenționa să deschidă. Și, ținând cont de ceea ce tocmai văzusem, nu aș putea spune că o

condamnam. Dacă aș fi fost Patricia, m-aș fi ascuns sub pat și aș fi sunat la…

Ah, nu.

Am lăsat clanța din mână, cu urechea ciulită la sunetul sirenelor, aproape împiedicându-mă pe treptele verandei în graba de a mă întoarce la camionetă. Patricia o să fie bine, mi-am spus în sinea mea. Până la sfârșitul nopții, se vor împlini patruzeci și opt de ore de la dispariția lui Harris și locul ăsta va fi înțesat de polițiști, înfricoșătorul bărbat în costum și prea-înfricoșătorul lui șofer nu vor fi proști să se întoarcă aici. Și, dacă eram deșteaptă, nici eu.

Capitolul 18

Eram înțepată cu instrumente de tortură. Mă rugam la toți zeii din toate colțurile lumii, iar rugile mele conțineau cuvinte din doar câteva litere, implorându-i tare, tare, în numele a tot ce e sfânt, să-i facă să înceteze.

Am deschis un ochi, așteptând să-mi apară camera în unghiul vizual. Delia stătea pe marginea patului meu. În conul de lumină care intra în dormitor dinspre hol i-am deslușit silueta cu coafura aia țepoasă. Mă zgâlțâia zdravăn înainte și înapoi, cu mâna ei micuță apăsându-mă cu atâta putere pe rinichi, încât vezica mea mai avea puțin și exploda. Zach s-a aplecat asupra mea cu răsuflarea lui cu iz de lapte, înfigându-mi un deget durduliu în obraz.

Mi-am acoperit fața cu o pernă.

Delia mi-a smuls-o de pe față.

— Trezește-te, mami. Vero a zis că e ora cinei.

— Cină?

M-am ridicat în cot. Ce zi era? Cât era ceasul? Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că mi-am închis calculatorul, am închis ușa biroului și m-am prăbușit pe pat ca un zombi.

Zach se distra de minune când i-a căzut suzeta în urechea mea. Am alungat amintirea limbii lui Harris, m-am ridicat în fund. Amintirile zilei precedente au început să îmi revină, una după alta.

— Cât am dormit?

— Toată ziua. Delia și-a dat ochii peste cap, i-am văzut albul din jurul globilor lucind în întuneric.

— Știu. Am înțeles. E o toană.

M-am ridicat, m-am întins, mușchii umerilor și ai spatelui meu urlau de durere. Eram sigură că era karma. Durerea care mă încerca după îngroparea lui Harris Mickler era direct proporțională cu prostia mea.

Poate Vero avusese dreptate când a pomenit de excavator.

Am aprins lampa de pe noptieră, iar lumina a aruncat o rază de ușurare dezolantă asupra vieții mele. Capturatorii mei m-au prins de amândouă mâinile și m-au târât din dormitor. Pe hol mirosea a unt cu usturoi, a oregano și roșii, iar stomacul meu a început să prindă glas. L-am luat pe

Zach în brațe și l-am dus jos.

Ceva era diferit. Sau poate totul era diferit. Am aruncat o privire prin bucătărie în timp ce-l puneam pe Zach pe scăunelul lui înalt. M-am uitat la suprafețele curate ale bufetelor de bucătărie, unde de obicei era o harababură de nedescris. Apoi la urmele de aspirator de pe covorul din sufragerie și la coșurile cu rufe curate, împăturite. La agendele deschise, la calculatorul de mână și la registrele cu socoteli din sufragerie, acolo unde ieri erau teancurile de facturi.

M-a copleșit brusc un sentiment de sfârșeală:

— Unde sunt facturile? am întrebat-o pe Vero.

— Le-am rezolvat, a zis ea, punând pe masă un bol cu spaghete și pâine cu usturoi.

— Cum adică le-ai rezolvat?

— Le-am plătit.

— Cu ce?

A ridicat o sprânceană și a așezat farfuria Deliei pe masă. Am fugit sus, în camera mea de lucru, și am tras sertarul biroului. Plicul Patriciei Mickler dispăruse.

M-am întors în goană jos, cât pe ce să alunec pe podeaua proaspăt lustruită de la baza scării.

— Unde-s banii? am șoptit, aruncând o privire îngrijorată spre copii. Delia sugea dintr-o macaroană lungă, în timp ce Zach lua câte un pumn de paste cu sos și le trântea chicotind pe tăvița lui.

Vero s-a așezat pe scaunul liber de lângă ei.

— Am deschis un PFA pe numele tău, am deschis un cont și l-am folosit ca să-ți plătesc facturile. A luat o gură de pâine cu usturoi. Cu plăcere, a zis ea între două îmbucături.

Cu pofta de mâncare dispărută, m-am prăbușit în scaunul meu.

— Toate?

Vero își răsucea furculița în spaghete, ca și cum răspunsul ar fi fost evident.

— Nu crezi că o să pară puțin cam suspicios? Ce să-i spun lui Steven când o să mă întrebe de unde am avut banii?

Când a auzit numele lui taică-său, Delia a ridicat ochii din farfurie, așa că am lăsat baltă argumentul.

— E un cont nou. Și e firma ta. Numele lui nu figurează nicăieri. Vero a

dat din umeri și și-a turnat un pahar cu vin: Până când o să-și dea el seama că facturile au fost plătite, o să fie gata cartea.

— Ce carte?

— Aia la care ai lucrat azi-noapte. A sorbit îndelung din pahar. Apropo, e chiar bună.

— Cum adică e bună? Cum ai putea tu să știi că e bună?

— Și cine-i Julian Baker? a întrebat ridicând din sprâncene.

— Ți-ai băgat nasul în calculatorul meu?

— Ai lăsat browserul deschis la pagina lui de Instagram. S-a strâmbat la mine de după pahar: E mișto tipu'.

— Cine-i mișto? a sărit Delia.

— Nimeni.

Am străfulgerat-o pe Vero din priviri. Mi-am turnat un munte de parmezan în farfurie și am trântit cutia pe masă. Televizorul cu sonorul pe *mute* licărea în sufragerie, setat pe postul local de știri. Vero mânca cu ochii lipiți de burtieră.

— E doar un prieten, am mormăit eu în farfurie.

— Cam tânăr, nu? a insistat Vero.

Am atacat pastele din farfurie:

— Am treizeci și unu de ani. Nu e ca și când aș fi cu un picior în groapă.

— Ultima dată erai cu amândouă.

Am lovit-o pe sub masă.

— Care-i treaba cu Andrei Borovkov? Care-i povestea lui?

M-am oprit din mestecat. Nu-i spusesem nimic lui Vero despre prietena bogată a Patriciei sau despre biletul cu promisiunea celor șaptezeci și cinci de mii de dolari pe care-l băgasem în sertarul biroului.

— De unde știi despre asta?

Vero a lăsat pâinea cu usturoi pe masă, căscând ochii la televizorul din spatele meu. Scaunul a scrâșnit pe podea când l-a tras spre bufet ca să ia telecomanda și să dea sonorul mai tare. Mi s-a pus în nod în stomac când am văzut fețele familiare pe ecran:

Conform poliției, un cuplu din Arlington, soț și soție, a dispărut în două incidente separate, ceea ce i-a făcut pe investigatori să suspecteze un act criminal. Patricia Mickler a contactat biroul local de poliție în seara de

miercuri, în jurul orei șapte, pentru a raporta că soțul ei, Harris Mickler, a dispărut, spunând că nu mai știe nimic despre el de când a plecat la lucru cu o seară înainte. Dar când poliția a ajuns la reședința familiei să-i ia declarații, doamna Mickler nu a răspuns la ușă. Poliția afirmă că îngrijorarea investigatorilor a crescut după ce au încercat în repetate rânduri să o contacteze telefonic și au făcut mai multe vizite la casa Mickler, fără niciun rezultat. În această seară poliția va deschide o investigație în legătură cu acest cuplu.

Camera s-a mutat pe strada familiei Mickler, unde vecinii spuneau toți același lucru. Nu, nu au remarcat nimic neobișnuit. Nu, familia Mickler era o familie obișnuită, liniștită, fără copii, fără animale de companie. Amândoi munceau mult, aveau slujbe respectabile și nu au provocat niciodată scandaluri sau alte necazuri.

Vero a continuat să-mi strângă brațul și după ce calupul de știri s-a terminat și a intrat publicitatea.

— Mami, pot să mă ridic de la masă? a întrebat Delia împingând farfuria pe jumătate golită, strâmbând din nas.

— Da, scumpa mea, am răspuns cu o voce sleită. Du-te și te spală pe mâini și după aceea poți să te joci în camera ta.

De îndată ce Delia a fost sus, Vero s-a întors către mine:

— Ce facem?

Lucrurile luau o întorsătură la care nu mă gândisem.

— Nu trebuie să intrăm în panică, am insistat. Pe cine păcăleam? Eram panicate până peste cap amândouă.

— Unde naiba-i femeia aia?

— Patricia? Probabil s-a speriat și a fugit din oraș.

— Dar asta o face să pară vinovată! Mutrișoara plină de sos a lui Zach s-a ițit din farfurie la tonul țipat al lui Vero. Ochii lui alergau de la una la alta, și Vero a continuat în șoaptă: Dacă o găsește poliția, o să mărturisească tot. A luat telefonul meu de pe bufet și mi l-a întins: Sun-o și spune-i că face o greșeală. Trebuie să se întoarcă.

— Am sunat-o de zece ori. Cum nu răspundea la telefon, m-am dus la ea acasă…

— Ești nebună?

— Nu m-a văzut nimeni. Sau cel puțin așa speram. Am înghițit în sec,

amintindu-mi de cuțitul înfipt lângă ușa din spatele casei Patriciei: Dar când eram acolo, au apărut doi bărbați.

— Ce bărbați?

— Nu știu. Dar cred că s-ar putea să fie oamenii despre care m-a avertizat Patricia. Au lăsat un bilet. Cred că erau clienții lui Harris. Și cred că el fura de la ei. Când i-am deschis corespondența, am dat peste un extras de cont…

— I-ai deschis corespondența? Amprentele tale sunt acum pe tot plicul!

Am băgat mâna în buzunar și am pus extrasul de cont pe masă:

— E-n regulă. L-am luat cu mine.

Vero s-a înecat. L-a înhățat de pe masă și l-a deschis, mijind tot mai mult ochii pe măsură ce citea:

— Douăsprezece depozite, toate în prima zi a lunii, cu aceeași sumă. Crezi că își fraierea clienții?

Am încuviințat:

— Stai că devine și mai rău. Treci la pagina următoare.

Vero a trecut la tabelul cu balanța și când a văzut zeroul gras din josul paginii gura ei a pronunțat un *o* perfect.

— Biletul zice că Patricia are douăzeci și patru de ore ca să înapoieze ce a luat.

— Crezi că oamenii ăștia l-au omorât pe Harris?

— Aveau un motiv, asta e limpede. Își voiau banii înapoi. Iar noi avem cincizeci de mii din ei.

Cu telefonul meu strâns la piept, Vero se plimba prin bucătărie de colo colo:

— Patricia ne-a plătit în bani gheață. Dacă bărbații ăștia te-au urmărit până acasă de la bar, ar fi putut presupune că ați avut întâlnire și el a băut prea mult. Nu aveau cum să știe că Patricia te-a angajat. Cu jumătate de milion de dolari ar fi putut fugi oriunde. Dacă n-o găsesc pe Patricia, nu au cum să afle despre noi, corect?

— Corect.

Zach a început să se agite în scăunelul înalt. I-am șters sosul de paste de pe față, l-am dat jos de pe scaun și s-a dus clătinându-se pe picioruțe după sora lui.

Vero s-a prăbușit în scaun. Și-a împins farfuria în mijlocul mesei, arătând de parcă i s-ar fi făcut rău.

— Și dacă poliția o găsește pe Patricia înaintea noastră?

— Singurul lucru pe care Patricia îl știe despre mine e numărul de telefon. Nu-mi știe numele, nu știe unde stau. Mă îndoiesc că poliția m-ar putea identifica dacă ar organiza ceva de genu' ăsta. Purtasem perucă și eram machiată tare. Să sperăm că era de ajuns: în plus, te am *pe tine* ca alibi, i-am zis, lăsându-mă jos pe scaun, lângă ea.

— Parcă eram complice.

— Nu și dacă nu pot dovedi asta. Pentru toată lumea, în noaptea în care Mickler a dispărut am fost aici, cu tine, tot timpul. Am sunat-o pe sora mea de pe telefonul din bucătărie. Iar Georgia ne-a văzut împreună când am luat copiii. Nu trebuie decât să scăpăm de orice dovadă care ar aduce poliția la ușa noastră.

Vero a dat drumul de la piept telefonului meu, pe masă, în fața mea, ca și cum ar fi fost plin de viermi.

— Relaxează-te. E o cartelă prepay. Verizon mi-a închis contul luna trecută, când am întârziat cu plata facturii. Pe ăsta l-am cumpărat de la o farmacie.

— Și poliția nu poate obține o înregistrare a plății?

— Cardurile mele de credit erau toate suspendate. Am plătit cu bani gheață. Mi-am pus coatele pe masă, frecându-mi ochii. Nu există nimic care să lege telefonul ăsta de mine.

— Tu nu te uiți la *Lege și Ordine?* Pot lua urma chestiilor ăstora!

— Numai dacă te afli în apropierea antenei.

— Și cât de aproape e aia?

— Nu știu… Cred că la câțiva kilometri.

— Prea aproape după gustul meu. Vero a sărit de pe scaun. Am ridicat capul când am văzut-o aruncându-mi telefonul pe tăietor. A luat un tocător de came din sertar și l-a ridicat deasupra capului.

— Stai! I-am smuls telefonul înainte să apuce să-l zdrobească. M-am întors cu spatele la ea și mi-am deschis agenda. Vero s-a ridicat pe vârfuri, ițindu-se peste umărul meu în timp ce copiam numărul lui Julian pe o hârtie.

— Un simplu prieten, da?

— E avocat, am zis, vârând bilețelul în buzunar. Numărul lui ne-ar putea fi de folos.

— E prea tânăr ca să fie avocat.

— Apărător public, am ciripit. Sau cel puțin va fi. Într-o bună zi. Când termină facultatea.

— Nnnțțț. Vero a respins ideea cu semne exagerate din cap: Dacă suntem prinse, nu angajăm un model pentru lenjerie Abercrombie să ne scoată din închisoare. Vreau un tip alb, bătrân, cu butoni și Rolex. Ca fostul tău avocat.

— Fostul meu avocat nu e bătrân. E cu trei ani mai în vârstă decât mine. Și cere două mii de dolari pe oră.

— Dacă-l omorâm pe Andrei Borovkov, ni-l permitem.

I-am aruncat o privire nimicitoare.

— Chiar, unde l-ai cunoscut?

— Pe Borovkov?

— Nu, a zis, înhățând telefonul. Pe Julian Baker.

Bătea toba cu unghia în blatul bufetului, așteptând un răspuns.

— Lucra ca barman, i-am mărturisit, în noaptea în care l-am răpit pe Harris de la The Lush.

— E barmanul? Cel din povestea ta? Ți-ai pierdut mințile! a șuierat printre dinți, gesticulând agitată. Nu-i poți păstra numărul de telefon. Dacă te dă-n gât?

— Nici măcar nu știe cine sunt! Eram cu peruca blondă și i-am dat un nume fals. Crede că sunt agent imobiliar și mă cheamă Theresa.

În bucătărie s-a lăsat liniștea. Vero a căscat gura și m-a privit țintă. Râsul a început de undeva, din adâncul gâtului ei, și a explodat într-o cascadă de hohote pe gura deschisă. Am început să râd și eu.

— Nu se poate!

— Ba se poate!

A clătinat din cap, traversând bucătăria să umple paharele cu vin. Mi-a întins unul, a sorbit o înghițitură dintr-al ei uitându-se la mine cu genul acela de amuzament cu care îi privești pe cei mici.

— Îți place de el, nu?

M-am sprijinit de bufet, alături de ea, mai mult ca să nu trebuiască s-o privesc în ochi. Am luat o înghițitură zdravănă, destul de sigură că răspunsul era evident.

Vero și-a golit paharul. L-a lăsat jos și m-a cuprins de după umeri:

— Știi că nu-l poți suna, nu? Dacă își dă seama cine ești, ți-ar putea face țăndări alibiul. Ai spus-o cu gura ta. Trebuie să scăpăm de tot ce ne-ar putea

lega de familia Mickler.

Știam că avea dreptate. Cu toate astea, nu mă puteam hotărî să scap de numărul lui.

— Crezi că ar trebui să-l omorâm, doar așa, ca să fim sigure?

— Nu! M-am întors și m-am răstit la ea: *Nu am omorât* pe nimeni! ȘI *n-o să omorâm* pe nimeni! Nici pe Andrei Borovkov. Și în niciun caz pe Julian. Și cu asta basta. Punct.

Vero a izbucnit în râs, cu obrajii îmbujorați de la vin.

— Liniștește-te, am glumit!

Am deschis telefonul și am aruncat cardul SIM în chiuvetă. Am lăsat apa de la robinet să curgă și râsul lui Vero s-a stins când am învârtit robinetul. Am tresărit amândouă la scrâșnetul neașteptat al metalului pe metal. Sunetul mi-a dat fiori pe șira spinării, cutremurându-mă; ultima noastră legătură cu Patricia Mickler s-a dus zuruind pe țeava de scurgere.

Capitolul 19

Două lucruri am învățat de la sora mea, polițista. Primul, că poți găsi aproape pe oricine pe internet. Și al doilea, că e mai probabil să fii prins dacă săvârșești infracțiuni în casa ta decât în văzul lumii.

De aceea eu comiteam o fărădelege în biblioteca publică locală.

Copiii erau la Steven în acest weekend, în timp ce Vero, rămasă acasă, studia pentru examenele de sfârșit de semestru la contabilitatea ei. Nu am mințit prea tare când i-am spus că mă duc la bibliotecă să fac cercetări pentru carte. Cum altminteri aș fi putut să-mi dau seama ce se va întâmpla în următorul capitol despre misterul din jurul familiei Mickler dacă nu mă lămuream unde s-a dus Patricia?

Am solicitat un loc la ultimul pupitru din fundul sălii și am deschis un browser. Apoi am tastat numele Patriciei, căutând pe rețelele de socializare și pe alte site-uri toate informațiile pe care le-aș putut găsi despre ea: vecinii de la fostele locuințe, oamenii de care era apropiată, locurile pe care le frecventa… În mai puțin de-o oră căscam de zor și nu făcusem niciun pas înainte în încercarea de a o găsi. În comparație cu viața Patriciei Mickler, a mea era de-a dreptul fascinantă. Cu excepția drumurilor la birou, a adăpostului pentru animale la care făcea voluntariat și a orelor de Pilates pe care le-am amintit, părea a ieși foarte rar din casă. S-ar zice că avea mai puțini prieteni decât mine.

Profilul on-line al Patriciei prezenta mai multe animale decât oameni. Singura excepție era o fotografie cu câțiva voluntari de la centru, făcută la un eveniment organizat pentru adopții, cu o lună în urmă. Patricia, vizibil cea mai în vârstă din grup, alinta o potaie albă, cu un petic de blăniță neagră pe un ochi. Sub fotografie scria că numele cățelului era Piratul, iar Aaron – voluntarul tânăr, cu păr lung și cârlionțat de lângă ea – o ținea pe amica de cușcă a acestuia, Molly.

Am dat clic pe lista ei de prieteni, căutând fețele voluntarilor din fotografie, dar nu am găsit nicio potrivire. Patricia nu părea a ține legătura cu ei în afara orelor petrecute la adăpost. Presupun că nu ar fi trebuit să mă mire: ceilalți voluntari erau toți tineri, probabil studenți, iar Patricia – pe

care o trădau ridurile de expresie și umbrele din jurul ochilor – ieșea în evidență în grupul acela de fețe proaspete, ca un deget bandajat. Poate de aceea a și ales să își împartă atât de riguros viața. Oricum, în fotografie părea mai tânără decât femeia epuizată, la pământ, pe care o întâlnisem la Panera. Mai fericită, mai în largul ei cumva. Ca și cum acest loc ar fi fost casa ei, iar animalele, adevărata familie.

Conform înregistrărilor publice, Patricia era singură la părinți, care, ambii, erau decedați. Din paginile ei de pe rețelele de socializare, am aflat că-l cunoscuse pe Harris la facultate, la McDonough School of Business, din Georgetown, ceea ce însemna că a trăit toată viața pe o rază de șase kilometri jumate față de șoseaua de centură din DC. Nu mi-o imaginam scoțând toți banii și părăsind orașul ca să o ia de la zero în altă parte. Părea mult prea timidă pentru o astfel de mișcare îndrăzneață. Poate era doar confuză și speriată, ascunsă într-o cameră de hotel, prea îngrozită ca să se confrunte cu ceea ce a făcut. Sau prea înspăimântată de bărbații cu care era încurcat Harris.

Oriunde ar fi fost, dacă nu ieșea mai repede, poliția avea s-o găsească. Și or să-i pună întrebări. Care întrebări vor duce inevitabil la mine. M-a plătit să rezolv problema. Și i-am spus că am rezolvat-o. Din punctul de vedere al poliției, cazul s-ar fi închis de îndată ce ar fi fost deschis. Singura mea speranță era să o găsesc înainte și să-i explic ce s-a întâmplat. Nu eu i-am ucis bărbatul. Poate împreună am putea găsi o cale de a dovedi că cei doi bărbați erau vinovați.

Mi-am tras scaunul în spate și mi-am întins picioarele înțepenite. Au trecut aproape patru zile de când l-am îngropat pe Harris, dar în continuare fiecare mușchi pe care l-am folosit la săparea gropii parcă s-a hotărât să mă pedepsească. Când mi-am întins ceafa, spatele meu a protestat înfundat. Trebuia să existe cineva, un om în care Patricia să aibă suficientă încredere. Cineva care să știe unde poate fi găsită.

Brațele mi s-au oprit la jumătatea tentativei de a le întinde.

Pilates.

Biletul pe care Patricia mi l-a împins peste masă venea de la o femeie pe care o cunoscuse la cursurile săptămânale de Pilates; nevasta lui Andrei Borovkov. Patricia a spus că sunt simple cunoștințe, dar asta era evident o minciună. Dacă Patricia s-a simțit suficient de apropiată de această femeie încât să îi recomande un ucigaș plătit, era posibil să aibă suficientă

încredere în doamna Borovkov încât să-i încredințeze și alte informații sensibile din viața ei… cum ar fi unde plănuiește să se ducă după ce a plătit pentru uciderea soțului.

Mi-am tras scaunul înapoi la computer, pregătindu-mă pentru obișnuitele titluri de pe rețelele de socializare când am tastat numele soției lui Andrei Borovkov. Dar primul titlu – și aproape toate celelalte după el – era al unui articol ce deschidea un site de știri despre recenta omucidere triplă.

Mi-am amintit că acum câteva săptămâni Georgia vorbea despre scena acelei crime; trei oameni de afaceri locali au fost găsiți cu beregatele retezate într-un depozit din Herndon. Conform titlurilor de pe monitorul meu, cazul s-a încheiat cu verdict de eroare judiciară.

Toate articolele pe care le-am deschis prezentau aceeași fotografie: doi bărbați intrând într-o limuzină în fața treptelor tribunalului. Unul arăta spectaculos, era chel, cu ochii plecați. Celălalt era lustruit și bine îmbrăcat, probabil avocatul. Era luată din același clip video pe care-l văzusem acasă la Georgia.

Am mărit imaginea și m-am aplecat să văd mai bine.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Erau bărbații din Lincoln. Aceiași bărbați care au înfipt cuțitul în fața ușii din spatele casei în care locuia Patricia.

De aceea mi s-a părut atât de familiar numele lui Andrei când l-am citit pe biletul soției lui. Pentru că-l auzisem înainte. La știri. Despre el spuneau la televizorul care mergea în fundal când m-am dus să-mi iau copiii de la Georgia în noaptea în care l-am îngropat pe Harris.

Andrei Borovkov nu era un soț problemă oarecare. Era suspectul într-un caz de crimă pentru care OCN nu a reușit să obțină condamnarea. Cel din cauza căruia prietenii Georgiei erau atât de supărați. Fusese achitat în aceeași zi în care Harris Mickler a fost omorât.

Conform articolului, soțul Irinei Borovkov lucra ca bodyguard pentru un om de afaceri foarte bogat, Feliks Zhirov, un tip cunoscut pentru legăturile cu mafia rusă.

Mi-am astupat gura cu mâna ca să-mi înăbuș un strigăt.

Lucrezi pentru Feliks?

Asta mă întrebase Harris la bar, când i-am sugerat cu degajare că aparținem aceluiași grup financiar. Nu arăta prea bine când i-am răspuns că da, iar eu am presupus că de vină era drogul. Patricia nu o știa pe Irina de la

orele de Pilates. Soții lor făceau afaceri împreună. Afacerile *mafiei.*

Harris fura de la mafie.

Am șters căutarea de pe ecran cu mâini tremurătoare, temându-mă să nu vadă cineva. Apoi am șters tot istoricul de căutare din browser, încă nesigură pe picioare când m-am ridicat. Andrei Borovkov nu era doar un bodyguard. Bodyguarzii protejează oamenii. Nu sunt arestați pentru că retează beregata altora prin depozite. Nu lasă amenințări cu moartea la ușa din spate a oamenilor când li se pare că cineva s-a înfruptat din banii șefului lor.

Am fost angajată să omor un ucigaș al mafiei ruse.

Brusc nu mai eram așa de sigură ce era mai înspăimântător: posibilitatea de a fi prinsă de poliție pentru o crimă pe care nu am comis-o sau probabilitatea de a fi omorâtă de Andrei Borovkov când va afla ce a făcut nevastă-sa.

•

Am trântit ușa bucătăriei și m-am prăbușit cu spatele lipit de ea, cu răsuflarea tăiată. Luminile din casă erau stinse și mașina lui Vero nu era în garaj. M-am proptit cu o mână în ușă și am scăpat de încălțări, urcând treptele două câte două până la biroul meu. Am intrat și, neîndemânatică, cu degete tremurânde, am încuiat ușa după mine.

Copiii erau în siguranță acasă la Steven, mi-am spus din nou. Iar soția lui Andrei Borovkov nu știa cine sunt. Câtă vreme nu sunam la numărul de telefon din biletul Irinei, înfricoșătorul soț al doamnei Borovkov nu va ști niciodată pe cine a angajat duduia și nici cum să mă găsească.

O licărire roz mi-a atras privirea. Un post-it de-ale lui Vero era lipit de ecranul monitorului: ÎNTÂLNIRE FIERBINTE, NU MĂ AȘTEPTA. MĂ ÎNTORC LA TIMP PENTRU PETRECEREA DELIEI.

Rahat. Petrecerea aniversară a Deliei era a doua zi la unsprezece. În tot haosul ăsta aproape că uitasem de ea. Pe tastatura mea flutura o foaie intitulată „Listă cu dorințe pentru ziua mea”, scrisă cu literele lăbărțate și îngrijite ale Deliei. Lista consta dintr-o singură dorință: un cățel. Sub ea, am găsit încă o scrisoare oficială nedesfăcută de la avocatul lui Steven. Nu aveam de ce s-o deschid, știam ce cuprinde.

Am desprins post-it-ul de pe monitor. Mâine, la prânz, casa mea va fi plină de copii care vor urla după pizza și tort. Nu eram nici pe departe pregătită pentru ziua Deliei. Nici măcar nu-i cumpărasem un cadou.

Poate că Steven avea dreptate. Poate că nu eram o mamă bună pentru copiii mei. Steven nu a fost nici el, niciodată, un părinte model, dar viața mea a deraiat de tot după plecarea lui și eram departe de a ști cum să rezolv lucrurile. Singurul lucru de care eram sigură era acela că nu aveam de gând să mă culc pe-o ureche până ce va veni cineva să mă caute. Într-o formă sau alta, va trebui să evit poliția și să stau departe de Andrei Borovkov.

M-am uitat pe furiș pe fereastră, căutând din priviri orice mașină străină. Am zărit cu coada ochiului o ușoară fluturare a perdelelor doamnei Haggerty și imediat le-am tras și eu. M-am întors, constatând cu uimire că șosetele mele au lăsat urme pe covorul proaspăt aspirat. Mi-am verificat degetele, dar erau curate; stinghiile jaluzelelor erau suspect de lipsite de praf. Am adulmecat prin cameră, inhalând mirosul înțepător despre care am presupus că e al transpirației mele generate de panică; de fapt, era doar oțetul alb folosit de Vero la curățenie.

Ceva din mine s-a înmuiat când am trecut un deget peste blatul sclipind de curățenie al biroului meu. Era o ușurare să am pe cineva alături cu care să pot împărți povara. Un confort să am pe cineva care se ocupa de facturi și mă ajuta să-mi descâlcesc încurcăturile, în loc să mi le scoată pe ochi. Casa părea prea liniștită fără Vero și copii. Prea goală, mai ales că toți trei aveau să lipsească toată noaptea.

Am deschis sertarul de sus al biroului, pregătită să ard biletul Irinei Borovkov. Dar și ăsta dispăruse. Probabil că Vero, în panica ei de aseară, l-a aruncat și pe ăsta la țeava de evacuare. Singura bucată de hârtie din sertar era cea pe care notasem numărul lui Julian. Am luat-o, m-am uitat la ea, amintindu-mi de avertismentul lui Vero, că ar fi o prostie din partea mea să-l sun, dar cu toate astea nu-i aruncase numărul în chiuvetă.

Julian ar trebui să știe dacă poliția dă târcoale barului, căutând mașina lui Harris. Și trebuie să fi observat dacă noaptea trecută, în parcare, un Lincoln negru s-a luat după mine.

Înainte să apuc să mă răzgândesc, am format numărul pe noul meu telefon cu cartelă prepay pe care-l cumpărasem dimineață de la o drogherie. Am ajuns la al patrulea ton de apel și începusem să mă îngrijorez.

— Alo? Vocea care a răspuns era profunda și răgușită de somn. Am vrut să închid. Oricine ai fi, sunt deja treaz. Așa că ai face bine să începi să vorbești.

Categoric era Julian. Și categoric era iritat. Ceasul de pe computer arăta

că trecuse binișor de ora prânzului, dar dacă a lucrat noaptea trecută, probabil nu s-a băgat în pat mai devreme de trei.

— Dacă nu spui nimic, închid.

— Theresa sunt. Numele mi-a ieșit dintr-o suflare.

— Hei, zice el după câteva secunde de tăcere. S-a auzit un foșnet în fundal. Imaginea lui în pantaloni de pijama și nu mare lucru în rest mi s-a înfipt în creier, complet nechemată. Ți-ai schimbat numărul? Că pe telefonul meu ai apărut ca „număr indisponibil”.

Nu, sunt categoric disponibilă. E o nebunie cât de disponibilă pot să fiu.

— Mda, zic, alungând gândul ăsta din minte. A fost un incident nefericit și a trebuit să-l schimb.

— Îmi pare rău. Cuvintele păreau a se rotunji în jurul unui zâmbet somnoros. Mă bucur că ai reușit să salvezi numărul meu.

Dumnezeule, probabil i-am părut disperată.

— Scuze, am uitat că lucrezi noaptea. Nu ar fi trebuit să te sun atât de devreme, dar… Dar ce? Nu mă gândisem ce i-aș putea spune dacă răspunde la telefon. Nu puteam să mă înfig direct în el și să-l întreb dacă a venit cineva la bar și s-a interesat de Harris sau dacă în noaptea aceea m-a urmărit cineva din parcare. Sau, mă rog, nu fără a-i stârni curiozitatea. Și, ca să fiu complet sinceră cu mine însămi, nu știu foarte sigur dacă ăsta era singurul motiv pentru care-l sunasem.

Am închis ochii și mi-am lăsat capul pe spate, sprijinit de perete.

— Adevărul este că am avut o săptămână oribilă și simțeam nevoia să vorbesc cu cineva. Ți-a mai spus careva că ești un interlocutor foarte plăcut? Râsul lui a eliminat ceva din tensiunea cuibărită între umerii mei. M-am așezat mai bine, simțindu-mă ridicolă pentru că îl deranjam: Știi ceva, presupun că ți se pare o prostie, cred că ar trebui să închid…

— Nu, a zis el, nu e o prostie. Moleșeala unei dimineți relaxate de sâmbătă a revenit în glasul lui: De fapt, chiar speram să mă suni. În tăcerea care a urmat, mi l-am închipuit întins pe spate, cu un braț îndoit sub cap, cu buclele de culoarea mierii căzându-i peste ochi. Eram îngrijorat pentru tine.

— Serios? Am sărit în picioare, hotărâtă să ignor ghemul din stomac.

— Da, m-am gândit dacă ai reușit să ajungi cu bine acasă. Ai fost să-ți verifice alternatorul?

Am oftat, amintindu-mi abia acum de baterie.

— Nu încă, am recunoscut. Dar mă duc, promit. Mulțumesc pentru

ajutor.

— M-am bucurat că am avut șansa de a te revedea, atâta tot.

Fața mea s-a strâmbat într-un zâmbet șovăitor.

— Îmi pare rău că nu am putut sta mai mult.

— Am sperat că ai să treci pe la bar seara, dar probabil mai bine că nu ai venit. A fost o nebunie la noi. Nu am fi avut prea mult timp să vorbim.

— Da? Părul de pe ceafa mea s-a zburlit la neașteptata lui schimbare de ton. Ce nebunie?

— E nu știu ce investigație a poliției în curs. A venit un detectiv. Se ținea după personalul din sală să răspundă la tot felul de întrebări. Toată noaptea a fost ca la balamuc.

— Ce s-a întâmplat?

— Cică soția unui tip l-ar fi raportat dispărut. Marți seara a fost la bar, la un eveniment, și de atunci nu l-a mai văzut nimeni.

— Serios? Am înghițit în sec. Și… ai vorbit și tu cu detectivul?

— Era interesat să vorbească mai ales cu personalul de la sală, dar chelnerul care l-a servit pe tip a fost liber noaptea, iar noi, ceilalți, am fost prea ocupați ca să ne amintim mare lucru. Am dat să răsuflu ușurată, dar m-am oprit când a adăugat: Un picolo și-a amintit că l-a văzut plecând de la bar cu o blondă în rochie neagră.

Am ridicat genunchii la piept și i-am îmbrățișat strâns:

— Așa deci.

— I-am spus detectivului că, în orice noapte, la The Lunch găsești cel puțin douăzeci de blonde cu rochii negre. Dar singura care mi-a rămas în minte ești tu.

— Eu? am întrebat cu un nod în gât. De ce eu?

— În afară de faptul că ești frumoasă și amuzantă?

Râsul meu nervos a explodat, liber.

— I-ai spus… i-ai amintit polițistului despre mine?

— Numai că am dat peste tine în parcare, când plecai. Și, cu toate că am încercat să te conving, te-am văzut când ai urcat singură în mașină.

Am lăsat capul pe genunchi. Era bine. Julian nu era martor. Era un alibi.

Eram sigură că Vero ar fi fost de acord cu mine că ar fi inteligent să păstrăm linia de comunicare cu el deschisă, nu?

— Așa deci, te-ai gândit că ies în evidență? l-am întrebat, trăgând de un fir ieșit din șosetă.

— Fără doar și poate.

— Și ți s-a părut că mai iese cineva în evidență… în seara aceea la bar?

— Nimeni nu a mai comandat un Bloody Mary la ora nouă seara, dacă la asta te referi. Râsul lui era blând, dezarmant, atingând o coardă profundă din mine. În cele din urmă, am izbucnit și eu în râs.

— Ai observat cumva… întâmplător… dacă m-a urmărit cineva când… am plecat?

— Nu. Tăcerea lui Julian era încărcată de îngrijorare. De ce? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, e-n regulă, m-am grăbit să răspund. Sigur că nu a observat. Probabil plecase deja, iar eu am mai rămas câteva minute în parcare ca s-o sun pe Patricia. Și acum, pesemne, își imagina că sunt paranoică și dusă cu pluta. Mi-am dat părul de pe față, mirată că nu aude prin telefon cum sângele îmi năvălește în obraji.

— Serios, Theresa. Îmi plăcea cum îmi rostea numele, pe un ton scăzut și apropiat, ca și cum am fi fost în aceeași încăpere. Și uram faptul că numele pe care-l șoptea nu era al meu. Lăsând Bloody Mary la o parte, nu m-am putut împiedica să mă gândesc la tine. Așadar, ca să revin la prima ta întrebare, da, mă bucur nespus că ai sunat. Și, dacă vrei să știi adevărul, sunt în continuare puțin îngrijorat pentru tine.

Mi-am mușcat buzele, cu dorința ca unele lucruri să nu se fi întâmplat. Mi-aș fi dorit să pot lua această săptămână de la capăt.

— Nu vrei să-mi povestești despre săptămâna ta oribilă? Sunt barman, ceea ce mă califică drept bun ascultător.

— Nu, am răspuns cu un zâmbet palid, deși aș fi dorit s-o pot face. Sunt mai bine acum. Mulțumesc. Am fost surprinsă de cât de adevărate păreau cuvintele mele.

Tot ce aveam de făcut era să planific o petrecere. Și să nu mai omor pe nimeni. Simplu, nu?

— Dacă te răzgândești, pe mine tot aici mă găsești. Și, în continuare, mi-aș dori să te scot în oraș cândva.

Cândva… când nu mă voi mai ascunde de poliție și de mafie. Când nu mă voi mai preface că sunt altcineva.

— Poate am să te sun, am zis, când lucrurile nu vor mai fi atât de complicate.

— Oricând.

Ceva din vocea lui m-a făcut să cred că vorbea serios. Și m-am întrebat dacă mai e valabil dreptul la un telefon când ești arestat.

Capitolul 20

Telefonul a început să sune exact în clipa-n care umpleam ultimul coș cu bunătăți. Pe ecran a apărut numele mamei mele și m-am gândit să nu răspund. Zach alerga în zigzag prin bucătărie, cu scutecul atârnându-i la pământ și cu o panglică portocalie agățată de fund, ca o coadă. Delia și prietenele ei alergau după el, care strigând „șezi", care „pe loc".

— Bună, mamă. Nu e un moment bun. Am îndesat telefonul între umăr și ureche, răsturnând pachetele cu covrigei și biscuiți în boluri. Casa mea era deja plină de copii. Speram ca Vero să ajungă cât mai repede cu pizza.

— Nu te reții. Tatăl tău și cu mine ne servim cocteilurile la ora cinci, pe puntea de promenadă. Mereu mi-am dorit să pot spune chestia asta.

A chicotit. Părinții mei își sărbătoreau cea de-a patruzecea aniversare de la căsătorie pe o navă de croazieră, undeva pe Mediterana.

— Dă-mi-o pe sărbătorită, te rog.

Am prins-o pe Delia de spatele tricoului când a trecut în goană pe lângă mine. S-a auzit soneria. Am lipit telefonul de piept și am numărat capetele. Toate fetițele pe care le invitase Delia erau aici. Steven trebuia să ajungă de-o oră, dar el niciodată nu se ostenea să fie punctual. Pur și simplu dădea buzna.

Soneria a sunat iar. Picioarele mele parcă au prins rădăcini în podea. Dacă era poliția? Dacă veneau să mă aresteze la petrecerea aniversară a fiicei mele? Sau, mai rău, dacă erau Andrei și Feliks?

— Nu răspunzi la ușă, mami? m-a întrebat Delia.

I-am pus telefonul în mână.

— Ține, vorbește cu bunica. A sunat să-ți spună la mulți ani.

Mi-am șters firmiturile de biscuiți de pe blugi. M-am târât spre ușă și m-am uitat pe după perdele. De partea cealaltă era un băiețel care tocmai se întindea pe vârfuri ca să sune pentru a treia oară la ușă. M-a inundat un val de ușurare. Am deschis ușa larg și i-am făcut semn cu mâna puștiului, cu nervii întinși ca o coardă.

— Bună, Toby. Ce faci aici?

Tatăl lui Toby era prieten cu Steven, dar Delia și Toby nu erau apropiați. Nu fusese pus pe lista de invitați, care includea numai fete.

Toby a ridicat din umeri. Într-o mână bălăngănea o pungă cu cadouri, iar cu cealaltă își ștergea nasul mucos. A făcut un semn în josul străzii, spre casa lui taică-său.

— Tata a auzit că Delia dă o petrecere. M-a lăsat aici. A trebuit să se ducă undeva. Toby s-a strecurat pe sub mâna mea și a intrat în casă: Tata a zis că pot să mănânc aici.

Toby își petrecea weekendurile cu tatăl lui. Iar tatăl lui își petrecea aceleași weekenduri încercând să fure ceva timp cu prietena lui, pasându-l pe Toby vecinilor și prietenilor. Nu m-a lăsat inima să-l alung.

— Pizza și tortul ajung dintr-o clipă în alta. Dar avem covrigei și biscuiți în bucătărie, dacă ți-e foame.

— Am intoleranță la gluten, a zis el, lăsând cadoul pentru Delia pe podea și servindu-se din tava cu bunătăți pe care o pregătisem.

— Sigur că ai.

Simțeam că mă apucă durerea de cap. M-am întors să închid ușa și am dat cu nasul de-o cutie în culori vii. M-am dat deoparte să-i fac loc lui Steven, care a intrat cu ea în casă, cu fața ascunsă după funda roz imensă din vârf. Theresa a intrat după el, cu tocurile țăcănind pe podeaua din lemn. Ținuta ei era mult prea elegantă pentru o petrecere cu puștime de cinci ani.

— Ce-i asta? l-am întrebat pe Steven.

— Cadoul Deliei, a răspuns suficient de tare pentru a atrage atenția tuturor. A lăsat cutia jos, lângă punga lui Toby. Delia a țâșnit, dându-mi înapoi telefonul și sărind direct în brațele lui. Am îngăimat un la revedere scurt mamei mele și am închis. Steven a mângâiat țepii Deliei, a pupat-o pe frunte și a lăsat-o jos. Durerea mea de cap s-a intensificat când Delia s-a dus s-o îmbrățișeze și pe Theresa.

— Mulțumesc că ați venit, am zis, hotărâtă să mă port frumos, chiar dacă întârziaseră o oră. La urma urmelor, ar fi putut să nu vină deloc.

— Nu aș fi ratat asta pentru nimic în lume, a adăugat Steven. Theresa l-a apucat de braț. Afișa un zâmbet forțat, plimbându-și privirea dezaprobatoare de la baloane și panglici, peste tot, numai asupra mea nu s-a oprit.

— Și mulțumesc că m-ai lăsat să ținem petrecerea aici. Recunoștința mi s-a oprit în gât. Petrecerea aici fusese ideea Theresei. Tehnic vorbind, copiii erau cu Steven pentru weekend, dar ea nu a îndrăznit să riște ca o gașcă de plozi dezlănțuiți de cinci ani să-i întoarcă cu fundu-n sus casa ordonată, iar

Steven nu a consimțit la cheltuielile de închiriere, ca s-o ținem în altă parte. Mi-am compus în zâmbet amabil:

— Mătușa Amy nu vine? Delia spera că va fi aici.

— Nu, a zis Theresa fără să mă privească. Amy e ocupată.

— Nu putem sta, a intervenit Steven. Luăm masa cu un dezvoltator din Leesburg. Trecem pe la tine în drum spre casă să luăm copiii. Am vrut să trec să-i las cadoul. M-am gândit că poate îl deschidem înainte de a pleca.

Înainte să apuc să zic ceva, Steven le-a chemat pe Delia și pe prietenele ei, așezându-le roată în fața cutiei țipătoare care îmi ocupa holul pe toată lățimea lui. Theresa și cu mine ne-am trezit stând stânjenite, una lângă alta, în micul spațiu rămas. A început să-și verifice ostentativ mesajele pe telefon; pe măsură ce derula, inelul de logodnă cu diamantul acela voluminos era expus în toată splendoarea lui. Abia dacă schimbaserăm câteva cuvinte de la incidentul de la Panera. Dacă nu puneam la socoteală mărturia în instanță despre incidentul cu plastilina de acum câteva luni.

— Delia vede prin tine, i-am spus. E mică, nu proastă.

Theresa a ridicat o sprânceană.

— Presupun că nu a moștenit această capacitate de percepție de la mama ei.

— Drăguț.

— Ăsta-i adevărul, acceptă-l. A privit într-un fel, în jos, la tenișii mei, ca și cum n-ar fi purtat așa ceva nici moartă.

— Nu poți cumpăra loialitatea Deliei.

— Poate că nu, a zis, examinând-și unghiile. Dar îi pot cumpăra o tunsoare decentă.

Theresa nu se uitase o dată la mine de când intrase în casă. Poate era sentimentul de vinovăție, dar mă îndoiam. M-a privit drept în ochi în ziua în care Steven mi-a spus că se mută, flămândă să înregistreze momentul precis al prăbușirii mele emoționale. A exultat în ziua în care el i-a pus inelul acela pe deget. Păcat că avea o culoare care nu exista în garderoba Theresei. Așa că… de ce își ascundea acum privirea?

— De ce faci asta? Ție nici măcar nu-ți plac copiii.

— Pentru că l-ar face pe Steven fericit să avem copiii cu noi.

Buzele ei roșii s-au strâns într-o dungă subțire, subțire. Deci asta era. Steven nu era fericit. Și asta o deranja suficient de mult cât să își sacrifice covoarele albe imaculate și viața ei socială agitată. De aceea dezordinea

întunecată din dulapul ei, secretul pe care-l ascundea de prieteni și familie.

— Dacă-mi iei copiii, nu-ți vei repara relația. Dar de ce te-ai oprit la soțul meu?

Theresa s-a mutat de pe un toc al pantofilor de firmă pe altul. A verificat ora pe telefon, prefăcându-se că nu a auzit.

— Știi, am fost dispusă să-l las pe Steven să plece fără luptă, dar nu și copiii, am continuat.

— De ce nu-l rogi pe avocatul tău să-l sune pe al meu. A, stai așa, a zis ea, bătându-și – chipurile – gânditoare bărbia cu o unghie. Am uitat. Tu nu ai avocat.

A fost o lovitură sub centură. Vero avea dreptate. Aveam nevoie de un avocat care să poată concura cu Guy. Un avocat în vârstă. Un avocat bogat. Aveam nevoie de un avocat de cincizeci de mii de dolari.

— Nu am de gând să-ți ușurez demersurile.

— Le-ai ușurat deja. S-a învârtit, întorcându-se către mine, străpungându-mă cu ochii ei verzi, aprinși: Nici mie nu-mi place aranjamentul ăsta, Finlay, nu mai mult decât ție. Cine crezi că va ajunge să aibă grijă de copiii tăi când tu nu vei mai fi în stare s-o faci? Dacă ți-ai iubi copiii atât de mult precum spui, poate ar trebui să fii mai drăguță cu mine.

Am deschis gura. Delia chicotea, căci reușise să dezlege funda și acum rupea hârtia de pe cutie. Respira precipitat, cățelul de pe lista ei de dorințe fusese uitat cu totul. Casa de vis Barbie avea trei etaje înălțime, la fel ca reședința din oraș a Theresei.

— O ducem în camera ta, la Theresa, i-a spus Steven, ridicând cutia. Te joci cu ea diseară, când te luăm acasă.

Delia a alergat după el la ușă, țopăind, să arunce o ultimă privire la căsuță. Cățelul mic de pluș pe care i-l cumpărasem eu mi s-a părut dintr-odată jalnic, un simbol al unei dorințe pe care nu ne-o puteam permite. Theresa avea dreptate. Le ușurasem mult situația. Iar dacă voi ajunge la închisoare, Theresa și Steven erau singurii părinți pe care copiii mei îi vor putea avea.

Am sărit în sus când din garaj s-a auzit pocnetul unei portiere. Delia a fugit în bucătărie s-o întâmpine pe Vero, care urma să intre din clipă-n clipă cu pizza. Steven s-a grăbit să iasă pe ușa din față, împingând-o pe Theresa în fața lui, nerăbdător să se vadă plecat.

— Ai grijă să pregătești copiii până la cinci. Mă întorc să-i iau după

petrecere, mi-a aruncat el peste umăr. Ușa din față s-a închis exact în clipa în care Vero a intrat în bucătărie, cu un munte de cutii de pizza în brațe.

În seara aceea, după ce Steven a luat copiii, m-am așezat în veranda din față. În timp ce mă uitam după luminile tot mai estompate ale camionetei lui, răceala cimentului îmi pătrundea prin șosete. Copiii vor lipsi numai o noapte. Mâine vor fi acasă, chiar și acum erau doar la câteva străzi distanță. Dar îmi displăcea profund ușurința cu care a năvălit aici, a luat ce-a vrut să ia și a plecat. Îmi displăcea profund cât de nedrept era și cum nimeni altcineva nu părea a remarca, nimănui nu părea să-i pese.

Ăsta a fost dintotdeauna modul de operare al lui Steven. Mereu a fost șarmant, gata oricând să-și acopere urmele. Ca astăzi, când a ajuns la petrecerea Deliei cu o oră mai târziu, a făcut exact ceea ce a avut de gând să facă și s-a furișat afară exact înainte ca Vero să dea ochii cu el, și fără ca Delia să fi observat măcar că a plecat. Avea o coordonare temporală impecabilă, escrocheria lui era desăvârșită. Se culca cu Theresa de săptămâni bune pe la spatele meu. Dacă nu l-ar fi văzut doamna Haggerty și nu și-ar fi dat drumul la gură, s-ar putea să nu fi aflat niciodată că ei doi au fost…

Am ridicat bărbia din palme. Peste drum, perdelele doamnei Haggerty s-au lăsat în jos cu un fluturat ușor. M-am ridicat și am traversat strada, îndreptându-mă direct spre ușa ei din față. Dacă exista cineva care a văzut doi străini care dădeau târcoale garajului meu în noaptea în care a murit Harris Mickler, dacă cineva putea depune mărturie pentru mine și dovedi că spuneam adevărul, atunci acea persoană nu putea fi decât curioasa cartierului. Am bătut în stickerul cu PATRULA CARTIERULUI de pe sticlă.

— Doamnă Haggerty? am strigat-o prin ușă. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Am lipii o ureche de ușă, fiind sigură că și ea asculta de partea cealaltă. Am bătut iar, de data asta mai tare: Doamnă Haggerty! Vreți să deschideți ușa, vă rog? E important! Televizorul ei mergea. Un râs înfundat mă făcea să cred că urmărea cine știe ce sitcom de seară. Bine, am bombănit, renunțând.

Era numai și numai vina lui Steven. Când ea a dat sfoară-n țară despre aventura lui cu Theresa, el a făcut-o scorpie bătrână și i-a spus să-și vadă de treaba ei. Nici eu nu am fost mult mai amabilă când am auzit cât de repede s-au răspândit zvonurile despre aventura lui. De atunci, ea refuzase

să mai stea de vorbă cu vreunul dintre noi.

Am traversat înapoi strada, țopăind, doar în șosete. Până la terasa mea degetele îmi amorțiseră deja. M-am încuiat în casă, sprijinită cu spatele de ușă și, așteptând să-mi simt din nou tălpile, mă gândeam la doamna Haggerty.

În intervalul dintre momentul în care eu am ajuns acasă și cel în care Vero a intrat pe ușa din față, cineva trebuie să fi pătruns în garaj fără ca eu sau ea să băgăm de seamă. Doamna Haggerty era președinta patrulei din cartier. Dacă ar fi văzut ceva suspect, ar fi sunat la poliție să raporteze înainte ca noi să-l înghesuim pe Harris în portbagaj. Dar poliția nu a venit, așa că, logic, ar fi să presupun că femeia nu a văzut mare lucru.

Și atunci, cum au trecut ucigașii de doamna Haggerty fără ca ea să observe? Noaptea trecută Vero și cu mine ne-am surprins reciproc când fiecare dintre noi a intrat pe o ușă diferită. Și Steven a ratat-o pe Vero la petrecere din același motiv. Dacă ucigașii au parcat în josul străzii și s-au furișat prin curțile din spate ale vecinilor, apropiindu-se de garajul meu din spate?

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât toată povestea avea mai puțin sens. Andrei și Feliks nu păreau a fi oamenii care să se furișeze. Andrei Borovkov a măcuit trei oameni și i-a lăsat plini de sânge pe podeaua unui depozit. Nu a făcut niciun efort să curețe în urma lui și nu a părut deloc preocupat să-și ascundă crima. De ce s-ar fi deranjat? Georgia a spus că ăștia nu puteau fi prinși cu nimic. Era limpede că nu aveau nicio problemă să mituiască pentru a obține un verdict de eroare judiciară. Și atunci de ce să însceneze unei mame a doi copii o crimă silențioasă, fără vărsare de sânge? Dacă l-ar fi vrut pe Harris mort, de ce nu i-au retezat beregata pe podeaua garajului meu?

Nu, modul acesta de operare părea laș. Ucigașii nu au fost nevoiți să atingă nici măcar o dată cadavrul. Nu au trebuit să facă vărsare de sânge. Nu au fost nici măcar nevoiți să fie de față când Harris și-a dat ultima suflare. Nu părea mâna a doi criminali violenți, lipsiți de scrupule. Eram gata să pariez că ucigașii nu mai făcuseră asta niciodată. Sincronizarea întregii istorii părea o chestie de oportunitate. Sau a fost ceva sub impulsul momentului.

Totuși, era limpede că *ceva* a fost planificat. L-au urmărit la ieșirea din bar, m-au urmărit până acasă. Au așteptat până ce a fost inconștient și

vulnerabil ca să lovească, exact cum…

Exact cum a făcut Harris cu fiecare dintre victimele sale.

Spatele meu lipit de ușă a înțepenit. Poate modul de operare nu a fost unul din impuls.

Dacă a fost ceva profund personal?

Am fugit sus, în biroul meu, trecând prin fața ușii închise a lui Vero. Învăța pentru examenele de la jumătatea semestrului. Am deschis sertarul și am despăturit extrasul de cont al lui Harris.

Erau douăsprezece depuneri la data de întâi a lunii.

Și pe telefonul lui Harris erau treisprezece dosare, douăsprezece cu fotografii ale precedentelor victime, plus femeia pe care am murat-o eu în baie în suc de roșii.

Fă exact ceea ce îți spun și fii discretă, dacă nu, îi arăt soțului tău fotografiile și îi spun ce ai făcut.

Douăsprezece depozite, douăsprezece mii de dolari fiecare, în prima zi a fiecărei luni.

Dacă depunerile astea nu erau deturnate de la Feliks Zhirov? Dacă erau prețul tăcerii? Dacă extorca victimele pentru bani?

M-am uitat din nou peste plăți, convinsă fiind că nu mă înșelam. Două mii de dolari era o sumă mică pentru un om bine plătit din suburbiile din DC, o sumă care putea trece lesne neobservată dacă soția cuiva o transfera din contul ei personal de cheltuieli. Harris făcuse o mică avere pe spinarea victimelor sale – o sumă care probabil creștea în fiecare lună, cu fiecare femeie exploatată – amenințându-le cu fotografiile, convingându-le că va spune soților că au fost necredincioase dacă nu vor da curs cererilor sale. Și de ce n-ar fi făcut-o? Fotografiile înfățișau o cu totul altă imagine decât ceea ce se petrecuse în realitate. Probabil că ele nu își aminteau nimic despre noaptea petrecută cu Harris, ceva care să le susțină propria relatare despre ceea ce s-a întâmplat după ce drogul le-a doborât.

Fiecare dintre aceste femei ar fi avut motive personale puternice ca să-l vrea pe Harris mort. Și modul de operare se potrivea perfect. Dar care dintre ele a făcut-o?

Probabil telefonul lui Harris era deja în mâinile poliției. Fără ele, nu-mi va fi ușor să parcurg drumul invers, de la depozite la conturile individuale. Dar poate exista o cale de a-mi da seama cine erau aceste femei și de a reduce lista.

Am luat o foaie din imprimantă, scriind cât de multe nume mi-am putut aminti dintre cele douăsprezece. Apoi am deschis browserul și am căutat grupul lui Harris de pe rețelele de socializare. Când am dat clic pe pagina membrilor, mi s-a deschis un adevărat registru. Peste șapte sute de iconițe cu degetul sus mi-au umplut ecranul.

Mă așteptа o noapte foarte, foarte lungă.

Capitolul 21

Când mă măritasem cu Steven, mama mă asigurase că există mâncăruri pe care nu le poți rata chiar dacă te străduiești. Teoretic, nimeni nu ar trebui să aibă nevoie de o rețetă ca să facă o supă decentă de pui sau o friptură, dar unele aspecte ale statutului de mamă au depășit mereu puterea mea de înțelegere; iar gătitul era unul dintre ele. Se vede treaba că celălalt era căsnicia.

Tigaia din cuptor fierbea și începuse să se facă maronie pe margini. Am crăpat ușa cuptorului și am adulmecat, precaută. Găsisem rețeta on-line – ceea ce era mai mult decât aș fi putut spune despre căutarea victimelor lui Harris –, iar faptul că aveam deja ingredientele în bucătărie a fost resimțit ca o mică victorie.

Cercetările mele de azi-noapte nu au mers atât de bine cum sperasem. Având numai prenumele și descrierea fizică, am petrecut ore combinând profiluri individuale, reducând plaja de posibilități. Eram destul de sigură că am reușit să identific câteva. Și, după puțină vânătoare și ciuguleală prin alte pagini de pe rețelele de socializare, am fost în măsură să le exclud de pe lista posibililor făptași. Câteva se mutaseră. Una era în spital. Altele postaseră fotografii cu activități în familie sau de la evenimente la care participaseră în noaptea aceea. Rămâneau în continuare câteva nume care mă intrigau.

Unele își șterseseră profilurile de Facebook, motiv pentru care mi-a fost imposibil să le găsesc.

Am aranjat masa, am pus un morman de rufe în mașina de spălat, am făcut paturile și am adunat un munte de jucării de pe jos, din living. Îi dădusem lui Vero liber pentru examene și mi-am petrecut ziua frecând petele uscate de tort de pe covoare, căutând numele posibilelor victime ale lui Harris și rezolvând din treburile gospodărești.

Din garaj s-a auzit zgomotul unei portiere trântite. Am scos nasul din mașina de spălat vase și am văzut-o pe Vero năvălind în bucătărie, lăsându-și geanta pe bufet și aruncându-și cât colo pantofii negri cu toc cui. Am luat în brațe câteva farfurii curate și le-am aranjat pe masă, remarcându-i costumul elegant de firmă, cu guler alb, scrobit, cocul elegant, franțuzesc,

și rujul de un roșu sângeriu. Astea nu erau haine pentru o după-amiază de luni la facultate. Nu erau potrivite nici măcar pentru un prânz fierbinte de luni. Erau haine scumpe, potrivite pentru un interviu la o firmă specializată în contabilitate. Și o parte din mine s-a întrebat, cu îngrijorare, unde-și petrecuse Vero după-amiaza.

Nu apucaserăm să vorbim prea mult din ziua de dinaintea aniversării Deliei, s-o întreb cum a decurs întâlnirea. I-am rezumat conversația cu Theresa în timp ce strângeam grosul mizeriei de după petrecere. După aceea am mâncat niște pizza rece la cină. Vero s-a apucat de învățat, iar eu m-am închis în birou ca să scriu.

— Cum a fost la examen? am întrebat-o, sperând că n-o să-mi dea un preaviz, explicându-mi că a găsit un job mai bun. Unul care vine cu asigurare de sănătate, concediu plătit și nu implică scutece. Sau cadavre.

A ridicat din umeri, și-a dat jos ochelarii de soare și a strâmbat din nas:

— Ce-i cu mirosul ăsta?

A deschis ușa cuptorului și a aruncat o privire înăuntru.

— Ton la caserolă.

A arătat spre norul de fum care năvălea din cuptor:

— Trebuie să fie negru?

Vero s-a dat la o parte, iar eu am deschis larg ușa cuptorului și m-am repezit să deschid fereastra înainte ca alarma de fum să se trezească la viață. M-am suit pe un taburet de bucătărie, fluturând o cârpă de vase în dreptul detectorului de fum din tavan. Vero și-a luat geanta, a scos un teanc de bani și l-a trântit pe bufet:

— Nu mănânc chestia aia. Hai să comandăm ceva.

Am scăpat cârpa din mână și am fost cât pe ce să cad de pe scaun la vederea teancului gros de bancnote de o sută de dolari. M-am dat jos, am închis repede fereastra și am tras perdelele.

— Ce-i cu ăștia? am întrebat, împungând grămada de bani cu un deget.

— Ăștia, a zis Vero, sunt treizeci și șapte de mii cinci sute de dolari, minus patruzeci la sută. Poți să-mi plătești cina ca să-mi mulțumești.

— Pentru ce?

— Pentru că m-am întâlnit cu Irina Borovkov și am cerut jumătate din plată avans.

Plămânii mi s-au golit complet de aer. Genunchii au început să-mi tremure și m-am prăbușit pe scaunul pe care stătusem în picioare.

— Finn? Finlay, ce s-a întâmplat? Vero a lovit cu piciorul în scaunul meu. Am ridicat privirea și m-am uitat în ochii ei.

— Ai măcar cea mai vagă idee cine e soțul femeii ăsteia? Vocea mea era nefiresc de calmă, disproporționat de scăzută în comparație cu intensitatea panicii mele.

Vero mi-a întors spatele, fluturând o mână a lehamite. A deschis frigiderul.

— Evident că știu. Irina mi-a povestit totul despre el. Tipul e nasol. Sunt sigură că putem face asta cu conștiința împăcată.

Irina. Vero a sunat-o, vorbește ca și cum ar fi deja prietene de-o viață.

— Vero, am articulat cu o voce pe care mi-o controlam cu greu. Andrei Borovkov este asasinul plătit al mafiei ruse. Meseria lui e să omoare oameni. Să le reteze beregata. Ca celor trei bărbați care au fost găsiți într-un depozit din Herndon vara asta.

— Așa cum am zis. Nasol tipu'. Sunt sigură că mulți oameni vor fi… Vero a închis frigiderul. S-a întors să mă înfrunte, strângând tare în mână o cutie de Cola: Stai așa. Mai spune o dată. N-am auzit bine ultima parte.

Mi-am ascuns capul în palme.

— Parcă trebuia să tăiem toate punțile, să scăpăm de orice dovadă, cât de mică! Ai idee ce înseamnă asta?

Mi-am ieșit din fire. Cu un pocnet, Vero a deschis doza de Cola. A trântit-o apoi pe masă, a înșfăcat șomoiogul de bani și l-a fluturat prin fața mea:

— Înseamnă că îți poți permite un avocat decent și îți poți păstra copiii. Asta înseamnă!

M-am uitat la ea complet blocată. Seara trecută îi povestisem lui Vero, cuvânt cu cuvânt, tot ce mi-a spus Theresa, despre cum erau dispuși să cumpere afecțiunea Deliei și cum eu nu aveam bani de avocat. Despre cum Theresa urma să-mi ia copiii, chiar dacă nu și-i dorea, în tot timpul ăsta bătusem câmpii despre Steven și blestemata lui Casă de Vis, când de fapt ar fi trebuit să-i spun lui Vero ce am aflat despre Andrei Borovkov.

— Nu luăm banii ăștia, am zis, împingând teancul spre ea.

Am plătit toate datoriile. În sfârșit eram pe zero. Câtă vreme nu făceam nicio prostie, aveam o șansă destul de mare să-mi păstrez copiii.

— O suni pe femeia aia în clipa asta și îi spui că a fost o neînțelegere. După aceea te duci și-i dai banii înapoi.

— Nu pot.

— De ce?

— Pentru că am cheltuit o parte din ei.

— Cât.

— Patruzeci la sută.

Mi s-a înnodat limba în cerul gurii când am făcut socoteala în gând:

— Ai cheltuit cincisprezece mii de dolari într-o după-amiază? Ea a încuviințat cu o față spăsită, făcându-și de lucru cu doza de Cola. Pe ce?

Vero s-a ridicat. M-a împuns cu degetul, iar vocea ei a devenit mai puternică:

— *Tu* ai fost cea care-a zis că trebuie să scăpăm de dovezi! Așa că asta am făcut!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că a fost un cadavru în portbagajul mașinii mele! M-am uitat la toate episoadele din *CSI* și știi și tu foarte bine că nu ai cum să cureți perfect așa ceva. Prin stratul gros de rimel de pe gene, Vero mi-a aruncat o privire vinovată: Așa că i-am vândut vărului meu, Ramon, Honda. Pe bucăți.

— Și…?

— Și mi-am cumpărat una nouă.

M-am ridicat și am smucit ușa garajului. Când am aprins lumina, m-au orbit curbele de un negru scânteietor și țevile argintii, lucioase. Chargerul părea teribil de obscen, cum era parcat lângă camioneta mea. Pe geamul din spate era încă lipit un sticker de la dealerul auto, obturându-mi vederea celor două scăunele pentru copii fixate pe bancheta din spate.

— Ce-i asta?

Vero își frământa mâinile:

— E un V8 de 6,2 litri și cu un foarte mare… portbagaj.

Am izbit ușa.

Vero s-a dus spre bar.

— Cred că avem nevoie de ceva mai tare.

Am deschis gura s-o înjur în cele cel puțin cinci limbi pe care nu le învățasem încă, dar exact în clipa aceea telefonul fix a început să sune. Amândouă am încremenit. Ne holbam la el cum suna iar și iar. Nimeni nu suna pe fix, cu excepția televânzătorilor sau a grupurilor care cereau donații. Grupuri cum ar fi poliția locală.

Vero s-a depărtat ușor de telefon.

— Cine crezi că ar putea fi?

O parte din mine spera să fie Andrei Borovkov, doar ca să-i pot spune lui Vero „uite, ți-am zis eu”. Mi-am făcut curaj și am ridicat receptorul.

— Alo?

— Finlay, unde mama naibii ai fost? De trei zile încerc să dau de tine! De ce nu răspunzi la mobil?

M-am încovoiat de spate când am auzit vocea Sylviei.

— Știu, îmi pare rău, am zis, așezându-mă într-un scaun și frecându-mi o tâmplă. În clipa asta nu aveam niciun chef de săpuneala agentului meu. Îmi trimisese un e-mail vineri după-amiaza, voia vești despre manuscris, și l-am închis fără să mă deranjez să-i răspund: Mi s-a stricat mobilul. Acum am unul nou. Îmi cer scuze, Syl, am avut câteva zile nebune. Îți trimit un e-mail cu numărul.

— Editorul vrea să știe cum stai cu cartea. Am încercat s-o conving să-ți mai dea un răgaz, dar vrea să vadă ce ai până acum.

— Cum? Nu! am bâguit. Nu pot trimite nimic. Nu aveam decât povestea lui Harris. Chiar cu numele schimbate, tot era prea aproape de adevăr. Ar fi prea riscant s-o trimit: E vraiște. Nu am apucat să fac o corectură. E departe de a fi gata.

— Dă-mi voie să-ți spun eu dacă e sau nu vraiște. Ți-ai depășit deja contractul. Înțelegi ce înseamnă asta? Îți pot anula viitoarea carte și cere înapoi avansul. Trebuie să-mi trimiți ceva. Orice. Cât ai.

— Nu suficient.

— Finlay.

Pentru Dumnezeu, parcă era maică-mea.

— Bine, bine. Îți pot trimite câteva capitole. Oricum nu-i vor plăcea, dar măcar îi va putea spune editorului că am încercat. Nu e proiectul despre care am vorbit, dar e tot ce am.

— Cât?

— Nu știu exact. Cam douăzeci de mii de cuvinte.

— Trimite-mi-le acum.

— Ți le trimit în seara asta.

— Nu, Finlay. *Acum.* Nu închid până nu am mesajul în Inbox.

Am îndesat receptorul fără fir sub barbă și am luat-o-n sus pe trepte. Nu voiam decât ca Sylvia să închidă odată ca să mă pot gândi ce puteam face

cu Andrei Borovkov, cu banii din bucătăria mea și cu banii mafiei care erau acum parcați în garajul meu.

Fără să mai completez caseta cu subiectul mesajului, i-am trimis fișierul Sylviei:

— Uite, fericită acum?

Unghiile Sylviei țăcăneau pe tastatură în timp ce bombănea:

— Aș fi fericită dacă nu ți-ai fi depășit termenul cu trei luni. Aș fi fericită dacă n-ar fi trebuit să pierd două zile lăsându-ți mesaje în căsuța vocală. Aș fi fericită dacă Gordon Ramsay și-ar face apariția în apartamentul meu și ar insista să-mi gătească cina în seara asta. Dar asta, a zis ea oftând dezumflată, mai are de așteptat. Zi-mi numărul nou de telefon.

Am scos telefonul din buzunar și i-am trimis numărul.

— Citesc bucata asta și văd dacă o pot folosi ca să-ți fac rost de ceva timp. Între timp, mută-ți fundu' în scaunul ăla și treci la treabă, altfel îți poți lua la revedere de la avans.

— Mulțumesc, Sy.

A închis brusc.

M-am aplecat deasupra biroului, cu palmele de o parte și de alta a tastaturii și cu capul atârnând deasupra ei. Agentul meu avea să mă lase. După aceea și editorul. Ceea ce i-am trimis Sylviei nu era prea inteligibil. Nici măcar nu eram sigură că era o poveste coerentă. Din fericire, dispariția lui Harris și a Patriciei nu intrase pe rețelele naționale de știri. Agentul și editorul meu locuiau în New York. Oricum, speram din tot sufletul să-mi fi amintit să schimb toate numele înainte de a trimite fișierul.

Pe cine păcăleam aici? Textul pe care l-am scris era oribil. Probabil Sylvia nu va ajunge nici la capitolul doi și mi-l va trimite înapoi spunându-mi s-o iau de la capăt.

Am respirat adânc. Casa mirosea a ton ars și a brânză și stomacul meu a început să facă scandal. Simțindu-mă sleită, m-am târât până jos și am găsit-o pe Vero stând la masa din bucătărie, cu un pahar în față și cu sticla de Bourbon pe care o deschiseserăm în noaptea în care l-am îngropat pe Harris. Nu știu cât mai rămăsese în sticlă la capătul nopții aceleia.

A umplut un păhărel, l-a împins spre mine. L-am dat peste cap. Mi-au dat lacrimile când am dat cu ochii de teancul de bani. Dacă mă lăsa editorul, măcar aveam bani să-i dau înapoi avansul datorat.

Trei săptămâni… aveam trei săptămâni ca să termin o carte și să găsesc

o ieșire din nebunia asta.

Am luat un cincizeci din teanc:

— Sandviciuri sau chinezească?

Capitolul 22

Marți, după școală, parcarea adăpostului de animale era plină, așa că am ocupat ultimul loc disponibil la marginea drumului, având grijă să las suficient spațiu între camioneta mea și mașina parcată în față, în caz că mașinuța mea se hotăra să nu pornească și trebuia să chem firma de tractare. Julian avea dreptate. Trebuia să o duc la o verificare, dar dacă ajungeam cu ea la un mecanic, mă temeam că vor găsi un șir nesfârșit de probleme: direcția era dusă, sărisem o inspecție tehnică (sau două), plăcuțele de frână erau compromise, transmisia era înțepenită, întârziasem la testul pentru emisii și probabil nu mi-ar fi stricat niște cauciucuri noi. Deocamdată, spuneam în gând o rugăciune ori de câte ori băgăm cheia în contact. Era mai ieftin.

— Am fi putut să luăm mașina ta, m-am răstit la Vero.

— Nțț. În mașina mea nu intră animale. Vero l-a scos pe Zach din scăunel, eu am luat-o pe Delia de mână și am traversat strada spre adăpost.

— Numai ne uităm. Nu aducem niciunul acasă.

— De ce nu? a pufnit Delia. Tata a spus că putem avea un câine când ne ducem să stăm la el.

— Așa a zis? am bombănit. Ținând seama de covoarele imaculate ale Theresei, am presupus că nu era în zonă când Steven a fluturat morcovu' ăsta pe la nasul fiicei noastre. Nu vrei atunci să-i facem tatei o listă cu cei care-ți plac cel mai mult?

Când ne-am apropiat de perimetrul împrejmuit cu un gard înalt, am fost asaltați de un concert de lătrături și schelălăituri. Zach și-a acoperit urechile și s-a ghemuit în umărul lui Vero. Am lăsat mâna Deliei și am împins ușa grea. Zona de recepție nu era mai liniștită. Fereastra din plexiglas de la recepție nu reducea prea mult torentul de lătrături care venea din partea cealaltă. O femeie stătea la computer și juca solitaire. Am privit peste capul ei, prin fereastră, spre cuști, căutând niște fețe familiare din fotografiile Patriciei.

— Bună ziua! Angajata și-a mutat atenția de la ecran. Copiii mei și cu mine suntem interesați să adoptăm un câine, am zis. Ne întrebam dacă ne-am putea uita puțin la cuști.

— Sigur că da. Dar nu lăsați copiii să bage mâna în interior. Balamalele se închid automat și s-ar putea răni. Dacă vedeți un câine care vă place, anunțați-mă și voi trimite pe cineva să pregătească o cameră de vizită pentru dumneavoastră.

A apăsat un buton de sub birou. Sunetul ca un bâzâit m-a făcut să mă cutremur. Tot plexiglasul și gratiile astea prea semănau cu locul de muncă al Georgiei. Tot ce voiam era un indiciu despre Patricia – ca s-o pot găsi înaintea poliției sau a mafiei – pentru a-mi putea da seama cine l-a omorât pe Harris, să găsesc dovada nevinovăției mele și să mă duc liniștită acasă.

Câinii s-au ridicat cu labele din față pe ușa cuștilor, lătrând la noi. Am împins copiii în fața noastră, în vacarmul asurzitor. Abia dacă mai auzeam chicotele încântate ale Deliei, care alerga de la o cușcă la alta, uitându-se la fiecare câine. S-a oprit, îngenunchind în fața unui țarc.

Câinele care stătea covrig în colțul din spate al cuștii era mic, cu lațe încâlcite și niște ochi la fel de disperați și mâhniți că ai fiică-mii.

— Vrei să-l mângâi? a întrebat o voce din spatele nostru.

— Pot, mami? a zis Delia cu o privire rugătoare, în timp ce tânărul voluntar a îngenuncheat lângă ea. El a pescuit un set de chei din buzunar. Era slăbănog și înalt, cu bucle ciufulite și ochi albaștri, apoși. L-am recunoscut imediat din fotografia de grup de pe pagina de Facebook a Patriciei. Pe ecusonul lui scria BUNĂ. NUMELE MEU ESTE AARON.

— Sigur, am răspuns. Dacă Aaron spune că e-n regulă. Am schimbat o privire cu Vero peste capul lui. Trebuie să-l fi recunoscut și ea din fotografiile de pe Facebook ale Patriciei.

Delia bătea din palme în timp ce el alegea, din mănunchiul de chei, cheia potrivită ca să descuie cușca. Câinele a schelălăit, s-a ascuns mai în fundul țarcului. Atent să nu-l sperie, Aaron a blocat balamaua, fixând ușa cuștii ca să stea deschisă. Apoi a vârât mâna în buzunar, a scos niște biscuiți pentru cățel și i-a întins Deliei. S-a așezat pe podea, făcându-i semn cu mâna să se așeze lângă el. Ea s-a așezat în tăcere, urmându-i sfatul, și a întins recompensa spre câine.

— Ăsta-i special, a spus el cu o voce șoptită, care abia răzbătea prin corul de lătrături. Îl cheamă Sam. E cam timid, așa că trebuie să fii foarte blândă cu el și să-l ajuți să se simtă în siguranță. Poți face asta?

Delia a încuviințat.

Nasul câinelui a ieșit din întunericul cuștii. A lăsat capul jos, înaintând

precaut, încet, cu urechile lipite de cap și coada între picioare. Aaron o încuraja în șoaptă pe Delia să aibă răbdare, asigurând-o că patrupedul va veni la ea când se va simți în siguranță.

Delia și-a înăbușit o exclamație când câinele a scos în sfârșit capul din cușcă, întinzând nasul să adulmece recompensa. S-a apropiat încet de ea, i-a luat ușor biscuitul din mână. Ocupat cu bucățica gustoasă, nu a protestat când Aaron l-a ridicat și l-a depus în brațele Deliei.

Zach a început să se agite, voia și el în cușcă. Vero l-a luat în brațe, privindu-mă sugestiv și făcându-mi un semn cu bărbia spre Aaron, în timp ce se depărta cu cel mic.

— Ce a pățit Sam? am întrebat, observând un ghips mic pe laba din față a cățelului.

— Sam a fost salvat. Aaron zâmbea, privind-o pe Delia cum îl mângâie pe spinare. L-am găsit acum câteva săptămâni, încurcat în lanț. Sam e un dulce. Doar că e puțin cam speriat. Dar nu e nimic ce o casă iubitoare nu ar putea rezolva. Câinii salvați sunt niște animale de companie extraordinare. S-a întins și a luat o mapă care atârna lângă el, pe hol. Apropo de asta, noi rugăm familiile care adoptă să completeze un formular. Și mi-a întins mapa și un pix.

Delia se juca cu Sam, iar eu mă holbam stânjenită la chestionar. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o înregistrare a vizitei mele acolo, dar dacă refuzam aș fi putut stârni suspiciuni. Aaron zâmbea politicos, încercând să fie cât mai discret și făcându-și de lucru cu telefonul.

Am început să completez formularul, trecând numele și adresele Theresei și ale lui Sam în spațiile albe. Mi se părea potrivit, mai ales că treaba cu câinele fusese ideea lui Steven, care i-a promis Deliei că și-l va putea lua când va locui cu ei.

Delia chicotea la picioarele mele, în timp ce Sam o copleșea cu pupături, dornic să mai primească o recompensă. Gângurea ceva în urechea câinelui și făcea mare caz de rănile lui. Nu e de mirare că Patricia petrecea atâta vreme aici. Probabil că îi făcea bine să aibă grijă de animalele astea abandonate, neiubite sau salvate din mâinile unor stăpâni oribili. Probabil că se simțea în siguranță în preajma unor oameni ca Aaron, oameni blânzi și amabili, mai ales după ce fusese forțată să își ducă jumătate din viață alături de unul ca Harris. Dacă adăpostul era locul ei sigur, iar oamenii cu care lucra aici întruchipau pentru ea ideea de familie, oare nu era posibil să

se fi destăinuit cuiva în care ar fi avut încredere?

I-am înapoiat formularul lui Aaron.

— Ultima dată când am fost aici, am vorbit cu o femeie, Patricia, parcă, despre un anume câine. Avea o pată neagră la ochi și blană bălțată, cam așa de mare, am zis, explicându-i prin semne în timp ce vorbeam cam cum arăta câinele pe care Patricia îl ținea în brațe în poză.

— Te referi la Piratul?

— Da! Ăsta era numele! Nu-l văd aici. Ai cumva vreun număr de telefon la care aș putea-o găsi să o întreb despre el?

— Nu, a negat el, pălind. Toți am încercat să dăm de ea. Patricia nu a apărut săptămâna trecută și de atunci nimeni nu mai știe nimic de ea. Cât despre Pirat, el și sora lui, Molly, au fost adoptați împreună acum câteva săptămâni. Îmi pare rău.

— Ah, ce păcat, am zis, căutând o altă abordare. Chiar mi-ar fi plăcut să vorbesc cu ea. Patricia spunea că are un instructor grozav de Pilates, dar am uitat numele clubului la care zicea că se duce.

Aaron a ridicat din umeri, iar obrajii lui s-au colorat în roz în timp ce frunzărea formularul pe care l-am completat.

— Nu am idee, îmi pare rău. Pilates nu e tocmai pasiunea mea. Și nouă nu ne-a pomenit niciodată despre acel club.

— Era prietenă cu cineva de pe-aici care ar putea ști unde o pot găsi?

S-a uitat pieziș la mine:

— Nu cred. Oricum poliția a interogat pe toată lumea.

— Poliția?! am exclamat, prefăcându-mă uimită. Ce treabă are poliția s-o caute pe Patricia?

El s-a încruntat.

— A fost la știri. Patricia și soțul ei au dispărut. Nimeni nu știe unde e.

— Vai, îmi pare rău să aud. Nu era prea greu să par supărată de veste. Dacă Patricia nu a vorbit nimic, cu nimeni, atunci și asta era doar o altă fundătură: Și poliția are vreun fir?

— Nu ne-au spus. Un detectiv s-a uitat în dulapul ei. Ne-a pus o groază de întrebări. I-am spus că părea preocupată și puțin iritată în ultima perioadă, dar nu a vorbit niciodată despre intenția de a pleca undeva. Oricum, păreau mai interesați de soțul ei. Câțiva dintre noi… Și-a încleștat maxilarele debile, a aruncat o privire temătoare în jur și a coborât vocea: Câțiva dintre noi cred că Patricia nu avea cea mai bună relație cu soțul ei.

Părea un adevărat nemernic.

Cineva l-a strigat pe Aaron. S-a ridicat pe vârfuri, uitându-se peste capul meu. A ridicat un deget spre ei, anunțându-i că era aici.

— Cred că ar trebui să-l bag pe Sam în cușcă, a zis, aplecându-se tot încruntat să ia câinele din brațele Deliei și să-l pună la loc. Vreți să vedeți și alți câini, dacă tot sunteți aici?

— Sigur că da, am răspuns, prinzând privirea lui Vero aflată în partea cealaltă a încăperii. Ne mai uităm puțin pe aici, dacă nu te superi.

Vero a venit spre noi cu pas săltat, lovindu-l din greșeală pe Aaron, care își aranja cureaua prin găicile pantalonilor. Au schimbat niște scuze precipitate. Îndată ce a dispărut după colț, am întrebat-o pe Vero:

— Ce-ai aflat?

— În spate e o cameră de odihnă pentru angajați, a șoptit. E neîncuiată. Am băgat capul înăuntru, dar sunt vreo câțiva voluntari care bântuie pe acolo.

— Ce-ai văzut?

— Fiecare angajat are un dulăpior cu numele pe el.

— Are și Patricia unul?

Vero a încuviințat din cap.

— Merită să încercăm.

Poate găseam ceva în dulapul Patriciei, ceva care să ne dea un indiciu cât de mic despre unde s-a dus. Dar cum îl puteam deschide fără să fim văzute?

— Nu putem intra acolo pur și simplu și să dăm târcoale dulapului femeii, am rostit.

— Lasă pe mine. Vero mi-a fluturat pe la nas mănunchiul de chei al lui Aaron.

— De unde ai alea?

— Tocmai ce i-au alunecat de la centură. Nici măcar n-a simțit. Mi l-a pus pe Zach în brațe: Ne vedem în fața camerei de odihnă.

— Când?

— Ai să-ți dai tu seama.

A dispărut printre șirurile de cuști. Eu am urmat-o pe Delia, oprindu-ne la fiecare cușcă, cu ochii după semnalul lui Vero, fără a ști exact după ce mă uitam de fapt.

Brusc, au izbucnit niște urlete ascuțite, urmate de izbitura porții unei cuști. Adăpostul s-a umplut de o cacofonie de lătrături furioase în timp ce

în mijlocul culoarului și-au făcut apariția două pisici cu cozile înfoiate și spatele arcuit. Altă ușă trântită. Patru câini s-au năpustit după ele, cu colții la vedere și mârâind furioși. Animalele au trecut în goană pe lângă copiii care au început să se smiorcăie și părinții lor care s-au pus pe țipat. Zach și-a ascuns căpșorul în umărul meu. Delia nu a protestat când am luat-o de mână și am tras-o pe culoar, spre camera de odihnă. Toți voluntarii din adăpost au ieșit în goană din încăpere, grăbindu-se să prindă animalele.

Vero mi-a făcut semn cu mâna să mă grăbesc, smulgându-l pe Zach din brațele mele.

— Repede, camera e goală, dar nu știu pentru câtă vreme.

A verificat să se asigure că nu ne vede nimeni, apoi m-a împins înăuntru. Odată ușa închisă, miorlăitul mâțelor și lătratul câinilor au amuțit. Am trecut prin fața șirului de dulapuri, verificând numele, până ce l-am găsit pe al Patriciei. Dacă va fi avut cândva o încuietoare, acum era dispărută. Ceea ce însemna că Aaron avusese dreptate, poliția l-a percheziționat deja.

Ușa din metal s-a deschis zăngănind după ce am desprins banda galbenă pe care poliția o lipise peste broască. În interior, dulapul era plin de poze cu animale, majoritatea cu Piratul și Molly. Într-un colț era o carte de vizită: detectiv Nicholas Anthony, Fairfax County Police Departament. Probabil era detectivul care se ocupa de cazul Patriciei.

Atentă să nu deranjez banda poliției, am cotrobăit prin dulăpior, dând la o parte un umeraș cu un tricou. Materialul bleumarin era plin de păr de câine, alb și negru, care ascundea emblema din față: Tysons Fitness Club. Pe raftul de sus era o perie de păr lipicioasă, un bol pentru hrănit animale și o tavă pentru două cafele de la Starbucks. În cazul în care poliția nu descoperise ceva în plus față de ceea ce am descoperit eu, în dulapul ăsta nu era nimic care să sugereze unde s-a dus Patricia.

Am închis dulapul la loc, uitându-mă prin încăpere după ceva ce Vero sau eu am fi putut rata. Piuneze viu colorate înveseleau avizierul de pe ușă. Fotografii cu echipa și orarele de muncă. Patricia era de serviciu marțea și joia, făcând echipă cu Aaron și cu alți câțiva colegi. În poze stătea lângă el, îmbrăcată cu același tricou pe care-l văzusem în dulap, cu Piratul și Molly cățărați în brațele lor. M-am aplecat, uitând-mă mai bine la fotografie, mai ales la mâna ei. Inelarul era gol, verigheta încrustată cu diamante dispăruse.

Dinspre cuști se auzea zarvă mare. Am crăpat ușa și am aruncat o privire. Câțiva metri mai încolo, Vero încerca să distragă atenția celor doi

voluntari în uniformele adăpostului. M-am strecurat afară din camera de odihnă, în timp ce Vero arbora o expresie insistentă, cu sprâncenele ridicate.

— Doamnă Hall? Doamnă Hall? striga tare o voce, acoperind lătrăturile. Theresa! de data asta mai tare.

M-am întors. Aaron venea în fugă spre mine, pe culoar, roșu tot la față. Abia atunci mi-am dat seama că mie mi se adresa.

— Nu ai văzut cumva un set de chei? Probabil le-am scăpat pe undeva, cu toată agitația asta.

Am scuturat din cap, ducând instinctiv mâna la cap să alung o mâncărime imaginară. Nu ar fi trebuit să scriu numele Theresei pe formularul acela. Poliția a fost deja aici, mi-am spus, încercând să mă încurajez. Percheziționase deja dulapul Patriciei și interogase pe toată lumea. Și totuși, nu reușeam să scap de sentimentul că am făcut o mare greșeală venind aici:

— Îmi pare rău, nu am văzut nicio cheie.

M-a înțepat ghimpele remușcării când o mâță mare, portocalie, a țâșnit ca săgeata printre noi, iar Aaron a luat-o la goană după ea.

Capitolul 23

Am tresărit speriată, în pat, și am căscat ochii, trezită din somn de un bâzâit neașteptat și foarte puternic. Asta era. Veneau să mă aresteze. Strângând pătura la piept, mă holbam pierdută la telefonul care vibra pe noptieră. În întuneric licărea numărul Sylviei. M-am prăvălit la loc pe pernă, așteptând să mi se potolească bătăile inimii. Nu era poliția. Doar agentul meu.

Am orbecăit după telefon și m-am uitat la ceas, nu-mi dădeam seama dacă era șase fără un sfert dimineața sau seara. Nu dormisem trei nopți la rând lucrând la lista cu victimele lui Harris, hotărâtă să îmi dau seama cine l-a omorât. Nu reușisem decât să reduc lista de la șaptesprezece posibili suspecți la nouă.

Epuizată și fără să fi făcut mari progrese în rezolvarea crimei, am renunțat și m-am băgat în pat cu o oră înainte de răsărit.

— Alo? am mormăit în telefon.

— Sper că ești obosită pentru că ai scris toată ziua. Așadar e seară. M-am frecat la ochi. Stai jos?

— Nu tocmai.

— Ți-am citit manuscrisul. Mi-am trântit un braț peste față, pregătită pentru ce era mai rău: Noaptea trecută l-am trimis editorului. E gata să îți facă o ofertă.

M-am ridicat încet, încercând să înțeleg ce voia să spună:

— O ofertă? Dar am deja un contract pentru cartea aia.

— Nu mai ai.

M-am plesnit cu palma peste ochi. Era mai rău decât îmi imaginasem. Oferta era probabil un plan de reeșalonare a returnării avansului. Nu numai că pierdusem contractul, acum trebuia să dau și avansul înapoi. Și comisionul Sylviei. După aia probabil va renunța să mă mai reprezinte. Nici nu voiam să mă gândesc la ce va spune Steven când va afla.

— Sylvia, îmi pare rău. Dacă putem face ce…

— I-am spus că îți răscumpăr eu contractul.

Am scuturat din cap, necrezându-mi urechilor:

— Ce-ai făcut?

— I-am spus că știu că romanul ăsta o să fie o lovitură uriașă și că nu te plătesc destul. I-am spus că îi înapoiez eu personal avansul și vreau drepturile tale de autor înapoi.

Am aprins veioza, ca să nu adorm din nou. Am orientat becul în direcția ochilor mei mijiți și aproape înlăcrimați.

— Și ce-a zis?

— A citit ciorna. Și a fost de acord cu mine. Crede că poți da lovitura cu cartea asta.

— Așa crede?

— E o intrigă fabuloasă, soția timidă care angajează pe cineva să-i omoare soțul odios, eroina îndrăzneață și tânărul avocat sexy… Apropo, ai surprins foarte bine chimia dintre cei doi, e torid, Finn. Cea mai bună carte de până acum. Mor de curiozitate să văd cine e asasinul.

Mi-a scăpat un chirăit disperat:

— Și eu.

— Așa că editorul îți oferă dreptul de preemțiune dacă promiți să nu duci manuscrisul în altă parte. Îți crește oferta la două cărți și mărește avansul, și îți oferă o prelungire ca să termini manuscrisul.

— Îmi mărește avansul, zici. Cu cât?

— Șaptezeci și cinci de mii pe carte.

Sunt sigură că maxilarul meu ajunsese pe undeva, prin poală. Editorul meu urma să îmi dea o sută cincizeci de mii de dolari. Pentru povestea uciderii lui Harris Mickler. În care am descris fiecare detaliu al crimei. Asupra căreia exista o investigație în curs, investigație din care, în secret, făceam și eu parte.

— Finn? Mai ești acolo?

— Sunt aici, am îngăimat. Pot să mă gândesc câteva zile?

— Crede-mă, Finn, știu exact cum te simți, a zis Sylvia, toată numai lapte și miere. Exact la asta m-am gândit și eu.

Mi-am reprimat cu greu un hohot de râs isteric:

— Sinceră să fiu mă cam îndoiesc.

— Am înțeles. Serios. Și ai dreptate. Prezentarea e suficient de puternică așa că probabil am putea cumpăra contractul, am duce manuscrisul la câteva edituri mari sau poate l-am scoate la licitație. Dar asta e pasărea din mână, Finlay. Și cu istoricul tău de vânzări de rahat, probabil n-ar trebui să fim prea pretențioase. Eu zic să le luăm banii și să le dăm ce vor.

— Nu știu ce să zic, Syl…

— Excelent. Mă bucur că am ajuns la o înțelegere.

— Nu e chiar atât de simplu.

Prin telefon auzeam fâșâitul computerului ei, de pe care îmi trimitea un e-mail. Câteva secunde mai târziu, am primit o notificare pe telefon.

— Îți trimit termenii revizuiți ai contractului, am negociat câteva puncte pentru tine. Editorul crede că ar trebui să folosești un pseudonim. Noi ne-am gândit la Fiona Donahue. I-am spus că ești încântată. A trimis deja actele oamenilor ei și, în câteva săptămâni, ar trebui să avem contractul revizuit și soldul avansului tău. Ai treizeci de zile ca să-i predai o ciornă, așa că treci la scris. Te sun peste câteva zile, să văd cum merge.

Sylvia a închis. Împietrită, m-am prăbușit la loc pe perne.

Dintr-odată mă scăldam în bani. Mai mulți bani decât mi-aș fi imaginat vreodată. Suficienți pentru o bonă cu normă întreagă și un avocat scump. Suficienți ca să-mi repar mașina și, mai important, să-mi păstrez copiii. Suficienți cât să scap de Steven și de Theresa.

Nu știam ce era mai rău, faptul că eram chiar mândră de mine pentru prima oară în viața mea, sau faptul că fiecare bănuț pe care-l câștigam acum mă putea arunca în închisoare pentru foarte multă vreme.

•

A doua zi dimineață, când Steven a venit să ia copiii, eram încă mahmură. După ce-i culcasem pe Delia și pe Zach, Vero a insistat să sărbătorim vânzarea cărții cu o sticlă de șampanie și când am terminat nu mai rămăsese nicio picătură. Era atât de excitată (și de beată), încât nu i-a păsat când i-am spus că am de gând s-o contactez pe Irina Borovkov și să aranjez să îi dau înapoi avansul. Aburii de la șampanie trebuie să fi fost singura explicație pentru care nu am auzit când Steven a vârât cheia în broască și a intrat. Până când am ajuns eu jos, el deja îi îndesa pe Zach și pe Delia în gecile lor. I-am prins în ultima clipă și le-am furat o îmbrățișare grăbită care m-a răscolit pe dinăuntru.

— Soneria funcționează, știi? L-am fulgerat pe Steven din priviri peste capetele copiilor.

— E frig afară și n-am avut chef să aștept. A deschis ușa, împingându-i de la spate pe cei mici: Duceți-vă și așteptați în mașina tatei cu Theresa și mătușa Amy. Vin și eu într-o clipă.

Când ei au țâșnit afară în hăinuțele lor pufoase, am izbucnit amândoi.

— E casa mea, Steven, am zis de îndată ce ușa s-a închis în spatele lor. Nu poți da buzna așa de câte ori ai chef.

— Sigur că pot. Pe actul de proprietate e numele meu.

Vero a apărut în deschizătura dinspre bucătărie, în spatele lui. L-a ocolit, i-a smuls cheile din mână și a început să caute cu febrilitate cheia casei mele pe inel. Steven a căscat gura când ea a scos-o dintr-o răsucire. A dus-o la toaletă, a deschis ușa și a aruncat-o în coșul pentru scutece cu un rânjet satisfăcut. Fața lui a căpătat o nuanță hidoasă de roșu când ea a pornit manivela, făcând cârnat de caca din singura lui copie a cheii casei mele.

— Ce dracu' caută ea aici? a șuierat Steven către mine când Vero și-a șters mâinile și a închis capacul. Ți-am spus că nu mai dau bani pentru bonă.

— Se întâmplă să fiu contabila și managerul de afaceri al doamnei Donovan, l-a întrerupt Vero, cu un șold scos la înaintare. Iar chiria ta e deja la poștă.

— Nu toată, a zis Steve.

— Ba toată, i-a retezat-o Vero. Hai să lămurim ceva, domnule Mare Proprietar. Numai pentru că numele tău e pe actul de proprietate nu te îndreptățește să dai buzna aici de câte ori ai chef. Poate ar trebui să citești mai bine contractul de închiriere, mai ales paragraful patru, clauza b, în care se spune explicit că trebuie să-ți anunți chiriașul înainte de a intra pe proprietate. Data viitoare când năvălești aici neanunțat, s-ar putea să dai din greșeală peste ceva ce, poate, nu ți-ai fi dorit să fi văzut.

— Cum ar fi?

Te rog nu spune un cadavru. Te rog nu spune un cadavru.

— Cum ar fi noul prieten sexy al lui Finlay, model pentru lenjerie.

— Nu-i model pentru lenjerie, am îngăimat…

— Dar arată ca unul…

— Și nu e…

— De fapt e avocat, a încheiat ea.

Simțeam că mă apucă durerea de cap. Sau poate de vină era mahmureala.

— Îți sugerez ca data viitoare să respecți toți termenii contractului de închiriere sau s-ar putea să trebuiască să-l angajăm și să furnizeze doamnei Donovan serviciile complete. Vero l-a măsurat pe Steve din cap până-n picioare, nepărând deloc impresionată: Și, dacă nu-ți convine, poți să-ți

bagi chestia arogantă și înșelătoare…

Mi-am frecat o tâmplă:

— Vero stă cu noi, Steven. Atenția lui Steven s-a mutat la mine, privindu-mă cu o expresie neîncrezătoare, înainte să apuce să deschidă gura, am continuat: *Eu o* plătesc.

— *Tu* o plătești?

— Să zicem că niciuna dintre noi nu era mulțumită cu termenii tăi.

Tăcerea s-a lăsat peste noi ca o izbitură de ciocan. Vero a fluturat din gene spre el cu un zâmbet triumfător pe buzele strânse. O venă de pe fruntea lui Steven pulsa puternic.

— Cu ce o plătești? a întrebat el, privindu-ne de parcă amândouă ne-am fi pierdut mințile. Tu nu ai bani, Finn. Ai întârziat luni de zile cu plata facturilor. Nu ai cum să-ți permiți asta.

— Doamna Donovan are o *grămadă* de bani, i-a trântit-o Vero. Cât despre solvabilitatea ei, în afară de chiria pe care ți-o datorează, restul facturilor nu sunt treaba ta.

— Ce tot zice acolo?

M-am uitat fix la Vero. Își cerceta manichiura, pigulindu-și oja și prefăcându-se că nu bagă de seamă ce se întâmplă în jur. Steven m-a luat pe mine în cătare. Trebuia să-i spun ceva sau avea să se ducă cu problema arzătoare a posesiunilor mele direct la Guy.

— Am vândut o carte.

— Două cărți, m-a corectat Vero. Mi s-a pus un nod în gât când am văzut mândria care licărea în ochii ei întunecați, tăioși. Nimeni până acum nu a tratat slujba mea ca pe o… ei bine… ca pe o slujbă. Nimeni nu a apărat-o, nu a fost mândru de ea, nu s-a lăudat cu ea. Mereu am fost eu și cu mine, singură în spatele biroului.

— Și cât îți aduce asta? Trei mii de dolari? Steve și-a arcuit buzele într-un zâmbet care ascundea atâta sarcasm, încât mi-aș fi putut șterge camioneta cu el. Și cu cărțile de credit cu depășire de prag ce faci? Și cu plățile la camionetă? Și ea… a zis el, arătând spre Vero cu degetul. Probabil te costă ceva…

— Veniturile doamnei Donovan nu sunt treaba ta, i-a spus Vero, înfruntându-l.

— Pe dracu'! Steven s-a uitat furios la ea, arătând cu degetul spre mine: Nu ai cum să faci atâția bani din cărțile alea de rahat încât să-ți plătești

toate cheltuielile astea.

Cuvintele lui m-au izbit în piept. M-au copleșit cu aceeași rușine sufocantă pe care o simțeam când deschideam un cec de avans în fața lui. Mă consola cu o palmă pe spate, făcând câteva remarci parșive despre cum s-ar putea să ne ajungă pentru câteva pachete de scutece și, dacă avem noroc, și pentru ceva cumpărături de la băcănie. Acum gesticula arătând cu mâinile spre veranda din față, unde, de obicei, erau depozitate facturile nedeschise: Facturile alea se adună acolo de luni de zile, îmi datorează mult mai mult decât… Apoi i-a căzut fața. A lăsat brațele în jos, s-a încruntat, rotind ochii prin casă ca niște faruri de căutare: Unde sunt facturile? S-a năpustit în bucătărie, răscolind prin cele câteva broșuri și cupoane de pe bufet. Vero îl urma îndeaproape. Îi auzeam ciondănindu-se când am luat-o la goană pe scări, spre biroul meu.

Mă săturasem să fiu tratată de sus, să mă facă permanent să simt că ceea ce fac eu nu e important. Că nu puteam avea grijă singură de copii. Mă săturasem să mă facă să cred că locul meu nu era în pătura de sus a societății, alături de oameni ca el și ca Theresa. Am deschis e-mailul, am băgat niște coli de hârtie în imprimantă și l-am blestemat în barbă pe Steven când mașina a început să zuruie. Când s-a terminat, am smuls hârtiile din tăviță și am coborât în fugă în bucătărie unde Steve și Vero, nas în nas, mai aveau puțin și se strângeau reciproc de gât.

M-am băgat între ei, trântind hârtiile pe masă.

Vero s-a dat un pas în spate, relaxată, cu brațele încrucișate. Colțurile rujate ale zâmbetului ei erau așa de tăioase, încât practic îl străpungeau pe Steven când a ridicat sprâncenele provocându-l să se uite la colile din fața lui.

— Ce-i cu astea? a întrebat, ezitând să le ridice.

— Scrisoarea mea de ofertă. Vrei să știi cât valorează cărțile mele de rahat? Vezi singur.

Steven a înșfăcat hârtiile de pe masă. În timp ce citea, ochii lui albaștri le străpungeau ca un laser și am avut o mare satisfacție atunci când, cam pe la mijlocul paginii, am simțit cum practic fac o gaură în hârtie în dreptul cifrei.

— Ce-i cu cifra asta? a întrebat el.

— Cuantumul avansului meu.

A deschis gura, dar nu a fost în stare să articuleze vreun cuvânt. Cred că

era pentru prima oară când îl vedeam fără cuvinte. Mi-a înapoiat foile, dregându-și vocea:

— Era și timpul să te plătească corespunzător. Dar tot nu e suficient pentru…

— Mai citește, i-a zis Vero, îndesându-i-le în față. E un contract pentru două cărți. Face dublu, plus ceea ce i se cuvine când vinde drepturile de mediatizare, ecranizare și traducere. Și asta e înainte de a primi *drepturile de autor*. Vrei să faci socoteala singur sau preferi să te ajut?

Steven a trântit oferta pe masă. S-a uitat la Vero, a trecut pe lângă ea împingând-o cu umărul și s-a dus spre ușă. Nici nu s-a uitat la mine. Poate pentru că nu a putut. Ani de-a rândul nu fusese în stare să mă considere altceva decât o ratată. Era ca și cum ar fi uitat că mă poate vedea și altfel.

— Mă întorc duminică cu copiii, a mormăit.

— Data viitoare sună la ușă, i-a strigat Vero.

A șters-o fără să se uite în urmă, dar, mai mult decât toate celelalte, mă deranja felul în care o tratase pe Vero.

— Steven. Comanda din tonul meu m-a surprins până și pe mine. Picioarele lui au încremenit exact înainte de a trece pragul ușii: Poate tu și cu Theresa vreți să reconsiderați problema procesului pentru custodie. Conform contabilei mele, avem suficiente resurse ca să ne construim apărarea.

Firele țepoase de pe maxilarul lui Steve s-au pus în mișcare. A smucit ușa și a ieșit trântind-o după el.

Vero a pus o mână pe umărul meu. L-am urmărit din priviri pe Steven cum pleacă. Am auzit treptele scârțâind sub pașii ei când a luat-o în sus, pe scări.

— De ce ai făcut-o? am întrebat-o.

— Ce să fac?

— În noaptea aceea. Cu Harris. M-ai fi putut lăsa în garaj. De ce l-ai îngropat cu mine?

Vero a ridicat din umeri.

— Mi-au plăcut cotele tale. Când a văzut privirea mea nedumerită, a continuat: Am făcut socotelile când m-ai angajat prima oară. Trebuia să știu pentru ce am sacrificat slujba de la bancă și am venit la tine. Din câte mi-am dat eu seama atunci, șansele tale de a prinde un agent erau de zece mii la unu. Și șansele tale de a încheia un contract bun pentru o carte erau și

mai mici. Dar, într-o formă sau alta, ți-au ieșit amândouă. Să scăpăm de crimă va fi floare la ureche pe lângă astea, nu? S-a întors și a continuat să urce scările, apoi s-a oprit din nou, privindu-mă peste umăr: Mama m-a crescut singură. Era descurcăreață și curajoasă… ca tine. Dacă tot trebuia să-mi aleg un partener care să-mi asigure viitoarele venituri, poate și libertatea – a adăugat ea cu un zâmbet ironic – m-am gândit că ar fi mai sigur să pariez toți banii pe tine.

A urcat ultimele trepte și s-a retras în camera ei. În noaptea aceea, pentru prima oară după foarte multă vreme, când m-am așezat în fața ecranului negru, am știut că nu va trebui să trec prin toate astea singură.

Capitolul 24

— Și ce să facem cu chestia asta? am întrebat într-o după-amiază de duminică, ținând o pungă în dreptul ochilor.

— Nu e o *chestie*. Are un nume, a zis Delia. Mi-am înghițit toate protestele care mi se buluceau pe limbă. Dacă îi dădeam un nume, era mai mult decât un pește. Era un animal de companie. Iar istoricul meu de menținere în viață a creaturilor în aceste ultime săptămâni nu era tocmai de invidiat. Îl cheamă Christopher, a adăugat Delia.

— Christopher? Pe bune?

Încruntându-se, s-a ridicat pe vârfuri și mi-a smuls punga, ținând-o departe de mâinile mele.

— Tatei îi place.

— Christopher e un nume minunat, am încuviințat. Tocmai mă gândeam că arată exact ca un Christopher. Probabil părinții lui trebuie să fie foarte mândri de el.

Vero se strâmba la mine de pe hol, cu un umăr sprijinit de tocul ușii de la camera Deliei, provocându-mă, prin întreaga ei poziție, să nu-l omor.

Am desfăcut banda de cauciuc cu care era strânsă punga la gură și l-am turnat pe Christopher într-un bol de punci, o relicvă uitată din ziua nunții, primită de la bunica lui Steven și pe care am scos-o dintr-o cutie din garaj. Delia și-a apropiat fața de sticlă, cu fruntea încrețită de îngrijorare. Christopher s-a bâțâit puțin, s-a întors pe-o parte, cu gura căscată și ochii larg deschiși. Grozav, nu ar fi prima creatură pe care am lăsat-o fără oxigen după ce am adus-o acasă. Măcar peștele ăsta va fi mai ușor de îngropat.

Christopher al nostru, cu solzi cu reflexe de un portocaliu strălucitor, părea a prinde viață. Zach a început să chicotească văzând cum peștele începe să se învârtă în cercuri în bolul de sticlă.

S-a auzit soneria de jos.

— Răspund eu, i-am zis lui Vero. Probabil Steven a uitat ceva. Vero și-a dat ochii peste cap. Ei, măcar de data asta a folosit soneria.

— Unele animale nu pot fi dresate, a zis ea, urmându-mă pe scări. Picioarele mi-au încremenit pe treapta de jos când am zărit pe fereastră mașina de pe alee. Un sedan Chevy bleumarin, cu mai multe antene pe

portbagaj, cu un mic dom luminos pe bord era parcat pe aleea mea.

Nu era Steven.

Vero m-a împins din spate, cât pe ce să mă dea jos. A înjurat, apoi a amuțit după ce a urmărit direcția privirii mele, aninată de silueta cu spatele lipit de ușa din față, înalt, brunet, umeri largi. Până și poziția în care stătea, cu picioarele depărtate și cu mâinile la șolduri, indica un polițist. S-a uitat în susul și-n josul străzii, apoi s-a întors spre ușă. Când a făcut acest gest, am putut zări tocul pistolului pe care-l purta pe sub haină; insigna fixată la curea a sclipit în soare.

— Rahat, rahat, rahat. Vero a ocolit corpul meu înghețat și s-a dus pe vârfuri în bucătărie, pândind pe furiș de după perdele. Rahat, rahat, rahat, a șoptit ea. Ce facem acum?

Am simțit cum, în jurul meu, casa devine tot mai mică, și tot ceea ce mai puteam vedea din ea era doar polițistul de partea cealaltă a ușii. Opțiunile mele erau limitate și am avut brusc un moment de claritate:

— Răspundem la ușă, am zis încercând să-mi păstrez calmul. Și nu spunem nimic fără un avocat. Dacă a venit să mă aresteze, rămâi aici cu Delia și cu Zach. După aceea o suni pe sora mea și îi spui să vină la secție și să mă scoată pe cauțiune.

Vero a pălit. A încuviințat din cap.

M-am târât spre ușă și, apăsând pe clanță, am dat o comandă fermă către mâinile mele să nu tremure.

Am deschis ușa. Ofițerul în civil din prag a zâmbit.

— Dumnezeule, e sexy, a șoptit Vero peste umărul meu.

Am împuns-o cu cotul în coaste. Mi-am dres vocea:

— Cu ce vă pot ajuta, domnule ofițer?

În bărbie, printre tuleiele nerase, avea o gropiță adâncă. A întins o mână, obligându-mă să deschid ușa mai larg ca să i-o strâng.

— Sunt detectivul Nick Anthony de la poliția Fairfax County. O caut pe Finlay Donovan.

Mi s-au înmuiat genunchii și m-am prins repede de ușă. Fruntea ofițerului s-a încrețit:

— Dacă e un moment nepotrivit, pot să vin mai târziu. Vocea lui avea asprimea celui obișnuit să dea ordine toată ziua, dar ochii întunecați păreau blânzi pe sub genele lungi, dese. Rostise numele meu mai mult ca o întrebare decât ca o comandă.

— Eu sunt Finlay, am zis cu precauție, privind în spatele lui, după vreun partener. Dacă avea de gând să mă aresteze pentru suspiciune de crimă probabil nu venise singur.

Zâmbetul lui ezitant s-a încălzit, lărgindu-se spre cutele din jurul ochilor, care arătau că e dependent de soare.

— Sunt prieten cu sora ta. Lucrez la un caz care te-ar putea interesa și Georgia s-a gândit că ar fi o idee bună să stau de vorbă cu tine.

— Cu mine? De ce cu mine? am întrebat. Corpul meu era pe jumătate ascuns de ușa de după care Vero trăgea cu urechea.

Detectivul s-a scărpinat după ceafa, iar zâmbetul lui a devenit aproape sfios:

— M-am împotmolit și Georgia crede că m-ai putea ajuta. S-a uitat peste umăr, către ferestrele doamnei Haggerty: Pot să intru?

Nu flutura niciun mandat, nu-mi citea drepturile. Nu părea a avea de gând să mă aresteze. Am deschis ușa larg, sperând din suflet că nu fac o greșeală:

— Sigur. Poftim.

Vero a ridicat o sprânceană, evaluând picioarele lungi ale bărbatului care a pătruns pe hol. I-am făcut semn cu bărbia spre scări, dar Vero a scuturat din cap. Detectivul Anthony s-a oprit brusc când a dat cu ochii de ea:

— Îmi pare rău, nu am știut că ai companie. Probabil ar fi trebuit să dau un telefon înainte.

A arătat spre ușă cu un deget:

— Pot să vin mai târziu…

— Nu, am sărit la unison eu și Vero. Dacă pleca acum, voi pierde toată ziua făcându-mi griji în legătură cu motivul prezenței lui aici. Așa că mai bine să scăpăm acum, ca și cum ai smulge bandajul de pe-o rană.

— Ea e Vero, bona…

— Contabila, a intervenit Vero, strângându-i mâna.

— Vero stă cu noi. Și tocmai se ducea sus, nu-i așa? am zis aruncându-i o privire sugestivă. Putem vorbi aici, i-am spus, poftindu-l pe detectivul Anthony în bucătărie. Te servesc cu ceva? Cafea, suc, poate altceva?

— Un suc ar fi perfect. Până când am deschis eu frigiderul, el și-a scos hanoracul. Îl urmăream peste ușa frigiderului. În spate se vedea cureaua încrucișată de un maro închis a tocului, iar patul negru al pistolului părea îndreptat direct spre mine când s-a așezat pe un scaun, la masă.

Am înghițit cu greu în sec de câteva ori.

— Așadar… domnule detectiv Anthony…

— Spune-mi Nick, te rog.

— Nick.

Dacă ar fi venit să mă aresteze, nu ar fi atât de familiar, nu. Și probabil nici nu ar zâmbi. Sau poate că da. Sora mea zicea că unii polițiști sunt într-atât de nemernici.

— Așa deci, o cunoști pe Georgia? Cuburile de gheață s-au ciocnit în pahar când i-am pus Cola în față.

— Da, am fost colegi la Academie cu ani în urmă.

Nu părea mult mai în vârstă decât sora mea. În barba deasă care îi acoperea maxilarul nu se vedea niciun fir cărunt, iar părul de pe mușchii proeminenți ai brațelor care se zăreau prin mânecile suflecate era de un negru intens.

— Ieșim la bere din când în când. Așadar, ești scriitoare. Mi-a povestit multe despre tine. Și despre copii.

Mi-am tras degajată scaunul câțiva centimetri mai departe de el și m-am așezat, păstrând astfel o distanță între noi:

— Serios?

— Nu-ți face probleme. Numai de bine.

M-am înecat cu un râs nervos. A râs și el. Dar îi simțeam ochii aprinși cântărind fiecare amănunt din mine, ceea ce m-a făcut să mă foiesc puțin.

— Așadar… lucrezi la un caz?

Obrajii i s-au îmbujorat, gropița aceea solitară și adâncă făcându-și din nou o neașteptată apariție.

— Da, așa e. Cazul. Sincer să fiu, mă simt cam prost în legătură cu chestia asta, a zis el aproape cu timiditate. Dar Georgia a insistat că n-ai să te superi. S-a gândit că poate ne-am putea ajuta reciproc.

Suspiciunea mea și-a schimbat direcția. Poate povestea asta nu avea nimic de-a face cu Harris și cu Patricia. Nu era prima oară când Georgia încerca să-mi facă lipeala cu unul dintre prietenii ei de la muncă. M-am uitat la mâna lui stângă când a ridicat-o să ia paharul. Nu avea verighetă. Și nicio urmă suspectă de bronz acolo unde ar fi trebuit să fie. Am mijit ochii spre el.

— Să ne ajutăm reciproc?

— Un caz de persoane dispărute. Poate ai văzut la știri. Un cuplu din

Arlington care a dispărut, Harris și Patricia Mickler.

Mi s-a uscat gura. Podeaua din capul treptelor spre holul de deasupra, unde probabil Vero stătea și asculta, a scârțâit.

— Mda, parcă am văzut ceva.

— Încă nu avem nicio pistă pentru soție. În schimb, știm că soțul a dispărut acum douăsprezece zile dintr-un bar din McLean. I-am găsit mașina în parcare, împreună cu portofelul și telefonul. Se pare că s-a întâlnit cu o femeie să bea ceva, dar ea a avut un fel de urgență și a ajuns la toaletă, unde a rămas mai mult. Un chelner și-a amintit că l-a văzut plecând cu altcineva. Credem că am identificat femeia.

Un fior de gheață mi-a străbătut șira spinării:

— Da?

El a încuviințat:

— Era membră a grupului de socializare din care făcea parte și Harris. El era la bar pentru un fel de eveniment. Femeia nu și-a confirmat prezența nici formal, nici on-line, dar numele femeii de la bar se potrivește cu cel al profilului femeii de pe grupul de socializare, iar ea se potrivește cu descrierea pe care ne-a furnizat-o personalul.

Mi-a scăpat un suspin slab de ușurare. Aveau un suspect. Și nu eram eu.

— Și ce are de-a face povestea asta cu mine?

— Ei, aici lucrurile se complică puțin. A pus paharul pe masă, desenând linii cu degetul pe condensul de pe sticlă: Nu spun că femeia e suspectă. Dar este categoric o persoană de interes în acest caz. A ridicat ochii întunecați spre mine: Credem că femeia cu care Harris Mickler a părăsit barul este Theresa Hall, logodnica fostului tău soț.

Am lovit paharul cu mâna și cola mea s-a împrăștiat pe tot bufetul. Detectivul și cu mine am sărit în sus în același timp, întinzând amândoi mâna după șervețelele din suport. Am smuls un pumn plin și, bombănind niște scuze, am început să șterg dezastrul cu mâinile tremurânde.

Ce-am făcut?

M-am agățat de masă. Nick s-a aplecat să mă ajute să mă ridic, apoi m-am prăbușit pe scaun.

Îi spusesem lui Julian că mă numesc Theresa. I-am mai spus că lucrez în domeniul imobiliar. Purtam o perucă blondă și rochia neagră a Theresei. Nu am verificat să văd dacă recunosc pe cineva pe pagina de prezentare a evenimentului când am făcut cercetări despre Harris. Grupul avea șapte

sute de membri. Chiar și săptămâna asta am căutat pe listă numai numele pe care le-am văzut pe telefonul lui Harris.

— Ești sigur? am întrebat. Vreau să zic că toate astea nu înseamnă cine știe ce.

— Dacă aș avea numai atât, nu. Dar telefonul lui Harris a fost localizat mai târziu, în noaptea aceea, pe o rază de cinci kilometri de la casa ei.

Nu. Nu de la casa Theresei. De aici. Telefonul lui Harris a fost localizat în garajul meu. Chiar în josul străzii pe care se afla casa din oraș a lui Steven și a Theresei.

— Ai vorbit cu ea?

— Am prins-o azi-dimineață, era la birou. A negat vehement că a fost la bar în noaptea aceea. Un barman de acolo și-a amintit că a servit o femeie care se potrivește cu descrierea ei. Ne-a dat prenumele ei și a spus că era agent imobiliar, dar cum nu i-a cerut un act de identitate, nu putem confirma că ea a fost. În acest moment nu avem decât dovezi circumstanțiale, dar s-au adunat destul de multe, iar Theresa nu are un alibi verificabil pentru noaptea în care Harris a dispărut.

— Cum adică?

Theresa nu a fost la bar în noaptea aceea. Controlasem fiecare colțișor al localului căutându-l pe Harris. Dacă ar fi fost acolo, sigur aș fi văzut-o.

— Indiferent unde a fost, un lucru e clar: nu vrea să-mi spună. Insistă că a fost acasă, singură. Iar soțul t… Nick s-a corectat: Steven a spus că a fost în oraș cu niște clienți. Așadar nu poate confirma că ea a fost acasă în seara aceea.

— Asta nu înseamnă că nu a fost.

Nu-mi venea să cred că o apăr. Dar femeia era pe punctul de a deveni mama vitregă a copiilor mei și era periculos de aproape de acuzația de crimă.

Nick a clătinat empatic din cap.

— Crede-mă, Finlay, fac meseria asta de multă vreme și mă pricep destul de bine să citesc oamenii. În mod sigur Theresa ascunde ceva. Era atât de nervoasă, încât și-a pus singură piedică.

— Ești polițist, am zis, arătând spre pistolul lui. Polițiștii îi fac pe oameni să se simtă agitați. Și chiar dacă a fost la bar, ce motiv ar fi avut să-l răpească pe Harris?

— Ei, aici m-am blocat. Nick și-a frecat țepii din barbă cu palma. Vocea

lui suna oarecum vlăguită când a spus: Am găsit niște fotografii pe telefonul lui Mickler. Făcea poze cu el și cu alte peste zece femei, unele de natură… intimă, și suspectăm că o parte dintre ele au fost făcute fără consimțământul femeilor. Am afișat o expresie de indiferență, atentă să nu scap ceea ce deja știam. Dar Theresa nu era printre femeile fotografiate. M-am forțat să mă uit la fiecare în parte, îngrozită că s-ar putea să văd pe cineva cunoscut. Cu un an în urmă, a continuat el, a sunat o femeie și ne-a dat un pont anonim, zicând că a fost drogată și agresată sexual după ce a băut ceva cu Harris.

— Cine era? A spus cum o cheamă? am întrebat, încercând să nu par îngrijorată.

— Nu, e o linie pentru telefoane anonime. Operatorul a încercat să o convingă să vină să depună o plângere, dar ea a spus că Harris a amenințat-o că îi spune soțului ei că sunt amanți. A zis că a avertizat-o că, dacă ar depune plângere, îi distruge căsnicia. Date fiind toate pozele de pe telefonul lui, e de presupus că e un agresor în serie. Cine știe câte femei nu vor fi fiind în orașul ăsta care-și doresc să scape de un astfel de tip? M-am gândit că Theresa ar putea fi una dintre ele, dar ea nu apare în niciuna dintre pozele de pe telefonul lui și, cu excepția grupului din care făceau amândoi parte, nu am găsit nimic altceva care să o lege de Harris. Dacă nu reușesc să găsesc mai repede un motiv, investigația mea se îneacă.

— Tot nu înțeleg ce au de-a face toate astea cu mine.

Și-a dat șuvițele întunecate din ochi, frecându-i ca și cum n-ar fi dormit de o săptămână.

— Probabil n-ar fi trebuit să îți spun nimic. Și cred că nici nu ți-aș fi spus. Numai că acum câteva seri am stat de vorbă, la câteva beri, cu Georgia, și i-am povestit despre cazul meu. Habar nu aveam că o cunoaște pe Theresa. Apoi a amintit despre cazul tău de custodie. A spus că Theresa nu e tocmai prietena ta preferată și s-a gândit că ar fi bine să vorbesc cu tine, poate știi tu ceva.

O așchie rece de disconfort s-a înfipt în creierul meu.

— Și ce-ai vrea să fac eu?

A vârât mâna în buzunar, a scos o carte de vizită și mi-a întins-o peste masă.

— Știu că Theresa ascunde ceva. Dacă mă poți ajuta să aflu ce, poate reușesc să adun suficiente dovezi ca s-o arestez. Și, dacă am dreptate și este

într-adevăr implicată în cazul Mickler, atunci mi se pare că ai avea și tu ceva beneficii.

— Cum adică?

— Dacă Theresa e arestată pentru suspiciune de crimă, atunci probabil avocatul soțului tău îl va sfătui să renunțe la procesul pentru custodia copiilor.

— Crimă? parcă spuneai că Harris e dispărut, am zis precaută.

Nick și-a împletit degetele, lăsând cartea de vizită neatinsă pe masă, între noi:

— A dispărut de mai bine de o săptămână. La fel și soția lui. Nu s-a primit niciun telefon de răscumpărare, nu a fost nicio activitate în conturile lor. După cum ți-am spus, fac meseria asta de multă vreme.

A lăsat implicațiile acestor fapte suspendate în tăcerea care a urmat.

Am ridicat cartea de vizită de pe masă, urmărind cu degetul marginile ascuțite. Ar fi mult prea ușor să îi înscenez Theresei crima mea și să o las să plătească pentru ea. Poate Theresa merita să își piardă viitorul soț și familia. La urma urmelor, nu a avut nicio reținere să îl fure pe-al meu. Dar indiferent ce-aș fi simțit eu pentru ea, urma să fie soția lui Steven și mama vitregă a copiilor mei. Se prea poate să fi făcut multe rele la viața ei, dar răpirea lui Harris nu era unul dintre ele.

Eu eram cea care o aruncase pe Theresa în lumina reflectoarelor, chiar dacă nu o făcusem intenționat. Am folosit numele ei și i-am purtat hainele. Am trecut o mulțime de limite în ultimele două săptămâni, dar dacă îl las pe Nick să o aresteze pentru greșelile mele, cam ce fel de monstru pot fi?

Da, asta. Asta era limita dincolo de care nu voi trece niciodată. Nu-l puteam întoarce pe Harris din morți, dar poate măcar voi reuși să împiedic ca un nevinovat să plătească pentru asta.

Am dus cartea de vizită a lui Nick la piept:

— Am să fac niște săpături, să văd ce pot afla.

Capitolul 25

— Asta a fost o idee cât se poate de proastă.

Printre luminile intermitente, urletele copiilor și jocurile video asurzitoare, eram la un fir de păr distanță de o migrenă. Făcusem prostia de a o lăsa pe soră-mea să aleagă destinația întâlnirii noastre lunare pentru prânz. Presupun că această casă animatronică a ororilor a fost pe placul ei pentru că nu o obliga să-l distreze pe Zach o oră întreagă, timp în care el trebuia să stea legat de un scaun înalt ca un pacient de la sanatoriu. Cel puțin aici îl puteam lăsa să alerge liber.

— Alegerea șoferului, îmi amintește Georgia, ștergându-și o pată de grăsime de pe tricou cu un teanc de șervețele de hârtie.

— Mda, ție-ți dă mâna să vorbești, am răspuns absentă, verificând ora pe telefon. Niciun mesaj de la Vero. Ăsta nu era un semn bun. Tu măcar ai cheile de la mașina de serviciu.

Azi-dimineață, când camioneta mea a refuzat să pornească, i-am dat cheile lui Vero și am rugat-o să-l cheme pe vărul ei, Ramon, să o tracteze la atelierul lui. În drum spre casă, urma să se oprească la bancă să împrumute cei cincisprezece mii de dolari care ne lipseau ca să-i dăm înapoi banii soției lui Andrei Borovkov. Asta, sau să vindem mașina. Vero a ales împrumutul. Tot ea urma să aranjeze să se întâlnească cu doamna Borovkov, să ne scoată cu grație din această afacere și să returneze avansul pe care ni-l dăduse Irina. Eu, una, aveam să mă simt mult mai bine când banii pătați de sânge ai femeii ăleia vor fi dispărut din casa mea.

— Copiii se distrează. Iar tu ai spus că vrei pizza. Georgia nu părea deloc deranjată de sirene și de lumini. Și-a îndesat în gură o bucată plină de grăsime, în timp ce eu încercam să-i urmăresc cu un ochi pe Delia și pe Zach, care se cățărau pe o structură ce se încolăcea pe deasupra capetelor noastre. Apropo, cum merge documentarea pentru carte?

— De aia l-ai trimis pe Nick la mine acasă? Ca să am pe cine să deranjez cu întrebările mele idioate? În afară de tine, desigur.

— L-am trimis la tine acasă, a răspuns ea cu gura plină de pizza, pentru că logodnica lui Steven este suspectă într-o anchetă cu persoane dispărute și nu-mi place deloc ideea ca nepoata și nepotul meu să petreacă prea mult

timp în preajma ei până ce nu știm exact dacă și în ce fel este implicată Theresa.

— Așa că l-ai trimis pe Nick să mă păzească, sau ce? A înghițit întrebarea mea cu o gură zdravănă de suc.

— Să zicem că Nick s-a oferit voluntar.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Minunat, deci acum am dădacă.

— Nu-i dădacă. E detectiv. Și încă unul al dracului de bun, a zis ea, împungându-mă cu un deget. Dar cum voi doi aveți un interes legitim să vă asigurați că Theresa nu e o infractoare, m-am gândit că v-ați putea ajuta reciproc.

— Atâta tot?

— Consider-o o favoare pentru mine, dacă asta te face să te simți mai bine.

— Da' de când îți datorez eu ție favoruri?

— De când am stat cu ăștia mici, acum două săptămâni.

Am deschis gura ca să protestez, dar privirea nimicitoare a Georgiei m-a făcut s-o închid la loc.

— Partenerul lui Nick o să fie blocat în spital o bună bucată de vreme. Marele C, a adăugat ea cu gravitate. Așa că Nick e singur. Nu i-ar strica puțină companie.

Sora mea fusese mereu o mincinoasă teribil de nepricepută.

— Așadar, e o înscenare.

Georgia a ridicat din umeri.

— E un tip fain, Finn. E singur, e onest, câștigă bine. Și-a lins degetele unsuroase de la pizza: Știi, polițiștii au asigurări bune de sănătate și pensii.

— Nu am nevoie de dădacă, nici de soț. Mă descurc foarte bine, mulțumesc. Georgia își afișa scepticismul ca pe un tricou preferat. Am făcut semn cu bărbia spre ea: Și tu? Când ai de gând să-ți găsești o nevastă? A trecut un deceniu de când ai fost la ultima întâlnire, dar nu mă auzi ținându-ți predici despre asta.

— Nu exagera. Nu a trecut chiar un deceniu. Am ridicat o sprânceană, privind-o cum îndesa în gură ultima felie de pizza din fața ei, bătându-mă cu un deget pe brațele încrucișate în timp ce mesteca: Au trecut optsprezece luni, dacă chiar vrei să știi. Și nu am nevoie de soție. Am propria mea pensie, plus asigurarea de sănătate. Tu, pe de altă parte…

— Serios, Georgia, sunt bine.

— Cât de bine?

— Am un contract pentru o carte. Georgia s-a întunecat. S-a bătut cu pumnul în piept, râgâind discret. Drăguț. Mai fă tu asta în public și se face deceniu înainte să apuci să bagi de seamă.

Georgia și-a dat ochii peste cap.

— Credeam că ai deja un contract.

Avusesem o groază de contracte înainte, dar, după ce Sylvia își lua comisionul și unchiul Sam își trăgea și el partea, abia dacă-mi rămâneau bani de o masă și o pedichiură decentă.

— Am unul mai bun.

A luat o înghițitură lungă de suc, afișând un aer dezinteresat.

— Zău? Cât?

— O sută cincizeci de mii pentru două cărți.

Georgia a căscat gura. Un firicel de grăsime i se scurgea pe bărbie.

— Nu se poate!

— Vorbesc serios. Am mai puțin de treizeci de zile să îi trimit Sylviei o ciornă, așa că nu am timp de pierdut cu prietenul tău care umblă după cai verzi pe pereți.

Georgia a izbit cu palma-n masă.

— Fir-ar să fie, Finn! Ai reușit! M-am făcut mică în scaun când mămica din separeul de alături s-a întors încruntată spre noi. Nu pot să cred. În noaptea în care m-ai rugat să am grijă de copii am crezut că voiai o noapte pentru tine. Nicio clipă nu mi-a trecut prin cap că chiar lucrai, sau ceva de genu'.

— Mulțumesc pentru încredere.

Și-a mototolit șervetul și s-a întors spre mine:

— Pe bune, Finn. Chiar sunt mândră de tine.

Era. Se vedea din felul în care îi străluceau ochii. Ultima dată când Georgia mă privise așa a fost ziua în care l-am născut pe Zach. Și înainte de asta, pe Delia. Era aceeași privire ca a părinților mei atunci când Georgia a absolvit Academia de Poliție, și mai apoi la fiecare promovare care a urmat. Mă ardea pe gât un soi de mândrie dulce-amăruie pe care am ascuns-o sorbind îndelung din suc. În sfârșit, am scris și eu o poveste bună care cel mai probabil mă va trimite în spatele gratiilor.

— I-ai sunat pe mama și pe tata să le spui?

Am scuturat din cap, jucând-mă cu paiul.

— Doar știi ce cred ei despre asta. E în regulă să ai un hobby când ești măritată, mi-a spus mama, dar după ce Steven a plecat, amândoi au fost foarte categorici că scrisul cărților era o alegere iresponsabilă de carieră. De atunci m-au tot împins de la spate să-mi iau o slujbă de funcționar, ceva.

Georgia s-a aplecat peste masă și a zis în șoaptă:

— Acum, că urmează să-ți intre niște bani grămadă, poate ai să poți scăpa de Steven și de Theresa în chestia cu custodia. Cu puțin noroc, poate tu și cu Nick vă veți da seama unde a fost ea în noaptea aceea. Și, cine știe, poate așa se va termina totul.

Mi-am înghițit un hohot de râs. Ah, categoric se va termina totul. Dacă Nick se ținea după dâra de furnituri și găsea cadavrul lui Harris, voi fi norocoasă dacă voi apuca să-mi mai văd vreodată copiii.

Am scuturat din cap:

— Va fi făcut Theresa multe lucruri de rahat la viața ei, dar sinceră să fiu nu cred că ăsta e unul dintre ele. Nevinovată până la dovedirea vinovăției, nu?

Georgia și-a trecut limba peste buze:

— Dacă nu a fost la bar în noaptea aceea, atunci nu are nimic de ascuns.

Nimic de ascuns. Cu excepția lopeții din șopron, a istoricului de căutare de pe laptopul ei și a cadavrului îngropat la ferma de gazon a logodnicului. Theresa călca pe o pojghiță subțire de gheață, și nici măcar nu avea habar.

Tot ce avea ea nevoie ca să-și dovedească nevinovăția era un alibi solid pentru noaptea în care Harris a dispărut. Ceea ce însemna că, pentru a o ține departe de pușcărie, nu trebuia decât să aflu unde a fost în noaptea aceea.

•

Sedanul albastru închis, parcat pe aleea mea, era suspect de asemănător cu acela al detectivului Anthony, doar că avea mai puține antene și ceva mai multă rugină. M-a înecat un val de îngrijorare.

— Aștepți pe cineva? a întrebat Georgia, trăgând în spatele sedanului, după ce m-a adus de la prânz.

— Probabil e unul dintre prietenii lui Vero. Mulțumesc că m-ai adus. Te sun mai târziu.

Am pescuit copiii de pe bancheta din spate și am tastat codul ușii de la garaj. Chargerul lui Vero era acolo, dar camioneta mea dispăruse.

Vero stătea la masa din bucătărie și mânca ultimii biscuiți Oreo din

pachet. Zach a țâșnit glonț spre camera de joacă, dându-și jos haina din mers. Am cules-o și pe a Deliei de pe podea, agățând-o de spătarul unui scaun, și am așteptat până ce copiii au ieșit din încăpere, ca să putem vorbi în siguranță:

— Unde-i camioneta?

Mi-a aruncat o privire peste paharul cu lapte:

— Ramon mai are de așteptat câteva piese. Ți-a dat-o pe asta până se rezolvă cu camioneta.

Îngrijorarea mi s-a topit într-o răsuflare lungă, obosită:

— Ce frumos din partea lui. Așa deci, care ziceai că e vestea proastă?

M-am așezat în fața ei și Vero a pus o chitanță pe masă:

— E foarte mult de muncă la ea.

Am parcurs factura. Singurul lucru surprinzător era cifra din josul listei:

— Auci.

A sorbit ultimul strop de lapte și a pus paharul pe masă cu un oftat deznădăjduit, ca și cum ar fi dorit să-și înmoaie biscuiții în ceva mai tare.

— Vestea bună e că nu vom avea nicio problemă cu plata.

Vero s-a ridicat și a scos o pungă zip-lock groasă din frigider. A aruncat-o pe masă cu o privire glacială.

Mi s-a ridicat părul pe ceafă.

— Ce-i asta?

Conținutul pungii era dreptunghiular și verde și am fost destul de sigură nu era spanac congelat.

— M-am întâlnit cu Irina. Am încercat să îi explic. I-am spus că am făcut o greșeală, că nu am știut cine e soțul ei. I-am spus că slujba era prea periculoasă și că îi returnăm avansul. A crezut că e o manevră ca să renegociem și să obținem mai mulți bani de la ea, dat fiind că acum știm pentru cine lucrează Andrei și cât valorează. A dublat oferta și nu a vrut nici în ruptul capului să accepte un refuz.

M-am prăvălit în scaun, camera începuse să se învârtă în jurul meu.

— Nu, nu, nu, nu, nu!

Mi-am înfipt degetele în tâmple și am scuturat capul. Vocea lui Vero a acoperit țipetele din mintea mea care îmi spuneau că nimic din toate astea nu era real.

— Am încercat, Finlay, jur că am încercat. Practic i-am îndesat banii în mână, dar nu a vrut să-i ia. A spus că nu-i pasă cum o faci, numai s-o faci.

Repede.

Am coborât vocea, să nu audă copiii.

— Andrei Borovkov e un asasin profesionist cu sânge rece! L-am căutat pe Google. Anul trecut a fost arestat pentru că a ars un om de viu! Acum șase luni, a fost acuzat că a tăiat bucăți un tip într-o parcare și, după aceea, a împușcat toți martorii, o adevărată execuție. Ca să nu mai punem la socoteală cei trei bărbați găsiți într-un depozit, în iulie, cu beregata tăiată!

— Nu a fost condamnat pentru niciuna dintre crime, a zis ea pe un ton defensiv. Poate nu e atât de periculos pe cât pare.

— A scăpat pentru că cineva a manipulat dovezile, Vero! Pentru că Feliks Zhirov are poliția în buzunar! Cum naiba aș putea să-l omor eu pe asasinul mafiei?

— Același lucru am întrebat-o și eu pe Irina. A zis că ai să găsești tu ceva. Nu ai nevoie decât de motivația adecvată.

Fața lui Vero s-a înverzit puțin, iar buzele ei uscate erau pline de furnituri de Oreo.

— Și care-ar fi aceea? m-am răstit. Mai mulți bani?

— Nu chiar.

Se uita prostește la pachetul gol de Oreo și în stomacul meu a început să se insinueze un bulgăre de gheață.

— Ce fel de motivație?

— Ne ocupăm de soțul ei în următoarele două săptămâni sau…

Vero a înghițit în sec.

— Sau ce?

I-am citit în ochi o frică sălbatică când a ridicat privirea spre mine:

— Sau Irina îi va spune soțului ei că am furat banii. Și după aia îi va spune cum să ne găsească.

Capitolul 26

Exista un singur lucru pe care-l puteam face cu Irina Borovkov: să stau de vorbă cu ea față-n față, ca doi adulți. Fără intermediari. Fără deghizări. Fără plicuri pline cu bani. Pur și simplu îi voi explica cum că treaba cu Patricia a fost o greșeală din clipa-n care m-a angajat, că nu eram cine își imagina că sunt. Apoi îi voi spune că nu eu l-am omorât pe Harris Mickler – că altcineva a intrat în garajul meu și a comis asasinatul – și, în consecință, nu eram calificată (sau doritoare) să-i asasinez bărbatul dubios.

Și apoi?

Apoi aș face ceea ce ar face majoritatea celor cu scaun la cap. I-aș arunca geanta plină de bani în brațe și aș fugi înainte să apuce să mă oprească. După lege, posesia reprezintă nouă zecimi. Nu știu sigur a cui lege sau dacă mafiei îi păsa de vreo lege. Dar matematica e matematică, indiferent de cine are calculatorul. Dacă nu aveam banii Irinei, nu avea niciun avantaj asupra mea și nu putea spune că am furat de la ea, așadar nu-l va putea trimite pe înspăimântătorul ei soț să-mi reteze beregata.

Parcarea clubului de fitness Tysons era plină de mașini care mai de care mai strălucitoare și mai de import, care presupuneau niște rate lunare ce se ridicau, probabil, la sume mai mari decât ipoteca mea pe casă. Am parcat mașina de la Ramon între un Audi și un Porsche și, atentă să nu ating portiera nimănui, am ieșit din vehicul. Sedanul ruginit ieșea în evidență ca un deget bandajat. La fel și eu, pare-se. Am pășit spre recepția din față, ținând. strâns cureaua rucsacului Disney al Deliei. Cred că acesta era clubul pe care-l căutam. Numele și logoul se potriveau cu cele de pe tricoul Patriciei din dulapul de la adăpostul de animale, dar locul ăsta nu se asorta deloc cu Patricia Mickler. Interiorul clubului de fitness era elegant ca naiba, cu un bar cu sucuri în hol, o curte cu o fântână arteziană și holuri lungi, luminoase, cu plafoane vitrate. Nu mi-o imaginam pe Patricia străbătând holurile astea cu un zâmbet artificial și fustiță de tenis, dar bazându-mă pe descrierea soției lui Andrei pe care mi-o făcuse Vero, Irina era categoric în elementul ei aici.

Femeia care stătea la rând în spatele meu a scos un sunet care aducea a pufnit. M-am uitat peste umăr și am prins-o holbându-se la rucsacul meu.

Apoi la părul și la tenișii mei. Am săltat rucsacul Deliei mai sus pe umăr, ignorând țâțâielile și privirile femeilor care treceau pe lângă mine. Dacă ar fi știut câți bani erau în geanta aia Disney Princess sau ce ar trebui să fac pentru ei, probabil că n-ar mai fi strâmbat din nas în halul ăsta.

— Pot să vă ajut? Recepționera vioaie era puternic machiată și purta un tricou polo, cu logoul clubului. De pe masă, un cititor de amprente arunca sclipiri roșiatice.

— Sper, am zis, uitându-mă îngrijorată la scanner. Mă interesează cursurile de Pilates. O prietenă, Irina Borovkov, mi l-a recomandat pe instructorul vostru. Am sunat mai devreme și recepționera care mi-a răspuns mi-a zis că are un curs care începe la zece. Mi-ar plăcea să particip și eu, să văd dacă îmi place, înainte de a mă înscrie la curs.

Mă uitasem la un video cu Pilates azi-dimineață. Vero avea dreptate, puteai învăța orice de pe YouTube. Categoric m-aș putea descurca cu chestiile astea.

— Știi cumva dacă Irina e aici?

— Reenie? Sigur, a ajuns acum câteva minute. Dar astăzi s-a dus la cursul de spining. Începe în zece minute. Doriți să o anunț? A întins mâna spre telefonul de pe birou.

M-am grăbit să o opresc înainte să apuce receptorul.

— Nu, nu, e-n regulă! Elementul surpriză era probabil cea mai bună abordare în situația asta. La urma urmelor, ce-ar fi putut spune femeia? *Atenție, atenție, doamna Borovkov. Asasinul pe care l-ați angajat dorește să vă vadă în hol.* Mi-am compus un zâmbet: Am să vorbesc cu ea în sală, mulțumesc.

— Aveți nevoie de încălțări?

M-am uitat în jos la tenișii mei. Am scuturat din cap.

— Perfect. Acum trebuie să completați formularele astea de sănătate și protecție. Când terminați, mai trebuie să vă scanez rapid degetul. Apoi, vestiarul femeilor e în dreapta, cum mergeți în jos pe hol, iar angajații de la parter vă vor arăta cum să ajungeți în sală.

— Mulțumesc.

Am luat hârtiile și am însăilat un nume și o adresă false în spațiile goale, în timp ce fata se ocupa de următoarea persoană de la rând. Am lăsat hârtiile pe biroul ei și m-am îndreptat repede spre vestiar înainte să apuce să-mi ia amprenta.

Cu capul în jos, mă uitam cu coada ochiului prin sălile de exerciții după niște plete negre, lucioase, și o față sculptată chirurgical, conform descrierii pe care mi-o furnizase Vero despre Irina.

O mulțime de femei erau adunate într-un hol lung, flancat de terenuri luminate de squash. Erau introduse pe rând, una câte una, în câte o sală de antrenament. Am zărit o coamă ca pana corbului printre ele și m-am grăbit să ajung lângă ea. M-am strecurat în rândul care aștepta să intre în camera de spining, cu banii Irinei săltându-mi pe spate.

Am intrat în valul de cursanți, atentă să nu calc pe cineva pe picior. Toată lumea purta aceleași fel de încălțări negre, un fel de papuci de bowling cu scai și crampoane. Tenișii mei albi făceau o notă teribil de discordantă, la fel ca și rucsăcelul Deliei.

Am intrat cu turma într-o încăpere întunecată, pătrată, unde un șir de biciclete statice erau luminate cu becuri purpurii ce atârnau, dintr-un fel de bârnă foarte modernă, din tavan. Femeile din jurul meu s-au îndreptat, fiecare, către o bicicletă. S-au suit pe ea, ajustând șaua și punându-și sticla cu apă în suport, sporovăind cu însuflețire în timp ce își prindeau picioarele în chingi.

Instructorul s-a cocoțat pe o bicicletă aflată în centrul încăperii, verificând volumul microfonului prins de căștile de pe urechi. Am prins o străfulgerare a părului de onix al Irinei când s-a aplecat să-și prindă pantofii de pedale. Coada ei a căpătat licăriri violet când s-a diminuat intensitatea luminilor din încăpere. M-am grăbit spre bicicleta de lângă ea exact când a pornit și muzica.

— Asta e ocupată? Din difuzoarele aflate pe peretele din spatele meu răsuna o melodie tehno. Am ridicat vocea și am întrebat din nou.

Irina a ridicat privirea spre mine. A scuturat din cap și a zâmbit cu indiferență, dar a înălțat dintr-o sprânceană când mi-a zărit tenișii albi. Apoi nu s-a mai uitat la mine, nu a dat niciun semn că m-ar recunoaște. Ăsta era un lucru bun. O încăpere întunecată, mulți oameni, muzica dată tare. Nu va apuca să mă vadă prea bine și, probabil, nimeni nu va auzi conversația noastră.

Am vârât picioarele în chingi, iar încălțările mele de un alb strălucitor au început să se miște în cercuri lenețe, pe măsură ce pedalam. O urmăream pe Irina cu coada ochiului și îi imitam mișcările. Nu e chiar așa de greu, mi-am spus, în timp ce instructorul dădea o serie de comenzi grupului.

Clasa s-a ridicat la unison, împingându-se în pedale ca un val, apoi s-a lăsat din nou în șa, în timp ce luminile își modificau intensitatea după ritmul muzicii, trecând de la roșu la verde, apoi la albastru. Am încercat să-mi găsesc ritmul, ridicându-mă și lăsându-mă în jos odată cu ele, dar eram de fiecare dată la o jumătate de comandă distanță. Fețele biciclistelor din jur erau concentrate, încordate. Acum sau niciodată.

— Irina? I-am rostit numele cât de tare am îndrăznit, doar cât să acopăr muzica.

A întors capul o fracțiune de secundă, singurul indiciu că m-a auzit.

— Te-ai întâlnit cu prietena mea, am zis printre gâfâieli, în timp ce pedalam. I-ai dat niște bani și mi-ai cerut să fac ceva pentru tine, dar cred că a fost o greșeală. Aș vrea să vorbesc cu tine.

Încercând să rămână conectată la pedale, și-a plimbat privirea de la brațele mele la picioare, apoi la încălțări. Nu părea aproape deloc perturbată.

— Nu e nicio greșeală. Tonul ei era la fel de sumbru și aspru ca ochii, cuvintele rostite sacadat trădau un accent puternic. Banii sunt ai tăi, a zis făcând semn cu bărbia ascuțită spre mine. Părul, prins cu agrafe, îi cădea în șuvițe franjurate peste față. Ai să primești restul când termini treaba. Nu e nimic de discutat.

Instructorul s-a adresat grupului:

— Sunteți gata să grăbiți ritmul, doamnelor?

Au răsunat chiote și ritmul s-a întețit. Încercam să țin și eu pasul, ridicându-mă odată cu valul. Dar când am căzut la loc în șa, pedalele mi-au zburat de sub picioare.

Chinga mă lovea dureros în călcâi până ce am reușit să prind din nou pedalele. Eram destul de sigură că nu eram plătită suficient ca să mă aflu aici.

— Dar vezi tu… asta e problema, am reluat suflând din greu. Eu nu sunt cine îți imaginezi tu. Nu sunt calificată să fac genul de muncă pentru care m-ai angajat.

— Nu asta mi-a spus Patricia. A spus că ești competentă. Curată.

— S-a înșelat.

— Nu cred. Patricia știe cu ce se ocupă soțul meu. Nu te-ar fi recomandat dacă nu ar fi avut convingerea că ești persoana potrivită pentru sarcina asta.

— Dar nu am fost eu! Am dat drumul ghidonului și am dus mâna la piept. Gestul m-a costat și m-am dezechilibrat din nou. Cu greu mi-am strecurat iar piciorul în chingă. Nu eu am fost cea care… M-am uitat în jur, coborând vocea cât de mult am putut, doar cât să acopăr bubuitul basului: Nu eu am fost cea care a terminat treaba. Mi se prelingea sudoarea pe ceafă, iar coapsele începuseră să-mi ia foc: Putem merge undeva să-ți explic? Aș vrea să ți-i dau înapoi. Am îndreptat privirea spre rucsacul Deliei, care zăcea pe podea, între noi, și am continuat să pedalez.

— Nu e nimic de explicat, a răspuns, lăsându-se jos, apoi ridicându-se iar, în sincronie perfectă cu celelalte cicliste. Soțul Patriciei e rezolvat, nu?

— Nu, zic eu între două răsuflări chinuite. Adică, da, dar… M-am uitat îngrijorată în jur, dar femeile de lângă noi erau toate atente la instructor, ridicându-se și lăsându-se în șa, pedalând ca niște nebune. Muzica era așa de tare, că abia puteam gândi.

— Măriți tensiunea! a comandat instructorul.

Irina a ajustat maneta dintre genunchi și s-a aplecat pe ghidon, săltând fundul din șa.

Dădeam și eu din picioare, hotărâtă să țin ritmul. Pedalele zburau ca niște fiare vii, flămânde. M-am mișcat mai repede, temându-mă că, dacă mă opresc, picioarele îmi vor fi smulse din articulații.

— Ești singura mea opțiune, a zis ea, cu fruntea abia acum ușor brobonită de sudoare. Soțul meu cunoaște pe toată lumea din domeniul tău de activitate. Pe tine, a precizat rânjind, în vreme ce gulerul meu era leoarcă de transpirație, pe tine nu te cunoaște. Va fi ușor. Nu se va aștepta la asta din partea cuiva cu… Tenișii mi-au alunecat puțin pe pedale și am fost cât pe ce să îmi iau zborul din șa. Râjnetul ei s-a accentuat: … Cu abilitățile tale modeste.

Minunat. Absolut minunat. În mintea ei nu numai că mă calificam, dar eram de-a dreptul perfectă pentru sarcină.

— Mai multă tensiune!

Nu, la dracu'! Nu mai multă tensiune!

— Nu te temi că ar putea afla cineva?

— Cine? Feliks? a întrebat ea, luându-mă pe nepregătite. A făcut un semn de lehamite cu mâna, neslăbind ritmul: Feliks nu se implică în problemele casnice. Dacă Andrei e suficient de neglijent încât să se lase ademenit de o față drăguță, sunt sigură că Feliks va fi de acord că Andrei a

meritat ceea ce i s-a întâmplat. Andrei a fost neglijent. A devenit o slăbiciune. Andrei e norocos că nu a făcut-o Feliks însuși.

— Împingeți, oameni buni! a strigat instructorul, împingeți tare!

Femeia aia glumea, sau ce? Nu am mai împins așa de tare de când am fost în travaliu cu Zach.

Grupul a grohăit la unison, toată lumea mărind viteza; era ca într-un coșmar. Nu-mi mai simțeam picioarele, mă durea fiecare părticică din mine. Irina s-a aplecat pe ghidon cu un zâmbet sălbatic în vreme ce camera se îmbrăca în culorile și tonurile unei melodii disco. Luminile licăreau, sirenele urlau, basul exploda. Inima mea era pe punctul de a sări din piept.

— Te respect pentru că mă refuzi, a zis ea acoperind muzica. Îți înțeleg poziția.

— Serios?

— Și îți respect insistența pentru mai mult.

— Dar nu… eu nu…

— Foarte bine! Să văd mai mult, doamnelor, haideți! a tunat instructorul.

— Nu, am șuierat eu, nu vreau mai mult!

Irina a zâmbit, endorfinele eliberate relaxând liniile chipului ei auster. Arăta de parcă chiar îi plăcea chestia asta. Femeia asta era o masochistă.

— E greu să fii femeie într-o lume a bărbaților, a zis ea, acoperind muzica. Suntem condiționate să credem că nu valorăm nimic. Dar tocmai de aceea am încredere în tine. Ai să faci treaba asta pentru mine. Și îți voi plăti exact cât ar fi plătit Feliks oricărui bărbat care ar fi îndeplinit sarcina asta. Femeile trebuie să fie unite. De aceea mi-a dat Patricia numărul tău. Pentru că înțelegea astfel de lucruri.

— Nu ești chiar deloc îngrijorată pentru ea?

— De ce aș fi îngrijorată?

— O caută poliția. Dacă o găsește?

— Ce te face să crezi c-a mai rămas ceva de găsit din ea?

Picioarele mele s-au oprit din pedalat, tenișii au continuat, în virtutea inerției, să se mai învârtească puțin cu pedalele în timp ce cuvintele ei se roteau în capul meu.

— Patricia Mickler nu mai există. M-am asigurat personal de asta.

Nu izbuteam să-mi recapăt suflul ca să pot articula vreun cuvânt. M-am uitat în jur, întrebându-mă dacă a auzit cineva ceea ce tocmai îmi mărturisise Irina Borovkov. Dar toți ochii din încăpere erau fixați înainte, la

instructor. Toți în afară de cei ai Irinei. A trimis spre mine un zâmbet ironic și duplicitar. Pe tâmplă i se prelingea un firicel de sudoare. În ciuda contextului, reușea să pară foarte calmă, ca și cum ritmul ei cardiac nu ar fi fost deloc afectat.

— E mai bine pentru toată lumea așa, a continuat. Mai bine și pentru tine. Patricia a fost întotdeauna mai neastâmpărată, ușor de intimidat. Dacă poliția ar fi făcut presiuni asupra ei, e posibil să fi spus o prostie. Și asta ar fi fost foarte rău pentru amândouă.

Îmi căzuse fața și îmi simțeam picioarele ca de plumb, deși mă străduiam să țin ritmul. Patricia Mickler era moartă. Irina aranjase să fie ucisă ca s-o împiedice să vorbească. Ca să ascundă o crimă pe care nici măcar nu am săvârșit-o. Credeam că sunt prietene. Cum rămânea cu solidaritatea femeilor?

Acum se difuza o melodie îndrăcită, cu un bas bubuitor care acoperea orice sunet, orice respirație. Plămânii mei erau în flăcări. Gura mi se uscase atât de tare, încât nu mai reușeam să articulez o vorbă. Mi-am spus că ar fi bine s-o urmez pe Irina la vestiar, după oră. Să îi dau rucsacul cu bani și să îi spun că nu mai vreau să o văd niciodată. Indiferent ce se întâmplase între ea și Patricia, asta nu avea nimic de-a face cu mine. Am scos un strigăt de ușurare când s-a oprit muzica și femeile din fața noastră s-au dat jos de pe bicicletă. Irina s-a întors către mine, tamponându-și fața cu prosopul.

— Să mă cauți când s-a rezolvat. S-a dat jos de pe bicicletă, și-a aruncat prosopul pe umăr și a luat-o către ușă înainte să apuc să-mi trag răsuflarea ca să-i pot spune ceva.

— Nu, stai așa! am strigat după ea. Am descălecat și eu din șa, împiedicându-mă de rucsacul Deliei. Mi s-au împleticit picioarele și am căzut la podea, o grămadă transpirată și neîndemânatică, asta eram. Ciclista din față s-a întors și mi-a întins mâna ajutându-mă să mă ridic. M-am grăbit spre ieșire cu genunchii tremurând, cu rucsacul greu lipit de tricoul ud leoarcă și rece. Până ce, împleticindu-mă, am apucat să ies din sală, Irina dispăruse.

M-am târât cu greu la lavoar, închizând ochii în timp ce sorbeam lacomă apa rece și proaspătă. Mi-am făcut palmele căuș și m-am stropit cu puțină apă pe fața năclăită de transpirație, îmi doream să mă trezesc, ca și cum toată această conversație fusese doar un vis urât. Femeia care m-a angajat să-l omor pe Harris Mickler era moartă – singura persoană care putea să mă

exonereze și să mă implice în egală măsură –, iar eu nu știam exact cum să mă raportez la asta. Acum, singurul lucru cert pentru mine era că Irina Borovkov era la fel de periculoasă ca soțul ei, iar eu eram în continuare în posesia banilor ei. Nu știam foarte clar ce ar putea să-mi facă dacă nu-mi duceam sarcina la bun sfârșit. De fapt, nu știam ce mi-ar putea face nici după ce o îndeplineam.

M-am ridicat, simțind fiecare oscior din mine cum geme, și m-am uitat în jur. Brusc, am dat cu ochii de un bărbat care aștepta la rând, în spatele meu, la lavoar.

Bărbatul avea o rachetă într-o mână, iar cu cealaltă își ridicase un colț al tricoului și își ștergea sudoarea de pe frunte. De sub tricou se zărea un abdomen bronzat, strălucitor. Când tricoul a căzut la loc și Julian Baker și-a dat buclele din ochi, orice gând coerent mi-a murit în gât. Era roșu la față din cauza efortului, iar părul blond ca mierea avea reflexe cenușii din cauza transpirației.

Am lăsat capul jos, lăsând șuvițele scăpate din coada de cal să-mi acopere fața. Universitatea George Baker era la câțiva kilometri distanță. Ca o idioată ce sunt, nici măcar nu luasem în calcul posibilitatea că aș putea da peste el. Sau ce s-ar putea întâmpla dacă dădeam.

Am dat să plec, iar el s-a dat la o parte, să-mi facă loc. Din greșeală, ne-am călcat reciproc pe picioare.

— Scuze, am murmurat, când el a încercat să mă echilibreze.

— Nu, nu ai de ce să-ți ceri scuze, a fost vina mea. Nu am fost atent. Mă ținea de braț cu o mână blândă. Mi-am ferit privirea când el a înclinat capul, încercând să stabilească un contact vizual. Ar fi fost suspect și nepoliticos să întorc spatele și s-o iau la goană. Dar dacă își dădea seama cine sunt – și dacă mă putea plasa aici, în aceeași grupă cu Irina Borovkov – atunci, cum ar spune Irina Borovkov, următoarea lui conversație cu detectivul Anthony ar fi foarte, foarte neplăcută pentru amândouă. Poate nu a observat din ce sală am venit. Poate, dacă aș pleca acum, nu mă va recunoaște.

— Spining, da? Ucigător curs, a zis el respirând sacadat și arătând cu vârful rachetei spre sala din care tocmai ieșisem.

— Cât se poate de adevărat, fără glumă. M-am întors și, cu capul jos, aplecat într-o parte, am dat să o iau spre vestiare.

— Stai puțin, a strigat după mine, alergând să mă prindă din urmă. Te știu de undeva?

— Nu, nu cred.

Nu eram deloc machiată, eram încinsă, transpirată și probabil roșie ca un rac, cu părul castaniu fleșcăit atârnându-mi peste fața cu ochi încercănați de nesomn.

— Ești sigură? a întrebat, ținându-se după mine câțiva pași.

M-am oprit, sfâșiată între dorința de a întoarce capul și a-l mai vedea o ultimă dată și nevoia de a dispărea. Avea un zâmbet blând, o față amabilă, și era suficient de transpirat ca să-i pot vedea fiecare mușchi prin haine.

— Sunt destul de sigură că mi-aș fi amintit de tine.

— Doar că… îmi pari foarte cunoscută. Vocea lui era foarte aproape în spatele meu când am întins mâna spre ușa vestiarului. Suficient de aproape încât să pot mirosi transpirația curată a pielii lui, răsuflarea încă puțin greoaie din cauza efortului.

Nu trebuie să mă întorc. *Categoric* nu trebuie să mă întorc. Vero avea dreptate. Comunicarea cu Julian era periculoasă și nebunească. Mai ales acum, că Nick a fost la The Lush și a pus o groază de întrebări. Julian era singura persoană care m-ar fi putut identifica dacă și-ar fi dat seama cine sunt. Și totuși, o parte din mine își dorea să se întoarcă și să-i mărturisească totul.

Am privit pe furiș pe după cortina de păr de pe fața mea, suficient cât să-i zăresc ochii mijiți, ca și cum s-ar fi străduit să pună niște piese laolaltă.

— Trebuie să plec. Am strâns rucsacul la piept și am împins ușa vestiarului. Am întârziat la… ceva…

Am intrat, am închis ușa și m-am sprijinit cu spatele de ea. Dar, când m-am uitat de jur-împrejurul vestiarului, Irina dispăruse de mult.

Capitolul 27

— Nu pot să cred că Patricia Mickler e moartă.

Aflată pe scaunul șoferului Chargerului, Vero s-a lăsat în jos, supraveghind ușa biroului imobiliar al Theresei din partea îndepărtată a parcării, unde pusesem strategic mașina. Zach bâiguia ceva în legea lui în spatele nostru, ronțăind biscuiți în timp ce se uita la desene animate pe telefonul lui Vero.

— Încă nu-mi dau seama dacă e un lucru bun sau un lucru rău.

— Cum ar putea fi un lucru bun?

— Pentru că acum, dacă o găsesc, nu te poate turna.

— Nu, dar Irina poate.

Și dacă nu-i omoram bărbatul, eram sigură că nu ar fi avut nicio problemă să treacă peste mine cu același autobuz care o zdrobise pe Patricia.

— Crezi că l-a pus pe soțul ei s-o omoare pe Patricia?

M-am cutremurat amintindu-mi de cuțitul înfipt în veranda din spatele casei ei.

— Probabil.

Irina reușise să mă pună într-o situație imposibilă, obligându-mă să mă ocup de Andrei înainte de a-i da lui Andrei un motiv să se ocupe el de mine. Dar acum nu aveam timp să mă gândesc la asta. În primul rând trebuia să dibui alibiul Theresei, astfel încât, în eventualitatea că voi da ortu' popii înainte de vreme, copiii mei să aibă cu cine să stea.

M-am foit în scaun și am verificat ora, regretând a doua cană de cafea din care doar sorbisem la micul dejun. Delia era la grădiniță până la prânz, iar de o oră, de când stăteam aici, nu se întâmplase nimic interesant.

— Trebuie să fac pipi, am zis.

— Nu poți să faci pipi. Facem supraveghere.

— Asta nu e supraveghere.

— Ba da. Iar acesta este un vehicul de supraveghere.

— Vezicii mele nu-i pasă.

— Dacă faci pipi în mașina mea cea nouă, te omor. Ce-i păsa ei. Avea douăzeci și doi de ani și nu avea copii. Probabil s-ar putea abține până la

menopauză.

— Nici măcar nu știm ce căutăm, am mormăit.

— L-ai auzit pe detectivul ăla sexy. Căutăm ceva suspect.

— Nu ar fi mai logic s-o întrebăm pe Theresa unde a fost în noaptea aia?

Vero s-a uitat câș la mine, cu coada ochiului:

— Când a fost Theresa Hall sinceră cu tine? Chiar crezi că, brusc, o să se hotărască să-ți spună deschis ce a făcut într-o seară oarecare de marți, când nu s-a ostenit să-ți spună că se culcă cu soțul tău de un an de zile?

M-am lăsat mai jos în scaun. Fundul meu amorțise încă de acum o jumătate de oră.

— Theresa e aici și Steven e la firmă. N-ar fi mai bine să ne ducem acasă la ei să vedem dacă găsim ceva?

— În primul rând, a răspuns Vero, ridicând un deget, asta ar fi spargere și intrare prin efracție, și nu suntem plătite pentru asta. În al doilea rând, pentru că dacă a făcut ceva dubios în noaptea aceea, când Steven era la muncă, nu ar fi lăsat dovezi acasă, unde el să le poată găsi. Nici măcar Theresa nu e chiar atât de proastă. Pe laptopul și pe telefonul ei nu vom găsi nimic incriminator, și probabil are chestiile…

— Ea e, am șoptit, lăsându-mă și mai jos, în timp ce picioarele lungi și tocurile și mai lungi ale Theresei au devenit vizibile prin ușile de sticlă ale vestibulului. Ușa dublă s-a deschis. Din spatele ei a apărut un bărbat în costum scump. Măi să fie! Ăsta e Feliks Zhirov.

Familiara limuzină Town Car a apărut de după curbă și a tras în fața lor. Andrei a coborât din partea șoferului să-i deschidă ușa lui Feliks. Theresa i-a întins mâna lui Feliks, un gest pur profesional, dar Feliks a tras-o mai aproape, șoptindu-i ceva la ureche, apoi a sărutat-o pe obraz. Ea a roșit, aruncând o privire îngrijorată în spate, la ferestrele clădirii.

— Adulmec ceva mai mult decât profesional aici, a spus Vero.

Feliks i-a aruncat Theresei o privire lungă, admirativă, apoi a urcat pe bancheta din spate a mașinii. De îndată ce limuzina a dispărut după curbă, Theresa s-a îndreptat spre BMW-ul ei.

— Ce crezi că înseamnă asta? a întrebat Vero.

— Nu știu.

Singurul lucru pe care-l știam era că nu voiam ca detectivul Nick Anthony să afle înaintea mea. M-am întins spre scaunul din spate, am luat rucsacul, am căutat peruca, mi-am tras-o pe cap, apoi i-am smuls lui Vero

ochelarii de soare de pe nas.

— Stai aici. Mă întorc imediat.

— Unde naiba te duci? a șuierat Vero în timp ce eu îmi potriveam ochelarii de soare pe nas și coboram din mașină.

— Să aflu ce face Theresa cu Feliks Zhirov.

Și unde dracu' a fost în noaptea în care eu eram la The Lush. Am traversat parcarea și am intrat în vestibul înainte să apuc să mă răzgândesc. Când m-am apropiat de birou, recepționera a ridicat privirea.

— Vă pot ajuta? a întrebat.

Mi-am lăsat ochelarii mai jos pe nas, doar cât să mă uit la ea pe după breton.

— Sunt asistenta personală a domnului Zhirov. Tocmai s-a întâlnit cu doamna Hall și a uitat ceva foarte important în biroul ei. M-a rugat să i-l aduc eu, i-am spus, punându-mi ochelarii la loc.

Femeia a întins mâna spre telefon.

— Doamna Hall tocmai a plecat. Dați-mi voie să o sun pe mobil și…

— Nu! am răspuns puțin cam prea repede. Mi-a trebuit o secundă ca să-mi refac morga. Nu e nevoie. Domnul Zhirov nu are timp să aștepte. Îl pot lua eu însămi.

Am luat-o spre ușile de sticlă din capătul holului, legănându-mi coapsele cu atâta hotărâre, încât nu a îndrăznit să mă oprească.

— Care e biroul ei? am întrebat peste umăr, începând să deschid ușile.

— Ultimul pe stânga, a bâiguit femeia. Sunteți sigură că nu pot să…

Ușa de sticlă s-a trântit în spatele meu. Cu capul în jos, am trecut pe lângă șirul de birouri, oprindu-mă la ultimul. Am apăsat clanța, rugându-mă să nu fie închis. Ușa s-a deschis cu un scârțâit. În încăpere erau înșirate patru birouri. Un birou comun, deci. Trei dintre ele erau goale. La al patrulea o agentă lucra cu spatele la mine și cu telefonul la ureche. M-am strecurat înăuntru, atentă să nu fac zgomot.

Biroul Theresei nu a fost greu de găsit. Era imaculat, aidoma cu casa ei din oraș, tot locul fiind împodobit cu fotografii de la logodnă. Nu tu orar, nu tu calendar de birou. Doar un computer și câteva sertare cu dosare. M-am uitat peste umăr, asigurându-mă că femeia era tot cu spatele la mine. Am pus mâna pe mouse. Ecranul s-a luminat și mi-a cerut parola.

Rahat. Nu aveam nicio idee care ar putea fi parola Theresei și nici timp să ghicesc. Singurul lucru de care puteam fi sigură era că Theresa nu și-ar fi

ținut rufele murdare în văzul lumii, unde oricine le-ar fi putut vedea. Am deschis sertarul biroului. Pachete de gumă pe jumătate consumate, creioane roase, agrafe de hârtie, ceva mărunțiș, post-it-uri mototolite… Am căutat pe sub ele și am dat de un teanc subțire de dosare și o agendă galbenă. Paginile agendei erau acoperite cu note abia lizibile. Am frunzărit dosarele, luându-l pe cel pe care apărea numele lui Zhirov, și le-am pus la loc. M-am uitat în fugă prin celelalte hârtii: liste de proprietăți, hărți, note scrise de mână. Toate listele erau printate cu două săptămâni în urmă, exact în ziua în care a dispăruse Harris Mickler.

Am strâns la piept dosarul și agenda și am închis sertarul. Dacă aș putea găsi o dovadă că, în noaptea în care Harris a dispărut, Theresa le prezenta unor clienți proprietăți, i-aș putea spune lui Nick că a fost cu un client și aș putea-o scăpa de el.

Eram pe punctul de a ieși, când o poză de pe biroul ei m-a oprit. Nu știu de ce mi-a atras atenția. Poate pentru că era singura fotografie în care nu apărea Steven. Sau poate pentru că fata din poză mi se părea, vag, oarecum familiară. O ținea de după umeri pe Theresa, erau amândouă tinere, bronzate și blonde, purtau tricouri ale unei frății, a cărei denumire era imprimată pe piept cu litere. grecești. Pe inscripția de pe ramă se putea citi: $BFFS_4VR$[7].

Asta trebuie să fi fost mătușa Amy despre care auzisem atâtea – femeia care a învățat-o pe fiică-mea să se machieze și care stătea duminicile cu copiii mei, femeia care probabil va da o mână de ajutor la creșterea lor dacă eu sfârșeam în pușcărie – dar pe care nu am întâlnit-o niciodată.

— Ei, salut, Theresa. Ai uitat ceva? Am tresărit. Eram atât de pierdută cu ochii la fotografie, încât nu auzisem când agenta din spatele meu a închis telefonul. Mă mânca rău scalpul pe sub perucă, dar am rezistat pornirii de a mă scărpina.

— Da. Am tușit în palmă.

— Ai găsit ce căutai?

Pentru binele Theresei, speram că da.

Am ridicat dosarul lui Feliks Zhirov, folosindu-l ca să-mi ascund fața. Când am trecut în grabă pe lângă ea și am ieșit pe ușă, mă rugam în gând să găsesc în foile alea răspunsurile de care aveam atâta nevoie.

•

Copiii trăgeau un pui de somn, în timp ce eu cu Vero stăteam pe podea,

în biroul meu, cu dosarul lui Feliks și notele Theresei împrăștiate în fața noastră. Nu aveam nevoie decât de un alibi ca s-o scap de Nick, un indiciu despre unde a fost Theresa în noaptea aceea de marți și, mai important, de ce nu voia să se afle. Cu un client atât de notoriu precum Feliks Zhirov, poate nu voia decât să își mențină un profil cât mai șters. Dar asta nu se potrivea cu Theresa pe care o știam eu. Pentru Theresa, totul se reducea la prestigiu și recunoaștere socială. Dacă ar exista cea mai mică șansă să se laude cu un client proeminent ca Feliks vârându-și capul prin acoperișul limuzinei lui negre și lucioase și urlând la lună, nu am nicio îndoială că ar face și asta. Indiferent care-ar fi fost relația ei cu Feliks Zhirov, era clar că nu voia ca poliția din Fairfax să știe despre ea, cel puțin nu încă. Dacă ar adulmeca această urmă, ar ajunge mult prea aproape de Andrei. Ceea ce inevitabil i-ar aduce mai aproape de Vero și de mine.

— Pun pariu că se culcă cu el și nu vrea ca Steven să afle, a sugerat Vero.

— Poate. Sau poate în marțea aceea nu a fost cu Feliks. Poate a fost cu altcineva.

— Atunci de ce nu spune poliției unde a fost? Nu, categoric se regulează cu rusul. Ai văzut cum se uita la ea. Sărutul ăla a fost ca și cum i-ar fi spus *mi te imaginez goală*!

Am luat la mână filele din dosarul lui Feliks: un contract semnat al agenției în care o numea pe Theresa să îl reprezinte în cumpărarea sau închirierea de proprietăți, o listă pe puncte cu criteriile de căutare, câteva adrese care erau deja tăiate… Judecând după liste și mulțimea de diagrame, omul voia să cumpere pământ. Hărțile prezentau parcele mari de teren rural. Granițele proprietăților erau marcate cu galben, cu note mâzgălite pe margine: prea aproape de drumurile principale, prea mulți copaci, prea puțini copaci, scurgere proastă, prea multe facilități, prea multă mlaștină… Feliks le-a respins pe toate.

— Presupun că nu făceau turism pe dealurile din împrejurimi marți seara pe la ora nouă! Am lăsat jos hărțile, m-am frecat la ochi. Poate Vero avea dreptate.

— Ascultă-mă pe mine, probabil se dădeau în leagăn pe bancheta din spate a mașinii lui de fițe.

Nu știam ce era mai rău. Ca deducția ei să fie plauzibilă, sau ce ar fi putut însemna asta pentru Steven. Nu-mi părea rău pentru el. Era limpede că

se distra de minune cu Bree și cu ferma lui de gazon. Cu cât aflam mai multe despre dedesubturile murdare ale relației lor, cu atât eram mai convinsă că Steven și Theresa meritau unul pe altul. Și cu atât mai puțin îi invidiam pentru ceea ce aveau.

Gândul mi-a fugit la fotografia cu Theresa și prietena ei, Amy. Mă întrebam dacă poza aceea era la fel ca toate celelalte pe care le înrămase și le agățase pe pereții din hol, în casa ei, și care arătau ceea ce toată lumea voia să vadă… Cu alte cuvinte, dacă ea și Amy erau într-adevăr prietene.

Vero s-a aplecat asupra agendei galbene, căutând indicii. Avea grijă de copiii mei ca și cum ar fi fost ai ei. L-a înfruntat pe Steven și mi-a plătit facturile. Mi-a citit manuscrisul pentru că i-a plăcut. M-a ajutat să îngrop un cadavru, pentru numele lui Dumnezeu, și eu nu aveam o singură fotografie cu noi. Poate pentru că nu aveam nevoie. Pentru că noi am dovedit deja una, celeilalte, tot ce era de dovedit.

— Într-un fel, îmi pare rău pentru ei, am spus.

— Pentru cine?

— Steven și Theresa.

Vero a izbucnit într-un râs sec.

— Pierdere de energie. Chiar nu am idee ce vede la femeia aia, adică dincolo de ceea ce e evident, desigur.

M-am uitat în jos, la tricoul meu larg, la petele vechi de lapte pentru sugari și la gaura mică din tiv. Dacă le-aș da pe toate jos și aș sta în fața oglinzii, tot aș arăta ca o mamă. Cearcănele de sub ochii mei nu mint.

Nici găurile din chiloții mei practici din bumbac, sau cicatricile subțiri, argintii, pe care copiii mei le-au lăsat pe corpul meu.

De două ori când Julian m-a invitat în oraș eram îmbrăcată ca Theresa. Mă întreb dacă ar mai fi fost la fel de interesat ieri, la sala de gimnastică, dacă ar fi știut cine sunt.

— Ce-i? a făcut Vero, ciupindu-mă de vârful șosetei.

— De ce bărbații umblă după femei ca Theresa? De ce bărbații se uită la ea, ca Feliks, ca și cum și-ar imagina-o goală?

— Ascultă-mă pe mine, nu ar face-o dacă ar putea să vadă dezastrul sinistru de după masca bombei blonde de succes. Am oftat și am strâns fără chef foile dosarului lui Feliks de pe podea. Vero mi l-a luat din mână și mi-a întins agenda.

— Hai să facem schimb. Poate am scăpat ceva.

Am cercetat din priviri tabelele galbene. Paginile erau pline de note scrise mărunt: numerele loturilor, adrese, programări la coafor, liste de cumpărături… M-am oprit, remarcând o schimbare a scrisului. Am recunoscut imediat literele majuscule și lăbărțate ale lui Steven.

T,

MĂ ÎNTÂLNESC CU UN CLIENT LA FERMA DE GAZON. ZACH E CU MINE. FINN A AVUT O URGENȚĂ. TE ROG SĂ TRECI PE LA EA ȘI SĂ ÎNCHIZI GARAJUL. I-AU TĂIAT LUMINA. DESCHIZĂTORUL S-A BLOCAT. IA-0 PE AIMEE CU TINE, AI SĂ AI NEVOIE DE CINEVA SĂ ȚINĂ UȘA CÂND SE LASĂ JOS.

MULȚUMESC, RĂMÂN DATOR.

Scrisese asta în dimineața în care m-am dus să mă întâlnesc cu Sylvia. În dimineața în care s-a tăiat curentul și ușa garajului nu s-a închis.

…ea și cu Amy s-au oprit pe la tine în drum spre prânz și au închis garajul.

Nu Amy. Aimee.

— Fotografiile lui… am șoptit.

Vero și-a ridicat ochii din dosarul pe care-l studia.

— Fotografiile alea?

Am sărit în picioare și am căzut în scaunul de la birou.

— Ce-i? a întrebat Vero, uitându-se la mine ca și cum mi-aș fi pierdut mințile. Am deschis computerul.

— Aimee era unul dintre numele fișierelor de pe telefonul lui Harris. Sunt sigură de asta.

Am deschis un browser și am găsit grupul lui Harris. Am dat clic pe pagina membrilor, am derulat lista, am trecut de iconița Theresei și am oprit derularea la un nume: Aimee R. Iconița de prezentare era o bulină albă, goală. Am apăsat pe ea, dar profilul era gol. În afară de nume, toate detaliile erau șterse.

Linkurile către celelalte pagini de pe rețelele de socializare erau fundături, toate conturile ei fuseseră închise sau șterse. Aimee R. era o fantomă.

Ea trebuie să fie. Numele Aimee e neobișnuit și ea se potrivește profilului victimelor lui Harris. Și ar fi avut sens ca ea și Theresa să fie în

același grup. Doar făceau totul împreună.

— Ea e. Sunt sigură, am zis. Data ultimei ei postări pe pagina grupului a fost acum aproximativ un an. Asta trebuie să fi fost în perioada în care Nick a spus că o femeie a sunat la poliție și a înregistrat o plângere anonimă. Scena începea să se ordoneze încet în mintea mea: Două persoane l-au omorât pe Harris. Dacă bănuiala lui Nick despre Theresa e corectă? Dacă Theresa și Aimee l-au așteptat pe Harris la The Lush?

— Crezi că îl urmăreau?

— Probabil știau că urma să fie acolo. S-ar putea să mă fi văzut ieșind cu el și urcând în camioneta mea.

În întuneric, poate au presupus că eram următoarea lui pradă. Cu greutatea lui Harris peste mine, amândoi ne clătinam.

— Poate au înțeles greșit și și-au imaginat că sunt următoarea victimă. Theresa trebuie să fi recunoscut camioneta și a venit după noi până aici. Poate nu a intenționat să-l omoare. Poate nu voia decât să îl oprească. Dar după aceea eu am intrat în casă și le-am oferit oportunitatea perfectă.

I-am arătat lui Vero biletul de la Steven. Ochii ei negri se îngustau pe măsură ce citea.

— Deja știau cum să închidă ușa fără să folosească motorul. Au mai făcut-o împreună înainte.

Vero a pălit.

— Nu-i de mirare că Theresa nu vrea să-i spună lui Nick unde a fost în noaptea aceea. Chiar crezi că Theresa și Aimee ar fi putut să-l omoare pe Harris Mickler?

— Nu știu. Dar Nick a spus că nu are nevoie decât de un motiv ca s-o salte. Iar Theresa avea unul. Și eu i-am oferit mijloacele și oportunitatea să acționeze în consecință.

Dar dacă îi spun lui Nick că bănuiala lui era corectă… dacă îi povestesc despre Aimee și îi dau suficiente informații ca s-o poată găsi și să facă singur legăturile, indiferent dacă Theresa și Aimee erau sau nu vinovate, dâra de firmituri l-ar duce pe Nick înapoi în garajul meu. Brusc, posibilitatea ca Nick să afle despre Feliks nu mi se mai părea atât de groaznică.

Am luat cartea de vizită a lui Nick din geantă.

— Ce faci? m-a întrebat Vero cu vocea gâtuită de panică. Nu-i poți spune lui Nick despre asta.

— Nici n-am de gând, am răspuns tastând un mesaj. Îi ofer Theresei un alibi. Vero s-a aplecat peste umărul meu, citind cuvintele alese cu grijă pe care tocmai i le trimiteam lui Nick: *Cred că Theresa are o aventură.*

Capitolul 28

Mă mâncau degetele ori de câte ori treceam pe lângă biroul meu. După ce scrisesem scena garajului, mă simțeam blocată. Nu aveam nicio idee despre ce-ar fi trebuit să se întâmple în continuare, până când noua revelație despre implicarea Theresei nu a deschis o ușă către următorul capitol al romanului. Intriga avea sens. Toate piesele se îmbinau corect. Iar eu aveam o lună să termin cartea, fără a fi nevoie să mă implic în ceea ce avea să urmeze.

Dar chiar dacă le schimbam numele, Theresa și Aimee nu puteau fi ucigașele din cartea mea. Nu, povestea trebuia să conducă în altă parte. Undeva mai puțin credibil. Ucigașul trebuia să fie un personaj proeminent, arhetipul infractorului malefic despre care oamenii să poată crede că a fost inventat pentru că l-au văzut ei înșiși la emisiunile de știri de la televizor sau pe marile ecrane. Și singura persoană pe care mi-o puteam imagina jucând acest rol era infractorul din viața reală pe care aveam de gând să i-l pun pe tavă detectivului Anthony.

Teoretic, Feliks Zhirov era de neatins. După Georgia, nu petrecuse nici măcar o zi în închisoare vreodată, deși era vinovat ca păcatul însuși. Dacă Feliks adulmeca o investigație – fie ea și una în care nu era direct implicat – eram aproape sigură că ar fi făcut în așa fel încât să omoare cazul. El era cea mai sigură opțiune a mea. Și, poate, singura persoană care ne putea ține departe de închisoare pe Theresa și pe mine.

M-am așezat la birou, am deschis la textul cu schița romanului, trecând în fugă peste scenele pe care le scrisesem deja: un asasin la comandă este angajat ca să omoare un soț problemă. Face cercetări asupra țintei, o urmărește într-un bar și o duce într-un loc părăsit, într-un garaj subteran abandonat.

Am lăsat capul pe birou, mustrându-mă în sinea mea că am trimis draftul ăsta agentului meu, fără să mă gândesc deloc. Detaliile erau mult prea aproape de casă. Dar poate aș putea scăpa de ele la o verificare mai atentă.

M-am întors la manuscris, pigulind ceea ce scrisesem până acum, făcând câteva schimbări subtile ale intrigii și redesenând personajele: soțul problemă este acum contabil și lucrează pentru un vestit cap al mafiei.

Întâmplător, este și foarte bogat și are o poliță uriașă de asigurare de viață care ar urma să revină soției. Undeva, între primul pahar și băutura cu drogul, eroina realizează că soția nu va face niciodată plata în contul ei off-shore, așa cum au convenit. Cum era prea târziu ca să mai poată schimba cursul evenimentelor, eroina mea încarcă marfa într-o camionetă și o duce la garajul subteran, cu intenția de a o lăsa să doarmă liniștită acolo. Apoi, asasina mea iese din garaj să dea telefon soției și să îi spună că înțelegerea cade din cauza nerespectării condițiilor de plată. Între timp, altcineva se strecoară în spatele ei, folosește un amortizor și bagă un glonț între ochii soțului. Hotărâtă să facă dreptate în stil *justițiar* și să afle cine i-a omorât ținta, începe să investigheze moartea soțului făcând pereche cu un detectiv sexy, care nu bănuia nimic, tocmai pentru a se asigura că este permanent cu un pas înaintea poliției. Pe parcursul investigației, eroina mea încearcă să dea și de urma soției fugare.

Da, mi-am spus, trosnindu-mi încheieturile deasupra tastaturii. Da, cred că ar putea merge. În povestea asta nu se amintea nimic despre barmani tineri și chipeși care studiază dreptul, sau despre agenți imobiliari care fură soții oamenilor. Nu mai erau intrigi secundare care implicau fotografii obscene și șantaj, bani în schimbul tăcerii. Nici mențiune despre procese de custodie sau scriitori muritori de foame care se luptă să-și plătească facturile.

Orele treceau. Aveam degetele înțepenite și mintea încețoșată. Dinspre bucătărie începuseră să răzbată miresme ademenitoare: pâine prăjită, legume la abur și pui cu rozmarin prăjit în unt. După întunericul de afară și zgomotul vaselor strânse și spălate, al scaunelor târșâite din jurul mesei și zuruitul aspiratorului de mână pe care-l folosea Vero ca să strângă în bucătărie, mi-am dat seama că s-a lăsat noaptea: Nimeni nu a bătut la ușa mea. Trei capitole mai încolo am sărit în sus, speriată, când mi-a sunat telefonul mobil.

Pe ecran a apărut numărul lui Steven și m-am gândit să nu răspund.

— Alo, am răspuns, totuși, frecându-mă la ochi și verificând ora. Copiii erau probabil în pat și nu apucasem să-i sărut de noapte bună.

— Salut, Finn. E un moment nepotrivit? Mi-a rostit numele cu o voce împleticită, greoaie, înghițind consoanele. M-am întrebat de câte pahare a avut nevoie ca să nu sune în gura lui ca o înjurătură.

— De ce?

— Pur și simplu simțeam nevoia să vorbesc cu tine. Părea obosit, poate puțin deprimat, și m-am blestemat în sinea mea pentru urma de slăbiciune care mă copleșea în continuare în astfel de momente, chiar după tot ce-mi făcuse.

— Ești bine? Am închis monitorul și am rămas în întuneric, ascultând lichidul care gâlgâia pe gâtul sticlei și zgomotul înghițiturilor lui de la celălalt capăt al firului.

A tușit. Și a spus pe un ton aspru:

— Nu știu. Nu chiar.

Faptul că mă suna pe mine, nu pe logodnica lui, era cât se poate de grăitor, dar în același timp deschidea ușa către multe, foarte multe întrebări.

Cu un an în urmă eram încă împreună, toți patru sub același acoperiș. De ce a trebuit să plece și să distrugă totul?

— Ce s-a întâmplat?

— Theresa, a continuat. Mă tem că am făcut o greșeală. M-am înfrânat mușcându-mi buzele ca să nu rostesc cuvintele dure pe care mi-ar fi plăcut să i le spun: A fost o prostie să am încredere în ea. Ascunde ceva. Nu știu exact ce, dar…

— Dar ce? am întrebat precaută, nedorind să-l sperii. De ce crezi că ascunde ceva?

A ezitat. A mai luat o înghițitură, mormăind o înjurătură:

— Am găsit bani în sertarul ei cu lenjerie. Mulți bani, Finn. Și zilele trecute a fost pe aici un polițist care o căuta. Când am întrebat-o ce se întâmplă, a devenit defensivă și a refuzat să vorbească.

— Poate că nu era nimic de discutat.

— Nu știu, Finn, are un client nou, un mare mahăr. E tot timpul cu el. Spune că vizitează proprietăți, dar l-am văzut pe tip și e… Vocea lui Steven s-a frânt.

— Atrăgător?

— Mai degrabă sordid, a gemut el. L-am căutat pe net, Finn. E băgat în tot soiul de rahaturi dubioase. Dacă el i-a dat toți banii ăia? Dacă ea plănuiește…? Steven a tăcut.

— Să te lase pentru altcineva? În tăcerea care s-a lăsat a răsunat urletul unei sirene pe care l-am auzit stereo, atât de la fereastra mea, cât și mai slab, prin telefonul lui. Unde ești acum? Am împins scaunul de la birou, am traversat camera și am dat la o parte draperiile, să văd dacă mașina lui

Steven e parcată afară. Jenat, mi-a făcut semn cu mâna. Stai acolo, i-am zis. Cobor acum.

Am tras o geacă pe mine și mi-am pus tenișii. Nu m-am deranjat să-mi verific părul sau să-mi schimb colanții. Steven și cu mine depășisem faza asta. Cu brațele încrucișate la piept, am înfruntat frigul și am traversat iarba sfărâmicioasă până la camioneta lui. S-a aplecat peste scaunul din față ca să-mi deschidă portiera. Aerul din interior era cald și stătut, încărcat de aburii de whisky din răsuflarea lui și cu mirosul de pământ reavăn de la fermă, încă persistent în hainele lui.

Arăta groaznic și, pentru prima oară de foarte multă vreme, treaba asta nu mi-a făcut nicio plăcere. Pe băncuța dintre noi zăcea o sticlă goală. Haina lui era descheiată, pe dedesubt avea un tricou scos din pantaloni și părul îi stătea ciufulit, ca și cum și-ar fi trecut mâna prin el de prea multe ori.

La fereastra de la bucătărie a doamnei Haggerty s-a mișcat o perdea. Probabil mâine dimineață, la prima oră, va fi călare pe telefon asigurându-se că toată vecinătatea a aflat că Steven a fost aici și s-a întâlnit clandestin în dubă cu fosta lui nevastă.

— Vrei să mergem altundeva?

Steven mi-a urmărit privirea ațintită asupra casei doamnei Haggerty. Umerii i s-au cutremurat de un hohot sumbru, a întors cheia în contact, a făcut o întoarcere stângace, iar cauciucurile lui uriașe au desenat urme adânci pe peluza din fața casei ei.

Steven ținea volanul cu o mână inertă. Mă întrebam dacă nu ar fi mai bine să conduc eu, dar peste câteva clipe a tras în fața unei mici parcări de cartier de la capătul străzii. A oprit motorul și a ieșit. I-am urmat pașii lenți, nesiguri, până la un pâlc de leagăne luminate de lună.

Când s-a lăsat într-unul, lanțurile au gemut ascuțit. M-am așezat și eu în leagănul de alături, înfiorându-mă când răcoarea scaunului din plastic rece mi-a pătruns prin haine. Am rămas așa, ascultând vuietul îndepărtat al traficului de pe autostrada din apropiere și urmărind luminile intermitente ale avioanelor care zburau pe deasupra noastră.

— Asta îmi amintește de noaptea în care s-a născut Delia, a zis el, privind în sus, la cerul strălucitor al nopții. L-am privit îndelung, cu coada ochiului. Amintirile noastre din noaptea aceea erau diferite. Tot ce îmi aminteam eu era durerea, orele nesfârșite de travaliu, mesajele disperate pe

care i le trimiteam între două contracții, care deveneau tot mai dese pe măsură ce se apropia clipa. Tot ce îmi aminteam era fața Georgiei. Răsuflarea ei care mirosea a cafea, mâna ei care o strângea pe a mea, în timp ce-mi striga cu vocea ei puternică de polițist să împing, precum și mutra bosumflată pe care a întors-o spre soțul meu care a apărut într-un sfârșit în parcarea spitalului, mahmur și îngrozit. Stătuse acolo toată noaptea, bând în parcare, temându-se să devină tată și reușind să strice totul.

— Mă tem, Finn.

— De ce?

— Mă tem că Theresa e încurcată cu el.

Am ridicat o sprânceană, învârtindu-mi scaunul ca să îl privesc în față. Lanțurile s-au încolăcit, menținând leagănul în tensiune. Dacă îmi ridicam piciorul înfipt în pământ, mă vor întoarce de la el, apoi mă vor aduce iar; în mod ciudat, chestia asta mi se părea teribil de liniștitoare.

— Ce, tu nu ești încurcat cu altcineva? l-am întrebat.

S-a uitat în sus la mine, surprins.

— E chiar așa de evident?

— Să spunem că am ajuns să cunosc semnele.

A clătinat capul, holbându-se la iarba și la noroiul de pe bocancii lui.

— Nu e doar asta. Știu c-o merit, dacă ea nu ar face altceva decât să calce pe de lături. Dar sunt îngrijorat că e amestecată până peste cap cu tipu' ăsta. E un tip rău, Finn. Mă tem să nu facă ceva prostesc care-o s-o bage în necazuri. Ceva care m-ar putea costa afacerea sau copiii. Cu afacerea m-aș descurca, dar pe copii i-am pierdut deja o dată și nu cred că aș putea să mai…

O venă pulsa puternic pe gâtul lui, iar ochii i-au strălucit puternic, reflectând lumina felinarului de pe alee. Îmi pare rău, a zis aproape șoptit. Pentru tot.

— Știu. M-am aplecat, cu palma deschisă în spațiul dintre noi. A rămas acolo câteva secunde, apoi am simțit degetele reci, bătătorite ale lui Steven într-ale mele. Le-am strâns. Nu pentru că l-aș fi iertat că a făcut ceea ce făcuse. Ci pentru că asta era o frică pe care o înțelegeam. Pentru că o împărtășeam. Pentru că din toate lucrurile de care aveam a mă teme în clipa asta, pierderea copiilor era lucrul care mă îngrozea cel mai tare și pe mine.

Pleoapele lui Steven erau grele. M-a smucit încet de mână, a tras

leagănul mai aproape, până ce am putut simți băutura și teama, și disperarea din răsuflarea lui. Capul lui s-a înclinat puțin, suficient cât să fie o invitație. Suficient de aproape pentru ca frunțile noastre să se atingă. Ar fi așa de ușor să mă aplec spre el. Totul era atât de familiar, era ceva în care aș fi putut intra fără să mă gândesc. Am ridicat picioarele, degetele mi-au alunecat din mâna lui și leagănul s-a smucit înapoi, la locul său.

— Chiar te întâlnești cu un model pentru lenjerie? m-a întrebat cu o grimasă adormită, de bețiv.

Am zâmbit:

— Cred că avocatul meu m-ar sfătui să nu răspund la întrebarea asta.

Steven a încuviințat. A lovit încet cu călcâiul balta de noroi de sub leagănul lui, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva era gelos. Ceea ce a adus o altă întrebare: avea vreo importanță pentru mine?

M-am ridicat, l-am tras pe Steven din leagăn, asigurându-mă că e bine înfipt pe picioare înainte de a-i da drumul.

— Hai, am spus, luându-i cheile din buzunar. Te duc eu acasă.

Capitolul 29

Am plecat de la locuința din oraș a lui Steven și, tot drumul spre casă, am simțit cheia lui în buzunarul meu ca pe o greutate caldă, satisfăcătoare. În timp ce-l conduceam acasă, îi scosesem, de pe inelul cu chei, cheia casei pe care o avea în oraș. Mi se părea corect, dat fiind că el păstrase un an de zile o copie a cheii de la casa mea. Se va trezi dimineață și își va da seama că a dispărut, îi va spune Theresei o poveste de rahat despre cum a pierdut-o și, după aceea, mă va bate la cap până ce voi ceda și, eventual, i-o voi înapoia. Chiar dacă era ceva temporar, sentimentul că sunt la butoane mă făcea să mă simt mai bine. Plimbarea spre casă în aerul proaspăt mi-a dat timp să mă gândesc.

N-am făcut niciun zgomot cu pantofii pe alee, se auzea doar foșnetul frunzelor ce cădeau purtate de vântul rece în iarba înghețată. Pe la jumătatea peluzei am încremenit când am deslușit în întuneric silueta tolănită pe veranda mea.

— Așa, ia spune-mi, a zis Nick, stând în coate, pe spate, pe treptele mele, cu picioarele lungi întinse în față. Ce-ai aflat?

Precaută, am mai făcut un pas spre el, răsuflând ușurată când i-am văzut zâmbetul ascuns. S-a ridicat, învăluit într-un nor alb când m-am așezat pe treaptă, lângă el.

— M-ai speriat de moarte, i-am spus, ducând o mână la piept. Nu ți-am văzut mașina.

A arătat cu mâna în josul străzii, unde mașina de poliție se pierdea în întuneric.

— Scuze, nu am putut veni mai devreme. Am fost prins. Ce-ai aflat?

Nu te complica, m-am dăscălit în sinea mea. *Cât de aproape de adevăr se poate. Suficient cât să-l ții ocupat.*

— Cred că Theresa are o aventură cu unul dintre clienții ei. Cred că marți noaptea cu el a fost și nu vrea ca Steven să afle.

— Și dacă Steven nu știe, cum ai aflat tu?

— Vero și cu mine am supravegheat-o.

Buzele lui Nick s-au arcuit într-un zâmbet, apoi a izbucnit într-un hohot răgușit și a spus ironic:

— Supraveghere, zici? Te-a învățat sora ta?

— Am văzut câteva la viața mea, i-am răspuns pe un ton defensiv. Nu sunt chiar o amatoare.

Dinții lui albi au lucit în întuneric.

— Ok, detectivule. Acum spune ce ai văzut.

Am ignorat licărirea ironică din ochii lui.

— A ieșit din birou cu un bărbat atrăgător. Bine îmbrăcat. Între treizeci și patruzeci de ani. Față frumoasă. Brunet.

— Și de ce ai presupus că au o aventură?

— Salutul de la revedere nu a fost prea oficial.

— Cum adică?

— A sărutat-o pe obraz, i-a șoptit ceva la ureche și, după Vero, o privea ca și cum și-o închipuia goală.

Mi-a aruncat o privire scrutătoare de copoi:

— Și cum arată mai exact privirea aia?

— N-am de unde să știu. Mi-a năvălit sângele în obraji, eram recunoscătoare că nu putea observa asta în întuneric.

— Așadar, nu știi sigur că are o aventură cu clientul ăsta. Sau măcar dacă sigur e client. Sau dacă sigur a fost cu el în noaptea în care Harris a dispărut.

— Nu, nu tocmai. Dar în seara asta am vorbit cu Steven. Spune că Theresa petrece foarte mult timp cu tipu' ăsta. E îngrijorat că se culcă cu el.

Scepticismul lui s-a mai domolit:

— Știi cumva numele clientului?

— Nu.

Cu cât mai mult se va învârti Nick în cerc încercând să-l afle, cu atât mai bine.

— Și ce te face să crezi că nu era la evenimentul acela?

— Am verificat on-line grupul lor, cel în care ai spus că e înscrisă și Theresa. Grupul e plin de agenți imobiliari și brokeri de ipoteci. Probabil Theresa îi cunoaște pe jumătate dintre oamenii care erau în bar în noaptea aceea. Dacă ar fi fost acolo, sigur și-ar fi amintit cineva că a văzut-o. Am pândit o reacție pe fața lui, convinsă că aveam dreptate. În mod cert Theresa nu a fost la The Lush în noaptea aceea. Cel puțin nu a fost *înăuntru.* Nick era isteț. Cum a spus și el, făcea meseria asta de multă vreme. Sigur i-a chestionat mai întâi pe cei care au fost invitați și și-au confirmat prezența.

Iar dacă Theresa ar fi fost acolo, colegii ei ar fi confirmat asta.

În urmă cu câteva zile, detectivul Anthony era sigur că Theresa era vinovată. Astăzi, convingerea lui se clătina zdravăn. Tot ce aveam de făcut era să i-o dărâm de tot și să-l iau de pe urmele ei.

Nick s-a ridicat încet, sprijinindu-și coatele pe genunchi:

— M-am întors la bar și am vorbit cu barmanul de serviciu din noaptea aceea.

— Da? Am simțit un nod în gât. Și ce-a zis?

— I-am arătat o poză a Theresei Hall. A zis că parcă nu prea seamănă cu femeia cu care a stat de vorbă, dar… A clătinat din cap, încruntându-se la gazon pe deasupra degetelor îmbinate.

— Dar?

— Înainte de a-i arăta fotografia, i-am spus că o căutăm, că femeia e mai mult decât martor, e persoană de interes într-o anchetă. Tipu' a fost impertinent. Mi-a spus că latru la copacul greșit, ca și cum n-ar fi mare lucru.

— Și?

— Păi e student la Drept, zece pe linie și bursă de merit la GMU. Vara trecută a fost intern la un avocat de top de la biroul procuraturii. Știe exact ce urmărim. A repetat iar și iar aceeași poveste, insistând că a văzut-o părăsind barul singură. Dar când i-am arătat poza Theresei, ceva s-a schimbat. A tăcut mâlc. A zis că nu crede că e ea. Dar dacă nu era aceeași femeie cu cea din fotografie, de ce era așa de supărat pentru asta?

Mi s-a pus un nod în stomac. Sigur că Julian era supărat. Pentru că l-am mințit. La sala de gimnastică, se uitase la mine ca și cum n-ar fi știut de unde să mă ia exact. Ca și cum n-ar fi fost sigur dacă mă cunoaște sau nu. Nici n-avea idee cât de multă dreptate avea. Vero a zis bine ce-a zis. Chiar dacă aș fi suficient de smintită încât să-l sun să-mi cer scuze, m-aș putea considera norocoasă dacă ar accepta să mai vorbească vreodată cu mine.

M-am frecat la ochi.

— Chiar crezi la modul serios că Theresa e implicată în povestea asta?

— Până când nu am un motiv întemeiat să o exclud, da, cred.

Mi-am vârât mâinile în buzunar și am simțit cum dinții ascuțiți ai cheii lui Steven îmi zgârie încheietura. Nu puteam să-l trimit pe Nick pe urma Theresei. Și a mea.

— Ești bine? a întrebat.

— Bine, am oftat. Sunt obosită, a fost o noapte lungă. Iar acum o oră și ceva a apărut și Steven, beat criță.

Nick a devenit rigid. În vocea lui am citit o notă stridentă, abrazivă:

— Vrei să emit un ordin de restricție? Dacă te necăjește, pot să…

— Nu, nu e nimic de genul ăsta. Pur și simplu voia să stăm de vorbă. Steven nu a fost niciodată violent la beție. Doar că uneori lăsa garda jos și era puțin mai sincer decât de obicei: L-am lăsat să se plângă de Theresa o vreme și după aia l-am dus acasă.

Râsul lui Nick a sunat ca un gâjâit înfundat, din piept:

— Dacă mă întrebi pe mine, tipul ăsta pare un idiot desăvârșit.

— De ce, pentru că s-a îmbătat și s-a întors la vechile obiceiuri?

— Pentru că te-a părăsit.

M-am înfofolit mai strâns în geacă:

— Poate că a avut motivele lui.

— Asta nu-i o scuză. Nick a strâns buzele, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar s-a abținut.

— Tu ai fost căsătorit? Mi-era greu să cred că Nick fusese toată viața burlac.

— Am fost cât pe ce o dată.

— Și ce s-a întâmplat?

A oftat adânc, suflând un nor de aer înghețat.

— S-a răzgândit. Presupun că n-a vrut să se lege la cap pe viață cu un polițist.

— Ei bine, e limpede că nu știa ce pierde. El a înclinat capul, invitându-mă cu zâmbetul lui șmecher să continui: După Georgia, toate ar trebui să ne măritățm cu polițiști pentru asigurarea de sănătate. Hohotul brusc de râs i-a încrețit pielea din jurul ochilor. Tăcerea care a urmat era grea, apăsătoare. Am plecat capul, cercetându-mi încălțările.

— Hei, a zis el, aplecându-se puțin să îmi prindă privirea. Nu-ți face griji pentru audierea pentru custodie. Până la sfârșitul investigației voi avea suficiente mizerii despre Theresa ca să-i dau oricărui judecător un motiv s-o pună în cătușe. Iar Georgia mi-a spus și despre contractul tău pentru carte. Cu așa cecuri, fostul tău n-o să aibă de ce să se lege.

Zâmbetul meu politicos s-a făcut țăndări.

— Georgia ți-a spus și despre asta? Ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă întrebe Nick despre ce e vorba-n carte.

— A bătut toba în tot departamentul. E al naibii de mândră de tine.

Mi s-a pus un nod în gât, simțindu-mă vinovată. Dacă Georgia ar avea idee care era sursa materialului meu, nu s-ar mai împăuna cu mine. M-am ridicat.

— Că veni vorba despre carte. Ar trebui să intru și să mă apuc de treabă.

Nick s-a ridicat și el, mutându-și atenția asupra distanței înguste dintre perdelele doamnei Haggerty.

— Ai ceva de făcut mâine? a întrebat, când mă îndreptam de ușă.

— Nu, nu cred.

— Ai chef de o mică excursie la țară? Ochii lui străluceau în întuneric.

— Ce fel de excursie? am întrebat îngrijorată.

— Doar puțină documentare pentru cartea ta. Ideea Georgiei, probabil. Presupun că ea îl pusese să facă asta. Iar în clipa asta nu mă lăsa inima s-o dezamăgesc.

— Sigur, presupun că e-n regulă.

Nick și-a băgat mâinile în buzunare și a luat-o în jos, pe trotuar, spre mașină.

— Vin să te iau pe la unsprezece.

L-am urmărit din priviri, întrebându-mă dacă ar mai fi la fel de entuziasmat de excursia asta știind cât de implicat era deja în cercetarea mea.

Capitolul 30

— Sper că îți dai seama că asta e intrare prin efracție, a spus Vero cu încăpățânare.

Mi-am îndesat telefonul sub maxilar și mi-am potrivit peruca în oglinda retrovizoare.

— Nu e intrare prin efracție. Am cheia.

— O cheie furată, a subliniat ea.

— Nu-i furată, am contrazis-o. M-am oferit să îl duc pe Steven acasă și, beat cum era, i-au căzut cheile. Pur și simplu am uitat să i-o înapoiez pe asta.

— Ai grijă să nu te prindă careva. Detectivul Anthony vine la unsprezece să te ia în excursie.

Theresa nu avea o doamnă Haggerty de care să-mi fac probleme. Oricum, am parcat mașina împrumutată de Ramon la câțiva metri distanță și mi-am îndesat bine pe nas ochelarii de soare supradimensionați. Peruca mă înțepa ca naiba, am rezistat cu greu tentației s-o smulg de pe cap până ce m-am văzut intrată în siguranță în casa lui Steven și a Theresei.

Am închis ușa după mine, m-am lipit cu spatele de ea, cu telefonul la ureche, ținându-mi răsuflarea, cu urechile ciulite. Casa era cufundată în liniște; singurul zgomot era chicotitul lui Zach la telefon, în fundal.

— Am intrat, am șoptit. Mi-am îndesat peruca în buzunarul hanoracului și mi-am scos tenișii, vârând cheile în ei și lăsându-i lângă ușă.

Am urcat sus, în dormitorul Theresei.

— Găsește ce-ți trebuie și ieși de acolo. Anxietatea mea creștea cu fiecare scârțâit al parchetului și cicăleala lui Vero nu mă ajuta prea mult.

Ușa de la dormitor s-a deschis peste covorul gros. Jaluzelele erau trase, iar camera încă mirosea vag a mahmureala lui Steven: băutură stătută, transpirație, respirație grea. Partea lui de pat era un morman de cearșafuri în dezordine, iar pe noptieră zăceau o cutie de aspirină și o sticlă cu sirop pentru stomac.

— Unde ești? a întrebat Vero

— În dormitorul lor. Am tras sertarul de la noptiera Theresei și am cotrobăit puțin. Nu știam sigur ce căutam. Un bilet, un număr de telefon, un

bon. Un indiciu, ceva, pentru identitatea lui Aimee R. O dovadă indubitabilă că au fost împreună în noaptea de marți, preferabil nu în preajma barului The Lush.

Am închis sertarul și am luat-o pe hol, deschizând ușa camerei Deliei. Patul era nefăcut, așternuturile roz de prințesă erau șifonate, perna groasă, cu pene, păstra urma unui cap de femeie. Jos, lângă Casa de Vis zăceau o pereche de pantofi cu toc de-ai Theresei.

— Se pare că Theresa a dormit în dormitorul de oaspeți azi-noapte.

Vero a chicotit.

— Buna doamnă Haggerty trebuie să fi trâmbițat în tot cartierul că Steven s-a îmbătat și a venit la tine.

— Sper că nu a amintit nimic de Nick, am mormăit.

Vero s-a redresat:

— La asta nu m-am gândit.

Am pășit spre conul de lumină care venea dinspre ușa biroului Theresei. Masa era curată. Un ștecher atârna acolo unde laptopul ei trebuie să fi fost băgat în priză. Nu tu computer antic. Nu tu praf. Am tras sertarul de sus, iar conținutul cât se poate de amestecat a fost cât pe ce să se reverse peste margini. Nimic din ce era acolo nu indica cine era Aimee sau unde au fost în noaptea în care fusese ucis Harris Mickler, dar la vederea dezordinii din sertar am avut o satisfacție.

M-am întors către rafturile pentru cărți de pe celălalt perete.

— Bingo.

— Ce-i?

— Anuarele ei de la facultate.

Am tras cartea cartonată, grea, de pe raft: GMU Promoția 2009. Am pus-o pe podea și am deschis-o la index, apoi m-am dus la fotografiile cu frăția Theresei, citind numele de pe margine. Fetele erau identificate după poziția ocupată în rând, iar lângă Theresa stătea Aimee.

— Aimee Shapiro, i-am zis lui Vero.

— Profilul ei on-line zice că o cheamă Aimee R.

— Probabil a luat numele soțului când s-a măritat.

Jos s-a auzit o ușă trântindu-se.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat Vero.

Am sărit în sus când un set de chei a căzut pe măsuța din hol. Pe podeaua din lemn tare se auzea țăcănit de tocuri.

Theresa.

Am închis și am dat telefonul pe mut. Apoi am pus albumul la loc în raft și m-am ridicat încet în picioare. Doar în șosete, pașii mei erau silențioși pe covorul de pluș, și am mulțumit cerului că mi-am lăsat tenișii lângă…

Ah, nu.

Tenișii mei.

M-am lipit de perete, lângă corpul de bibliotecă, sigură că inima îmi bătea suficient de tare încât să se audă până la doamna Haggerty, în josul străzii. Poate Theresa a uitat ceva. Poate mănâncă ceva pe fugă și nu observă tenișii mei de lângă ușă. Poate se duce la baie și atunci voi putea să mă strecor afară.

Picioarele ei tropăiau pe scări.

Privirea mi-a zburat pe fereastra din partea cealaltă a încăperii. Era la primul nivel. Probabil aș putea sări fără să mă sinucid… dacă aș fi încălțată. Și dacă nu ar trebui să îmi fac griji că voi dărâma apărătoarele pentru vânt sau voi sângera peste rododendronii de sub fereastră.

Am pescuit telefonul din buzunar și i-am trimis un mesaj lui Vero:

Finn: *Ajutor. Blocată. Theresa e acasă.*

Vero: *încearcă o fereastră.*

Finn: *Tenișii și cheile mele sunt pe hol.*

Vero: *NU ești bună la asta.*

Finn: *Știu!*

Ecranul a rămas negru câteva nesfârșite secunde:

Vero: *Am un plan. Rezistă. Zece minute.*

M-am lipit cu spatele de perete, dorindu-mi să devin invizibilă. De partea cealaltă a holului, Theresa a umplut mașina de spălat și uscătorul și s-a întors în dormitor, să se uite la televizor. Nici pomeneală să mă pot furișa afară fără a fi văzută.

I-a sunat telefonul. A dat televizorul încet.

— Slavă cerului că ești tu. Ce-ar trebui să fac? Vocea Theresei se auzea când mai tare, când mai încet, în timp ce se plimba dintr-un capăt în altul al holului. Nu-i pot spune unde am fost. Ar lua-o razna cu totul. Și acum își găsește să sune și detectivul ăsta… Mi-am ținut răsuflarea, luptându-mă să-i aud vocea care devenise tot mai stinsă, căci intrase în dormitor. Nu pot risca să afle Steven ceva. Suntem în mijlocul blestematului de proces de custodie cu fosta lui, și el zice că și-a angajat și ea un avocat. Theresa și-a

suflat nasul într-un șervețel. Cică ar fi făcut rost de bani. Ceva legat de o carte. Tot ce știu e că vrăjitoarea aia bătrână a văzut-o astă-noapte intrând în duba lui Steven, iar când a ajuns acasă el era beat criță… Poți trece mâine pe la mine? Chiar aș avea nevoie de…

Conversația s-a pierdut într-o zarvă drăcească. Afară, chiar sub fereastra biroului Theresei, bubuia un motor diesel. Hidraulicele scrâșneau. Lanțurile zuruiau.

— Stai așa, nu te mai aud.

Theresa a năvălit în birou, folosind mâna liberă ca să privească printre lamelele de plastic ale jaluzelelor. M-am lipit de perete, cu ochii larg deschiși și ținându-mi respirația, rugându-mă să nu se întoarcă și să mă vadă ghemuită în colțul de după corpul ei de bibliotecă:

— Un cretin îmi tractează mașina! Theresa s-a răsucit pe călcâie și a trecut ca fulgerul pe lângă mine, zburând pe scări în timp ce un motor a început să accelereze.

M-am furișat la fereastră și am văzut o camionetă albă, inscripționată cu RAMON TOWING AND SALVAGE, care tracta Mercedesul Theresei în josul străzii. Theresa a luat-o la fugă după ea, în picioarele goale, cu telefonul într-o mână. Am coborât în goană scările, mi-am luat tenișii, verificând ca nu cumva Theresa să se uite înapoi, și am ieșit în trombă din casa ei. Camioneta de tractări se oprise câteva case mai încolo. Un bărbat, probabil Ramon, scria ceva pe o mapă, ignorând solicitările Theresei să ducă mașina la loc, unde o găsise.

Mi-am tras un pantof în picior și m-am împiedicat, aproape căzând la pământ peste gazonul ei, în graba de a ajunge mai repede la mașina de împrumut. În timp ce mă străduiam să mi-l trag și pe al doilea, am ridicat ochii. Și am înghețat.

Detectivul Anthony era parcat peste stradă, cu geamul lăsat, ascultând-o pe Theresa care amenința să-l omoare pe Ramon în douăzeci de feluri diferite. Dar nu la Theresa se uita Nick.

Mi-a făcut un semn cu degetul, să urc în mașină lângă el. Expresia lui severă nu lăsa loc de proteste. Cu pantoful în mână, am țopăit până la mașina lui, am smucit portiera și m-am prăbușit înăuntru.

Capitolul 31

Sedanul lui Nick era o dubă standard de poliție. Bleumarin și strigător la cer de vizibilă. Am dat în jos viziera și m-am ghemuit, ițindu-mă pe după parbriz la Ramon, care ducea înapoi pe alee mașina Theresei, în vreme ce ea îl supraveghea cu ochi de uliu.

— Vreau să știu ce se întâmplă aici? a întrebat Nick.

Mi-am înfundat mâinile în buzunare, asigurându-mă că peruca era bine ascunsă de privirile lui. Când am deschis gura să mă apăr, Nick a ridicat un deget:

— Ai grijă cum răspunzi.

— Putem pleca, te rog? M-am lăsat și mai jos în scaun, cu brațele încrucișate la piept, în timp ce Nick a clătinat din cap și a pornit mașina. Nu a recunoscut mașina de împrumut pe care o lăsasem mai jos și nu am simțit nevoia să mă dau în spectacol spunându-i că vreau să mă urc în ea.

— Ce cauți aici? Parcă trebuia să mă iei la unsprezece.

— Am ajuns mai devreme, am văzut mașina Theresei oprind aici când veneam spre tine. M-am gândit să supraveghez puțin casă, să văd dacă apare ceva interesant. Un rânjet i s-a lățit pe tot chipul când a intrat pe aleea mea.

— Mă bucur că te distrezi. Am țâșnit din mașină și am băgat cheia în ușă, dar Vero a smuls-o din țâțâni înainte să apuc să o învârt. A rămas cu gura căscată când l-a văzut – pe Nick în spatele meu.

— Spune-i lui Ramon că îi rămân datoare, am spus când am trecut pe lângă ea și am intrat în casă.

— Detectiv Anthony, mă bucur să te revăd. Vero l-a măsurat din priviri de sus până jos când a intrat după mine. I-am aruncat o ocheadă furioasă și mi-am scos hanoracul, agățându-l de balustrada din josul scărilor.

A apărut și Delia, aruncând priviri furișe spre Nick.

— Cine-i ăsta?

— E un prieten de la serviciu al mătușii Georgia, am spus, încercând în zadar să-mi netezesc șuvițele care, electrizate de la perucă, acum stăteau vâlvoi. Am scos elasticul și m-am scărpinat ca să alung fantoma ultimei mâncărimi zdravene de pe scalpul meu. Numele lui e Nick.

Delia a strâmbat din nas:

— Și ce caută aici?

Am pufnit în tricou:

— Mă ajută cu cercetarea pentru noua mea carte.

— Ai de gând să ieși la întâlnire cu el?

Mi-am înghițit limba, iar Nick și-a reținut un zâmbet, provocându-mă cu o privire din colțul ochiului.

— Delia Marie Donovan, m-am răstit eu, ce fel de întrebare e asta?

— Hai. Râzând pe înfundate, Vero a luat-o pe Delia de mână. Hai să-i lăsăm pe mama și pe detectivul Nick să stea puțin de vorbă. În timp ce-i conducea pe cei mici sus, pe scări, s-a întors și a aruncat peste umăr: De ce nu vă luați conversația și o continuați în altă parte, departe de urechile astea micuțe?

— Sunt aici, ce, nu mă vezi? a pufnit Delia. Și nu sunt mică. Știu și eu ce înseamnă o întâlnire. Protestele ei au fost înăbușite de ușa dormitorului închisă de Vero.

— Îmi cer scuze. Are cinci ani, am zis, ca și cum asta ar fi fost o explicație suficientă. Nick s-a scărpinat după ceafă, eliberându-și zâmbetul ținut în frâu.

— Puștoaica asta spune ce gândește. Ar fi un detectiv dat naibii.

M-am întins să-i iau haina.

— Nu-i spune soră-mii chestia asta. Avem destule interogatorii în familie.

Nick și-a scos geaca. Pielea era fină, căptușeala păstrase căldura corpului. Cuierul era în spatele lui, l-am ocolit, stânjenită, atingându-i din greșeală tocul atârnat de umăr când m-am întins să o agăț. Brusc, holul mi s-a părut prea mic. Eram prea apropiați. Fața lui Nick era proaspăt rasă și el mirosea a apă de gură și a mosc. Chiar și în blugi, și cu tricoul negru, strâmt, tot arăta inteligent, concentrat mult mai intens asupra mea decât în mod obișnuit.

— Trebuie să mă spăl puțin, am zis, arătând spre scările din spate. Vrei să bei ceva cât aștepți?

M-am îmbujorat toată când a venit după mine în bucătărie. Am luat un pahar din uscător și m-am dus la frigider, să iau gheață. O pungă plină cu bani răsărea de sub un pachet de broccoli. Am trântit la loc ușa frigiderului

— Ce-ar fi să luăm ceva pe drum? am rostit cu o voce gâtuită. Am

ridicat un deget și m-am depărtat de frigider. Vin în două secunde. Nu… pleca nicăieri. Am pus paharul în chiuvetă și am fugit în camera mea.

M-am spălat rapid, mi-am trecut un pieptăn prin păr, mi-am tras o pereche de blugi bleu, un tricou și un hanorac curate și am coborât treptele două câte două.

— Hai, i-am spus, luându-mi geanta din cuier și haina lui. Hai să ieșim de aici.

Am strigat un la revedere peste umăr către Vero și am închis ușa după mine. Am zărit, cu coada ochiului, o fluturare ușoară a perdelelor doamnei Haggerty când am urcat în mașina lui Nick, pe scaunul pasagerului:

— Dumnezeule, femeia asta nu are altceva mai bun de făcut?

Nick și-a pus centura și a pornit mașina. Radioul de sub bord a pârâit, trezindu-se la viață.

— Cine, vecina ta? Și-a ajustat oglinda retrovizoare și reflexia din geamul bucătăriei l-a făcut să-și mijească ochii.

— Femeia asta e o pacoste. Am rezistat cu greu tentației de a-i face un semn obscen cu degetul când am ieșit de pe aleea mea.

— Glumești? Vecinii ca ea sunt visul oricărui detectiv. Pariez că nu se întâmplă nimic pe strada asta fără știrea bătrânei doamne.

A înclinat la loc oglinda și am luat-o în josul străzii.

— Da, vede multe, am zis cu amărăciune.

Am încremenit când a încetinit la un loc de staționare lângă casa Theresei, exact în spatele mașinii împrumutate de Ramon.

— Ce facem aici? am întrebat.

— Luăm mașina ta.

— Dar nu e a mea. Nick însă coborâse deja din sedan, cu cheile mele în mână.

A descuiat portiera din partea șoferului și a urcat în mașină. L-am urmat și m-am așezat pe scaunul de lângă el, mormăind câteva cuvinte de dulce la adresa lui.

— De unde ai cheile mele? Și de unde ai știut că asta e mașina mea?

— Ai lăsat cheile pe bufet când te-ai dus sus. Și eram în spatele tău azi-dimineață, când ai parcat.

A făcut curba și a mers ceva mai încolo. Mercedesul Theresei nu era pe alee. Cu toate astea, m-am simțit mai relaxată când casa ei a dispărut din oglinda de pe partea mea.

— A fost o intrare prin efracție destul de neglijentă. Ai avut noroc că nu ai fost prinsă.

M-am răstit la el:

— Știai că sunt blocată în casă cu ea și n-ai făcut nimic?

— Ar fi însemnat complicitate și ajutor.

— Dar nu a fost o infracțiune, am zis cu încăpățânare. Aveam cheia.

Buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet arogant:

— Recunosc că modul în care ai ieșit a fost impresionant!

— A fost ideea lui Vero. Și din cauza ta eram în casa ei.

— Din cauza mea? A întors mașina lui Ramon și a intrat pe aleea unui fast-food.

— Tu mi-ai spus să fac săpături și să-i aflu secretele. Așa că am făcut săpături.

A chicotit întunecat.

— Și ce-ai aflat?

— Nimic. A ajuns acasă imediat după ce am intrat eu.

Mă scotea din sărite cât de intuitiv era. Și cum părea a fi de fiecare dată cu un pas înaintea mea.

Nick și-a comandat doi burgeri, apoi a comandat și pentru mine, la interfon. Și-a mâncat burgerii în timp ce conducea, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine, era limpede că Delia se înșelase, asta nu era o întâlnire. Am pus lângă mine burgerul și cartofii mei prăjiți, urmărind clădirile care treceau pe lângă noi. Nick a luat-o în jos, pe o stradă laterală și a trecut încet pe lângă biroul de imobiliare al Theresei.

— Unde mergem? am întrebat, adunând firmiturile și punându-le în punga goală. Mașina a scrâșnit și s-a rotit, aruncându-mă într-o parte când Nick a făcut o întoarcere ilegală.

— Voiai să te joci de-a detectivul, da? Te iau la o pândă adevărată. A tras mașina în curbă și a închis motorul. Burgerul din stomacul meu a devenit o bucată de ciment.

— De ce o pândim pe Theresa dacă barmanul a spus că nu ea a fost în bar?

Nick și-a șters degetele pline de grăsime cu un șervețel, cercetând din priviri parcarea până ce a reperat mașina Theresei.

— Pentru că eu cred că amândoi au ceva de ascuns și vreau să știu cu cine a fost ea în noaptea aceea.

— Și cum ai de gând să faci asta?

Și-a înclinat scaunul spre spate, și-a încrucișat brațele la piept și a închis ochii.

— Acum așteptăm să apară prietenul ei.

Au trecut douăzeci de minute, timp în care Nick a rămas cu ochii închiși și cu șapca de baseball trasă neglijent peste ei. Acum înțelegeam de ce nu comandase nimic de băut.

— După ce ar trebui să mă uit? Scaunul de vinil a gemut când am încercat să mă așez mai confortabil. Dacă îmi lăsam scaunul pe spate la fel de mult ca Nick, niciunul dintre noi nu ar mai fi văzut nimic.

A răspuns într-un sfârșit cu o voce spartă:

— Spune-mi când apare Lincolnul lui Feliks.

Am înțepenit.

— Feliks? I-am tras șapca de pe față. Așadar, în tot timpul ăsta tu ai știut cine e clientul Theresei? Și când aveai de gând să-mi spui?

Nick a deschis un ochi. O grimasă leneșă a desenat o gropiță în obrazul lui.

— Păi nu m-ai întrebat.

— Și ce altceva mai știi și nu-mi spui?

A deschis și celălalt ochi și s-a întins, ajungând cu brațele la tavanul din spatele lui. Și-a înlănțuit degetele după cap, a mutat încet genunchii de o parte și de cealaltă a volanului. Geaca desfăcută lăsa vederii tocul din piele al pistolului prins în jurul pieptului.

— Știu că clientul Theresei e un bărbat pe nume Feliks Zhirov. E un tip foarte bogat, foarte puternic și foarte implicat în crima organizată. Și, conform analiștilor noștri de la informații criminale, firma de contabilitate a lui Harris Mickler era pe statul de plată al lui Feliks.

Am chicotit nervos:

— Probabil o coincidență, nu?

Nick și-a tras șapca pe cap, lăsând cozorocul peste ochi.

— Când vine vorba despre mafie, există foarte puține coincidențe. Din păcate, omul e beton. Nimic nu se lipește de el. Ar fi trebuit să fie închis de zece ori, dar în tot statul nu există un judecător care să aibă suficient curaj să-l condamne. Și, chiar dacă am putea, are prieteni care pot face dispărut pe aproape oricine… nume nou, pașaport nou, ștergându-l astfel de pe fața pământului, ca și cum n-ar fi existat niciodată. Ar ieși pe cauțiune, ar

dispărea și nu l-am mai vedea sau nu am mai auzi de numele Feliks Zhirov niciodată.

— Și cu Theresa ce vrea?

— Asta am de gând să aflu. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, a suspinat și mi-a zis: Uite care-i treaba, Finlay. Nu încerc să-i distrug viața lui Steven, nici măcar pe a Theresei. Dacă Feliks e implicat în dispariția lui Mickler, atunci presupun că și Theresa e o victimă, într-o formă sau alta. O să ne lămurim ce și cum, îți promit. Iar tu și copiii veți fi în regulă. Am de gând să vă țin pe toți trei cât mai departe de investigație cu putință. Georgia m-a pus să jur.

— Serios?

El a tresărit:

— Serios.

Curiozitatea a fost mai puternică decât mine.

— Și ce altceva a mai spus?

Nick s-a uitat pe geam, pe ceafa lui a apărut o umbră de roșeață.

— A spus că povestea asta ți-a frânt inima destul de rău. Și că, dacă fac ceva care te rănește, întâi îmi ia insigna și după aia îmi sparge fața.

Am clătinat din cap, chicotind în barbă:

— Prins cum ești între puștoaica mea și soră-mea, probabil îți imaginezi că toată povestea asta e o mare făcătură. Jur că nu a fost nimic plănuit ca să te ademenească să ieși cu mine.

— Cât de groaznic ar fi fost dacă ar fi fost așa? S-a întors de la fereastră, plimbându-și ochii pe fața mea cum făcuse și noaptea trecută, pe verandă. Numai că, de data asta, aprecierea exprimată era mult mai puțin profesională.

Râsul mi s-a stins pe buze. O tăcere grea, înțepătoare și fierbinte a coborât peste noi. Nick era atrăgător și singur. Era prieten cu sora mea, ceea ce însemna că trecuse cu brio de cea mai dură verificare a istoricului personal din lumea asta. Eram sigură că în clipa asta ar fi vrut să mă sărute, cum la fel de sigură eram că mi-ar fi plăcut și mie.

Un firicel de sudoare se scurgea pe spatele meu, spre șale. M-am întins spre mijlocul consolei, la termostat, iar el a întins mâna spre radio. Mâinile noastre s-au atins. Când am ridicat privirea, fețele noastre erau atât de apropiate, încât cozorocul șepcii lui le umbrea pe amândouă. Niciunul dintre noi nu s-a mișcat, iar inima mea și-a grăbit ritmul când degetele lui

Nick s-au înlănțuit cu ale mele.

— Am o mărturisire de făcut, a zis el cu o voce scăzută care m-a lăsat fără răsuflare. Nu a fost întru totul ideea Georgiei.

Nu m-am tras în spate când scaunul de vinil a pârâit și el a venit mai aproape. Adrenalina îmi clocotea în vene și aerul părea atât de ușor. Nu-mi aminteam de când nu mai fusesem atât de aproape de un bărbat, cu excepția lui Steven.

— E-n regulă? a întrebat când frunțile noastre s-au atins sub cozorocul șepcii lui, dând-o la o parte.

Nu, nu era în regulă. Ceea ce doream acum era foarte, foarte în neregulă. Greșit dintr-un milion de motive. Am încuviințat din cap, ametită, centimetrul de distanță pe care el o menținea încă punând la încercare ultima mea fărâmă de autocontrol. Nasurile noastre s-au atins exact în clipa în care o umbră neagră, lungă, trecea prin dreptul ferestrei, după capul lui Nick.

M-am tras rapid înapoi.

— El e, zic. Mașina lui Feliks.

Nick a căzut pe spate, cu capul pe tetieră, înjurând în barbă. A închis ochii, a oftat adânc, apoi și-a ridicat scaunul.

Lincolnul a parcat în dreptul curbei, în fața biroului Theresei. Andrei i-a deschis portiera lui Feliks, apoi l-a urmat în biroul Theresei.

— Se pare că are de gând să stea mai mult. Rămâi aici puțin. Vin imediat. Nick a ieșit înainte să apuc să-l întreb unde se duce. A luat-o cu pas săltat spre birou, oprindu-se când și-a scăpat cheile în spatele mașinii lui Feliks. O secundă mai târziu s-a ridicat, vârând ceva în buzunar și scoțând telefonul. L-a lipit de ureche, făcând un apel în grabă în timp ce se întorcea la mașina lui Ramon.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat după ce a intrat în mașină și a închis portiera.

— Verific o bănuială, atâta tot, a răspuns, puțin distrat.

— Și acum ce facem? Fiecare bucățică din mine de la gât în jos spera s-o luăm de unde rămăseserăm. Cealaltă parte era aproape sigură că asta era o idee foarte, foarte proastă.

Ochii lui Nick erau lipiți de ușile biroului.

— Acum așteptăm.

O clipă mai târziu, a apărut Andrei, care a ținut ușa deschisă. Feliks a

ieșit zâmbind ținând-o pe Theresa pe după talie. Când ea a intrat în mașină, mâna lui a alunecat mai jos.

— Vezi, ți-am spus eu că ăștia doi se culcă împreună. Acum, că știm ce ascunde Theresa, putem pleca, da?

Nick a pornit motorul. A așteptat puțin înainte de a intra în trafic, la câteva mașini distanță în spatele lor. Era tăcut și încruntat. I-am urmat spre vest, pe autostrada interstatală, departe de oraș. Ne-am ținut după Lincolnul lui Feliks aproape o oră, obligați să rămânem în urmă când virau spre o rampă de ieșire sau intrau pe drumuri de țară, înguste. Au făcut patru opriri, în fața unor ferme mari, cu indicatoare de vânzare afișate cât mai la vedere. De fiecare dată mașina încetinea și abia dacă rula, dar Feliks nu a coborât niciodată. După a patra vizită, Lincolnul s-a întors pe autostradă, luând-o spre oraș pe același drum pe care veniserăm.

— Mie mi se pare că e o întâlnire de afaceri imobiliare obișnuită. Destul de nevinovată. Speram că Nick o să fie de acord cu mine și că o să mă ducă acasă.

— Nimic din ceea ce face Feliks Zhirov nu e nevinovat. A ieșit la vânătoare de pământ.

— Și? Loturile pe care le-au vizitat azi semănau cu cele mâzgălite de Theresa în agendă. Din câte am văzut, astea patru nu păreau a-i fi plăcut mai mult decât celelalte.

— Prin urmare, întrebarea este pentru ce îi trebuie lui Feliks pământ? Nick se ținea după Lincoln, atent să se mențină la câteva mașini în spate când acesta a virat spre o rampă de ieșire. Rețeaua lui Feliks se ocupă de droguri, arme și trafic de ființe umane. Cumpără o mulțime de clădiri și depozite ca să-și mute permanent stocurile. Toate terenurile pe care le-a vizitat azi sunt la vest de Dulles, în apropierea aeroportului și a doua autostrăzi interstatale majore, dar suficient de departe de oraș ca să poată fi sub radar. Ceea ce e bine pentru aducerea mărfii, dar și pentru a o transporta după aceea.

Mi s-a întors stomacul pe dos la gândul că viitoarea mamă vitregă a copiilor mei se culca cu omul ăsta.

— Pare a fi un adevărat învingător!

— Crede-mă, a rostit Nick când Lincolnul intra în parcarea agenției imobiliare. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-l bag la închisoare pentru tot restul zilelor pe Feliks Zhirov.

— De aia suntem aici?

Nick a râs scurt, răguşit.

— Sunt şanse mai mari să câştig la loterie decât să-l arunc pe Zhirov la puşcărie. Suntem aici pentru că fiecare părticică a afacerilor lui Zhirov este periculoasă şi murdară. Iar dacă Theresa lucrează pentru el, indiferent ce ar face, e deja băgată până peste cap.

Am urmărit-o pe Theresa cum a coborât din maşină, doar ea, şi a intrat în biroul ei. Nick a renunţat să urmeze Lincolnul, care a intrat din nou în trafic.

— Nu ar trebui să-l urmărim?

Nick a clătinat gânditor din cap, cu ochii lipiţi de uşa biroului.

— Putem afla mai multe urmărind-o pe Theresa. Mi se pare puţin cam prea convenabil că ea a ajuns persoană de interes într-o anchetă de crimă tocmai în timp ce lucrează ca agent imobiliar pentru Feliks.

— Vrei să spui o anchetă pentru dispariţia unei persoane, l-am corectat.

— Dacă arată ca un rahat şi miroase ca un rahat, atunci probabil e un rahat, mi-a retezat-o el. Azi-noapte am găsit Volvo-ul Patriciei Mickler pe fundul lacului de acumulare Occoquan.

— Eşti sigur că era al ei? Maşina pe care o văzusem eu în garajul Patriciei era un Subaru.

— Lucrurile ei personale erau înăuntru, iar numărul se potriveşte. M-am prăvălit pe scaun, simţind cum gheara din stomac se strânge tot mai tare. Nick a ridicat din umeri. Harris şi nevasta lui vor apărea la un moment dat. Cadavrele apar întotdeauna.

Mi-am lipit fruntea de sticla rece. Apariţia cadavrului lui Harris era lucrul de care-mi era cel mai frică.

Nick a întins mâna, trăgându-mă uşor de şiretul glugii.

— Hei, o să fie bine. Îţi promit. A pus mâna pe mâna mea, descriind cercuri lente cu degetul mare în jurul încheieturii mele. Era o greşeală. Nu mă puteam încurca cu Nick. Nu ar face decât să complice şi mai mult lucrurile.

— Nick, am spus, întorcându-mă spre el. Despre ce-a fost adineauri… Cred că poate… Gândurile mele au deraiat în momentul în care o străfulgerare roşie mi-a atras privirile.

Capul lui Nick s-a întors, urmărind direcţia privirii mele. Cu o eşarfă roşie în jurul gâtului, Aimee tocmai ieşea pe uşa vestibulului împreună cu

Theresa. Dacă Nick o vedea pe Aimee și o recunoștea din fotografiile lui Harris, lucrurile ar fi putut lua o întorsătură foarte urâtă.

Mi-am acoperit fața cu o mână.

— Fir-ar să fie! Cred că mi-a intrat ceva în ochi.

Nick s-a răsucit înapoi spre mine, apropiindu-se să vadă mai bine. Cu delicatețe, mi-a dat mâna de pe față.

— Ești bine?

— Nu știu. Am strâns un ochi suficient de tare ca să-l fac să lăcrimeze. Cu celălalt, mă chinuiam să mă uit peste capul lui Nick la Theresa și Aimee, care urcau în mașina Theresei.

— Hai, dă-mi voie să mă uit eu ce ai. Nick mi-a luat fața în mâna lui, trăgându-mi cu delicatețe pleoapa cu degetul mare. Ochii noștri s-au întâlnit și i-am susținut privirea. Degetul lui a coborât, ștergând o lacrimă de pe obrazul meu.

— Mai bine? a întrebat în șoaptă.

— Așa cred, am suspinat.

Nick a închis ochii. S-a aplecat, anulând complet mica distanță dintre noi. Când gura lui mi-a atins buzele, am uitat de Theresa, cu Aimee a ei cu tot.

Era bine. Era… mai mult decât bine. *Ah, drace.*

Limba lui s-a strecurat printre dinții mei. Degetele mi-au alunecat în părul lui, iar catarama centurii de siguranță mi-a intrat în șold când trupurile noastre s-au întâlnit deasupra consolei. A scos un sunet flămând, gutural, degetele lui încercau să se strecoare pe sub betelia blugilor mei, apoi au intrat pe sub tricou și s-au împrăștiat pe tot spatele meu.

Mamă, Doamne, de când n-o mai făcusem într-o mașină. M-am arcuit înspre el, alungând vocile din capul meu care-mi spuneau că am să regret asta.

Răsufla greu în gâtul meu.

— Aș vrea să te duc pe bancheta din spate în secunda asta. Dar dacă fac asta, mă împușcă soră-ta.

M-a sărutat prelung, pentru ultima oară, un sărut care m-a înfiorat toată și m-a lăsat gâfâind.

— Acum, a zis cu nasul în urechea mea, spune-mi ce s-a întâmplat adineauri în parcare și nu ai vrut să văd?

Am înghețat, simțindu-i buzele arcuite într-un zâmbet pe maxilarul meu,

în timp ce se depărta încet. Nu părea supărat. Doar surprins. Și poate puțin impresionat.

— Dacă nu voiai să o urmăresc, Finn, ar fi trebuit să-mi spui. S-a lăsat pe spate în scaun, cântărindu-mi tulburarea printre pleoapele grele pe jumătate căzute. Vei fi fiind tu bună romancieră, Finn, dar nu te pricepi deloc să minți.

— De unde știi?

În ridurile din jurul ochilor lui am simțit o umbră de nostalgie.

— Pentru că am fost împușcat, tăiat, bătut măr, și aș fi dispus să accept oricând, oricare dintre toate astea în locul unei abraziuni corneene.

— Să nu exagerăm.

A clătinat din cap în fața privirii mele cinice.

— Sunt mortal de serios. În prima săptămână de la absolvirea Academiei, mi-am distrus prima patrulare în trafic când un tâmpit mi-a aruncat scrumiera în față. M-a durut atât de rău, că n-am mai putut gândi limpede. M-am împleticit printre mașinile de pe două benzi, disperat să-mi scot scrumul ăla de rahat din ochi. Am avut noroc că n-am murit. N-am putut vedea o săptămână.

M-am lăsat pe spate în scaun, simțindu-mă complet toantă. Și enervată. A știut de la început că nu am nimic în ochi.

— Și dacă știai că am mințit, de ce m-ai mai sărutat?

— Speram c-o să merite.

Sângele mi-a năvălit în obraji. Trecuse mai bine de un an de când nu mai sărutasem pe nimeni. Mai bine de zece de când nu mai sărutasem un alt bărbat în afară de Steven. Mi-am petrecut ultimul an îndoindu-mă de mine, întrebându-mă de ce m-a părăsit soțul meu, luând în calcul posibilitatea ca el să nu mă fi lăsat, poate, pentru părul, corpul, hainele sau banii Theresei. Poate pur și simplu m-a părăsit pe *mine.*

— Și a meritat?

Zâmbetul lui Nick avea o notă de viclenie.

— Să spunem că mă gândesc în cel mai serios mod să o las pe soră-ta să mă împuște.

Și-a frecat fața cu palma și și-a reglat scaunul la loc.

— Hai să te duc înapoi la South Riding. Trebuie să-mi iau mașina și să duc ceva la laboratorul din Manassas înainte să închidă.

Știam, din poveștile Georgiei, că acesta era laboratorul regional de

criminologie. Atunci când se aplecase în spatele Lincolnului, Nick băgase ceva în buzunar după ce și-a scos telefonul.

— Ai găsit ceva?

— Nu știu încă.

Indiferent ce ar fi fost, trebuie că era important.

— Vrei să vin cu tine?

Râsul lui răgușit era însoțit de o grimasă ușor periculoasă.

— În clipa asta vreau o groază de chestii. De aceea cred că ar fi mai bine să te duc acasă.

Mi-am sprijinit capul de geamul portierei. A pornit mașina, în timp ce eu încă nu știam ce mă intrigă mai tare: ce ascunsese în buzunar, sau ce s-ar fi putut întâmpla dacă aș fi mers cu el la laborator.

Capitolul 32

Cum am intrat pe ușă, Vero s-a uitat la hainele și la părul meu, a încrucișat gânditoare brațele la piept și mi-a zis:

— Te-ai giugiulit cu el, nu?

— Nu, am șoptit, aruncând o privire în living și sperând că Delia nu a auzit.

— Nu încerca să negi. A bătut cu degetul pe gâtul ei și a făcut un semn cu bărbia spre mine. Detectivul lăsase o mică dovadă la locul crimei. A mișcat sugestiv din sprâncene.

— Nu! Mâna mi-a zburat la gât. N-am mai avut o mușcătură din liceu. Îl omor, jur că-l om…

Vero a venit mai aproape, reprimându-și un hohot de râs.

— Vezi, știam eu. Dacă ai vedea ce față ai acum!

Am mototolit hanoracul și l-am aruncat în capul ei.

— Liniștește-te, a zis, abținându-se cu greu să nu izbucnească în hohote, copiii dorm. M-a tras de mânecă în bucătărie, m-a împins pe un scaun la masă și a pus o pungă de Oreo în fața mea. Pe o scală de la unu la zece, cum e tipu'?

Am întins mâna după un biscuit. Vero a tras punga, ținând bunătate de Oreo ostatici.

— Hai, vorbește! Vreau să știu tot!

I-am smuls punga din mâini.

— E de unsprezece, am bombănit, îndesând un biscuit în gură.

Ea s-a lăsat pe spate în scaun și a sustras unul pentru ea.

— Știam eu. Mereu mi-am dorit să mă dau în bărci cu un polițist. Pariez că a fost cât toate cele cincizeci de umbre de încredere în sine la un loc, a rostit ea, făcându-și vânt cu mâna.

— Nu tocmai. Vero a mijit ochii neîncrezătoare, ca și cum ea n-ar fi putut greși aproape niciodată în chestii de genul ăsta. L-am cam îmbiat.

Mi-a tras o palmă peste braț, pufnind.

— N-am avut de ales! Trebuia să-l împiedic să le vadă pe Theresa și pe Aimee împreună, așa că a trebuit să mă prefac că mi-a intrat ceva în ochi, el s-a apropiat să mă ajute și dintr-una în alta…

Lui Vero i-a murit râsul pe buze. A rămas cu gura căscată și cu biscuitul între buze.

— Theresa și Aimee erau împreună? Și ce s-a întâmplat? Le-a văzut?

Am făcut semn că nu.

— Aimee a apărut la biroul Theresei. Cred că se duceau să ia prânzul sau ceva de genu'. Nick nu le-a văzut când au plecat. Dar mai e ceva, am zis, șterpelind încă un biscuit din pungă. Categoric fusese o dimineață de doi Oreo: Nick știa deja că ea se întâlnește cu Feliks Zhirov.

— Rahat, a înjurat Vero. N-a durat prea mult.

— E în continuare convins că Theresa e implicată în dispariția lui Harris, numai că acum crede că Feliks e în spatele afacerii. Nu e numai asta. Nick s-a întors la The Lush și a stat de vorbă cu Julian. I-a arătat o fotografie a Theresei și, când Julian a insistat că nu ea e femeia cu care a stat de vorbă, Nick a început să suspecteze că Julian o acoperă cumva. Una peste alta, acum Julian știe că l-am mințit.

Vero a tresărit.

— Ar fi putut fi mai rău. I-ai fi putut da numele tău adevărat. Și, atunci, chiar ai fi dat de necaz. Până peste cap. A împins paharul cu lapte peste masă, lăsându-mă să înmoi un colț de biscuit în el. Crezi că Nick mai poate afla ceva ce ar conduce ancheta înapoi la tine?

Am oftat.

— Nu cred. Nu mă leagă nimic de Feliks sau de afacerile lui.

Vero a împins spre mine toată punga de Oreo:

— Nimic, în afară de Andrei Borovkov.

•

În noaptea aceea, m-am așezat la computer urmărind clipitul cursorului. Am verificat o bucată zdravănă din manuscris, asigurându-mă că secretele mele sunt în siguranță. L-am scos pe tânărul avocat sexy din poveste și l-am înlocuit cu polițistul sexy. Dar cu toate că între eroina mea și polițist exista o chimie puternică, lipsa avocatului din povestea mea părea o greșeală din motive de care parcă nu reușeam să scap. Ratam ironia și persiflarea dintre ei, zâmbetul lui deschis. Ratam felul în care el vedea prin ea – prin peruca și machiajul, și rochia ei de împrumut – și, chiar dacă ea era o ucigașă cu o poveste complicată în spate, lui tot părea a-i plăcea ceea ce vedea dedesubt.

Am deschis telefonul și am derulat până la numele lui Julian, uitându-mă

pierdută la numărul lui. Degetul meu a zăbovit asupra tastei Delete. Aveam atâtea motive pentru care ar fi trebuit să apăs pe ea. Cu genunchii în brațe, ascultam cum sună telefonul lui Julian și așteptam să intre căsuța vocală. Când a răspuns chiar el, am fost prea uluită ca să pot vorbi.

Am tăcut amândoi.

— Numele meu nu e Theresa, mi-am început încet mărturisirea. Și nu lucrez în imobiliare. Am ascultat orice semn că el era acolo. Nu sunt blondă. Și ai avut dreptate cu toate celelalte lucruri pe care le-ai spus despre mine la bar. Nu aparțin lumii ăleia. Nici măcar rochia pe care o purtam nu era a mea.

Mi-am ținut respirația în pauza lungă care a urmat, sigură că o să închidă. Eram pe punctul de a renunța și de a închide eu, când a vorbit:

— A fost ceva adevărat? Nicio urmă de condamnare în tonul lui. Nicio așteptare, nicio pretenție.

— Ceva. Mi-am prins capul în palme, surprinsă de cât de vinovată mă simțeam. Am doi copii. Sunt divorțată. Sunt în mijlocul unui proces urât de custodie cu fostul meu. M-am uitat la furniturile de Oreo de pe tricoul meu lălâi. Și ai reușit să intuiești mare parte din preferințele mele alimentare și vestimentare.

El a oftat. Sau poate era un râs amar.

— Cine ești? Părea sincer curios.

M-am sprijinit cu spatele de birou.

— Nu cred că-ți pot spune. Nu încă.

— De ce?

— Aș vrea. Mi-am dat părul pe spate, alungând cu unghiile ultima urmă de mâncărime de pe scalpul meu. Trebuie… trebuie să lămuresc câteva lucruri mai întâi.

— Ai necazuri?

— Nu-mi doresc să am, am spus, luptându-mă să-mi reprim lacrimile. Tot încerc să fac ceea ce trebuie și, dintr-un motiv sau altul, toate se întorc împotriva mea.

Nu voiam decât să am șansa de a-mi păstra copiii. De a-i dovedi lui Steven că s-a înșelat în privința mea. Dar dacă de fapt nu s-a înșelat?

— Tipul ăsta, Mickler, cel care a dispărut, ți-a făcut rău? a întrebat el cu blândețe.

— Nu, am zis. Dar apoi m-am gândit la toate numele din telefonul lui.

Mie, nu.

— I-ai făcut tu rău? Nu era nicio insinuare de vinovăție. Nicio condamnare, nicio judecată. Poate ar fi trebuit.

— Nu. Dar mă îndoiesc că m-ar crede cineva.

— Dacă mi-ai spune ce s-a întâmplat, poate te-aș putea ajuta. Părea atât de onest. De sincer. M-am întrebat dacă m-aș simți ca la biserică, la spovedanie, dacă i-aș turna acum, în ureche, toate adevărurile mele urâte. Îmi doream să pot recita câteva Ave Maria, și lumea din jur să mă ierte, așa cum Julian părea atât de dornic să o facă.

— Nu pot… Chestia asta în care sunt amestecată… E complicat. A fost o greșeală din partea mea să-l târăsc în povestea asta. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să te sun…

— Și atunci de ce ai făcut-o? m-a întrebat înainte să apuc să închid.

Întrebarea m-a luat pe nepregătite. Am tras de genunchiul zdrențuit al blugilor mei:

— Cred că am vrut să știi că nu sunt un om rău. Și că nicio clipă nu am dorit să te înșel. Dacă lucrurile nu ar fi atât de încurcate, ți-aș spune cum mă cheamă. Te-aș invita la o pizza și ți-aș povesti totul la o bere. Dar…

— E complicat, a zis el blând. Știu.

— Mă crezi? Am închis ochii așteptându-i răspunsul, surprinsă de valul de ușurare care m-a înecat când a vorbit într-un sfârșit.

— Da, te cred.

— De ce?

— Ai auzit vreodată de briciul lui Hanlon? Am lăsat capul pe spate, am închis ochii. Tonul scăzut al vocii lui era egal și calm, un balsam pentru nervii mei zdruncinați. Există o zicală veche care sună cam așa… „Să nu punem pe seama răutății și cruzimii lucruri care uneori pot avea motive mai puțin criminale”. Mi-am făcut un principiu din a nu presupune niciodată ce poate fi mai rău despre oameni.

Poate ar trebui.

— Uneori oamenii pur și simplu greșesc.

Am tăcut amândoi. Mă întrebam dacă ar simți la fel în cazul în care ar cunoaște dedesubturile greșelilor despre care vorbeam. Dacă ar ști că sub toate greșelile mele e îngropat cadavrul lui Harris Mickler.

— Probabil ar trebui să scap de telefonul ăsta și să nu te mai sun niciodată.

— Asta vrei?

— Nu.

— Atunci păstrează-l. Era vocea unui avocat care dă un sfat. Era ceva liniștitor în ea, ceva solid, de care mă puteam agăța.

— Tot nu-ți știu numele, mi-a amintit. Ar putea fi numărul oricui pe telefonul meu. Detectivul nu e interesat decât de o femeie pe nume Theresa și, cum numele tău nu e Theresa, nu am niciun motiv să-i vorbesc despre tine. Nu-i așa?

Am înghițit un nod dureros din gât:

— Da.

— Promite-mi că mă suni dacă ai nevoie de ajutor.

Aș fi vrut să-i spun că nu era ceva atât de simplu ca un alternator stricat. Că eram băgată până peste cap într-o poveste urâtă și că aveam nevoie de mult mai mult decât de niște cabluri și niște șervețele umede ca să repar mizeria pe care o făcusem.

— Mă descurc eu, am spus și am închis.

Îmi doream din suflet să cred asta.

Capitolul 33

Conform anunțului de logodnă din ziarul local de acum șapte ani, Aimee Shapiro era măritată cu un tânăr antreprenor, care deținea un lanț de spălătorii auto. Aimee și Daniel Reynolds locuiau acum într-o casă în Potomac Falls, la aproximativ douăzeci și trei de kilometri. Și, judecând după numele de pe ecusonul prins de rochia pe care o purta dimineață când a ieșit din casă, Aimee Reynolds era în drum spre serviciu.

Vero și cu mine am urmărit-o până în parcarea de la mallul Fair Oaks, apoi la raionul de cosmetice Macy. Ne-am făcut de lucru printre umerașele cu haine, urmărind-o cum aranjează marfa sub sticla vitrinei.

— Du-te și vorbește cu ea. Vero m-a împuns cu cotul.

— Nu pot să vorbesc eu. M-ar putea recunoaște din fotografiile din casa lui Steven.

Vero și-a dat ochii peste cap.

— Da, sigur. De parcă Theresa ar ține mutra ta la loc de cinste în muzeul celebrităților!

Punct țintit.

— Dacă Aimee a fost acolo în noaptea în care l-am adus pe Harris acasă, e posibil să fi apucat să-mi vadă fața. Trebuie să te duci tu. O urmăream pe furiș pe Aimee, printre rochiile agățate pe umerașe. Formează numărul meu și lasă telefonul deschis în buzunar. Și bagă-ți în ureche chestia aia pe care o folosești în mașină ca să mă auzi.

— Și ce-ar trebui să-i spun? a protestat ea vârându-și casca Bluetooth în ureche.

— Nu știu. L-am mutat pe Zach ca să nu poată ajunge la o bustieră scumpă de mătase înainte să apuce s-o bage-n gură în loc de suzetă. Fă și tu conversație. Află dacă a fost de serviciu în noaptea în care a dispărut Harris.

Vero a întins mâna.

— Dă-mi cardul tău.

— Nu poți folosi cardul meu. Are numele meu pe el!

— Atunci dă-mi niște bani. Nu pot să mă duc acolo să sprijin tejgheaua și să nu cheltuiesc nimic.

Am pescuit câteva bancnote din poșetă, i le-am îndesat în mână și am împins-o spre vitrina cu cosmetice. Cu telefonul la ureche, l-am mutat pe Zach în partea cealaltă, prefăcându-mă că sunt angajată într-o convorbire. Folosind stativul înalt cu rochii pe post de camuflaj, m-am apropiat încet de raionul de cosmetice, până ce am fost suficient de aproape ca să pot trage cu urechea.

— Mă auzi? am rostit în telefon.

— Tot timpul, a bombănit ea.

— Pot să vă ajut? Vocea lui Aimee a sunat caldă, plăcută chiar în receptorul meu.

— Sper, a răspuns Vero cam prea tare. Caut un cadou pentru o prietenă. Nu iese prea mult. E una dintre doamnele alea singuratice, retrase, iubitoare de pisici.

— Nu am pisică, am mârâit eu.

— Dar e un tip care pare interesat de ea. E polițist. Și e super-sexy. Vero a început să-și facă vânt cu mâna, îi tot spun că nu poate ieși la o întâlnire în colanți. Ar trebui să facă un minim efort. Adică, măcar un pic de machiaj, nu?

— De ce? am mormăit. Ca să arăt mai bine în poza de profil de la poliție?

— Ah! Ochii lui Aimee au început să strălucească. S-a aplecat și s-a sprijinit cu coatele pe tejghea. Pare interesant.

— Nici nu știți cât de interesant!

Aimee a făcut un gest larg cu mâinile, arătându-i paletele pline de culori de sub tejghea.

— Vă pot ajuta să alegeți ceva pentru ea. Spuneți-mi care sunt cele mai frumoase trăsături ale ei.

Vero s-a uitat spre tavan.

— Uau, asta e o întrebare grea.

— Ai grijă, am zis.

— Păi are părul puțin ondulat, ceva între castaniu și roșcat. Arată bine când se străduiește. Ceea ce nu se întâmplă prea des.

Am dat peste un umeraș de pe stativ.

— Și ochi verzi. Își schimbă culoarea când e nervoasă și se face roșie la față. De obicei e palidă ca un vampir pentru că nu iese prea mult din casă. Dar are câțiva pistrui ici, colo, așa că aduce mai mult cu un vampir

prietenos, nu e ca unul din ăia care se ridică din sicrie și sperie copiii.

Aimee a început să râdă în hohote.

— Mă bucur că se distrează, am mormăit eu.

— Atunci haideți să ne jucăm cu ochii ei. Par a fi frumoși. Aimee a deschis o vitrină din sticlă și a scos un set de mostre pe tejghea.

— Treci la subiect, am mârâit, aruncându-i o privire întunecată în timp ce Aimee era cu capul jos.

Vero bătea cu degetul în bărbie, studiind fața lui Aimee, care aranja paletele.

— Ne-am mai întâlnit cumva?

Aimee s-a uitat în sus. A clătinat din cap.

— Nu cred.

— Sunteți sigură? a insistat Vero. Pentru că am fost aici acum câteva săptămâni pentru un machiaj și sunt destul de sigură că dumneavoastră mi-ați vândut niște farduri. Dați-mi voie să mă gândesc… A fost într-o marți seara.

— Nu… A zâmbit politicos. Nu aveam cum să fiu eu. Eu nu lucrez serile de marți. Trebuie să fi fost Julia, a adăugat ea cu o voce melodioasă. Lumea ne confundă tot timpul.

Vero a încuviințat.

— Asta era, da, Julia. Îmi amintesc! Hei, asta e o promoție?

Vero s-a ridicat pe vârfuri, arătând spre o vitrină din colțul îndepărtat al tejghelei. Când Aimee s-a întors să se uite, Vero s-a răsucit spre mine și m-a întrebat șoptit:

— Ce fac?

Am dat din mână:

— Nu te uita la mine! Află unde a fost în noaptea aia!

— Așa deci, a reluat Vero cu voce tare, atrăgându-i atenția lui Aimee, care a revenit la tejghea, nu lucrați nopțile de marți? Înseamnă că ieșiți în oraș, nu? Pariez că știți cele mai bune locuri din târg.

— Fooarte subtil, am ironizat-o eu.

Aimee avea un zâmbet incert. Poate puțin inconfortabil când s-a întors la sarcinile ei.

— Am auzit lucruri foarte bune despre un loc care se cheamă The Lush. Știți ceva despre el?

Aimee a ridicat brusc capul și a scăpat o cutiuță cu farduri de ochi din

mână. Clinchetul plasticului care s-a spart a răsunat în tot magazinul, atrăgând atenția supraveghetorului. Aimee s-a scuzat, obrajii ei au căpătat o nuanță aprinsă de roz în timp ce s-a aplecat să strângă.

— Nu, nu, îmi pare rău, nu merg acolo. Chiar și din locul în care mă aflam, lângă stativul cu haine, tot îi puteam vedea mâinile tremurând când își ștergea praful colorat de pe cracul pantalonului.

— Prietena mea zice că barmanul e manechin pentru lenjerie. Și că marți seara au băuturi super, niște specialități. Sunteți sigură că nu ați fost pe-acolo? Lui Aimee i s-a scurs tot sângele din obraji.

— Mergi pe gheață subțire, am avertizat-o.

Aimee a aruncat priviri îngrijorate de jur-împrejur ca să se asigure că nu ascultă nimeni ce are de spus:

— Sunteți polițistă?

Vero a dat capul pe spate. S-a proțăpit într-un șold, țanțoșă, măsurând-o pe Aimee.

— Nu, nu, nu, am șuierat în telefon. Nu ești polițistă!

Vero a ridicat o sprânceană.

— Și dacă aș fi?

— Uitați, a zis Aimee, cu voce șoptită și răgușită, nu știu cum ați dat de mine, dar nu am nimic de-a face cu dispariția acelui bărbat. Nu l-am văzut de mai bine de un an de zile. I-am văzut numele la știri la fel ca toată lumea.

— Atunci sunt sigură că nu v-ar deranja să-mi spuneți unde ați fost în noaptea în care a dispărut.

Îi așteptam răspunsul ținându-mi respirația.

— Am fost la întâlnirea mea cu Alcoolicii Anonimi de la Biserica Episcopală de pe Van Buren. E locul în care mă duc în fiecare seară de marți în ultimele unsprezece luni. Puteți verifica prin sponsorul meu. E acolo în fiecare săptămână. Întrunirile încep la opt, a precizat ea. Numai că vă rog mult să nu-l amestecați pe soțul meu în asta.

— De aceea lucrați aici? a întrebat Vero pe un ton scăzut. Ca să nu-l amestecați pe soțul dumneavoastră? Așa i-ați plătit cecurile lui Harris, ați folosit salariul de aici ca să-l împiedicați să vorbească cu Daniel?

Colțurile gurii lui Aimee s-au lăsat. Se uita îngrijorată în toate părțile.

— E-n regulă, a continuat Vero cu blândețe. Poliția știe deja despre fotografii. Nu vă va mai putea face rău. Dacă doriți să îmi mai spuneți ceva,

acum e momentul.

În ochii lui Aimee jucau lacrimi abia reținute. S-a îndreptat de spate:

— Doriți să vă împachetez ceva?

Îi tremura vocea, atât de fragilă sub fermitatea artificială pe care încerca, dar nu reușea, s-o mimeze.

Probabil a simțit și Vero asta.

— Știți ceva, am să iau toată paleta. Și Vero a arătat spre setul de sub vitrina de sticlă. Aimee l-a împachetat, zâmbind forțat când Vero i-a pus bancnotele în mână. Privirile noastre s-au întâlnit când Vero a luat punga de pe tejghea. Sunt sigură că ne gândeam amândouă la același lucru.

Aimee avea un motiv. Dar avea și un alibi. Așadar, dacă nu Aimee a ajutat-o pe Theresa să-l omoare pe Harris, cine o făcuse?

— Ce înseamnă asta? a întrebat Vero, aruncându-și punga cu cosmeticale în poală și trântind portiera mașinii ei.

Aimee Reynolds era categoric una și aceeași cu Aimee de pe telefonul lui Harris. Și era categoric aceeași femeie care a dat telefonul anonim la poliție. Dar dacă a fost la întrunirea AA de la opt la nouă, ar fi fost imposibil să ajungă la bar la timp ca să mă vadă pe mine plecând cu Harris.

— Înseamnă că Aimee nu a fost acolo. Dar Theresa avea în mod cert un motiv. Și încă nu are niciun alibi.

M-am gândit la banii pe care Steven a spus că i-a găsit în sertarul ei. Dacă îl omorâse pe Harris pentru un motiv mult mai puțin nobil decât răzbunarea? Dacă îl omorâse pentru bani?

— Dacă bănuiala lui Nick e adevărată și Theresa e amestecată până peste cap cu Feliks?

Vero și-a lăsat capul pe spate, apoi l-a întors pe-o parte, lipit de tetieră, ca să se uite la mine.

— Crezi că Theresa lucrează pentru Feliks și în alte domenii decât în cel imobiliar?

— E posibil. Până acum Nick a avut dreptate în toate privințele. E limpede că Harris avea un gen preferat de victime. Dacă Feliks îl voia pe Harris mort, Theresa ar fi fost momeala perfectă. Poate pur și simplu am ajuns înaintea ei la el.

— Și cu Nick ce facem? Bărbatul ăsta e ca un câine după os. Dacă se mai ține așa după ea, o să sfârșească fix în poarta garajului nostru.

Am scuturat din cap, încercând să mă conving singură.

— Câtă vreme nu are un cadavru, cazul nu există.

Era posibil să condamni pe cineva de crimă și fără cadavru, dar, din câte știam din discuțiile cu Georgia, aceste cazuri erau foarte greu de demonstrat. Nu puteam fi arestate pe baza unei bănuieli.

— Julian i-a spus lui Nick că e sigur că femeia din fotografie nu e Theresa. Theresa nu a ciripit încă, și nici noi. Iar Nick nu se va putea apropia la mai puțin de trei metri de Zhirov fără ca avocații lui Zhirov să ridice un zid. Nick a recunoscut cu gura lui: nimic nu se lipește de Feliks. Presupunând că niciuna dintre noi nu vorbește, Nick are câteva dovezi cel mult circumstanțiale. La un moment dat Nick se va sătura să alerge după cai verzi pe pereți, și cazul va fi îngropat.

Am privit pe geam la șirurile nesfârșite de mașini, la strălucirea luminoasă a parbrizelor. O groază de oameni dispăreau în fiecare zi. Cu timpul, se vor aduna și alte cazuri. Iar în cele din urmă, mi-am spus, Harris se va pierde în oceanul de dispăruți.

— Atunci bine-ai face să te asiguri că în cartea ta nu apare nicio fermă de gazon.

— Era un cimitir, am mormăit cu nasu-n geam, cuvintele trecând aproape neobservate sub potopul de gângureli hotărâte ale lui Zach, de pe scaunul lui din spate. Vero m-a privit întrebător: în carte, i-am explicat, eroina îl îngroapă pe tip într-un cimitir, într-un mormânt proaspăt săpat. Știi tu, deasupra unui tip care fusese înmormântat ceva mai devreme.

Vero a rumegat puțin ideea. A încuviințat admirativ, ca și cum ar fi prezentat-o în fața unui consiliu director din mintea ei.

— Tare chestia. Ar fi trebuit să ne gândim la asta înainte. Va trebui să o încercăm când îl omori pe Andrei.

— În niciun caz nu îl omorâm pe Andrei.

— Încearcă să-i spui asta Irinei Borovkov.

Capitolul 34

Atelierul lui Ramon era cufundat în întuneric, cu excepția unei raze de lumină care venea de la una dintre ferestrele biroului. În drum spre casă de la mall, primisem un mesaj de la el în care mă anunța că mi-a reparat camioneta și puteam veni s-o ridic la ora opt. Dar când am oprit în fața atelierului, ușile garajului erau trase, iar panoul cu neon de la fereastră era stins. Ceasul de bord al mașinii împrumutate de Ramon îmi spunea că am ajuns la timp, numai că aici toate păreau a striga la mine „Pleacă, am închis!”

Pietricelele din asfaltul măcinat de vreme au scrâșnit sub tenișii mei când am coborât din mașină ca să cercetez împrejurimile. Mi-am găsit camioneta parcată în spatele garajului, dar era încuiată, și mie nu-mi dăduse prin cap să iau setul de chei de rezervă. Am tras un șut în cauciuc. Se părea că bătusem tot drumul până aici degeaba.

Mi-am luat geanta, înjurând în barbă. Mobilul nu era în rucsac, probabil îl scosesem când am ajuns de la mall, în după-amiaza asta, ceea ce înseamnă că era acasă cu Vero. Oftând adânc, am bătut în ușa atelierului. Poate că Ramon era pe undeva, înăuntru.

Ciocănitul s-a auzit slab, un sunet spart. L-am strigat pe Ramon. Cum nu a răspuns nimeni, am încercat ușa laterală, de lângă birou, care, spre surprinderea, era deschisă.

Am sunat la sonerie, țârâitul ei a răsunat strident între pereții îngălbeniți de fum și tavanul mucegăit. Un răcitor de apă gâlgâia în colțul întunecat al sălii de așteptare. Locul mirosea a transpirație, a scrumiere negolite și a hârtie râncedă de la revistele sexy împrăștiate pe toate scaunele din plastic.

— Ramon? Ușa s-a izbit în spatele meu. Ramon? Sunt Finlay Donovan. Am venit să-mi iau…

Hârști.

Am înghețat de tot simțind o presiune puternică, rece și ascuțită, de la obiectul înfipt în pielea moale de sub maxilarul meu.

Geanta mi-a zburat la pământ cu o bubuitură. A fost singurul sunet din încăpere. Am ridicat mâinile, încet. Nu îndrăzneam să mă mișc. O cizmă grea a izbit geanta împingând-o mai încolo. Conținutul ei s-a împrăștiat

prin fermoarul desfăcut, peruca mea blondă s-a lățit pe podea, mărunțișul s-a rostogolit, un tub de ruj roșu s-a rostogolit cu un zornăit.

Am furișat o privire către portofel, să văd unde a căzut, atentă să nu ridic bărbia. Cizma bărbatului era uriașă, cu tocuri late, metalice, și tălpi groase, striate. Hainele îi miroseau a țigări, iar respirația lui duhnea zdravăn a usturoi.

Am înghițit cu grijă sub lamă.

— Portofelul e pe podea. Cheile mașinii sunt în buzunar. Mașina e afară, în față. Ia-le și pleacă.

A hăhăit, cu voce răgușită, de fumător. Am țipat când m-a apucat de păr și m-a împins pe holul întunecat din fața lui.

Cu inima-n gât, m-am lăsat împinsă peste prag în garajul întunecat. M-a oprit scurt, lătrând niște cuvinte hodorogite, pe care nu le-am înțeles. O voce plăcută, calmă, a răspuns într-o limbă guturală care suna categoric a rusă. Bărbatul din spatele meu mi-a dat drumul la păr cu un mormăit.

— Ia loc, doamnă Donovan. Cuvintele cu iz imaterial veneau din partea cealaltă a încăperii. Engleza bărbatului era impregnată cu un accent subtil, iar nuanța metalică a tonului său mi-a dat un fior rece pe șira spinării. Am clipit des și ochii au început, încet, încet, să mi se adapteze la întuneric. Gulerul alb al cămășii bărbatului a devenit vizibil în lumina slabă a felinarului stradal filtrată prin fereastra înaltă, îngustă. M-am apropiat, iar silueta lui a căpătat forma unui costum scump, scrobit.

Scaunul metalic rabatabil pe care l-a desfăcut în mijlocul garajului a scârțâit.

Cum nu m-am clintit, bărbatul din spatele meu m-a tras de păr spre scaun. M-a trântit brutal jos, apăsându-mă cu niște mâini uriașe, cărnoase, pline de bătături.

— Știi cine sunt, doamnă Donovan, a rostit bărbatul în costum.

Nu era o întrebare.

M-am uitat peste umăr la căpcăunul cu cuțitul. Era limpede că el nu era la curent cu codul vestimentar. Un tricou negru strâmt și niște blugi închiși la culoare îi acopereau corpul musculos, masiv. Ochii mei au urcat mai sus, către capul bine ras, cu o pereche de sprâncene groase, expresive, și un nas care arăta ca și cum ar fi fost spart de câteva ori. Privit de aproape, Andrei Borovkov era exact la fel de înspăimântător pe cât mi-l imaginasem.

Tocurile lui au țăcănit lent pe podeaua garajului. Am simțit o chingă în

jurul inimii când Feliks Zhirov a pășit în raza de lumină chioară. Avea un zâmbet senin. Anticipativ. N-am putut să fac altceva decât să clatin din cap.

— Nu, am mormăit. Nu cred.

Zâmbetul lui s-a lărgit, dezvelind un șir de dinți de un alb strălucitor. Părul negru, lucios, îi cădea într-un fel curios peste un ochi.

— Și cu toate astea, m-ai urmărit. De ce?

— Nu te-am…

A ridicat o mână și butonul de la cămașă a împrăștiat scântei în lumina slabă.

— Hai să ne facem reciproc un bine și să nu ne mâncăm timpul unul, altuia. Vocea lui era lugubru de blândă, singurul indiciu al nerăbdării sale fiind mușchiul încordat al maxilarului. Ieri, un sedan albastru cu același număr de înmatriculare ca al mașinii pe care tocmai ai parcat-o mi-a urmărit limuzina în mica noastră excursie în Fauquier County. Colegul meu a luat urma numărului de înmatriculare până la garajul ăsta.

Feliks și-a băgat mâinile în buzunar și a început să se plimbe prin fața mea cu un mers elegant și rostind cuvinte bine cântărite:

— Am avut o mică discuție cu Ramon. Mi-a spus că vii în seara asta să-ți iei mașina, așa că l-am încurajat să-și ia liber pentru restul serii. Ceea ce înseamnă că putem sta în garajul acesta cât timp va fi necesar. Dar sunt sigur că ai prefera să fii acasă cu copiii tăi, doamnă Donovan…

A lăsat în aer numele meu, să plutească acolo, în tăcere. I-ar fi fost foarte ușor să-mi găsească casă, copiii, asta dacă nu o făcuse deja…

— Așa că hai să trecem la subiect. Spune-mi.

A venit mai aproape și și-a netezit mânecile trăgând puțin de fiecare buton.

— De ce mă urmăreai?

— Nu te urmăream pe tine.

Feliks s-a oprit în fața scaunului meu. Liniile aspre ale gurii lui s-au strâns într-o dungă subțire și l-a fulgerat din priviri pe Andrei. Am simțit pe ceafă răsuflarea lui Andrei duhnind a fum de țigară. Cuțitul lui m-a ciupit puțin de gât, în timp ce cu mâna bătătorită m-a țintuit pe scaun. Nu mă puteam gândi decât la cei trei bărbați găsiți de prietenii Georgiei într-un depozit, într-o baltă de sânge, cu gâturile retezate de la o ureche la alta.

— O urmăream pe Theresa! am izbucnit. Nu era pe de-a-ntregul o minciună. Am închis strâns ochii, așteptându-mi moartea. Cum nu a venit,

am deschis pe jumătate unul.

Feliks a ridicat capul. Curiozitatea i-a îndulcit puțin contururile aspre ale feței, uitându-se la mine ca o mâță la șoarece, neștiind încă dacă să mă omoare sau să se joace cu mine.

— Și ce treabă ai tu cu doamna Hall?

— E logodită cu fostul meu soț.

Sprâncenele lui au zburat în sus, sub efectul surprizei.

— Și ce sperai să obții spionându-ne?

Mi s-a uscat gura. Am încercat să nu mă gândesc la tăișul cuțitului pe care îl ținea Andrei și nici la firicelul care mi se prelingea pe gât, într-o parte, și care putea fi sau nu transpirație.

— Steven… Fostul meu soț crede că are o aventură.

— Așa că ai convocat un ofițer de poliție care să te ajute s-o prinzi? Feliks a râs încet. Nu fi așa surprinsă, doamnă Donovan. Detectivul Anthony și cu mine ne știm de multă vreme. Nu voi fi recunoscut eu mașina, dar poți fi sigură că am recunoscut șoferul.

S-a aplecat spre mine, cu o lucire răutăcioasă în ochi. Emana mirosuri de băutură scumpă, de piele fină și de parfum sofisticat, cum îmi imaginam că trebuie să fi mirosit și interiorul limuzinei.

— Atunci pot presupune în deplină siguranță că nu ai asistat la nimic interesant, dat fiind că relația mea cu doamna Hall este strict profesională.

Arcuirea perversă a buzelor lui m-a făcut să cred că avem definiții diferite pentru cuvântul *profesional*. M-am tras înapoi când mi-a îndepărtat, cu vârful degetului, de pe față o șuviță rătăcită.

— Dar, spune-mi, a zis el, vârându-și mâinile în buzunare, ce căuta detectivul?

— Nimic, am răspuns cu voce tremurândă. Îmi ținea companie.

— Adică pot să presupun că tu și detectivul Anthony vă bucurați de o… relație personală?

Am încuviințat, amuțind când l-am văzut pe Feliks îngenunchind în fața mea. Ochii lui întunecați aruncau flăcări când mi-a prins fața, ridicându-mi bărbia. A spus cu o voce de gheață:

— Dacă aflu că m-ai mințit, am să te găsesc. Ai înțeles?

Cu inima bubuind, am încuviințat din capul proptit în palma lui.

Andrei îl urmărea cu atenție, cu cuțitul ridicat, așteptând un semn.

În depărtare se auzea vuietul unei sirene care se apropia tot mai mult.

Feliks mi-a dat drumul. S-a ridicat în picioare când o mașină a oprit în față, scrâșnind din cauciucuri, inundând fereastra de sus cu o lumină albastră, intermitentă.

— Mulțumesc pentru timpul tău, doamnă Donovan, a rostit Feliks. Am încredere că nu te voi mai revedea.

I-a făcut semn lui Andrei și gorila l-a urmat spre ieșirea din spatele garajului. Am răsuflat ușurată când ușa din spate s-a închis în spatele lor.

— Finlay! s-a auzit de afară vocea estompată a lui Nick. Apoi, ușile au sărit din balamale, una după alta, când a intrat în casă. S-a auzit sunând clopoțelul din birou. Am sărit în picioare, surprinsă că mă mai țineau.

— Aici, am reușit să îngăimez.

Cu pistolul în mână, s-a strecurat în garaj, scormonind din priviri fiecare cotlon. S-a repezit spre mine și s-a împiedicat de un prag. Privirea i-a căzut pe gâtul meu, apoi m-a cercetat rapid de sus până jos.

— Ești bine? Ce s-a întâmplat?

Am șters un strop de sânge lipicios de pe gât. La vederea acelei pete roșii, unsuroase de pe vârful degetului, m-a luat o ușoară amețeală.

— E doar o zgârietură, l-am asigurat. Sunt bine.

A venit mai aproape, vârându-și pistolul în toc. Am tresărit când mi-a ridicat bărbia, să-mi vadă gâtul. Mâna lui a zăbovit posesiv pe maxilarul meu, trupul lui era ceva mai aproape decât recomanda probabil protocolul profesional.

— Da’ tu ce cauți aici?

— M-a sunat Vero, dar nu am putut răspunde, eram într-o ședință. Mi-a lăsat un mesaj disperat. Tot ce mi-a zis a fost că ești la atelierul lui Ramon și că ți-ai uitat telefonul și ai nevoie de ajutor. Am venit cât de repede am putut.

Ramon trebuie s-o fi sunat pe Vero. Probabil i-a spus ca Feliks și Andrei mă așteptau aici. Când a văzut că nu poate da de mine, și-a dat seama că telefonul meu e acasă. Și s-a îngrijorat suficient cât să-l sune pe Nick.

— Vrei să-mi spui și mie ce s-a întâmplat aici? m-a întrebat.

— Aveam întâlnire ca să-mi ridic mașina, dar Ramon nu era aici. Feliks Zhirov cu o gorilă de-a lui mă așteptau înăuntru.

Mâna lui Nick a înghețat pe maxilarul meu. M-a cercetat din nou, din cap până-n picioare, cu ochi îngrijorați.

— Sunt bine, am insistat. Au fugit pe ușa din spate când au auzit sirena.

Ochii lui au zburat în spatele garajului, ca și cum ar fi fost gata s-o ia la goană după ei. Nu te osteni, i-am zis. Au dispărut de mult. Nu am văzut mașina lui Feliks când am parcat. Probabil a lăsat-o un bloc mai sus. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Nick să se ducă acum după ei.

Nick a tras scaunul rabatabil mai aproape, l-a ținut fix și eu m-am prăbușit în el. Fluxul de adrenalină scădea și oboseala începea să-și spună cuvântul.

— Povestește-mi tot, a zis el.

— Feliks știe că l-am urmărit zilele trecute. A luat numărul mașinii și așa a ajuns aici. Mecanicul meu e vărul lui Vero. Probabil a sunat-o și a anunțat-o că am probleme. Am pus coatele pe genunchi, frecându-mi tâmplele încordate. Nu numai că eu eram acum pe radarul lui Feliks, dar Nick era în aceeași situație.

A pus mâinile în șolduri și a privit în podea.

— Îmi pare rău că nu am primit mesajul lui Vero mai devreme.

— Nu e vina ta, am zis oftând ușor.

— Cea zis Feliks?

— Voia să știe de ce îl urmăream. I-am spus că o urmăream pe Theresa. Dar te-a recunoscut pe tine.

— Drace. Nick a început să se învârtă prin garaj cu pași mari, frecându-și obrazul. Și cum ai explicat asta?

— I-am spus că avem… *o relație*. Și că prezența ta în mașina mea nu avea nimic de-a face cu el. Dar nu sunt sigură că m-a crezut.

Nick s-a oprit, cu un zâmbet ghiduș în colțul gurii, amuzat.

— Dacă vrei să încerci să-l convingi, ți-aș putea da câteva idei.

M-am încruntat, m-am ridicat de pe scaun, m-am întors cu spatele la el și m-am îndreptat târându-mă spre birou să-mi recuperez geanta. Nu voiam decât să mă asigur că Vero era bine, să-mi văd copiii dormind și să-i sărut de noapte bună.

— Stai, Finn. Nick a înjurat încet în barbă și m-a prins de cot. Scuză-mă. Nu voiam decât să înveselesc puțin atmosfera. Știu că ai avut o seară grea. Și mă simt groaznic că Feliks s-a înfipt în tine pentru că ne-a văzut împreună. A clătinat din cap, trecându-și mâinile prin buclele întunecate, lăsându-le apoi, grele, pe lângă șolduri. Ar fi trebuit să iau mașina mea. Și n-ar fi trebuit să te iau și pe tine. Georgia o să mă strângă de gât când o să afle…

— N-o să afle, am zis, ignorând sentimentul de vinovăție care îmi ardea măruntaiele. Eu nu-i spun dacă nici tu nu-i spui.

A încuviințat ca și cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

— Du-te și ia-ți lucrurile. Te duc acasă.

Cu genunchii încă nesiguri, m-am împleticit până în birou, recunoscătoare că nu va trebui să conduc. M-am aplecat să-mi strâng lucrurile din geantă împrăștiate pe jos, adunând cosmeticalele și mărunțișul și vârându-mi portofelul la loc. Exact când mă întindeam să-mi iau peruca, am auzit pașii lui Nick călcând tot mai apăsat. Când a ajuns în spatele meu, am împins-o sub o masă.

— Am să pun o mașină fără însemne în fața casei tale pentru câteva zile. Am sărit în picioare, gata să protestez, dar Nick a ridicat un deget. Numai pentru câteva zile. Până ce suntem siguri că nu are de gând să mai încerce o dată.

Am deschis gura să mă opun, dar el dădea deja telefon. Până când voi ajunge acasă, un polițist va fi parcat în fața locuinței mele, verificându-mi fiecare mișcare, urmărindu-mi intrările și ieșirile. Era mai rău decât doamna Haggerty. Mult, mult mai rău. Cu vârful pantofului, am împins peruca adânc sub masă; nu îndrăzneam s-o duc acasă.

Capitolul 35

Dintr-odată, nu mi se mai părea atât de complicat să pui la cale un asasinat. Sau, cel puțin, părea mai ușor decât dacă ai fi vrut să înțelegi cum e să *nu* omori pe cineva în viața reală. Pentru că, în acea dimineață de sâmbătă, când a sunat soneria la ora opt și jumătate, eram suficient de nervoasă ca să încerc.

Sincer, eram chiar surprinsă că Steven s-a ostenit să folosească soneria. Poate muștruluiala lui Vero a avut efect. Ori asta, ori cheia pe care Vero o aruncase în coșul cu scutece murdare era într-adevăr singurul exemplar pe care-l avea. Tropăind înțepată spre ușa de la intrare, am înhățat o cană cu cafea.

— Ai ajuns devreme, am mârâit cu cana la gură deschizând ușa. Copiii nu sunt…

În prag era Nick, sprijinit de tocul ușii, proaspăt ras și cu părul încă jilav după duș, cu un râs ironic ce promitea a prinde rădăcini pe mutra lui pe măsură ce se lămurea în ce hal arătam.

— Bună dimineața și ție.

Mi-am trecut o mână prin păr, apoi mi-am strâns halatul la piept, să nu observe că pe dedesubt purtam aceleași haine din noaptea trecută.

— Scuze, credeam că e Steven. Ce cauți aici? Am închis repede gura, nu mă spălasem încă pe dinți.

— Am trecut să văd cum te simți după noaptea trecută. Ochii lui au zburat spre gâtul meu, iar eu m-am grăbit să acopăr înțepătura lăsată de Andrei. Zgârietura superficială abia dacă se mai vedea, așa că puteam foarte bine da uitării întreaga experiență. Cum ai dormit? m-a întrebat el.

— N-am prea dormit.

Sub presiunea termenelor de predare și a nenumăratelor e-mailuri de la agentul meu, lucrasem până la trei dimineața. Mă prăbușisem pe pat îmbrăcată, așa cum eram, după ce cu greu reușisem să-i trimit Sylviei ultima tranșă lucrată.

Nick a arătat cu un deget peste umăr, spre o mașină fără însemnele poliției parcată mai jos, pe stradă:

— Poți să dormi mai liniștită la noapte. Ofițerul Roddy o să supravegheze împrejurimile. Feliks nu se poate apropia la mai mult de o sută cincizeci de metri de casa ta fără ca eu să fiu anunțat imediat.

Grozav. Exact ce aveam nevoie. Poate ofițerul Roddy ia ceaiul cu doamna Haggerty și fac schimb de notițe.

Nick a ridicat o sprânceană. S-a clătinat ușor pe tocurile unei perechi de pantofi eleganți. Renunțase la obișnuiții blugi închiși la culoare și la tricou, înlocuindu-le cu o pereche de pantaloni gri metalic și o cămașă cu nasturi.

— Ești gata pentru o mică excursie la țară?

— Ăsta e un eufemism?

— Numai dacă vrei tu să fie.

L-am privit peste cana cu cafea și i-am făcut semn să intre. M-a urmat în bucătărie.

— Bună dimineața, detectivule, a zis Vero de după ochelarii și cursul ei. Fă-te comod și ia-ți o cafea. Cănile sunt deasupra oalelor. L-a evaluat din priviri, printre genele ei lungi, și a șoptit spre mine, „sexy rău”, în timp ce el era întors cu spatele.

— Unde mergem? am întrebat, simțindu-mă destul de prost dispusă. Nu-mi păsa cât de bine arăta Nick. De câte ori apărea la ușa mea îi eram pur și simplu recunoscătoare că nu venea cu o pereche de cătușe și cu un mandat.

Nick a luat o cană de pe raft.

— Aveți lapte?

— În frigider, a răspuns Vero, marcând un paragraf din manual cu un marker, fără să ridice privirea către el.

— Îți dau eu. Mi-am ținut respirația când a ajuns înaintea mea la frigider și ne-am oprit amândoi în fața ușii deschise.

— Am primit un telefon de la un tehnician de la laborator, a zis el luând cutia cu lapte de pe raft. În timp ce își turna puțin în cană, am înălțat în gând o rugă tăcută că nu era nicio pungă cu bani vârâtă după cutia cu lapte. Mă duc acolo în dimineața asta să iau raportul. M-am gândit că poate vrei să vii și tu.

Vero a ridicat ochii când a auzit de laborator.

— Du-te, a zis ea. Stau eu cu copiii.

— Dar trebuie să înveți pentru examene.

— Oricum trebuie să apară Steven să-i ia și se face liniște.

— Dar…

— Chiar nu ar trebui să ratezi o vizită la laborator, a insistat pe un ton ferm. S-ar putea să înveți ceva interesant. Știi tu, pentru *cartea* ta. A accentuat puțin ultima parte a propoziției.

— Bine, am acceptat, rostind la fel de apăsat toate cuvintele. Sunt sigură că ai să fii în siguranță aici, mai ales că Nick l-a pus pe ofițerul Roddy să supravegheze casa.

Vero a scos un *oh* pierit.

— Ce drăguț din partea lui. A aruncat o privire spre fereastră, foindu-se în scaun să vadă mașina lui Roddy. Du-te și te pregătește, îi țin eu de urât detectivului Anthony. M-a împins pe scări, ignorându-mi protestele. Așadar, povestește-mi despre ofițerul Roddy. E singur? am auzit-o întrebând în timp ce închideam ușa dormitorului.

Minunat. Absolut minunat. Cunoscându-l pe Nick, probabil că lăsase un ofițer de pază și în fața casei Theresei. Dar Vero avea dreptate, puteam afla mai multe despre stadiul cercetărilor stând în mașina lui decât urmărind mișcările de trupe de la fereastră.

Am făcut un duș rapid, mi-am șters părul cu un prosop, m-am mângâlit cu puțin rimel și ceva gloss și am rămas înfășurată în prosop în fața dulapului. Garderoba mea consta în principal din colanți și tricouri, așa că am descoperit cu surprindere singura mea pereche de pantaloni negri spălați și călcați, atârnând pe umeraș alături de o cămașă albă cu nasturi, pe care probabil Vero mi-o spălase și o călcase. Le-am tras pe mine, cât pe ce să dau cu fundu' de pământ în graba de a-mi pune în picioare niște pantofi cu tocuri joase. Dacă tot mergeam la un laborator de criminalistică, atunci mai bine să arăt ca și cum am stat pe locul din față al unei mașini de poliție, decât pe bancheta din spate.

Am coborât treptele în timp ce îmi înfigeam în găurile din urechi cerceii cu diamante false pe care Steven mi-i cumpărase la prima noastră aniversare. Nu-i mai purtasem de la divorț și am constatat cu surprindere că găurile din urechi nu s-au închis de tot.

Când am intrat țăcănind din tocuri în bucătărie, Nick și Vero au ridicat privirile. Vero părea nedumerită:

— Scuze, te cunosc de undeva? Pentru că aveam impresia că lucrez pentru un vampir în colanți.

Ignorând-o, m-am întors către Nick:

— Gata?

S-a ridicat de pe scaun cu un zâmbet șmecheresc, cu ochii lipiți de decolteul meu adânc în V.

— E un eufemism?

M-am înroșit brusc, așa că m-am întors rapid spre ușă.

Vero s-a întors la cursul ei.

— Să o aduci înainte de căderea serii, domnule detectiv. Finlay are o carte de terminat.

— Ne întoarcem în câteva ceasuri, i-am aruncat peste umăr.

Rucsacurile copiilor erau pregătite și așteptau în hol. Vederea lor m-a întristat puțin. Știam că nu mă voi putea obișnui niciodată cu asta. Nick aștepta, iar eu mi-am compus un zâmbet de complezență și i-am sărutat de la revedere. Părul ciufulit de culoarea piersicii al Deliei era din nou moale sub buzele mele. Obrăjorii dolofani ai lui Zach miroseau a cereale și a lapte cald.

— Să fiți cuminți la tata și ne vedem luni dimineață, da?

Mi-am șters ochii. Când am deschis ușa, Steven era acolo, în fața mea, cu mâna întinsă spre clanță. Am aruncat o privire îngrijorată prin parbrizul mașinii lui, recunoscătoare că Theresa și Amy nu erau cu el.

Steven a încleștat maxilarul când s-a uitat peste umărul meu și l-a văzut pe Nick. Nick m-a ocolit și a întins mâna. Steven i-a strâns-o cu reținere.

— Cine-i ăsta? m-a întrebat.

— El e Nick, a răspuns Delia din living, târând după ea de păr o Barbie dezbrăcată. E prieten cu mătușa Georgia.

— Serios? Steven zâmbea amar pe sub șapca de baschetbal. Pumnii lui strânși se profilau prin buzunarele hanoracului.

— El și cu mama ies împreună la întâlnire.

Am făcut ochii mari, realizând cum trebuie să fi sunat asta pentru el. Nu-mi aminteam de când Steven nu mă mai văzuse machiată. Sau în altceva decât în pijamale. Am arătat spre Nick.

— Noi nu… adică… el nu e…

— Ăsta e avocatul? s-a încruntat Steven, ochii lui albaștri măsurându-l dezgustați pe Nick.

— Nu, a sărit Delia. E polițist, ca mătușa Georgia.

L-am tras pe Steven deoparte și am șoptit:

— O știi pe Delia. Nu știe ce vorbește.

— De ce tot spui asta? a pufnit Delia.

— Nu uita să-l hrănești pe Christopher, am strigat la ea.

— Christopher? a întrebat Nick, aplecându-se suficient de mult încât să-i simt căldura respirației în ureche, în timp ce Steven se holba la el.

— Peștișorul ei auriu.

Delia tropăia pe hol și-l trăgea pe taică-său de mânecă.

— Mergem să-l luăm pe Sam azi?

Steven s-a încruntat:

— Cine-i Sam?

— Cățelul de la adăpost. S-a uitat în sus către el, cu o privire rugătoare. Aaron mi-a zis că pot să-l adopt. Dar mama zice că, dacă Christopher locuiește aici, Sam trebuie să locuiască în casa Theresei.

Steven a scrâșnit din dinți.

— Așa zice mama?

— Ar trebui să mergem, am spus, surprinsă când mâna lui Nick a găsit talia mea în drum spre ușă. S-a strâmbat, a făcut un gest ostentativ ținându-mi ușa deschisă în timp ce eu le făceam bezele copiilor și le spuneam că ne vedem luni. L-am văzut pe Steven urmărindu-ne pe fereastră în timp ce Nick îmi deschidea portiera pasagerului. S-a urcat și el și a pornit mașina.

— Așa deci, a zis, acum povestește-mi despre avocatul ăla.

•

Am petrecut cea mai mare parte a drumului fentând întrebările lui Nick despre viața mea amoroasă. Tot ce i-am spus era adevărat. Nu mă întâlneam cu un avocat. Nu tehnic. Tehnic vorbind, nu mă întâlneam cu Julian *sau* cu Nick. Dar cunoscându-l pe Nick, ar fi în stare să investigheze el însuși afirmațiile mele. Și am sperat că ancheta nu-l va duce înapoi la The Lush.

Când am tras în sfârșit în parcare, am respirat ușurată. Nick mi-a agățat de gât ecusonul de vizitator, apoi și-a pus și el unul.

— Ce te aștepți să afli? l-am întrebat când traversam holul luminos cu două niveluri al laboratorului regional de criminalistică.

Nick a luat-o spre niște scări întortocheate, dând din cap când se întâlnea cu laboranți, salutându-i pe nume pe fiecare. A așteptat până ce am fost singuri ca să-mi răspundă:

— Când i-am urmărit pe Feliks și pe Theresa, au vizitat patru proprietăți diferite, dar nu au pus piciorul pe niciuna. Nu au oprit niciodată mașina. Și totuși, în ziua aceea, sub portbagajul mașinii lui Feliks era iarbă cu noroi. Ceea ce însemna că au fost recent undeva, în câmp. Nick a grăbit pasul

urcând treptele și expresia lui a devenit tot mai concentrată: Bănuiala mea este că a găsit deja un teren sau măcar unul de care este cât se poate de interesat. Dacă aș putea afla unde și cum e, probabil mi-aș putea da seama ce plănuiește să facă cu el. Sau măcar pot făcu un pas înaintea lui când îl cumpără.

— De ce?

— Feliks nu-și înregistrează niciodată proprietățile pe numele lui. Folosește companii fantomă și oameni de paie, ceea ce îngreunează cercetarea afacerilor lui. Dacă aș reuși să aflu numele pe care-l folosește la cumpărarea acestui teren, aș putea utiliza informația ca să dau de urma altora.

— Și ce să faci?

— Să le percheziționez. Să văd ce mizerii pot scoate la iveală.

— Și ce are asta de-a face cu Theresa și Harris Mickler?

— Poate nimic. Dar mi-ar plăcea să găsesc un motiv să-l aduc pe Feliks la secție, să-l bag într-o cameră de interogatoriu și să aflu.

Picioarele lungi ale lui Nick urcau treptele două câte două, grăbind ritmul pe măsură ce ne apropiam de capăt.

— Și tipul de la laborator își poate da seama de toate astea după o bucată de noroi? l-am întrebat, luptându-mă să țin pasul cu el.

— Inițial nu eram sigur. Părea un glonț irosit, dar telefonul pe care l-am primit azi-dimineață a sunat foarte promițător. Nick a împins o ușă și mi-a ținut-o deschisă. Ne-am îndreptat spre laboratorul situat la capătul holului. Acolo, a bătut în fereastra din sticlă. Un tehnician în halat alb ne-a făcut semn să intrăm.

— Salut, a zis el, întâmpinându-ne de la jumătatea încăperii și întinzându-mi mâna. Finlay Donovan, uau! Strângerea lui de mână, ușor umedă, era entuziastă și chiar mai mult de atât.

— Scuză-mă, am spus, aruncând o privire nedumerită spre Nick, apoi înapoi la tehnician. Era tânăr și destul de drăguț pentru un tocilar ciudat. Și-a împins ochelarii pe nas. Dar chiar și așa, când i-am putut vedea mai clar ochii prin ei, tot n-am reușit să-mi dau seama de unde ne cunoșteam. Și… tu ești?

— A, da, corect. A clătinat din cap, plesnindu-se zdravăn cu palma peste frunte. Scuze. Eu sunt Peter. Nu ne-am cunoscut. Dar Georgia mi-a spus totul despre tine. Și sunt mare fan al tău. Și-a șters palmele de halat, și

vârfurile urechilor i s-au înroșit. A aruncat o privire spre Nick și s-a aplecat la urechea mea, șoptindu-mi: Ți-am citit cărțile.

— Așa, deci! Tu trebuie să fii ăla! Am izbucnit în râs când lui Peter i-a căzut fața. Glumesc, am spus. Am scăzut vocea până la a deveni o șoaptă conspirativă: Sunteți cel puțin doi. Colțurile gurii lui Peter s-au ridicat într-un zâmbet nesigur. Serios, Peter. Am glumit!

El a izbucnit într-un râs nervos.

— Nick mi-a spus că s-ar putea să vii. Ai vrea să-mi dai un autograf?

— Sigur, am zis îmbujorându-mă. În afara familiei, nimeni nu-mi mai ceruse un autograf. De ce nu?

Nick a ridicat reticent din umeri, îmi dădeam seama că era nerăbdător să afle informațiile după care venise, și răbdarea îi era pusă la încercare. Peter a scos din buzunar o carte cu colțurile îndoite și o cariocă. Nick s-a încruntat la pectoralii umflați ai modelului de pe copertă și a oftat iritat în timp ce eu mâzgăleam o semnătură grăbită pe carte. Peter mi-a studiat atent fața când i-am înapoiat cartea.

— Nu semeni deloc cu poza, a zis, arătând cu degetul spre pagina cu biografia mea. Știi la ce mă refer, poza de pe spatele cărții… Acolo ești blondă. Și ai niște ochelari mari, negri, nici nu ți se zărește fața. A ridicat fotografia, comparând-o cu originalul. Mă mânca țeasta, așa că mi-am dat părul după ureche. Dacă nu aș fi știut că vii, sigur nu te-aș fi recunoscut. Am evitat să mă uit la Nick, care s-a uitat la poză peste umărul lui Peter, apoi și-a privit ceasul. Probabil că te-ai deghizat ca să nu fii recunoscută în public și asaltată de fani, nu?

— Corect, am zis eu cu un râs nervos.

Sau ca să nu fiu recunoscută când răpesc violatori agresivi din baruri, când intru prin efracție în birouri imobiliare, sau când închei înțelegeri la o prăjitură, în Panera, cu femei să le omor soții. Și, în toată vâltoarea asta, nu m-am oprit nicio clipă să mă gândesc că mutra mea din poză – care apărea pe fiecare exemplar din cărțile mele – era acum o dovadă incriminatoare împotriva mea. Sau că Nick o putea folosi împotriva mea pentru a mă plasa la The Lush.

— Georgia a zis că scoți o carte peste puțină vreme. Abia aștept să o citesc. Dacă ai vreodată întrebări despre analiza criminalistică, sunt omul tău. Mereu mi-am dorit să…

— Peter! s-a răstit Nick. Peter s-a întors de parcă abia atunci și-ar fi

amintit de prezența lui Nick. Ai ceva pentru mine?

— A, da! N-o să-ți vină să crezi! Mi-am ascuns ușurarea când Peter a vârât cartea mea la loc în buzunar și ne-a poftit spre o masă din laborator. Lângă microscop era o probă de iarbă cu noroi, montată într-o sticlă Petri. Și-a împins ochelarii pe nas, cu ochii negri strălucind de entuziasm. Așadar, a început el să explice, ceea ce mi-ai cerut tu să fac este o ispravă monumentală. În cel mai bun caz aș fi fost capabil să reduc proveniența mostrei la o anumită regiune – poate câteva ținuturi sau chiar state – dar *niciodată* nu m-am gândit că voi putea identifica o anumită proprietate. Totuși, a spus el, făcând o pauză teatrală, în cazul tău iarba pe care ai găsit-o este destul de rară.

Nick s-a aplecat.

— Cât de rară?

— Păi… Peter și-a dat ochii peste cap, ca și cum ar fi calculat în minte, așa cum făcea și Vero adeseori. Foarte rară. E o varietate comună de păiuș, dar această varietate e nouă și nu a fost folosită la scară largă de această parte a Atlanticului. Mostra pe care ai adus-o include un fragment de pământ de suprafață, iar combinația de fertilizatori industriali și pesticide pe care am găsit-o sugerează că iarba a beneficiat de o îngrijire profesională. Așa că am scos o listă a distribuitorilor de semințe și am folosit-o ca să dau de urma companiilor din regiune care au făcut achiziții recente. În Virginia există trei posibile potriviri. Dar numai una îndeplinește toate criteriile pe care mi le-ai dat: la vest de aeroport și la est de interstatala 81.

Peter i-a dat lui Nick niște hârtii.

Pe măsură ce citea raportul, chipul lui Nick se întuneca, iar ținuta lui devenea tot mai rigidă. S-a încruntat, era neobișnuit de tăcut, apoi l-a împăturit și l-a vârât în buzunarul de la piept al hainei.

— Stai puțin, am intervenit, curioasă să aflu de ce Peter era așa de entuziasmat. Ce zice?

Nick m-a prins de după umeri și m-a întors cu o mână fermă către ușă.

— Mulțumesc, Peter. Trebuie să plecăm.

Zâmbetul lui Peter s-a stins.

— Stai așa, de ce vreți să plecați! mai sunt și altele.

— Te sun eu mai târziu, i-a aruncat Nick peste umăr.

— La revedere, Finlay, a strigat Peter după mine. A fost o plăcere să te

cunosc!

N-am apucat să-i răspund, căci palma lui Nick de pe talia mea exercita o presiune fermă, împingându-mă în jos pe scări.

— Unde mergem? M-am prins de balustradă ca să nu alunec pe tocuri.

— Te duc acasă. Trebuie să verific ceva.

Mergea încordat și grăbit, iar vocea lui scăzută tocea ca un motor turat.

— Ce-ai aflat? Indiferent ce era, trebuia să fie important. De ce nu vrei să-mi spui? am întrebat, alergând după el pe trepte în jos.

— Pentru că ți-am spus și așa prea multe.

Deja dădea să iasă pe ușa de sticlă, cu cheile în mână, dar eu m-am încăpățânat și m-am oprit la jumătatea holului, cu brațele încrucișate la piept:

— Dacă e din cauza nopții trecute, să știi că sunt bine. Nu trebuie să mă protejezi de Feliks și de gorilele lui.

El s-a întors și m-a luat hotărât de cot, trăgându-mă spre ușă.

— Nu erai deloc bine. Te duc acasă. Am făcut o greșeală. Nu te vreau în apropierea anchetei ăsteia.

M-am înfipt în călcâie, smucindu-mă din mâna lui.

— Dacă nu mă vrei implicată, de ce m-ai adus aici? Maxilarul lui s-a încordat. Ai găsit ceva în raportul ăla, ceva ce nu vrei să aflu. Nu-i așa?

Și-a trecut o mână prin părul întunecat și a înjurat în barbă.

— Până acum mi-ai spus totul despre cazul ăsta. De ce nu și asta? De ce nu acum?

A dus un deget la buze, aruncând priviri îngrijorate înjur.

— Pentru că am crezut că ne putem ajuta reciproc, a zis el, luptându-se să vorbească în șoaptă. Tu voiai o dovadă că Theresa e nepotrivită pentru custodie, eu voiam să o arestez. Dar acum nu e vorba numai despre Theresa.

— Ai dreptate. Nu e. Și la ce mi-a făcut Feliks noaptea trecută, cred că am dreptul să știu adevărul.

S-a ciupit de nas și a oftat din toți rărunchii.

— E mai bine să nu știi.

— Nu mă poți da la o parte! Ai spus-o cu gura ta, știu deja prea…

— Ferma lui Steven, a cedat el și a continuat cu voce scăzută: Iarba de pe Lincolnul lui Feliks provine de la ferma de gazon a fostului tău soț.

Am făcut un pas în spate, cât pe ce să mă împiedic. La asta chiar că nu mă așteptam!

— Trebuie să fie o greșeală, am zis încordată. Theresa nu ar fi niciodată chiar atât de proastă încât să-și aducă amantul la ferma lui Steven.

— Presupui că au fost acolo din motive personale. Dar dacă era vorba despre afaceri?

Doamna Hall și cu mine avem o relație strict profesională.

Așa spusese Feliks. Dar acum lucrurile aveau și mai puțin sens.

— Steven și-a cumpărat ferma anul trecut. Nu e de vânzare.

— Dacă nu e de vânzare, ce-a căutat Feliks acolo?

Nu aveam un răspuns la asta.

— Acum înțelegi de ce nu am vrut să-ți spun? Dacă eu pot dovedi că Feliks făcea afaceri ilegale la ferma lui Steven și, la rândul lui, un avocat poate dovedi că tu și copiii aveați beneficii, într-o formă sau alta, de pe urma acestei afaceri, atunci implicarea ta compromite tot cazul.

— Dar implicarea mea ți-a compromis deja cazul, am protestat. Nu trebuie să afle nimeni.

— Feliks știe deja și poate folosi asta în instanță împotriva mea.

— Nu poate dovedi că știu ceva despre caz. I-am spus că avem o relație personală.

În licărirea întunecată din ochii lui Nick am citit o provocare.

— Ai de gând să-i spui același lucru fostului tău soț când apărem la ferma lui? Deci acolo se ducea Nick. La fermă. Aș fi putut fie să-l las să mă ducă acasă și să-mi petrec restul zilei întrebându-mă ce a găsit acolo, fie să-l conving să mă ia și pe mine.

— Steven nu-i acolo, am zis, simțind niște furnicături în picioare. Are copiii.

Nick și-a mușcat buza, cercetându-mă, cu mâinile încordate pe șolduri. A șoptit:

— Pot face asta fără tine, Finlay. Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine pentru amândoi.

Nu eram sigură dacă încerca să se convingă pe el, sau voia să mă convingă pe mine. De un singur lucru eram sigură: Harris Mickler era îngropat la ferma aia și nu îl puteam lăsa pe Nick să-l găsească.

— Vin cu tine.

I-am smuls cheile din mână înainte să apuce să protesteze. Dacă Nick avea de gând să se apropie de ferma aia, să fiu a naibii dacă avea să ajungă acolo fără mine.

Capitolul 36

— Ești sigură că Steven nu e aici?

Nick era încordat la maximum când a întors mașina pe șoseaua pietruită care ducea spre ferma lui Steven. Stomacul meu era numai noduri, iar hârtoapele de pe drum nu ajutau prea mult. M-am stăpânit să nu vomez pe podeaua mașinii lui.

— Are copiii până luni.

— Nu e nimeni acolo?

Am recunoscut Volkswagenul roșu parcat în fața rulotei de vânzări.

— Bree. Lucrează la birou.

— Te cunoaște?

— Da.

— Atunci o să fie ușor, a zis Nick, trăgând mașina lângă cea a lui Bree și deschizând portiera. Ia-te după mine.

În stomacul meu s-a căscat o prăpastie când l-am urmat spre rulotă. Mi-a ținut ușa deschisă, dar ezitam să intru.

— Chiar trebuie să fim aici? am șoptit. Adică, nu ar trebui să avem un mandat, ceva?

— Am venit să cumpăr niște gazon, a zis el. Și-a compus un zâmbet prietenos și m-a împins în față.

Bree a ridicat privirea de la computer.

— Bună ziua, doamnă Donovan, mă bucur să te văd. Dar Steven nu e aici. A clătinat din cap, ca și cum ar fi trebuit să fi știut. E liber azi.

— Știu. E cu copiii. Probabil sunt la adăpostul de animale și se uită la căței.

— Vai, ce drăguț. Și-a dus o mână la inimă. Practic îi auzeam ovarele explodând. Nick a ridicat o sprânceană. I-am răspuns printr-un semn scurt din cap.

Și-a reprimat un rânjet viclean și s-a prezentat:

— Sunt un prieten al domnișoarei Donovan, a zis, accentuând apelativul folosit. Mâna lui s-a mișcat pe talia mea, ceva mai jos decât înainte, la laborator. Ochii lui Bree au urmărit-o și am putut vedea cum reține informația și o pune deoparte. Vreau să-mi aranjez grădina, iar Finlay mi-a

spus că aveți o selecție frumoasă de gazon.

— Sigur că da. A tras un sertar plin cu dosare. Vă pot da o broșură, dacă doriți.

— De fapt, știi, un prieten mi-a recomandat o varietate numită Blue Sheep's Fescue. Aveți așa ceva aici?

— Da. Dar am contractat prima serie, așa că tot lotul e angajat. Un dezvoltator a făcut o precomandă pentru tot lotul încă din vară.

— Deci nu ați mai vândut și altcuiva? L-am călcat pe picior. Era Bree tânără, dar naivă nu era.

— Nu încă, a răspuns ea. Dar vom vinde un alt lot în primăvară. Vă pot aduce prețurile dacă doriți să faceți o comandă.

— Mulțumesc, dar cred că aș vrea să arunc mai întâi o privire, dacă nu te superi. Spuneai că aveți o parcelă însămânțată pe aici? A strâns degetele în jurul taliei mele. Speram să nu simtă prin cămașă dâra de transpirație prelinsă pe o parte a spatelui meu.

— Sigur că da. Mi-ar face plăcere să vă conduc și să vă arăt. Dați-mi voie să las un bilet în ușă, în caz că vine cineva cât suntem plecați. Bree a tras un sertar și a scos un pachețel de post-it-uri în formă de inimioară. Nick a oprit-o.

— Nu te pot deranja. Ești singură aici și n-aș vrea să te iau de la birou. Dacă mi-ai putea spune unde e, cred că o găsesc singur.

Bree a părut ușurată. A scotocit puțin prin sertarul cu dosare și a scos o hartă fotocopiată a fermei. Mi-am mușcat unghia când a însemnat cu un marker roz drumul de țară care ducea la parcela pe care o căuta Nick… Se afla vizavi de locul în care era îngropat cadavrul lui Harris Mickler.

— Doamna Donovan… adică domnișoara Donovan cunoaște drumul, a zis Bree, corectându-se când i-a dat harta lui Nick. Ai mai trecut pe lângă ea, domnișoară Donovan. E ultimul câmp înainte de intrarea din spate, vizavi de terenul acela mare, necultivat. Iarba pe care o căutați are o nuanță ușor albăstruie. Nu o puteți rata.

— Mulțumesc, Bree, mi-ai fost de mare ajutor. Nick m-a luat de mână și m-a condus la ușă. Ne auzim curând.

A străbătut parcarea cu pași uriași, grăbiți. Am lăsat în jos geamul de îndată ce am intrat în mașină, simțindu-mă udă de sudoare în dosul genunchilor și la subsuori.

— Mare sculă mai e fostul ăsta al tău. S-a uitat în oglinda retrovizoare,

mijind ochii la ceva din spatele nostru. Probabil voi ajunge în iad pentru asta și probabil ar trebui să mă simt vinovat, dar nu mă voi simți. S-a aplecat peste consolă, mi-a cuprins fața în palme și m-a sărutat. Era genul de sărut scurt, fierbinte, care m-ar fi cutremurat toată dacă nu m-ar fi preocupat întrebarea despre cum aș arăta cu cătușele lui la mâini și cu o salopetă portocalie. L-am împins proptindu-i o mână fermă în piept.

— Pentru ce a fost asta? am întrebat roșie la față, încercând să-mi recapăt suflul.

— Asta a fost pentru Bree. Pentru că ne urmărește chiar acum pe fereastră. Și, cum doamna Haggerty nu a apucat să vadă nimic notabil, m-am gândit că cineva ar trebui să-i spună lui Steven că suntem împreună și să ne susțină povestea. Pentru ochii tuturor, suntem aici cu afaceri personale. Zâmbetul lui era ușor pervers: Hai să mergem să alegem niște gazon pentru casa mea.

Am simțit o apăsare în piept când a băgat mașina în viteză. Sedanul a luat-o săltând pe lungul drum de pământ printre câmpuri, ridicând în urmă nori galbeni de praf. Nick a oprit înainte de a ajunge la capăt, după șirul de cedri care înconjurau și delimitau terenurile fermei. De după ei puteam zări drumul de țară îngust pe care Vero și cu mine îl folosisem în noaptea în care l-am îngropat pe Harris.

Nick a oprit motorul. Ș-a uitat fix la pietrișul din fața noastră, apoi la câmpuri, bătând gânditor darabana în volan.

Nu îndrăzneam să mă uit în stânga, spre mormanul de noroi maroniu roșcat în care se descompunea Harris. În loc de asta, am preferat să mă uit spre marea de gazon albăstrui care se unduia în dreapta mea. Nick nu avea lopată. Amintindu-mi, mi s-au umezit palmele. Nu avea de gând să sape și să scoată nimic, cel puțin nu azi. Tot ce trebuia să fac era să fiu calmă și să intuiesc următoarea lui mișcare. După aceea, împreună cu Vero, să vedem ce avem de făcut.

— Ce crezi că făceau Feliks și Theresa aici? am întrebat cu o voce pierită.

— Nu știu. Hai să aflăm. Pulsul mi-a crescut brusc când Nick a ieșit din mașină. A mers de-a lungul câmpului, acolo unde gazonul se întâlnea cu drumul, oprindu-se și îngenunchind lângă un set de urme de cauciucuri care mușcaseră din iarbă desenând o cărăruie. Acolo unde întâlniseră pietrișul, cauciucurile lăsaseră goluri imense, și hălci mari de iarbă erau smulse din

rădăcini, ca și cum șasiul unei mașini ar fi trecut peste ea. Lincolnul lui Feliks.

Prea îngrijorată ca să stau locului, am coborât din mașină, cu brațele strânse la piept ca să mă apăr de vântul mușcător care șuiera peste nesfârșitele hectare de gazon, pătrunzându-mi pe sub materialul subțire al cămășii. M-am luat după Nick, care urma traseul lăsat de urmele cauciucurilor și care se opreau câțiva metri mai încolo, în câmp.

— Feliks și Theresa probabil au pătruns în fermă pe intrarea din spate, a zis el studiind direcția cauciucurilor. S-ar zice că au dat înapoi în câmp, suficient cât să întoarcă.

— Așadar nu au stat? Speram că asta însemna că nu aveam nici noi de ce să stăm. Poate Feliks s-a hotărât că nu-i place ferma asta, nu mai mult decât celelalte.

Nick a clătinat din cap cu o mână în șold, învârtindu-se între urmele de cauciucuri și gândind cu voce tare.

— De ce s-ar uita la o bucată de pământ care nu e de vânzare? Și de ce ar veni prin spate, exceptând cazul în care nu dorea să fie văzut? Pășea încet printre urme, vorbind cu voce tare ca pentru sine, ca și cum ar fi încercat să vadă acest pământ prin ochii lui Feliks: Dacă nu voia să riște să fie văzut aici, probabil nu ar fi venit în timpul zilei. Ar fi venit noaptea, când biroul e închis și locul e cufundat în întuneric…

S-a oprit acolo unde trebuie să fi fost Lincolnul, cu un picior peste urma de la marginea câmpului. Ochii lui urmăreau direcția farurilor mașinii până exact în locul în care săpasem noi groapa. Mi s-a oprit respirația când s-a uitat fix în direcția pământului de deasupra mormântului lui Harris.

— Zhirov vrea pământul ăsta cu un scop, nu-i pasă că aparține altcuiva, câtă vreme nu-l vede nimeni folosindu-l. Așadar, ce face aici? Și de ce implică un agent imobiliar dacă nu e de vânzare? Doar dacă…

Vocea lui Nick trena. S-a apropiat și mai mult de terenul în paragină. Noroiul a scrâșnit sub pantofii lui când s-a oprit la marginea acestuia. Vântul îmi vuia în urechi. Sau poate era sângele. M-a apucat amețeala când expresia lui a virat de la nedumerire la mirare.

— Asta e, a exclamat cu voce tare. Nu are nevoie de Theresa pentru că e agent imobiliar. Are nevoie de ea pentru că o să fie proprietar. Legal, toată ferma devine și a ei din minutul în care se mărită cu fostul tău soț. S-a îndepărtat de câmp cu o lucire sălbatică în priviri. Nu pot să cred că nu m-

am gândit la asta, a mormăit în barbă, grăbindu-se spre mașină.

— Cum adică, *asta e?* Unde mergem? Am alergat după el. Motorul era deja pornit când am urcat în mașină. CU un braț în jurul scaunului meu, s-a răsucit spre spate ca să vadă când întoarce. Prin parbriz, drumul din fața noastră se zărea cu greu sub norii grei de praf. Nick a accelerat.

— Să găsesc un judecător care nu e deja în buzunarul lui Zhirov, a spus. Preferabil unul dispus să emită un mandat de percheziție pentru ziua de sâmbătă.

A tras de volan, învârtindu-ne. M-am ținut de bord.

— Un mandat de percheziție pentru ce?

A mijit ochii și a călcat accelerația.

— Să săpăm la ferma fostului tău soț.

Capitolul 37

Nick a apucat-o pe banda stângă a interstatalei, făcând semn cu farurile mașinilor prea lente din față și claxonând nervos. Strângea tare volanul, cu atenția concentrată la drum. Aproape că puteam simți mirosul de metal încins, atât de repede se învârteau rotițele în creierul lui.

— Nu înțeleg. De ce e nevoie să sapi la ferma lui Steven?

— Feliks nu vrea să cumpere pământ. Dacă asta ar fi vrut, ar fi apărut la ușa lui Steven fluturându-și banii și i-ar fi făcut o ofertă de nerefuzat. Și, dacă Steven ar fi refuzat, Feliks l-ar fi presat să vândă, probabil sub amenințarea violenței. Bănuiesc că Feliks vrea să folosească ferma pentru ceva necurat și vrea să păstreze lucrurile cât mai sub preș cu putință. Așa că s-a dus la Theresa, o persoană pe care o putea manipula ușor cu bani și atenție. Pariez că Zhirov o mituiește pe Theresa să-l lase să folosească ferma pentru un scop anume. Indiferent care ar fi acela, nu plănuiește să o folosească pentru foarte multă vreme.

Mi-am amintit de teancul de bani pe care Steven îl găsise în sertarul ei.

— Poate că Feliks s-a întâlnit cu niște oameni acolo.

— Nu, a zis Nick, pierzându-și răbdarea cu șoferul din față și depășindu-l prin dreapta. M-am agățat de mânerul portierei în timp ce mergeam în zigzag printre mașini. Zhirov are restaurante și hoteluri în tot statul. Se poate întâlni cu diverși parteneri unde vrea. Dacă ar fi fost vorba de o simplă întâlnire, nu și-ar fi dat atâta osteneală.

— Și atunci ce crezi că face?

— Nu știu. Dar presupun că răspunsul e îngropat undeva, în câmpul ăla.

Mi-a venit brusc să vomit.

— Și de ce crezi asta, mă rog?

— Erau mai multe seturi de urme de cauciucuri. La capătul celălalt al câmpului mai erau două seturi.

— Încă două?

— Toate trei vehiculele au venit pe la intrarea din spate. Au parcat în locuri diferite, dar toate trei au oprit în fața câmpului aceluia în paragină. Probabil că marfa lui Feliks e îngropată undeva la intersecția celor trei perechi de faruri.

— Poate că… doar făceau afaceri acolo. M-am lăsat pe spate în scaun, în vreme ce toate cele șase benzi de trafic se strângeau în jurul meu. Știi tu, afaceri la suprafață. Deschis. La lumina farurilor.

Nick a scuturat din cap.

— Pământul a fost săpat recent. Nu era nicio urmă de pantof în el. Cineva a strâns după ei. Iar eu am de gând să aflu exact ce ascund.

Nick și-a încleștat maxilarul. Nu aveam nicio îndoială că avea de gând să întoarcă tot ținutul cu fundu-n sus până afla ce voia să afle.

— Și cât timp durează până obții un mandat?

— O zi. Poate două. Ferma nu e în jurisdicția mea, așa că va trebui să ne coordonăm cu băieții din Fauquier County. Te duc acasă, a zis el pe un ton care nu lăsa loc de discuții. Trebuie să trag niște sfori. Judecătorilor nu le place să fie deranjați de la golf și probabil e mai bine să fac asta singur.

A tras pe aleea mea cu un scrâșnet strident de cauciucuri. Mașina s-a oprit și am întins mâna după mânerul portierei.

— Hei, stai așa, m-a oprit Nick. M-am întors, sperând să nu vadă vinovăția și teama care se citeau pe fața mea. Mi-a cuprins obrazul în palmă, mângâindu-l cu degetul mare. Știu că lucrurile au luat-o puțin razna astăzi. Ce-ai zice să vin mai pe seară și să te scot la cină?

— Sună… Mi-am dres vocea, încercând să scap de nodul din gât. Sună minunat, dar cred că va trebui să sar peste cină. Am o groază de lucru și am umblat toată ziua. Jonglez cu niște termene limită foarte stricte, știi. Și cu un cadavru mort de-a binelea.

Nick s-a aplecat și mi-a furat un sărut delicat, foarte ușor, care m-a făcut să mă simt și mai vinovată. Am deschis portiera și am ieșit. I-am urmărit mașina dispărând pe alee. I-a făcut semn cu mâna ofițerului Roddy când a trecut pe lângă mașina acestuia.

Peste stradă, perdelele doamnei Haggerty erau trase, iar părul ei alb se zărea ca un spectru de după geam. Mă săturasem de femeia asta. Asta era. Aveam de gând să-i spun în sfârșit vreo două de la obraz.

Perdelele au căzut la loc când am traversat strada. Tocurile mele joase au țăcănit apăsat când am năvălit pe treptele ei din față.

— Doamnă Haggerty! am bubuit la ușă. Sunt Finlay Donovan și trebuie să vorbesc cu dumneata.

Am ridicat mâna să mai bat o dată, când ușa s-a deschis larg. Valul de aer cald din interior m-a luat complet pe nepregătite.

— Era și vremea. Doamna Haggerty s-a uitat la mine peste rama aurie a ochelarilor; rujul roz depășea cu mult linia naturală a gurii ei scofâlcite. Avea prea mult fard pe obrajii palizi, iar parfumul ei de femeie bătrână era cam greu pentru nările mele.

M-am uitat la ea cu gura căscată, respirând precipitat. Nu a făcut niciun gest să mă invite înăuntru, dar nici nu mi-a trântit ușa-n nas.

— Ce vrei să spui?

— Era vremea. S-a făcut un an de când tot aștept să te scuzi. Așadar, ziceai că ai ceva să-mi spui? A ridicat bărbia, iar pielea flască de pe gât a prins să se clatine cu mândrie între cele două lanțuri de aur care atârnau de brațele ramelor de la ochelari.

— De aceea nu mi-ai deschis ușa săptămâna trecută? Pentru că așteptai să mă… scuz?

Am înclinat capul, uluită, iar ea a încuviințat scurt și hotărât din cap.

— Știam că în cele din urmă o vei face, mai ales că probabil vrei să știi dacă am văzut ceva suspect în garajul tău.

Mi s-a clătinat pământul sub picioare.

— Ai văzut ceva suspect în garajul meu?

— Doar nu sunt membră a patrulei din cartier degeaba!

— Serios? Mi-am luat seama, închizând gura înainte să apuc să spun o prostie, și am clătinat din cap. Adică, sigur că nu. Și ai dreptate, exact de asta am venit. Să mă scuz. Pentru…

A ridicat două sprâncene subțiri, desenate asimetric de o parte și de alta a feței. Habar nu aveam ce fel de scuze aștepta de la mine. Ea era cea care-mi spionase casa. Ea îl turnase pe Steven și-mi aruncase căsnicia în aer. Ea a bătut toba după aceea în tot cartierul. Și cu toate astea, trăgând linie, vina cădea în întregime pe umerii unei singure persoane. Și probabil că nu era vorba despre umerii oșoși și gârboviți din fața mea. A ridicat bărbia mai sus, așteptând.

— Îmi pare rău, am zis, înghițindu-mi și ultima rămășiță de mândrie. Îmi cer scuze că am strigat la dumneata și am vorbit urât. Eram furioasă pe soțul meu și m-am răzbunat pe dumneata. Și nu ar fi trebuit.

Doamna Haggerty și-a încrețit nasul, potrivindu-și ochelarii să mă poată vedea prin ei, ca și cum mi-ar fi evaluat sinceritatea. Cu un rânjet mulțumit, le-a dat drumul și i-a lăsat să atârne la loc, pe piept.

— Așadar, despre garaj, am spus precaută. Ce ai văzut mai exact?

S-a întors și a luat agenda cartonată de pe măsuța de pe hol, din spatele ei. A deschis-o, și-a umezit un deget uscat și încovoiat și a început să o răsfoiască. S-a oprit, cu un oftat ușor, la o pagină.

— În noaptea de marți, opt octombrie, te-am văzut ieșind cu copiii puțin înainte de șase seara. Și după aceea te-am văzut întorcându-te fără ei pe la șase și patruzeci. Am presupus că vei rămâne probabil acasă, pentru că nu ieși prea mult. S-a uitat la mine, iar eu i-am zâmbit stânjenită. Era tot ce puteam face ca să mă abțin să nu o strâng de gât pe femeia asta. A continuat: Dar după aceea te-am văzut plecând din nou, aranjată și îmbrăcată de întâlnire. Presupun că era cu polițistul brunet cu care îți petreci timpul în ultima vreme. A ridicat o sprânceană jalnic desenată, invitându-mă să-i detaliez relația cu Nick. Dar ce rost ar fi avut? Oricum părea a le ști pe toate. Sinceră să fiu, la început te-am confundat cu doamna Hall. Dar când ai ieșit din garaj te-ai împiedicat pe tocuri și mi-am dat seama că tu ești. Ești mai neîndemânatică decât Theresa. Și ai o ținută groaznică, a adăugat, scrutându-mi umerii. Probabil pentru că stai tot timpul în fața calculatorului. E nesănătos, ar trebui să știi.

Am făcut un semn nerăbdător, îmbiind-o să continue.

— Oricum, presupun că trebuie să fi fost imediat după șapte, a zis ea, îndreptându-și atenția spre registru. Apoi au urmat câteva ore liniștite. M-am uitat la programele preferate de la televizor și am mâncat o felie de plăcintă. Așa știu că pe la zece fără un sfert am observat lumină în garajul tău. Ai lăsat camioneta pornită și ai intrat în fugă în casă. M-am gândit că voiai să iei ceva ce ai uitat înainte de a te duce să iei copiii de unde i-ai lăsat mai devreme.

— La sora mea, am zis, îmbiind-o printr-un semn cu mâna să continue.

— Sora ta, polițista? Un lucru e sigur, avem parte de mulți din ăștia în ultimele câteva zile…

— Da, a avut grijă de copii, am zis poate puțin cam răstit. Altceva ai mai văzut?

— Sigur că da, a sărit ea, ca și cum simpla punere la îndoială a vigilenței ei ar fi fost ofensatoare. Am supravegheat casa ca să mă asigur că nu te deranjează nimeni cât ești înăuntru. La început am fost puțin nervoasă, pentru că stăteai așa de mult în casă și din cauza asta eu pierdeam show-ul de noapte de la televizor. Dar, după aceea, s-a întâmplat ceva ciudat. Și-a aranjat ochelarii, lanțul gros din aur s-a prins de scamele de pe umăr ale

puloverului.

— Ce-ai văzut?

A ridicat un deget artritic sub nasul meu.

— Am văzut pe cineva furișându-se în garajul tău.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Asta era. Doamna Haggerty i-a văzut pe cei care l-au omorât pe Harris.

— Îți amintești cum arătau?

— A fost destul de greu de văzut de aici, mai ales că era noaptea târziu. Farurile camionetei îl luminau de la spate, dar îți pot spune că era înalt. A trebuit să se aplece ca să se uite în interiorul camionetei tale. M-am gândit c-o fi vreunul dintre derbedeii din cartier care are de gând s-o fure, așa că m-am dus jos să sun la poliție. Dar, până am ajuns la telefonul din bucătărie, probabil ai revenit în garaj și l-ai speriat. Când m-am uitat pe fereastra bucătăriei, garajul tău era deja închis. Din câte mi-am dat seama, individul plecase.

Mi-am furișat privirea în spatele ei și am văzut un scaun electric montat pe o șină, la baza scărilor. Bunica avea unul din ăsta la ea acasă. Se mișcă la fel de greu cum curge melasa. Cine știe cât timp a pierdut doamna Haggerty? Sau dacă putea fi considerată un martor de încredere. Practic nu văzuse pe nimeni închizând ușa garajului. Și chiar dacă ar fi văzut, femeia asta nu-și putea vedea propria ei față în oglindă când se dădea cu ruj. Un judecător ar putea elimina oricând mărturia ei.

— Ziceai că era un el? am întrebat-o, ca să mă asigur că am auzit bine.

A încuviințat din cap, cu convingere. Mi-am scuturat părul spre spate, încercând să înțeleg. Feliks era înalt. Presupun că ar fi putut veni aici cu Theresa. Sau poate cu Andrei. Dar ceva din scenariul ăsta nu se potrivea. Știam destule despre Feliks acum ca să-mi dau seama cum operează. Feliks nu-și făcea singur treburile murdare. Pentru asta îl avea pe Andrei. Iar Andrei nu era subtil.

— Ai văzut cine mai era cu el?

— Nu am mai văzut pe nimeni altcineva. Doar pe el.

Dar asta nu avea sens. Trebuie să mai fi fost cineva care să îl ajute pe ucigaș să închidă garajul. Poate aștepta în mașină și a ieșit după ce doamna Haggerty s-a suit în scaunul-lift ca să coboare scările.

— Ai văzut ce mașină conducea?

A mijit ochii.

— Nu era nicio mașină. Cel puțin nu una pe care s-o pot vedea.

Așadar, criminalul a venit pe jos, așa cum am bănuit. Și, fără o descriere a suspectului sau a vehiculului – fără o dovadă că cineva l-a omorât intenționat pe Harris –, voi deveni primul suspect de îndată ce Nick își va da seama că eu eram femeia de la The Lush. Marea mea speranță era că Nick va ajunge într-o fundătură. Că Julian nu mă va identifica la poliție și că nimeni nu va putea dovedi că Harris Mickler a fost în casa mea.

— Ai mai… ai mai văzut sau auzit ceva în noaptea aceea? Ceva ciudat… în garajul meu? am întrebat cu precauție.

— Nu, a răspuns ea. Nu pot auzi prea multe din cauza câinilor din josul străzii. Trebuie să fi văzut hoțul și asta i-a stârnit. Au tăcut de îndată ce el a dispărut. S-a scărpinat în cap, întorcându-se la registrul ei. Ia să vedem… Am văzut-o pe dădaca ta intrând pe ușa din față. M-am gândit că toate erau în regulă, așa că m-am dus la culcare la scurtă vreme după aceea.

Doamna Haggerty a strâmbat din nas, împingându-și ridurile de pe frunte în sus, până ce s-au unit într-o rețea de linii gânditoare:

— Dacă stau bine să mă gândesc, m-am trezit înainte de răsărit din cauza unui zgomot puternic de prăbușire, dar nu ți-aș putea spune ce l-a provocat.

Trebuie să fi fost ușa garajului, care căzuse când s-a închis după ce Vero și cu mine ne-am întors acasă de la fermă. Ceea ce înseamnă că nu ne-a văzut plecând și venind.

— Bun… adică, mulțumesc frumos. Am răsuflat ușurată. Ai sunat cumva la poliție? Să reclami ceva din povestea asta?

— Nu. Pielea flască de la gușă i-a fluturat din nou odată cu mișcarea capului. Nu mi-am bătut capul. Nu avea rost să-i fac pe oameni să piardă vre… Dar s-a oprit brusc. Și-a scos ochelarii și s-a uitat la mine cu niște ochi albaștri, spălăciți: De ce? a întrebat curioasă. A furat ceva? Dacă a furat, putem merge chiar acum să vorbim cu polițistul de peste stradă. A arătat spre mașina fără însemne a ofițerului Roddy.

— A, nu, nu. E-n regulă, am insistat, îndepărtându-mă de pragul ei. Dar nu era în regulă. Nici pe departe. După cele mai optimiste calcule ale mele, aveam patruzeci și opt de ore ca să descopăr cine l-a omorât pe Harris, înainte ca Nick să-i dezgroape cadavrul.

Capitolul 38

Am descuiat ușa casei și am intrat, surprinsă de liniștea dinăuntru, până când mi-am amintit că cei mici erau la tatăl lor. Televizorul era închis. Toate luminile erau stinse.

— Vero? am strigat. Mi-a răspuns ecoul. Poate s-a dus la bibliotecă să învețe.

Țăcănitul tocurilor mele răsuna puternic pe pardoseala bucătăriei. Am crăpat ușa garajului. Mașina lui Vero era acolo, lângă spațiul gol unde îmi parcam de obicei camioneta. După incidentul cu Feliks lăsasem mașina de la Ramon la atelierul lui și încă nu apucasem să-mi iau camioneta.

Am închis ușa bucătăriei și, în timp ce sunetul se pierdea în casa goală, am avut brusc senzația că nu eram singură. Că eram urmărită.

Ceva era în neregulă. Ceva era foarte…

— Surpriză! Mi-a stat inima. Vero a sărit prin ușa deschisă a sufrageriei, cu Zach în brațe. Delia a țâșnit după ea. Un buchet de baloane cu heliu era legat cu panglici colorate, asortate cu țepii din capul ei, de nasturii salopetei. În mijlocul mesei rabatabile din living, unde de obicei stăteau facturile, acum trona un tort. De candelabru erau agățate fâșii multicolore și, într-o găleată cu gheață, se lăfăiau o sticlă de șampanie și două cutii de suc.

Delia s-a agățat de picioarele mele, aproape răsturnându-mă. Am îmbrățișat-o strâns, memorându-i fiecare trăsătură – cât de ușoară era, cât de fină era pielea ei lipită de obrazul meu – întrebându-mă câți ani va avea când o voi vedea data viitoare, după ce Nick va găsi cadavrul lui Harris.

— Credeam că stați cu tata weekendul ăsta. M-am tras înapoi, privind-o în ochii ei mari, căprui.

— Tata a trebuit să se ducă la muncă, a zis Delia, încurcându-și degetele micuțe în cerceii cu diamante false din urechile mele.

— Steven a apărut cu ei acum vreo oră, a explicat Vero, mutându-l pe Zach pe șoldul celălalt. A zis că a intervenit nu știu ce urgență la fermă și trebuie să fie acolo. Theresa era cu clienți la o prezentare de case și nu a putut da de ea, așa că a întrebat dacă ar putea lăsa aici copiii la noapte. Așa

că, date fiind veștile nemaipomenite, noi trei ne-am gândit că ar fi o scuză bună să organizăm o petrecere! Delia mi-a întins un balon. Zach a suflat în piuitoarea dintre buze, râzând cu toată gura.

— Ce vești? am întrebat-o, luându-l pe Zach, care întindea mânuțele spre mine, în brațe. L-am strâns tare la piept, convinsă că nimic nu putea fi mai important ca descoperirea de dimineață a lui Nick.

Vero mi-a întins ziarul local, împăturit.

— Prima pagină, jos, a zis.

L-am lăsat pe Zach din brațe și el a zbughit-o. Balonul meu s-a izbit de tavan când i-am dat drumul ca să iau ziarul.

Și iată-mă.

Fotografia mea de autor – eu cu perucă blondă, cu ochii ascunși după ochelarii mari, negri – era tipărită în alb-negru, sub un titlu cu litere de-o șchiopă: *Autor local încheie un contract de șase cifre pentru viitorul ei thriller.*

Mi-a crescut inima pentru o jumătate de secundă, pentru ca imediat să se prăbușească asemenea unui morman de cenușă.

Eram în ziar. Cartea mea era în ziar. Ce naiba făcuse Sylvia?

Am parcurs în grabă articolul, cu pulsul în creștere.

Un interviu cu agentul Fionei Donahue, Sylvia Barr, de la Barr and Associates din Manhattan, ne oferă o imagine în avanpremieră asupra noii cărți a lui Donahue, care urmează să apară în toamnă.

Când am întrebat-o pe doamna Barr de ce această carte s-a bucurat de atâta atenție din partea editorilor, ne-a răspuns: „Fiona e un talent adevărat. Această carte o va propulsa în rândul autorilor de bestselleruri. E proaspătă. E sexy. Presimt că va avea un mare succes!

Am expirat zgomotos. Poate doar atât le-a spus. Poate nu a spus nimănui că noua mea carte era de fap…

M-am prăbușit pe un scaun, cu senzația unui iminent infarct în timp ce citeam mai departe:

Când o asasină de profesie este angajată de o soție disperată să scape de soțul ei – un contabil bogat cu legături cu mafia – cineva o ia înaintea asasinei… Și acum și soția dispare. Hotărâtă să investigheze misterioasa asasinare a țintei ei înainte de a fi ea însăși acuzată, asasina noastră sexy face echipă cu un polițist atrăgător care nu bănuiește nimic, pentru a-și da seama ce s-a întâmplat de fapt.

— Ai reușit, mami! Vero zice că ești celebră! Ca un star de la televizor! Delia îmi strângea picioarele și se uita în sus la mine cu ochi de căprioară și cu o expresie de adorație, de obicei rezervată tatălui ei. Acum putem mânca tort?

— Da, asta cere o felie de tort! Vero s-a dus cu copiii la bucătărie, iar eu am rămas să citesc restul articolului, cu inima-n gât. Acum o lună, ăsta ar fi fost răspunsul tuturor visurilor mele de-o viață. Dar dacă Nick făcea rost de un mandat ca să sape câmpul ăla, articolul ăsta nu era altceva decât încă un cui în sicriul meu.

Vero l-a suit pe Zach pe scăunelul înalt, i-a pus dinainte o felie zdravănă de tort cu glazură groasă, și o altă felie a pus-o în fața Deliei.

— Pot să vorbesc cu tine? am șoptit.

— După tort, a replicat Vero, tăind și pentru ea o felie și punând deasupra ei un moț generos de înghețată.

Am înșfăcat-o de cot și am tras-o după mine în living, în timp ce înghețata din lingura lipită cu încăpățânare de mâna ei a lăsat o dâră în urma noastră.

— Uau! s-a încruntat ea la mine, potrivindu-și coiful din hârtie pentru petrecere. Am rezistat pornirii de a i-l zbura de pe cap.

— Nick și cu mine tocmai ce am plecat de la ferma lui Steven, am șoptit.

Vero a pălit.

— Ce-ți făcut acolo?

— A găsit gazon pe mașina lui Feliks și a reușit să-i ia urma pe câmp. Acum cere un mandat ca să sape acolo.

Vero s-a uitat în jos, la ziar, ca și cum i s-ar fi făcut rău. Una era să îți fie prezentată crima ficțională în ziarul local, dar cu totul altceva era ca cineva să găsească efectiv cadavrul.

— De ce naiba nu l-ai oprit?

— Și ce-ar fi trebuit să fac, mă rog?

— Habar n-am. Vanilia topită de pe mâna ei picura pe covor. Să-l distragi! Să-ți folosești atuurile feminine, cum ai mai făcut!

— Ce să-ți spun, că mare bine mi-au adus!

Ne-am uitat amândouă spre bucătărie, gândindu-ne probabil la același lucru.

— Ce dracu’ am putea să mai facem acum?

— Nu știu. Am putea lua banii Irinei, luăm copiii și fugim din țară. Dar unde să ne ducem? Și cât ar dura până ce Andrei și Feliks ne-ar găsi, odată ce Irina le va spune că am furat de la ei?

— Cât durează până obține un mandat? a întrebat Vero.

— N-am idee. Aș putea foarte bine să-l sun pe Julian și să-l întreb. Nick a zis că nu e ușor să găsești un judecător în weekend. Poate o zi, două.

— OK. Vero a respirat adânc după o tehnică de respirație care îmi amintea dureros de Lamaze. OK, asta e bine. Deci nu trebuie decât să mutăm cadavrul înainte să-l găsească.

Din bucătărie s-au auzit hohote de râs și zarvă mare. Vero și cu mine ne-am întors și l-am văzut pe Zach ungându-se pe cap cu glazură de tort. Delia se uita la el cu o expresie vag dezgustată, cu boticul albastru de la coloranții alimentari. Am presupus că în tortul ăla era suficient zahăr cât să-i țină treji pentru următoarele patruzeci și opt de ore. N-avea să fie ușor.

— Ar fi putut fi mai rău, a zis Vero.

— Zău? Chiar te rog, spune-mi și mie cum ar fi putut fi mai rău.

— Ar fi putut veni cu un câine acasă. Orice ai face, nu aminti de asta în fața Deliei. Abia am potolit-o din plâns.

— De ce a plâns?

— Steven i-a dus la adăpost dimineață, dar Sam plecase deja.

— L-a adoptat cineva?

— Tipul ăla, Aaron, îl știi, amicul Patriciei. Omul de la adăpost i-a spus lui Steven că l-a luat pe Sam acasă la sfârșitul săptămânii trecute. Lui Steven i s-a părut ciudat, mai ales că abia adoptase doi câini acum câteva săptămâni, și nu e ușor lucru să călătorești cu trei câini.

Am simțit că mă prăbușesc pe dinăuntru.

— Să călătorească? Cum adică să călătorească?

— A plecat în după-amiaza aceea. A spus că pleacă în vacanță, dar nu s-a mai întors. Și nimeni nu știe unde s-a dus. Privirile noastre s-au întâlnit. Am rămas așa câteva clipe. Crezi că…

Asta trebuie să fi fost imediat după ce l-am cunoscut, când i-am pus întrebările alea despre Patricia. Am completat cererea folosind adresa Theresei. Noi două stăm pe aceeași stradă. Dacă a mai văzut numele străzii înainte – de pildă în noaptea în care a murit Harris – Aaron ar fi putut-o recunoaște și a înțeles cine sunt. Și de ce o căutam pe Patricia.

Câinii salvați sunt niște prieteni extraordinari.

Asta să se fi întâmplat? Aaron a închis ușa garajului, hotărât să o salveze pe Patricia de soțul abuziv, așa cum a făcut-o pentru Sam, câinele salvat de la adăpost, nerealizând că ea făcuse deja un plan și se ocupa de situație? L-am răpit pe Harris de la bar înainte ca Aaron să apuce să intre în scenă? M-a urmărit aici, apoi a profitat de ocazie și a terminat treaba pe care mie mi-era prea frică s-o duc la bun sfârșit?

Nu am putut auzi prea multe din cauza câinilor din josul străzii…

Au tăcut după ce el a plecat.

Câini care latră. Am auzit câini lătrând în parcare în noaptea aceea, la The Lush, când l-am încărcat pe Harris în camionetă. Și tot în noaptea aceea, mai târziu, când vorbeam la telefon cu sora mea. Conform relatării de la știri despre dispariția Patriciei, aceasta nu avea câini. Dar Aaron a adoptat o mulțime.

Molly și Piratul au fost cu el în mașină?

Mi-a zburat gândul la Subaru maro pe care l-am văzut în garajul Patriciei, cu două abțibilduri cu fețe umane și două cu capete de câini. În fotografia de la adăpost, Patricia stătea lângă Aaron, cu Molly și Piratul, și nu purta inelul. Oare Aaron era mai mult decât un prieten? Era iubitul ei? Amantul? Plănuiseră un viitor împreună? De aceea erau amândoi atât de dornici să scape de Harris? Și, dacă da, cine l-a ajutat pe Aaron să-l închidă pe Harris în garajul meu?

Chiar fiind singur, cum a zis doamna Haggerty, cum ar fi putut să țină ușa garajului, ca să nu se izbească atunci când se închide, fără a fi suficient de aproape ca s-o… țină?

M-am întors spre Vero și am luat lingura pentru înghețată din mâna ei, aruncând-o în găletușa cu gheață.

— Dă-mi cureaua ta, i-am spus.

— Cureaua?

— Ai încredere în mine.

Vero și-a descheiat cureaua și a tras-o din găicile blugilor. Era mai subțire decât cea pe care o purta Aaron în ziua în care l-am văzut la adăpost, dar părea la fel de solidă.

— Stai cu copiii. Vin imediat.

Am apăsat butonul de pe peretele garajului. Soarele după-amiezii a inundat betonul și eu am rămas în picioare în mijlocul încăperii, uitându-mă la șine și căutând o modalitate de a folosi centura pentru a împiedica ușa să

cadă, așa cum Aaron o folosise atunci când a prins-o ca să țină ușa cuștii lui Sam deschisă.

În colțul din față al garajului, la capătul șinelor, aproape de curba unde se întorceau, se intersectau două bare de metal. Am luat scara, m-am urcat și am înfășurat cureaua în jurul lor. Apoi am mutat scara în mijlocul garajului, m-am suit și am tras coarda ușii.

S-a auzit un pocnet ușor când ușa s-a deconectat de motor. Apoi s-a oprit, suspendată în aer de cureaua lui Vero.

Aaron îl omorâse pe Harris.

Nu Theresa și Aimee. Nu Feliks și Andrei. Aaron o făcuse singur. Știa că ușa s-ar izbi și aș veni în fugă. Exact așa cum cuștile cu închidere automată dezlănțuiseră iadul în adăpost când Vero a eliberat animalele, iar ușile s-au închis singure în spatele lor. Aaron și-a legat cureaua de șină. Apoi a tras de coardă să deconecteze ușa de motor. Încet, și-a desprins cureaua cu o mână și a lăsat-o ușor în jos.

Dar dacă Aaron îl omorâse pe Harris ca să fie cu Patricia, ce rost mai avea să părăsească acum orașul, când Patricia era moartă? Eram singura persoană care știa adevărul despre moartea lui Harris și, la cât de vinovată păream, nu simțeam deloc nevoia – nu mai mult decât Aaron – să raportez ce am descoperit. Cu Patricia dispărută, Aaron ar fi putut rămâne liniștit aici în oraș, să-și vadă în continuare de viața lui. Dacă nu cumva…

Patricia Mickler nu mai există. M-am asigurat personal de asta.

Mi-am amintit de conversația cu Irina, de la sala de sport. Nu a spus nicio clipă că Patricia e moartă. Singurul lucru pe care i-a spus a fost că n-a mai rămas nimic de găsit din Patricia Mickler.

Are prieteni care pot face dispărut pe oricine… nume nou, pașaport nou, și-i șterg de pe suprafața pământului ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Dacă Patricia Mickler nu era moartă? Dacă Irina și-a ajutat prietena să dispară? Dacă au aruncat mașina și lucrurile ei în lac și i-au înscenat moartea? Dacă Patricia, altcineva acum, trăia *altundeva,* cu *altcineva?* Altcineva care avea grijă de ea și o făcea să se simtă în siguranță.

Mașina pe care o văzusem în garaj trebuie să fi fost a lui Aaron, abțibildurile de pe parbrizul din spate îi înfățișau, probabil, pe ei și familia lor de câini. Dacă au dispărut în asfințit în Subaru? Aaron și Patricia puteau fi oriunde. Ceea ce făcea din mine viitorul prim suspect în moartea lui Harris Mickler. Cuvântul meu împotriva muntelui de dovezi care se adunau

împotriva mea.

Năucită, m-am dat jos de pe scară.

Telefonul suna insistent în buzunar. L-am scos, văzând cu surprindere că am vreo zece apeluri ratate: de la părinți, de la Georgia, de la Sylvia… Probabil toți voiau să mă felicite pentru articolul din ziar. Nu suportam gândul să stau de vorbă cu vreunul dintre ei.

Pe aleea mea s-a auzit scrâșnet de cauciucuri. M-am răsucit, sărind în lături când o bară argintie s-a oprit la câțiva centimetri de genunchii mei. Prin parbriz se vedea fața furioasă a lui Nick. A făcut semn spre mine cu un deget greu:

— Urcă, a mormăit el.

M-am uitat cu drag la umbra lui Vero de la fereastra bucătăriei mele. Apoi am deschis portiera și am urcat. Nick a băgat mașina în marșarier și a călcat accelerația, ieșind de pe alee și conducând în tăcere departe de casa mea. A făcut o întoarcere strânsă în capul străzii și s-a oprit la refugiu, la curbă, refuzând să se uite la mine.

— S-a întâmplat ceva curios după ce te-am lăsat acasă. L-am sunat pe comandant să-i spun că am dat peste ceva mare, că am vești. M-a informat că și el are vești. Și apoi mi-a spus de nu știu ce articol din fițuica locală. Nick a scos un ziar din cutia pentru mănuși și mi l-a aruncat în poală. Se pare *că eu sunt* polițistul seducător care nu bănuiește nimic, iar ancheta mea a fost doar un mare proiect de cercetare pentru cartea ta.

— Nu a fost așa… Tu nu…

— Eu sunt suspendat. Cuvintele acestea au secat tot aerul din mașină. Până la noi decizii din partea superiorilor. Mi-au luat pistolul. Mi-au luat insigna. Și acum trebuie să aștept până luni ca să mă prezint în biroul șefului și să-i explic de ce am permis unei romanciere cu o miză personală să-și bage nasul în ancheta mea. Iar, până atunci, toată blestemăția s-ar putea termina.

Mi s-a uscat gura.

— Cum adică termina?

— Șeful mi-a luat cazul. S-a cuplat cu poliția din Fauquier și merg mai departe cu solicitarea mandatului. Dacă îl obțin mâine, atunci întorc câmpul cu fundu-n sus și îi arestează pe Feliks și pe Theresa până ce apuc eu să-mi recapăt insigna.

— Îmi pare rău. Scuza mea a țâșnit într-o explozie de panică. Nimeni nu

ar fi trebuit să știe despre ce e vorba-n carte. I-am trimis-o doar agentului meu. Probabil Sylvia s-a lăsat dusă de val și…

El s-a întors să mă înfrunte, în ochi i-am deslușit flăcări de furie și reproșul de a-l fi trădat.

— Ți-a trecut vreodată prin cap că ți-am împărtășit informații sensibile? Că, dacă cineva ar ști câte ți-am permis să vezi și să afli, mi-aș putea pierde slujba?

— Dar a fost alegerea *ta,* nu a mea. Mi-am desfăcut centura ca să mă pot întoarce spre el, panica mea transformându-se acum în furie. Tu ai venit la mine, îți amintești? Tu te-ai oferit să mă ajuți cu cercetările pentru carte.

— M-ai folosit!

— Și tu m-ai folosit! Pentru că voiai s-o prinzi pe logodnica fostului meu soț cu nu știu ce acuzație umflată de răpire și te-ai gândit că eu aș putea obține informațiile pe care tu nu puteai pune mâna. Pentru că nu aveai suficiente dovezi ca să justifici interogarea ei, cu atât mai puțin percheziționarea casei sau a biroului. Așa că să nu-mi spui tu mie cum stă treaba cu manipularea oamenilor!

A întors capul, a respirat adânc, privind rătăcit pe fereastră.

— Spune-mi un lucru.

S-a întins după haină și a scos ceva din buzunarul interior. Și mi l-a depus în mâini. Peruca mea – frumoasa deghizare în spatele căreia mă ascundeam, persoana de succes care pretindeam că sunt în tot acest răstimp, identitatea care ar fi trebuit să mă țină în siguranță și în afara problemelor – era acum o masă jalnică și ciufulită în poala mea. Era distrusă, șuvițele blonde erau pline de praf. Privirile noastre s-au întâlnit.

— Ce vor găsi în câmpul ăla când îl vor săpa?

S-a uitat la mine ca la o străină, ca și cum m-ar fi văzut pentru prima oară, și fața care i-a întors privirea i-a displăcut.

Cum nu am răspuns, a pornit mașina. Nu am vorbit deloc pe drumul de întoarcere. Nu și-a luat la revedere când m-a lăsat pe alee.

Când am intrat în sfârșit în casă, Vero își frângea mâinile lângă ușă.

— Ce s-a întâmplat?

Un balon plutea de-a lungul tavanului. Copiii se jucau în camera de alături. Înghețata nemâncată a lui Vero se făcuse băltoacă în farfurie.

— Trebuie să mutăm cadavrul lui Harris. În noaptea asta.

Capitolul 39

Stăteam cu Vero în fața portbagajului deschis al mașinii împrumutate de Ramon. Lumina slabă poleia conținutul cu o strălucire lugubră, care nu reușea decât să facă împrejurimile întunecate și mai sinistre. Măcar de data asta copiii nu mai dormeau în spate.

Să trec pe lângă ofițerul Roddy a fost mai ușor decât mi-aș fi închipuit. Am rugat-o pe sora mea să ia copiii, explicându-i că eram în întârziere cu cartea și aveam nevoie de o noapte liniștită ca să pot lucra. După multe rugăminți și promisiuni din partea mea, a fost de acord. Vero a plecat cu copiii spre Georgia, băgându-i cu naturalețe în Chargerul ei, în timp ce eu am rămas în fereastra bucătăriei, la vedere, pentru ca doamna Haggerty și ofițerul Roddy să fie siguri că sunt acasă. La întoarcere, Vero a schimbat Chargerul cu mașina de împrumut pe care o lăsasem la Ramon. Vechiul sedan albastru era mult mai puțin vizibil decât mașina puternică a lui Vero, sau camioneta mea, mai ales dacă urma să transformăm portbagajul în scena crimei. Și, dacă mai apoi va trebui să vindem mașina pe bucăți ca să ne acoperim urmele, eram sigură că ar afla toată lumea.

Vero a condus mașina la punctul de întâlnire, parcul din josul străzii. Între timp, eu am pescuit câteva becuri de Crăciun cu aprindere programată dintr-o cutie prăfuită din subsol, le-am conectat la lămpile din birou, dormitor și bucătărie și le-am programat să se stingă și să se aprindă pe rând, din două în două ore. După ce s-a înserat, mi-am prins părul la spate într-o coadă de cal și m-am schimbat în colanți negri, hanorac negru și mănuși negre. După aceea am tras draperiile și m-am furișat afară pe ușa din spate, rugându-mă ca vecinii să nu observe tenișii albi care le traversau grădinile și să decidă să mă împuște în timp ce mă îndreptam spre parc.

Pe la unsprezece, am reușit să ajungem vii și nevătămate la intrarea din spate a fermei de gazon a lui Steven.

Afară era un frig uscat. Îmi ieșeau aburi pe gură în timp ce, în spatele mașinii lui Ramon, făceam inventarul proviziilor noastre.

— De ce avem nouăzeci de metri de celofan în portbagaj? am întrebat-o pe Vero.

— Era promoție la Costeo.

M-am strâmbat:

— Și te-ai hotărât să faci provizii taman acum?

— Mi-ai zis să aduc folie de plastic.

— Ți-am zis să aduci *foaie* de plastic.

— Același lucru.

— Nu, nu e același lucru. Cu folia se învelesc sandviciurile. Cu foaia de plastic se înfășoară cadavrele. E mai mare și mai rezistentă. Seamănă cu o perdea de duș.

— Da' nu tu ai zis să nu aduc perdeaua de duș pentru că ne-ar face să părem vinovate?

— Da, sigur, pentru că nimic nu urlă mai tare „nevinovate" decât un cadavru putrezit înfășurat în o sută de metri de Cling Wrap!

Am înșfăcat lopețile și am îndesat una în mâna lui Vero. Zgomotul portbagajului trântit s-a auzit la kilometri distanță. Pământul înghețat scrâșnea puternic sub picioarele noastre în timp ce ne apropiam de marginea câmpului. Farurile mașinii tăiau fâșii luminoase în pământ, lungindu-ne umbrele peste el. Vero a încercat pământul cu vârful lopeții.

— Ești sigură că aici l-am lăsat? A arătat câțiva metri spre dreapta. Mi se pare că e ceva mai încolo, în direcția aia.

— Nu, am zis, venind lângă ea. E sigur aici. Nu i-am mai spus că nu eram sută la sută sigură. Avusesem grijă ca de data asta să oprim mașina pe pietriș, fixând farurile asupra câmpului, ca să nu mai lăsăm urme de cauciucuri în pământul moale, oferind poliției indicii. Dar, între întunericul apăsător și tunelul lugubru de lumină aruncat de mașina lui Ramon, totul părea puțin confuz. Oricum, de undeva trebuia să începem. Și acolo părea suficient de aproape.

A aruncat o privire jinduitoare spre excavatorul galben de pe următoarea parcelă.

— Ești sigură că nu vrei să aduc artileria grea? Am urmărit câteva videouri pe YouTube…

— *Nu* săpăm cu excavatorul! Ultimul lucru de care aveam nevoie acum era o acuzație de furt, pe lângă toate celelalte. Nu e foarte adânc. Putem face asta singure.

Vero a mormăit ceva, s-a îndreptat spre terenul neregulat și a înfipt lopata în pământ.

— Atunci hai să terminăm odată. Am înghețat aici.

Am închis farurile. Mai bine să lucrăm în întuneric, să nu cumva să observe careva farurile de pe drum. M-am poziționat la câțiva metri de Vero, mai aproape de locul pe care-l indicase ea adineauri, în caz că avea totuși dreptate. Bășicile mele nu apucaseră să se vindece de tot, dar măcar acum aveam două perechi de mănuși și două lopeți solide. Cu toate săpăturile și cu spiningul din ultimele săptămâni, mă simțeam oarecum mai în putere, capabilă să ridic mai mult. Lopețile noastre au început să muște din pământ într-un ritm susținut, întâlnindu-ne undeva la mijloc. Pământul noroios se ridica grămezi în jurul nostru, încât ni s-a părut că eram într-o groapă mai adâncă decât, probabil, era.

— Unde îl mutăm? a întrebat Vero, eliberând din gură un abur albăstrui. Într-un cimitir? Ca-n cartea ta?

M-am înecat cu un hohot de râs între două lopeți. Dacă am fi făcut asta, probabil blestemata asta de carte ar fi motivul pentru care vom sfârși după gratii.

— Nu. Îl ținem câteva zile până ce se termină ancheta, și după aia îl aducem îndărăt, în același loc. Cel mai probabil poliția n-o să ceară un alt mandat să sape același teren. Și pământul va fi moale. Ușor de săpat. Ușor de ascuns, am adăugat printre gâfâieli.

— Câteva zile? Vero s-a sprijinit în lopată ștergându-și fața cu o mânecă, cu o expresie de dezgust vizibil chiar și pe întuneric. Ramon o să mă omoare când îi voi da mașina înapoi. Ai idee cum miroase un cadavru în descompunere? Folia aia poate face multe lucruri, dar în niciun caz nu înlătură duhoarea!

Am înfipt mai adânc lama lopeții. Groapa ne ajungea deja la șolduri.

— La JCPenney au reduceri de toamnă pentru lăzile alea frigorifice mari. Luăm una mâine dimineață și o punem în garaj.

Ea a chicotit jalnic.

— Și când te gândești că-ți făceai probleme pentru o blestemată de perdea de duș! *Nimic* nu țipă mai tare criminal în serie decât o ladă frigorifică în garaj!

— Ai o idee mai bună? Din pământul de sub picioarele mele s-a auzit o bubuitură surdă. Am lovit cu vârful lopeții și am simțit ceva tare. Am mutat lopata câțiva centimetri mai încolo, în caz că am lovit o piatră.

— Stai. Vero a strâmbat din nas, împungând pământul la câțiva metri distanță. Adulmeca precaută, dar aerul căpătase brusc o duhoare grețoasă și

înțepătoare. Cred că l-am găsit!

Am lăsat lopata și am scos lanterna din buzunar, îndreptând-o spre grămada de pământ de la picioarele lui Vero. Am întors capul când am simțit mirosul.

— Ăă… Finlay. Vocea ei a început să tremure ciudat când a îngenuncheat ca să dea la o parte pământul. Harris nu purta blugi când l-am îngropat, nu?

Am căzut în genunchi lângă ea, dând în neștire pământul de pe un crac lung înfășurat în denim. Nu. M-am abținut cu greu să nu vomit. Și, categoric, nu purta adidași.

— Atunci cine dracu' e ăsta?

— Habar n-am, dar Harris sigur nu e. Cu băgare de seamă, am pipăit buzunarele blugilor bărbatului, căutând un portofel. Erau goale. Cu capul întors din cauza duhorii, am luat câțiva pumni de pământ de pe fața bărbatului. Mi-am înghițit cu greu saliva. Vai, nu, nu! Mi-am îngropat nasul în mânecă.

— Ce-i? a întrebat Vero, târându-se mai aproape să vadă.

Ochii bărbatului, de un alb cețos, erau larg deschiși. Pielea palidă începuse să se încrețească, căpătase o nuanță hidoasă de cenușiu, iar de pe la colțurile buzelor albastre se scurgeau firicele de noroi. La tâmplă se căsca o gaură întunecată.

— Cred că ăsta a fost împușcat în cap.

Vero a sărit în sus. S-a uitat încet în jos, ștergându-și praful de pe genunchi.

— Finlay? S-a scuturat pe palme, înjurând în spaniolă, și a spus: Cu regret te anunț dar am mai găsit o pereche de încălțări. Și sunt sigură că nici astea nu-s ale lui Harris.

Am sărit în picioare, simțind pământul cum se clătină sub ele. Mirosul era tot mai puternic. Au început să-mi lăcrimeze ochii când am mai scos la lumină două perechi de încălțări. Nick avusese dreptate. Feliks folosea ferma lui Steven pentru afaceri. De pildă ca cimitir pentru cadavre.

— Cum o să-l găsim pe Harris în toată harababura asta?

— Nu știu. Vero părea în pragul unui atac de panică. Lanterna ei mi-a luminat fața.

— Lasă chestia aia în jos, m-am răstit, ferindu-mi ochii. Nu pot vedea.

— Ce să las în jos? Dar nu eu…

În vocea ei frântă se ghicea ceva teribil. Am ridicat palma la ochi, clipind, dar nu am fost în stare să-i disting fața din cauza luminii.

— Nu e lanterna mea, a șoptit înnebunită. Vine cineva.

Ne-am lăsat în jos, cu încălțările mortului proptite în fluierele picioarelor noastre. Ne-am ițit peste marginea gropii. Luminile de la faruri măturau pământul în direcția noastră. Farurile erau pătrate și mari, exact genul pe care nu-ți dorești să le vezi noaptea în oglinda retrovizoare.

— Rahat! Cred că e Nick. Ar fi trebuit să-mi dau seama că va da târcoale fermei. Nicio șansă să stea deoparte și să-i lase pe ceilalți să preia ancheta fără să-și bage și el nasul. Probabil ne văzuse când am intrat. După care a așteptat, răbdător, până ce s-a asigurat că suntem băgate până la brâu într-o groapă plină de dovezi. Și, acum, a ieșit și ne-a prins asupra faptului. Să sperăm că nu a sunat după ajutoare.

— Ce facem? a îngăimat Vero în șoaptă când mașina lui Nick s-a apropiat încet și a oprit lângă aceea a lui Ramon. Gazul de eșapament ne învăluia sinistru într-un nor de fum. Farurile erau ațintite exact în direcția noastră.

— Nu are rost să ne ascundem.

Asta era. Nu aveam nicio șansă să ieșim, fără cătușe și o condamnare, din groapa pe care o săpaserăm.

— Cunoaște mașina lui Ramon. Știe că suntem aici. Ar trebui să mă predau. Să explic totul, îi voi spune că a fost ideea mea. Vero a protestat șuierând, apucându-mă de cot când m-am ridicat în picioare. Am lăsat jos lopata, cu palma streașină la ochi ca să mă protejez de lumina farurilor.

Vero s-a ridicat lângă mine, lăsând lopata la pământ cu mâna tremurând. Cu brațele ridicate, așteptam ca Nick să iasă din mașină și să vină să ne aresteze.

Portiera mașinii s-a deschis. Motorul a rămas pornit, gazele de eșapament acoperind oarecum duhoarea cadavrelor în putrefacție. Cizmele lui zdrobeau lent pietrișul sub tălpi în timp ce se apropia de noi. S-a oprit puțin în fața mașinii și l-am văzut între benzile de lumină cum ia ceva din buzunarul stâng. Probabil cătușele.

S-a auzit o dată scrâșnetul rotiței unei brichete. De două ori.

Am lăsat brațele în jos, clipind mărunt în lumina farurilor. Flacăra brichetei s-a aprins, apoi s-a stins. Vârful roșu al țigării lui Nick strălucea mai tare la fiecare fum pe care-l trăgea.

— Nu știam că Nick fumează, a șoptit Vero.

— Nu fumează, am răspuns cu voce sacadată.

Vero s-a lipit strâns de mine. Bărbatul a suflat un nor de fum alb, care s-a risipit în lumina strălucitoare a farurilor și în norul de gaze de eșapament. O geacă umflată distorsiona linia superioară a corpului său. Dar picioarele au fost cele care mi-au atras atenția, lățimea șoldurilor care se profilau în lumină. Erau mai zdravene decât ale lui Nick, două trunchiuri solide de copaci înfipte în pământ. Ochii mei s-au plimbat în sus pe ele, oprindu-se la lungimea deconcertantă a brațului drept al bărbatului, care era suspect mai lung decât celălalt, care ținea țigara.

— Finlay…? Vero m-a prins de mână când țeava unui pistol a apărut pentru o clipă în raza de lumină. Mi-a stat inima când a îndreptat-o spre mine.

— Pot să explic… am spus, sperând că oricine ar fi fost polițistul la care mă holbam o cunoștea pe soră-mea, sau, cine știe, ar putea fi mituit cu un autograf. Arma a făcut un clic ușor și am tăcut. S-a apropiat de groapă, cu arma îndreptată spre noi, cu fața de nedeslușit, ascunsă în întuneric.

— Afară. Avea o voce joasă și aspră, răgușită ca hârșâitul brichetei.

— Nu ar trebui să ne citești drepturile?

— Afară, am zis!

Vero s-a agățat de brațul meu. Ne-am cățărat afară din groapă, cu picioarele tremurând, susținându-ne reciproc ca să ne păstrăm echilibrul.

— Întoarceți-vă! a comandat.

Ne-am întors amândouă cu fața către câmp. La lumina farurilor, umbrele noastre se proiectau pe mormanul de pământ pe care tocmai îl săpaserăm. Peste fantomele pale ale unor perechi de adidași plini de noroi, peste contururile vagi ale unor fețe putrezite în întuneric. Pulsul meu a luat-o razna când umbra ofițerului a venit mai aproape.

— Nu știam că sunt cadavre aici, am izbucnit. Sora mea lucrează la poliția din Fairfax. Dacă am putea să o su…

— În genunchi, a lătrat el. Asta era. Avea să ne pună cătușele.

— Uite, cred că e o mare neînțelegere. Dacă am putea sta de vorbă…

— În genunchi, am zis! A îndesat pistolul în ceafa mea. M-am aplecat în față, cât pe ce să cad în groapă. Vero m-a prins de braț, echilibrându-mă, în timp ce eu încercam să-i respect ordinele și m-am lăsat la pământ. Opunerea de rezistență la arestare era o acuzație de care nu aveam nevoie

acum.

Vero a îngenuncheat lângă mine, strângându-mă tare de mână. Tremuram amândouă, așteptând cătușele.

În loc de asta, am simțit țeava rece de oțel a pistolului apăsându-mi ceafa.

Am început să gâfâi. Am strâns ochii, întrebând cu glas tremurător:

— Nu ne arestezi?

Pistolul s-a cutremurat odată cu râsul lui gutural, sălbatic. Sunetul a pornit de jos, din gâtlej, apoi a urcat în sus, explodând, iar ecoul lui a reverberat spre noi din groapă. A bombănit ceva ce n-am putut înțelege. Ceva care aducea a rusă.

Unghia lui Vero a intrat în pielea mea.

Andrei Borovkov.

M-am uitat în jos, la vârful alb al adidasului din groapă. Astea erau cadavrele lui. Asta încerca Feliks să ascundă, mizeria lui. Iar noi eram următoarele.

— Ce… ce cauți aici? Oare mai avea alte cadavre în portbagaj? Era aici să îngroape pe cineva?

— Nu prea ești ascultătoare. Feliks ți-a spus că o fie foarte atent la mișcările tale. Iar polițistul tău, ăla care e parcat în fața casei, nu-i cine știe ce paznic de nădejde.

Ofițerul Roddy… Andrei îmi supraveghease casa.

— Ne-ai urmărit, deci?

A îndepărtat pistolul și l-am simțit cum ridică din umeri.

— Eram curios să văd ce pui la cale. Acum știu. Toți am fost surprinși când Harris Mickler a dispărut brusc. Când nu ne-a înapoiat cheia de la seif după ce a făcut obișnuitele depuneri, Feliks a fost sigur că Harris și-a luat zborul cu banii lui.

Cheița de pe inelul de chei a lui Harris… mi-am spus, cea pe care o luase Patricia când ne-am întâlnit la Panera. Probabil a folosit banii ca să fugă cu Aaron.

Andrei s-a lansat într-o divagație:

— Eu? Eu am pariat pe nevastă-mea. Irina nu l-a suportat niciodată pe soțul Patriciei. Zicea că e un nemernic jegos și că merită să moară. Mi-am ținut răsuflarea în timpul pauzei lungi în care a suflat un nor de fum peste capul meu. Poate nici nu-i voi spune lui Feliks că am dat peste voi aici. Nu-

mi place să pierd pariurile.

Am început să respir precipitat când a lăsat pistolul în jos. Avea de gând să ne lase să plecăm? Avea să ne șantajeze ca să păstrăm tăcerea?

Piciorul lui Andrei a apărut lângă mine. Nu îndrăzneam să mă clintesc. L-a proptit pe mormanul de pământ de la capătul gropii și s-a uitat înăuntru, fumând. Un zâmbet sinistru i-a arcuit buzele în jurul șuvoiului lung de fum expirat.

— Se pare că ați făcut aproape toată treaba. O să-mi fie mult mai ușor să vă îngrop.

Vero a scos un sunet straniu, iar stomacul meu a luat-o razna. Andrei avea de gând să ne omoare. Chiar aici. O execuție, cu un glonț în ceafă. Aveam să cad în groapa asta, peste celelalte cadavre. Șeful lui Nick va veni mâine cu un mandat și mă va dezgropa. Sora mea va trebui să-mi identifice rămășițele.

Am scuturat din cap într-un protest mut. Îndurasem deja tot ce eram eu în stare să îndur de la Harris Mickler. Nici în ruptul capului nu aveam de gând să intru în groapa aia fără luptă.

Andrei a tras un ultim fum, a aruncat chiștocul în groapă și a trimis cu tocul pantofului câțiva bulgări de pământ spre mine când s-a îndepărtat de marginea gropii.

M-am uitat în jos, la pumnii mei înfipți în pământ. La noroiul care îmi acoperea palma. M-am uitat în sus, la Andrei, printre șuvițele ce-mi ieșiseră din coadă. Vântul aducea gazele care ieșeau din țeava lui de eșapament deasupra gropii. Andrei a expirat ultimele rămășițe de fum de țigară, înclinând capul în așa fel încât vântul să nu i-l arunce îndărăt în față.

Mi-am distrus prima patrulare în trafic când un tâmpit mi-a aruncat scrumiera în față.

M-am eliberat de mâna lui Vero, vârându-mi palmele în pământ. Am luat doi pumni zdraveni de pământ mocirlos, strângând bine degetele să nu-mi curgă printre ele. Umerii lui Andrei s-au cutremurat într-un râs tăcut, scuturând capul, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce noroc a dat peste el. S-a apropiat de noi.

— Eu sunt gata, a zis. Hai să terminăm repede.

Am ridicat mâinile, azvârlind pământul cât de tare am putut. Bulgării s-au învârtit în aer, apoi l-au izbit drept în față. A urlat, ștergându-se violent la ochi.

Lumina farurilor juca pe pistolul lui în timp ce încerca să-și scoată pământul din ochi. Am așteptat să-l scape, pregătită să iau arma și să fug, dar el l-a ținut mai strâns, țintind dezordonat în timp ce urla și ne înjura. M-am ghemuit când a tras, împușcătura înfundată ridicând praful de lângă genunchii mei.

Un amortizor. Folosea un amortizor. Nimeni nu va auzi împușcăturile. Nimeni nu va veni să ne salveze.

Cu inima bubuind, am luat-o pe Vero de mână și am tras-o lângă mine. Amândouă am luat-o la goană, căutând adăpost în spatele portbagajului mașinii lui Ramon.

Andrei răcnea, sfâșiat de durere, izbind sălbatic cu cizmele în pământ și frecându-se la ochi. Altă împușcătură. Vero și cu mine ne-am ghemuit una în alta în spatele barei de protecție, cu mâinile la gură, îmbrățișându-ne strâns. Alt glonț a șuierat aproape de capotă. Cu un icnet, ne-am târât înspre partea îndepărtată a mașinii și ne-am ghemuit după roata din spate, ținându-ne strâns de mână. Andrei se clătina și urla la noi.

Dacă am urca în mașină, poate am scăpa.

Am întins mâna pe deasupra lui Vero, spre mânerul de la portiera pasagerului. A răsunat altă împușcătură. M-am ghemuit, luând-o pe Vero în brațe. Dinspre groapă s-a auzit o bufnitură puternică.

Apoi tăcere.

Ne-am lipit de partea laterală a mașinii, așteptând următoarea împușcătură.

Dar împușcăturile se opriseră.

Singurul zgomot care se mai auzea era zumzetul potolit al motorului de la mașina lui Andrei. Niciuna dintre noi nu îndrăznea să se miște, doar aburii tremurători ai respirațiilor întretăiate ni se ridicau de pe buze.

După câteva minute nesfârșite, m-am uitat pe furiș peste capota mașinii. Picioarele lui Andrei erau răschirate în noroi, la marginea gropii. Restul trupului nu se vedea, de parcă deja căzuse în groapă.

Vero s-a agățat de spatele hanoracului meu, îmbrățișându-mă ca o umbră când m-am târât cu precauție spre corpul lui Andrei. Pistolul sclipea inert în mâna lui. Am intrat în groapă, cu Vero agățată de spatele meu, încercând să nu mă gândesc la umezeala împuțită care îmi muia genunchii colanților când m-am târât spre Andrei. Când am ajuns la câțiva centimetri distanță, am tresărit amândouă. Fața lui Andrei era practic făcută praf, iar din ceea ce

mai rămăsese din partea stângă *a* capului său curgea o băltoacă întunecată.

Am respirat adânc, încercând să mă împotrivesc nevoii de a voma.

— S-a împușcat.

— Intenționat? a exclamat Vero.

M-am uitat în jos, la pistolul din mâna lui. Probabil îl fluturase ca un nebun în toate părțile, încercând să se șteargă la ochi în timp ce se străduia să tragă în direcția noastră.

— Nu cred. Cred că a fost un accident.

— Ce facem acum?

Grămada de cadavre. Andrei se prăbușise pe buza gropii. Iar deasupra cadavrelor, se zărea licărul tot mai slab al țigării lui abandonate.

— Închide-i motorul mașinii, m-am auzit rostind în timp ce-l controlam prin buzunare. I-am luat portofelul și l-am vârât în haina mea. Nu lăsa amprente.

Vero s-a cățărat afară din groapă și a alergat la mașina lui Andrei. Când a închis motorul, câmpul s-a cufundat în întuneric. Am stat puțin să mă gândesc. Să respir. Să procesez ce știam. Între timp, ochii mei se adaptau la lumina lunii.

În următoarele douăzeci și patru de ore poliția urma să sape tot câmpul ăsta.

Vor găsi aici toate victimele lui Andrei. Și pe Harris.

Nick presupunea deja că Feliks era cumva amestecat în moartea lui Harris. Din punctul lor de vedere, Harris era doar un cadavru în plus.

— Îl lăsăm pe Harris aici, am zis apăsat, încercând să transmit cât de multă încredere eram în stare.

— Să-l lăsăm? a șoptit Vero, ca și cum s-ar fi temut să nu ne audă careva. Nu-l putem lăsa!

— Dacă îl luăm acum, poliția o să-l caute la nesfârșit.

— Dar dacă îl găsesc cu Andrei și cu toți ceilalți…

— Atunci probabil vor presupune că mafia i-a omorât pe toți. Era un joc de noroc, dar mutarea lui Harris părea și mai riscantă. Acum ajută-mă să-l pun pe Andrei cu ceilalți. Am luat cadavrul de sub brațe, Vero l-a prins de picioare și, cu un icnet, l-am azvârlit în groapă. Mâine, când avea să vină poliția și va găsi groapa asta comună, vor fi descoperite și țigara proaspăt fumată, și pistolul lui Andrei. Va părea că altcineva – probabil Feliks – s-a întâlnit cu Andrei aici, l-a supravegheat cât a îngropat cadavrele, apoi l-a

executat și l-a aruncat în groapă alături de victimele sale, scăpând astfel organizația de un asasin neglijent care avea prostul obicei să-și regleze conturile murdare în văzul lumii.

Nick nu va fi aici să-și asume meritul arestării, dar măcar va avea satisfacția de a ști că el a fost cel care a rezolvat cazul care l-a pus, în sfârșit, pe Feliks Zhirov în spatele gratiilor. Patricia și Irina au scăpat de soții lor. Patricia și Aaron vor putea ieși din ascunzătoare, iar Vero și cu mine ne vom putea vedea de viețile noastre.

Fără o vorbă, am mutat tot pământul înapoi în groapă și am dus lopețile în portbagaj, atente să nu lăsăm nicio urmă în spatele nostru. Când am terminat, m-am suit la volanul mașinii lui Andrei, iar Vero m-a urmat în mașina lui Ramon până la câmpurile aflate la câțiva kilometri mai jos, pe șosea. Acolo am abandonat mașina lui Andrei și i-am lăsat portofelul în cutia cu mănuși.

În drum spre casă, ne-am oprit la garajul lui Ramon, ne-am mutat în Chargerul lui Vero și am făcut restul drumului spre South Riding în tăcere, prea șocate și epuizate ca să mai putem vorbi.

Am ajuns la parc exact înainte de răsărit. Vero a oprit și a verificat să se asigure că nu ne vede nimeni. Apoi m-am urcat în portbagaj. Cu un zâmbet apologetic, a trântit capacul peste mine.

Ghemuită lângă lopeți, ascultam cauciucurile care se învârteau pe asfalt. Motorul a încetinit, ajungând la un tors lent și regulat când a trecut pe lângă mașina ofițerului Roddy, Vero asigurându-se astfel că și el, și doamna Haggerty au văzut-o că s-a întors singură acasă.

Când mașina a întors și a intrat pe alee, am simțit o zdruncinătură ușoară. A încetinit și am auzit ușa garajului care se ridica huruind. Mașina a înaintat câțiva metri, apoi motorul a tăcut. Prin pereții de tablă ai mașinii am simțit vibrația motorului când ușa garajului s-a lăsat în jos. Portiera lui Vero s-a trântit, tenișii ei au scârțâit pe cimentul neted când a înconjurat mașina. Portbagajul s-a deschis și, în fața ochilor, mi-a apărut zâmbetul ei ostenit pe chipul plin de praf. A întins mâna și m-a ajutat să ies din beznă.

Capitolul 40

Televizorul nostru a rămas toată ziua pe canalul de știri, urmărind defilarea titlurilor de dimineață până spre seară. Tocmai îi pusesem pe cei mici în pat, când povestea a explodat:

La ferma Rolling Green Sod and Tree din ținutul Fauquier au fost descoperite șase cadavre, inclusiv rămășițele lui Harris Mickler. Unul dintre cadavre a fost identificat ca fiind al cunoscutului asasin al mafiei, Andrei Borovkov. Detectivii de la polițiile din Fauquier și Fairfax spun că aceste crime par a fi execuții în stil mafiot legate de crima organizată. Proprietarul fermei susține că nu știa nimic despre toate acestea, iar poliția afirmă că el nu este o persoană de interes la acest moment al anchetei. Poliția i-a reținut pentru interogatoriu pe Feliks Zhirov, unul dintre capii mafiei, și pe un asociat al cărui nume nu a fost dezvăluit. Vom reveni cu amănunte pe măsură ce ancheta avansează.

Mi-a sunat telefonul. L-am pescuit dintre pernuțele de pe canapea. Pe ecran a apărut numele lui Steven.

— Finn? Sunteți bine, tu și copiii? Părea înnebunit. Nu-mi plăcea să recunosc, dar îmi făcea plăcere să-i aud vocea.

— Suntem bine. Tocmai am văzut știrile. Voi sunteți bine?

— Cred că da. Dar au luat-o pe Theresa pentru interogatoriu. Nu știu ce se întâmplă. Auzeam în fundal zgomotele dintr-o secție de poliție: walkie-talkie, bâzâitul ușilor, zarva vocilor ofițerilor care strigau dintr-o parte în alta a holurilor. Finn, jur pe ce am mai sfânt, nu știam nimic despre toate astea.

— Te cred.

Mi-am cuprins genunchii cu brațele. Chiar dacă nu i-aș fi îngropat pe Harris și pe Andrei pe câmpul fostului meu soț, tot ar fi găsit acolo alte patru cadavre, și asta mulțumită lui Feliks Zhirov. Măcar acum puteau fi identificate și înmormântate cum se cuvine.

— Crezi că Theresa știa?

— Sincer să fiu, nu știu. Ea se jură că nu. Dar nu știu ce să mai cred. Acum sunt la secție. Polițistul, prietenul tău, e aici. Nick. Zice că pot sta

aici până termină cu ea, dar s-a putea să dureze câteva ore bune până o eliberează.

Dacă o eliberează. Dacă Nick sau șeful lui au cea mai mică suspiciune că Theresa avea cea mai mică idee despre ce era îngropat pe câmpul lor, atunci o vor aresta și o vor acuza de complicitate la crimă.

— Stai liniștit, i-am zis. Vero și cu mine putem avea grijă de copii. Vrei s-o rog pe Georgia să treacă pe la tine, la secție?

Steven a oftat greu.

— Ar fi… ar fi grozav, Finn. Sărută copiii din partea mea. Te sun mâine când aflu mai multe. Și, Finn… a zis el. Îmi pare rău. Pentru toate astea.

— E-n regulă, i-am răspuns. Ne descurcăm noi cumva. Apoi Steven a închis.

— Crezi că Nick suspectează ceva? a întrebat Vero când am lăsat telefonul jos. Se ghemuise în partea cealaltă a canapelei cu o pereche de papuci pufoși și o pijama călduroasă, ținând în brațe o pernuță. Pe ecranul televizorului cu sonorul mut se derulau știri după știri. Titlurile nu se schimbaseră prea mult în ultimele ore.

— Dacă ar fi avut o bănuială, aș fi fost deja pe bancheta din spate a mașinii de poliție, în drum spre secție.

Patricia ar fi fraieră dacă ar mărturisi ceva acum. Dacă e deșteaptă, va ieși la lumină și va spune că a bănuit că mafia a fost implicată în dispariția soțului ei, s-a temut pentru viața ei și s-a ascuns. Poate depune mărturie pentru legăturile dintre soțul ei și afacerile murdare ale lui Feliks, poate încasa asigurarea lui Harris și, apoi, poate trăi o viață lungă și fericită cu Aaron și cu cei trei câini ai lor.

Și Irina Borovkov era probabil încântată. Soțul ei era mort. Problemă rezolvată.

— Ce se va întâmpla cu Theresa? a întrebat Vero, cu bărbia în pernuță, arătând la fel de ostenită precum mă simțeam și eu. Mă îndoiesc că vreuna dintre noi reușise să doarmă noaptea trecută.

Mi-am lăsat capul pe spătarul canapelei. Întâmplările din noaptea trecută începeau să mă copleșească.

— Presupun că totul depinde de cât de multe știe. Dacă a luat mită în cunoștință de cauză și a permis mafiei să folosească ferma, atunci e complice la crimele îngropate acolo. Dacă poliția poate dovedi asta, atunci probabil ajunge la închisoare.

— Și asta ar fi chiar atât de rău? a rostit Vero.

Am oftat. Poate gândul ăsta ar fi trebuit să-mi dea un soi de satisfacție măruntă. La urma urmelor, după tot răul făcut familiei noastre, Theresa primea ceea ce merita. Dar nu reușeam să simt asta. Indiferent ce-mi făcuse mie, pentru copiii mei ea însemna ceva, și mă durea sufletul gândindu-mă la ce va trebui să le spun dacă ea va sfârși după gratii. Pentru binele lor, dar și pentru al ei, speram că nu avea nicio idee despre ce voia Feliks de la ea. Și poate o parte din mine – cea mai mare parte – avea această speranță și pentru Steven.

— Sunt sigură că Steven a suferit destul.

Vero a ridicat o sprânceană.

— Crezi că se va întoarce în genunchi aici?

Am ridicat din umeri.

— Poate suna la ușă, la fel ca oricine altcineva, și aștepta să vadă dacă deschid.

Capitolul 41

A doua zi dimineață, Georgia a apărut la ușa mea cu pungi sub ochi și cu o cutie cu gogoși glazurate sub braț. Cică stătuse toată noaptea la secție, cu Steven.

Am pus de cafea în timp ce ea îmi spunea ultimele noutăți. Procuratura i-a oferit Theresei o înțelegere: tot ce știe despre Feliks și operațiunile lui – și legăturile ei cu acestea – în schimbul unor acuzații mai puțin grave. Probabil nu-și va putea păstra licența de agent imobiliar, dar măcar nu va petrece nicio noapte în închisoare. Theresei nu i-a fost prea greu să se hotărască și a stat toată noaptea la poliție dând declarații.

Georgia și cu mine ne-am luat cănile cu cafea și gogoșile și ne-am dus în sufragerie. Era mai ușor să purtăm conversația asta una lângă alta, pe canapea, decât față-n față, la masă. Așa, nu va trebui să mă uit în ochii ei. S-a lăsat pe o pernuță, lângă mine, sorbindu-și cafeaua și povestindu-mi ce știa, între două mușcături din gogoașă.

Din câte citise în declarația Theresei, Feliks o angajase să-i găsească o parcelă de teren. I-a spus că voia să-l ia în arendă, nu să-l cumpere, și nu a știut niciodată care sunt adevăratele lui scopuri. Nu a știut decât că trebuia să îngroape ceva pentru o scurtă perioadă. A presupus că ascundea droguri și a susținut că nu ar fi fost niciodată de acord să îl lase pe Feliks să folosească ferma lui Steven dacă ar fi știut că era pentru îngroparea unor cadavre. Acceptase să-i închirieze lui Feliks terenul în paragină pentru câteva luni cu o sumă mare de bani cash, prima tranșă fiind banii găsiți de Steven în sertarul ei cu lenjerie.

Steven a presupus că Theresa și Feliks aveau o aventură. Și nu s-a înșelat. Da, Theresa avea un alibi pentru noaptea în care Harris Mickler a fost omorât. Sărbătorea înțelegerea încheiată cu Feliks la o șampanie, pe bancheta din spate a limuzinei lui, la ferma de gazon a lui Steven. Așa a ajuns Nick să descopere pământul și gazonul lipite de caroserie. După primul raport al medicului legist, Harris a fost probabil îngropat în noaptea aceea, celelalte patru victime la două, trei zile după aceea, iar Andrei Borovkov recent, adică în ultimele treizeci și șase de ore. Toate, cu

excepția uneia, fuseseră împușcate în cap de aproape.

Va dura ceva, mi-a explicat Georgia, până când va fi elucidată moartea lui Harris. Dar Feliks va fi acuzat, se pare, de toate cele șase crime.

— Nick ce crede că s-a întâmplat?

— Teoria este că Andrei a primit sarcina să omoare primele cinci victime pentru Feliks, apoi Feliks a pus să fie omorât Andrei ca să-și acopere urmele. Andrei a fost neglijent în ultima vreme. Multele arestări și numeroasele știri de presă făceau din el un impediment pentru operațiunile lui Feliks. Probabil Feliks l-a vrut dispărut. L-a folosit pentru câteva treburi rapide, apoi l-a îngropat cu restul gunoaielor. Nick crede că Feliks nu a planificat niciodată să dezgroape și să mute cadavrele. Cel mai probabil avea de gând să le lase acolo, gândindu-se că nu vor fi găsite niciodată

Georgia a băgat o bucată uriașă de gogoașă în gură. A mea se transformase într-o minge uscată pe limbă.

— Ce zice Feliks? Asta era partea delicată. Dacă Feliks recunoaște uciderea celor patru bărbați fără nume care au fost găsiți, dar se declară nevinovat pentru moartea lui Harris și a lui Andrei, ce va face poliția? Îl va crede și va deschide altă anchetă? Sau va presupune că minte?

— Feliks nu a dat încă nicio declarație. Avocații lui sunt precauți, nu se grăbesc, așteaptă să pună la punct un plan. Cu depoziția și mărturia Theresei, lui Feliks o să-i fie foarte greu să scape. După Nick, toate victimele din groapa aia aveau legături directe cu organizația lui Feliks.

— A lui Harris Mickler care era?

— Spălare de bani. Cică era un contabil foarte bun, dar trebuie să fi făcut el ceva de l-a supărat pe Feliks.

Probabil că Feliks nu le spusese despre cheia furată și banii lipsă. De ce le-ar fi spus? Ar fi însemnat să ofere poliției un motiv pe care să-l folosească împotriva lui.

— Și soția lui, au găsit-o?

Georgia a pufnit în gogoașă.

— Au întors pe dos câmpul ăla și nu au găsit-o. Ironia face ca, după ce lucrurile au transpirat în presă, azi-dimineață să sune la secție ea însăși, în carne și oase. A zis că a plecat din oraș pentru că se temea pentru viața ei, dat fiind că bănuia că mafia era amestecată în moartea lui Harris. A spus că a primit o amenințare cu moartea acasă și s-a temut să facă reclamație la poliție pentru că nu credea că o va putea proteja. Departamentul a trimis pe

cineva la ea acasă să verifice și au găsit o urmă de cuțit în ușa din spate, exact unde le-a spus ea să caute. Povestea ei se verifică. Cum a văzut că Feliks a fost arestat, și Andrei ucis, a spus că s-a simțit suficient de în siguranță ca să iasă din ascunzătoare.

— Evident.

Pentru că, acum, când vina urma să fie aruncată pe umerii lui Feliks, nu mai avea de ce să se teamă că aș putea s-o torn.

— Și, a adăugat Georgia, s-a oferit să ne spună tot ce știe despre operațiunile de spălare de bani ale lui Harris în schimbul imunității pentru orice obstrucționare a justiției și retragerea acuzațiilor. A fost de acord să vină astăzi, mai târziu, la secție și să aducă dosarele lui Harris.

— Mă bucur că e bine, am spus cu un zâmbet forțat. Deși cred că în mare parte chiar așa și era.

— Și, fii atentă, a continuat Georgia entuziasmată. Soția lui Andrei Borovkov s-a oferit să colaboreze cu poliția. A fost de acord să ne dea o declarație despre legăturile soțului ei cu mafia. Avocatul ei pune la punct o înțelegere cu procurorii. Imunitate pentru toate mizeriile pe care le știe despre Zhirov.

Așadar, povestea nu era tocmai curată, dar presupun că Irina era mulțumită. În ceea ce-o privea, treaba era făcută și mă puteam spăla pe mâini de ea.

— Nick trebuie să fie mulțumit de felul în care au decurs lucrurile.

Georgia își lingea degetele de zahăr.

— Nick e în al nouălea cer, a zis ea cu gura plină. Cu mărturia Patriciei Mickler, cu declarațiile Irinei Borovkov și ale Theresei, ar trebui să aibă suficient cât să poată închide operațiunile lui Feliks pentru multă, foarte multă vreme. Nick s-ar putea alege chiar cu o promovare după povestea asta.

— Așadar, nu are necazuri?

— Cum? Din cauza cărții tale? Georgia s-a strâmbat. Nnțț. O să-i dea ei o palmă la fund pentru că a vorbit prea mult în pat…

— Nu a vorbit în pat! Am ridicat din sprâncene și am aruncat bucata mea de gogoașă în ea. N-a fost așa! N-a fost niciun pat implicat!

— Cum zici tu. A cules bucata din poală și a suflat-o de praf. Pe bancheta din spate a mașinii lui atunci.

— Din față, am corectat-o bombănind. Georgia a zâmbit ironic. Tot

supărat e?

Georgia a ridicat din umeri.

— O să-i treacă. Dar, dacă se întoarce, nu te lăsa ușor. Fă-l să transpire puțin.

De cele mai multe ori, când mă gândeam la Nick, mi-l imaginam cu un mandat de arestare. Tot ce puteam vedea acum era dezamăgirea din ochii lui când îmi aruncase peruca în față.

— Cum rezistă Steven? am întrebat-o, schimbând subiectul.

Georgia a clătinat încet din cap.

— N-am să te mint. Era destul de întors pe dos. Nick a spus că l-a auzit certându-se cu Theresa după depoziția ei. Steven i-a spus că vrea să se mute. Presupun că logodna s-a rupt. Georgia îmi pândea reacția cu colțul ochiului. Dacă te roagă, ai fi dispusă să-l primești înapoi?

— Nu mă ocup de acorduri de colaborare, am zis, ștergându-mi glazura de pe mâini. Vreau să-mi văd de viața mea. Steven e băiat mare. Se descurcă el.

— Să-ți vezi de viața ta, zici? Cu Nick?

— Nu. Mi-am pus picioarele, doar în șosete, pe măsuța de cafea, și le-am încrucișat, cântărind posibilitățile. Ce bine e să ai posibilități. Nu, doar eu. Eu, Vero și copiii. O să fim bine. Facturile erau plătite, îmi luasem camioneta înapoi, iar în frigider, sub broccoli, era un mic teanc de bancnote. Eram destul de sigură că știu cum se va termina romanul meu.

Georgia a ridicat și ea picioarele pe masă. S-a lăsat pe spate, a închis ochii, ascunzându-și un zâmbet satisfăcut.

— Bun. Presupun că de acum nu mai trebuie să-mi fac griji pentru tine.

Capitolul 42

Acum, ridicarea corespondenței nu-mi mai provoca o stare de descurajare. De obicei, cutia era goală, cu excepția câtorva cataloage și cupoane, precum și a câtorva facturi ocazionale, nesemnificative. Înfofolită în geacă, cu mâinile vârâte adânc în buzunare ca să mă apăr de frig, am traversat peluza pe înserat, ferindu-mă de scheletele din hârtie atârnate de copacul din față și de pietrele de mormânt, din polistiren, împrăștiate prin curtea mea din față. În aer plutea o mireasmă de fum și de dovleci scobiți. Noaptea cețoasă era încărcată de promisiunile sărbătorii de Halloween.

Firele tăioase de iarbă scrâșneau sub picioarele mele. Am făcut cu mâna spre fereastra de la bucătărie a doamnei Haggerty, sigură fiind că mă supraveghea. Nu mă mai deranja atât de mult firea ei băgăcioasă.

Balamaua cutiei poștale a scârțâit când am pescuit dinăuntru teancul subțire de plicuri. Le-am răsfoit distrată în timp ce traversam înapoi peluza spre ușa din față. Factură la electricitate, la apă, internet și telefon, cele obișnuite… M-am oprit la un plic gros de la avocatul lui Steven, care probabil conținea o nouă înțelegere de custodie comună pe care mi-o propusese săptămâna asta. Când am trecut la următorul plic, picioarele mi-au înțepenit. Scrisoarea subțire nu avea timbru. Nici adresă de returnare. Doar numele meu scris cu litere mari pe partea din față.

M-am uitat în ambele părți ale străzii. Nicio mașină neobișnuită parcată pe margini. Nimeni nu stătea pe peluză. Ofițerul Roddy fusese eliberat încă de acum câteva zile, imediat după ce Feliks fusese arestat. M-am uitat înapoi, spre fereastra doamnei Haggerty, întrebându-mă dacă a văzut cine a adus-o.

Casa mi s-a părut excesiv de caldă când am lăsat facturile pe colțul mesei și am închis ușa după mine. Holul era plin de mirosul de brânză prăjită și sos de paste care se revărsa din bucătărie. Am deschis plicul, desfăcând încet hârtia din interior.

PANERA. ORA 10. MÂINE.

— Ce-i asta?

M-am oprit. Vero privea peste umărul meu.

— M-ai speriat de moarte.

— Suntem nervoasă? Vero studia cu atenție hârtia. Crezi că e Patricia Mickler?

— Cine altcineva? Am făcut-o bucăți, m-am dus la bucătărie și le-am îndesat în tocătorul de resturi.

— Nu te duci?

— Nu. S-a terminat. Aș fi fericită să n-o mai văd niciodată pe Patricia Mickler. Exact la fel simțeam și în ce-o privea pe Irina Borovkov. Evitam telefoanele ei de zile întregi. Nu voiam mai mulți bani. Indiferent cum va fi părând pentru ea, nu eu i-am omorât soțul, așa că nu aveam niciun motiv să accept alte plăți. Din punctul meu de vedere, afacerea noastră era încheiată. Eram gata să las în urmă tot acest capitol dezastruos din viața mea.

Am deschis puțin ușa cuptorului, ușurată să-mi văd lasagna fierbând. Tăieței de la margini prinseseră o culoare brun-aurie. Vero a venit în spatele meu, a ridicat folia. Am plesnit-o peste mână.

— E rândul meu să gătesc. Asta e petrecerea ta! Am închis cuptorul și am scos două pahare pentru vin. Vero își luase examenele de contabilitate și, în seara asta, sărbătoream toți patru.

În timp ce aranja masa, a bombănit:

— Dacă aș fi în locul tău, aș vrea să-i zic vreo două femeii.

— Cui? Patriciei? Da, era de la sine înțeles. Aș putea turui ceasuri întregi despre dispariția ei temporară și despre ce a făcut prietenul ei în garajul meu. Am deschis robinetul, am apăsat întrerupătorul tocătorului și am făcut dispărute ultimele amintiri ale Patriciei Mickler și ale soțului ei sărit de pe fix, în timp ce spălam oalele și tigăile pe care le folosisem la pregătirea cinei.

S-a auzit soneria. Trecuseră numai câteva zile de când poliția dezgropase cadavrul lui Harris, așa că eu și cu Vero ne țineam respirația ori de câte ori cineva suna la ușă. Am închis tocătorul. Vero s-a uitat la mine.

— Aștepți pe cineva? a întrebat.

Am scuturat din cap.

— Probabil e Steven, vrea să vorbească despre noul acord de custodie. A venit azi prin poștă.

Vero a întredeschis ușa. Lanțul a zornăit și ușa s-a deschis larg, lăsând în casă o pală de aer rece.

— Bună, Vero. Finlay e acasă? Am încremenit când am recunoscut vocea bolovănoasă de afară.

— Detectiv Anthony, a zis Vero tare, avertizându-mă. Nu te așteptam.

Georgia nu pomenise nimic despre piste noi în anchetă când am vorbit mai devreme cu ea. Din câte știam eu, audierile au mers bine. Iar Feliks a pledat nevinovat la fiecare cap de acuzare, așa că moartea lui Harris nu a ieșit în evidență în raport cu celelalte. Nu mai vorbisem cu Nick din ziua în care citise articolul despre carte. Așa că ce motiv ar fi avut să vină aici, acum?

Am rămas încremenită în bucătărie, în timp ce Nick și Vero au păstrat o tăcere stânjenitoare.

— Pot intra?

— Sigur, da, scuze, s-a bâlbâit Vero.

Mi-am făcut curaj și am ieșit din bucătărie. Nick stătea lângă ușă, cu o expresie posomorâtă. Sprâncenele lui întunecate s-au lăsat și mai jos când m-a văzut. Ținea în continuare ceva la spate. Speram să nu fie un mandat de arestare.

— Bună, Finlay.

— Bună, am răspuns, furișând un ochi la mâna ascunsă.

— Ce caută *el* aici? a întrebat Delia, ițindu-se de pe scări îmbrăcată în rochia ei roz de prințesă, pe care o purtase toată săptămâna. Vero și cu mine îl priveam pe Nick, așteptând, într-o tăcere tensionată, un răspuns. Urmele întunecate de pe maxilare fuseseră proaspăt rase, buclele negre erau pieptănate îngrijit pe spate. Purta blugii lui negri de firmă și un tricou verde. Prin haina de piele descheiată, într-o parte se zărea tocul pistolului. Nu-mi dădeam seama dacă era îmbrăcat pentru muncă sau pentru întâlnire, ori dacă, pentru el, exista vreo diferență.

— Am venit în vizită la mama, a zis el către Delia.

— Aha. Delia trăgea de coronița de plastic, iar fețișoara ei schimonosită era întruchiparea inocenței nedumerite. Tata zice că ești un ticălos.

Vero și-a înăbușit un acces zgomotos de tuse în palmă. Și-a strâns tare buzele roșii.

— Delia Marie! Am îndreptat un deget supărat spre ea și i-am făcut semn către camera ei. Pufnind, a urcat tropăind treptele. Nick a primit lovitura cu un zâmbet palid, tresărind totuși ca și cum ar fi fost înțepat puțin.

— Îmi pare rău, am zis.

— Nu-i nimic. Probabil tatăl ei are dreptate. Și-a dres vocea, cu privirea

în podea.

— Eu ar… ar trebui să mă duc să văd ce fac copiii, a spus Vero, dispărând sus pe scări.

Nick a rămas tăcut dureros de mult timp, mi s-a părut.

— E-n regulă? am întrebat. Mi-am îndreptat intenționat privirea spre mâna din spatele lui. Dacă tot urma să îmi bage un mandat sub nas, n-avea sens s-o mai lungim.

— Vai, aproape că am uitat. Fiecare fibră din corpul meu a respirat ușurată când de la spate a scos o sticlă de șampanie. Nu te-am felicitat încă. Pentru carte, știi.

M-a copleșit un sentiment de vinovăție când am întins mâna după sticlă.

— Și eu ar trebui să te felicit. Georgia mi-a spus că ai fost promovat.

— Mda, mă rog, a îngăimat el, scărpinându-se la ceafă. Nu am lucrat singur, totuși. A ridicat ochii către mine. Eu studiam sticla, cu obrajii în flăcări. Nu era o marcă ieftină. Făcuse ceva eforturi.

— Chiar nu trebuia, sincer.

— Nu, nu trebuia. Și-a frecat palma goală, ca și cum n-ar fi știut ce să facă cu ea, acum că nu mai avea sticla. Îmi pare rău pentru tot ce-am spus. Pur și simplu… pur și simplu articolul din ziar m-a luat complet prin surprindere. Și să știi că ai avut dreptate. În legătură cu tot. Nu a fost vina ta. Eu am fost cel care te-a implicat.

— Totuși, ar fi trebuit să-ți spun despre carte, am zis, făcându-i o concesie.

A ridicat din umeri, nu știu dacă a încuviințare sau a negare.

— Cred că ne-am folosit cumva unul de celălalt. Dar mă gândeam… Tentativa de zâmbet șmecheresc i-a readus pentru scurtă vreme gropița în obraz. Dacă ai vrea să mă folosești din nou, te invit la cină când dorești tu.

Era tentant. Nick era atrăgător. Solid, de încredere. Iar eu mă înfioram puțin la perspectiva de a fi din nou în apropierea lui. Dar, în ultima vreme, îmi cam luasem porția de alegeri impulsive cu asupra de măsură. Și petrecusem o groază de timp încercând să fiu altcineva decât cea care eram, de fapt. Nick nu m-a văzut niciodată purtând rochie și perucă. Nu m-a cunoscut ca Theresa sau Fiona, sau ca oricine altcineva în afară de Finlay Donovan. A fost în casa mea, i-a cunoscut pe Vero și pe copii. M-a văzut în halat de baie și papuci de casă, dar, cu toate astea… Nick nu mă cunoștea cu adevărat. Și nici n-ar putea să mă cunoască vreodată cu adevărat. Pentru

că, dacă m-ar cunoaște, presupun că nu i-ar plăcea ceea ce ar vedea.

Uneori, aveam impresia că Nick, la fel ca Steven, vedea numai acele părți din mine pe care voia să le vadă. Mi-aș fi dorit pe cineva care să vadă și să aprecieze ceea ce eram cu adevărat, măcar o dată.

Am mângâiat eticheta sticlei scumpe de șampanie pe care-o țineam în brațe.

— Pot să mă gândesc puțin?

Lui Nick i-a căzut fața. S-a adunat repede.

— Sigur, bineînțeles, înțeleg, a spus, încercând să nu pară prea surprins și făcând un pas în spate, spre ușă. Sună-mă. Oricând. Dacă te răzgândești.

— Mulțumesc pentru șampanie. Și multă baftă cu procesul. Speram să îl poată pune după gratii pe Feliks pentru multă vreme. Pentru binele amândurora.

Ne-am spus un la revedere stingher la ușă, am oftat și am închis-o în urma lui, sperând că nu voi regreta asta peste câteva ceasuri, când voi sta în pat singură, uitându-mă în tavan.

Vero a băgat capul după colț. Am fluturat sticla de șampanie.

— Gata? a întrebat cu un zâmbet empatic. Nu mi-am dat seama dacă se referă la anchetă sau la relația mea cu Nick.

— Deocamdată.

A strâmbat din nas. A făcut un semn cu capul spre bucătărie.

— Lasagna!

Am alergat amândouă la cuptor. Pe la îmbinările ușii ieșeau vălătuci de fum. Am deschis-o larg și mi-am pus mănușile de bucătărie, scoțând caserola fumegândă și aruncând-o în chiuvetă. Vero a deschis fereastra, făcându-i cu mâna doamnei Haggerty în timp ce aerul rece invada bucătăria.

— Oricum, pizza merge mai bine cu șampania scumpă, a zis tare, încercând să acopere piuitul detectorului de fum.

M-am sprijinit de bufet, fluturând din mână ca să alung fumul care invadase bucătăria.

— Pizza să fie, de acord.

Conform înțelegerii, Vero avea dreptul la patruzeci la sută din pizza extralarge cu multă brânză pe care am împărțit-o în noaptea aceea, dar niciuna dintre noi nu și-a bătut capul cu număratul feliilor.

Capitolul 43

Câteva ore mai târziu, după ce împreună cu Vero am dat gata toată pizza, o comandă de aripioare picante și ultimii Oreo din casă, mi-am luat berea și am urcat în dormitor. Șampania mi-a dat dureri de cap de la primul pahar, așa că am vărsat-o în chiuvetă, peste ultimele resturi încăpățânate din biletul Patriciei.

M-am trântit pe pat, lingându-mi sosul de la pizza de pe degete. Tavanul îmi părea prea jos, casa era prea liniștită după ce copiii se duseseră la culcare. Mi-am șters de pe tricou o pată de ketchup. Materialul elastic era rărit, culoarea pălise după ani de spălare. Imprimeul se jupuise în atâtea locuri, încât acum era imposibil de citit. Nu mă simțeam deloc ca un viitor autor de bestseller. Dar nici ca un asasin plătit nu mă simțeam. M-am uitat în sus, la tavan, întrebându-mă cine mai eram acum, că tot acest coșmar se sfârșise, cu copiii dormind liniștiți în camerele de alături și cu Vero instalată vizavi. Cu Steven locuind singur în rulota de la ferma lui și cu amenințarea luptei pentru custodie în sfârșit terminată.

M-am sprijinit de tăblia patului cu berea în poală, trăgând de colțurile etichetei, gândindu-mă la Julian și la remarca lui în seara în care ne-am cunoscut, la The Lush. Cum a știut să vadă dincolo deghizarea mea.

Și care-i genul meu?

Bere rece și pizza la comandă. Picioare goale, blugi și un tricou larg, decolorat.

Am pus berea pe noptieră și mi-am luat telefonul. Degetul mi-a zăbovit peste numărul lui. Era nouă și jumătate, într-o seară de marți.

Știi unde mă găsești.

I-am trimis un mesaj lui Vero, în camera de vizavi.

Finn: *Ai tu grijă de copii dacă ies puțin?*

Vero: *Credeam că nu mai întrebi.*

M-am dat jos din pat, mi-am pus tenișii și un hanorac. Tocmai îmi puneam o șapcă în cap când s-a deschis ușa dormitorului. Vero și-a băgat nasul în cameră.

Mi-a dat blugii și un tricou cu imprimeul intact. Clătinând resemnată din

cap, mi-a aruncat o cutie micuță.

— Măcar machiază-te puțin dacă te întâlnești cu avocatul tău. Vreau să știu totul dimineață, când te întorci. Pregătesc cafeaua. Nu te aștept în seara asta, a zis făcându-mi cu ochiul.

A închis ușa. Am deschis cutia. Mă așteptam să dau peste o explozie de culori, dar am găsit cu surprindere doar un gloss de buze incolor și un rimel maro. M-am aplecat spre oglindă, m-am machiat, timidă, dar mulțumită că femeia care se zgâia la mine din oglindă era o persoană pe care o puteam recunoaște.

Din instinct, m-am întins după rucsac. Apoi l-am lăsat jos, nu aveam nevoie de el. Cel puțin nu în noaptea asta. În schimb, am luat câteva bancnote din sertarul biroului și le-am îndesat în poșetă. Când am vârât mâna înăuntru, ceva moale m-a gâdilat. Am scos peruca. Era ciufulită și vai de capu' ei, șuvițele blonde erau numai noduri și pline de praf. Am trecut degetele prin ea, netezind mătasea șifonată. Oftând, am pus-o pe birou.

•

Era exact zece fără trei minute când am parcat lângă jeepul lui Julian în parcarea aproape goală. Ferestrele barului The Lush erau slab luminate; în lucirile aurii ale spoturilor din spatele barului, am zărit picioarele scaunelor ridicate pe mese. Am apăsat pe clanță și am intrat, surprinsă că ușa s-a deschis.

Julian stătea cu spatele la mine, aranjând sticlele de băutură pe raftul de deasupra capului. Mânecile cămășii apretate erau ridicate până la cot și nasturii de la gât descheiați, ca și cum și-ar fi terminat deja tura.

— Îmi pare rău, barul e închis, a zis el peste umăr.

— Nu sunt genul de client interesat de raftul de sus.

Mâinile lui Julian au încremenit, căutându-mi privirea în oglinzile din fața lui. Mi-am pus poșeta pe bar și am tras un scaun înalt.

— E prea târziu pentru o bere?

— Sticlă sau draft? a întrebat încet.

— Sticlă e bine.

S-a aplecat la frigiderul de sub bar. Din sticla pe care a desfăcut-o au început să iasă aburi reci. A pus-o pe un șervețel și a împins-o în fața mea. Și-a aruncat o cârpă peste umăr și s-a sprijinit de tejgheaua din spatele lui, cercetându-mă din priviri în timp ce sorbeam din sticlă. O șuviță îi venea în ochii neîndoielnic de culoarea chihlimbarului, cel puțin acum, în lumina

aurie care bătea din spatele lui.

— Nu mă înțelege greșit, dar de obicei nu servim genul tău pe aici.

— Serios? Și care e genul meu?

A împins tejgheaua și a venit în fața mea, cu mâinile sprijinite pe bar.

— Autori faimoși modești. Genul care folosesc nume false și se deghizează groaznic.

Am lăsat berea jos și am întins o mână peste bar.

— Bună. Nu cred că ne-am prezentat cum se cuvine. Numele meu este Finlay Donovan.

S-a uitat la mine cu un zâmbet obosit.

— Nu Fiona Donahue?

— Îți pot arăta actul de identitate, dacă vrei.

Părea că n-ar fi zis nu. În cele din urmă mi-a luat mâna, palma lui era plăcută, așa că am lăsat-o acolo puțin. Sau poate el mi-a ținut-o mai mult. Mă bucur să te cunosc în sfârșit, Finlay Donovan.

Mi-am ascuns roșeața din obraji după bere, desfătându-mă cu sunetul numelui meu rostit de el.

— Ești bine? a întrebat.

— Da, am rostit, eu însămi surprinsă de răspuns. Pentru prima oară, după foarte multă vreme, chiar credeam ceea ce spuneam. Cred că da, sunt bine.

— Vrei să povestim despre asta?

Am ciugulit vârful șervețelului.

— E o poveste lungă.

— Eu nu mă grăbesc. S-a aplecat spre frigider, a luat o bere, a deschis-o, a sorbit îndelung, neslăbindu-mă o clipă din priviri.

I-am susținut privirea de sub cozorocul șepcii de baschet.

— Conversația noastră va beneficia de privilegiul confidențialității avocat-client? Inflexiunea mea glumeață sugera un flirt, dar întrebarea era generată de o teamă reală. Numai Vero îmi cunoștea toată povestea.

S-a uitat la mine și a mai luat o înghițitură de bere.

— Nu sunt încă avocat. Și tu nu ești client. Dar orice barman care-și merită numele respectă legământul nescris de a nu divulga ce vorbește cu clienții care frecventează localul. S-a aplecat spre mine, cu brațele sprijinite de bar, coborându-și vocea în timp ce se juca cu gâtul sticlei. Poți s-o numești obligație de confidențialitate.

Barul era gol. Luminile din separeurile din spate se stingeau pe rând, pe

secțiuni, până ce nu au mai rămas decât lumina slabă din spatele capului lui Julian și lumina albă, strălucitoare, care venea dinspre ușa bucătăriei, de unde se auzea zăngănit de pahare și de farfurii. Zgomotele au încetat când s-a auzit fâșâitul unui jet sub presiune.

Mi-am scos șapca de pe cap, am pus-o lângă mine pe tejghea, dându-mi părul pe spate, în timp ce Julian îmi cerceta fața. Am respirat adânc, făcându-mi curaj, și apoi am început de acolo de unde începe orice poveste, nu de la prima pagină, ci de la începutul începutului. I-am povestit despre familia și copilăria mea, despre Georgia, despre părinții mei și căsnicia cu Steven. I-am povestit despre munca mea de scriitor și despre cărțile pe care le-am scris și pe care nu le citește nimeni. I-am spus despre Theresa și despre cum s-a încheiat căsnicia mea. Despre Vero și copiii mei și despre ziua în care compania de electricitate mi-a închis lumina. Despre întâlnirea cu Sylvia la Panera și despre cum viața mea a luat-o razna din ziua aceea. I-am spus totul, nu am ascuns nimic, pândindu-i reacția când am ajuns la noaptea în care mă furișasem pe ieșirea din spate din The Lush, târându-l pe Harris după mine. Julian asculta, luându-și privirea de la mine numai atunci când s-a aplecat să-mi înlocuiască berea cu o sticlă nouă. Nicio urmă de dezaprobare pe fața lui, nicio intenție de a mă judeca în ochii lui. Doar când i-am povestit cum am scăpat de Andrei la fermă, am văzut, sub pielea bronzată de la încheietură, cum îi pulsează vena; a fost singurul indiciu despre gândurile lui.

Când am terminat, sticlele noastre erau goale. Nu mi-a oferit încă una. A respirat adânc, prelung. Am deschis geanta și am pus o bancnotă de douăzeci pe tejghea.

— Mulțumesc pentru băuturi. Și pentru că ai ascultat. Acum ar trebui să plec…

Julian a pus palma peste mâna mea când m-am întins să-mi iau șapca.

— Am terminat tura. Vrei să luăm ceva de mâncare?

Mi-a tresărit inima.

— Mi-ar plăcea.

Julian mi-a susținut privirea, iar ochii ca mierea exprimau căldură când a strigat după șeful lui:

— Hei, Les, eu plec. Ne vedem mâine.

A lăsat cârpa pe tejghea și și-a tras haina pe el, ocolind barul și venind la mine. Îi simțeam privirea plimbându-se peste corpul meu. Un zâmbet i-a

încreț it colțul ochilor când a zărit poalele tricoului care ieșeau de sub hanorac. Mi-a ținut ușa deschisă, ridicând o sprânceană când am scos cheile din geantă.

— Unde mergem? a întrebat el, urmându-mă la camionetă.

Uneori, mi-am spus, trebuie pur și simplu să te așezi în fața unui ecran alb și să începi să scrii. Mașina mea era curată. Alternatorul era reparat. Aveam o bonă și suficienți bani în buzunar.

— Nu știu încă, am răspuns. Dar aveam o presimțire că acest capitol va avea un fiind fericit. Urcă. Vedem noi după aceea.

Capitolul 44

Era aproape zece dimineața când am ieșit împleticindu-mă și fără tragere de inimă din apartamentul lui Julian. El m-a condus până la ușă cu picioarele goale și fără cămașă, cu blugii atârnându-i pe șolduri și cu mâinile înnodate în părul meu, șoptindu-mi la revedere printre sărutări pe care le simțeam pe tot corpul. Cu un zâmbet încăpățânat, m-am oprit la stop fredonând odată cu radioul și aranjându-mi părul, întrebându-mă ce îi voi spune lui Vero. Tehnic vorbind, îi datoram patruzeci la sută din poveste. Dar era plăcut să știu că acasă mă va întâmpina cineva care abia aștepta să audă tot ce s-a întâmplat.

Peste intersecția aglomerată, în parcarea de la Panera erau câteva mașini, ici și colo. M-am uitat la ceasul de pe bord. Probabil Patricia Mickler era deja înăuntru și mă aștepta. Dar de ce? Ce altceva putea să-mi ofere în afară de o explicație? Sau o scuză?

Semaforul s-a făcut verde. Mercedesul din spate a început să claxoneze. În loc să o iau drept prin intersecție, am apăsat pe accelerație, am tras de volan și am tăiat două benzi, intrând în parcarea de la Panera. Încetinind în fața restaurantului, m-am uitat prin geamurile fumurii în sala de mese, dar nu puteam distinge fețele celor din separeuri.

Poate Vero avea dreptate, chiar trebuia să îmi iau o greutate de pe piept și să-i spun câteva lucruri. Am tras într-un loc liber, mi-am aruncat geanta pe umăr și am traversat parcarea înainte să mă răzgândesc.

Coada de la tejghea era mică și toate capetele de la case s-au ridicat când am intrat. Sinceră să fiu, chiar nu-mi păsa dacă managera Mindy mă recunoștea. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să-mi ceară să plec sau să cheme poliția. Hai să încerc. Cu capul sus, am defilat prin sala de mese cu încrederea unei femei care și-a petrecut noaptea cu cel mai fabulos avocat.

Am cercetat fețele în căutarea Patriciei. M-am oprit brusc când am văzut-o pe Irina Borovkov făcându-mi semn cu mâna dintr-un separeu.

Stătea singură în colțul îndepărtat, urmărindu-mă pe deasupra cănii cu cafea. Zâmbetul ei de un roșu aprins s-a lărgit când m-am uitat la ea cu gura

căscată. A arătat spre scaunul gol din fața ei. Mi-am ridicat geanta pe umăr, m-am îmbărbătat și am traversat încăperea.

— Doamnă Donovan, m-a întâmpinat când am intrat în separeu. Mă bucur că ai primit biletul meu.

M-a trecut un fior rece. Felul în care mi-a rostit numele – felul subtil prin care îmi spunea că știe exact cine sunt și unde locuiesc – mi-a amintit cam prea mult de Feliks și de conversația din garajul lui Ramon.

Irina a șters urma de ruj de pe cană cu o unghie lungă, avea o manichiură impecabilă. Cealaltă mână era ascunsă sub masă și am împietrit când mi-a dat prin gând că ar putea fi înarmată.

— Credeam că mă voi întâlni cu Patricia, am zis.

Irina a încuviințat gânditoare din cap.

— Patricia și-a dat declarația. În clipa asta, ea și tânărul ei prieten ar trebui să fie în avion, în drum spre Brazilia, să înceapă o viață nouă pe tărâmuri mai calde.

— Te bucuri pentru ea.

— Sigur că da, a spus ea. Șuvițele de culoarea corbului îi cădeau peste ochi. Altfel nu aș fi făcut toate aranjamentele pentru plecarea ei.

— Și tu? am întrebat. Ce ai de gând să faci acum, că…? M-am cutremurat la amintirea feței însângerate a lui Andrei. Și sunetul surd scos de trupul lui atunci când eu și Vero îl rostogoliserăm peste mormanul de pământ.

— Acum, că soțul meu nu mai e? Irina a ridicat cu eleganță din umeri. Cineva trebuie să rămână să se asigure că Feliks ajunge acolo unde merită. Nu va fi prea încântat când își va da seama cum a murit Andrei. Tu și cu mine l-am costat cam mult, iar Feliks nu e prost. Nu-i va lua prea mult până ce-și va da seama de toate.

Era un gând cam înfricoșător.

— Crezi că sunt șanse să scape?

A ridicat o sprânceană perfect pensată, sorbind din cafea. Nu i-a tremurat deloc mâna când a lăsat cana jos.

— Presupun că o șansă există întotdeauna. Dar prietenul tău, detectivul, pare foarte hotărât. Și, după cum a sugerat Patricia, tu ai făcut o treabă foarte îngrijită. M-a evaluat cu aceeași expresie amuzată pe care i-o văzusem la club, la ora de spining. Trebuie să recunosc, am fost plăcut surprinsă. A scos mâna de sub masă, a pus un plic pe ea și l-a împins spre

mine.

— Ce-i ăsta? am întrebat, sufocată de o senzație de déjà vu.

— E restul pe care ți-l datorez. Sarcina a fost dusă la bun sfârșit, exact așa cum am discutat. Am rezistat pornirii de a mă uita înăuntru. Nu-ți face griji, a continuat ea. Sunt spălați, nemarcați și nedetectabili. Bani pe care probabil îi spălase Harris Mickler. Bani pe care probabil Feliks îi folosea ca să-l plătească pe soțul Irinei.

Pe sub zâmbet, i-a apărut o grimasă întrucâtva aspră:

— Dacă nu accepți plata, s-ar putea să-mi fac griji pentru motivele tale. Poate ai devenit prea apropiată de detectivul Anthony? Sau îți faci probleme pentru sora ta? Georgiana, nu-i așa?

Am înhățat pachetul, uitându-mă prin sala de mese să mă asigur că nimeni nu mă urmărește când l-am tras spre mine. Un băiat slăbănog, în uniforma localului, curăța niște firimituri cu capul plecat, și câteva mese mai încolo o femeie cu părul cărunt era aplecată asupra farfuriei cu supă. Nimănui nu-i păsa de mine când am îndesat plicul cu bani murdari în geantă. Nimănui, în afară de mine.

Irina și-a tamponat gura cu șervetul și a luat geanta Prada sub braț.

— Bun. Mă bucur că afacerea noastră s-a încheiat spre mulțumirea amândurora. Te caut dacă voi mai avea vreodată nevoie de serviciile tale.

— Nu, nu vreau…

Irina a băgat mâna în buzunar și a împins un plic alb pe masă.

— O scrisoare de la Patricia. Nu mi-am luat libertatea de a o deschide, dar, dacă nu mă înșel, e o recomandare. Înainte de a te găsi, Patricia a petrecut multă vreme pe un forum de pe internet. Un site pentru femei ca noi. Văzându-mi nedumerirea, mi-a explicat: Femei în situații dificile care caută specialiști cu anumite abilități. Semnul conspirativ din ochi al Irinei a trezit în mine nevoia de a face un duș. Patricia crede că această sarcină anume te-ar putea interesa. M-a rugat să mă asigur că primești scrisoarea.

Și Irina a lăsat plicul pe masă. Mi-a întins mâna. A rămas în aer, în spațiul dintre noi, inconfortabil de mult.

Fiecare celulă din corpul meu s-a împotrivit atunci când i-am strâns-o, o singură dată, dornică să-i dau drumul cât mai repede.

Am urmărit-o cum se îndepărtează, în timp ce o stare de epuizare punea stăpânire pe mine. Iertarea pe care o găsisem noaptea trecută, după ce i-am mărturisit totul lui Julian, era brusc îngropată sub un munte de vinovăție

proaspătă. Scrisoarea Patriciei era la fel de grea precum cărămida de bani de la Irina. Am răsucit-o în mâini, recunoscătoare să văd plicul sigilat. Dacă era sigilat, nu voi fi tentată să-l deschid. Și nu voi putea fi acuzată că știu al cui nume este scris pe bilet. Sau cât valorează viața acelui om.

Am îndesat și scrisoarea de la Patricia în geantă și am ieșit de la Panera, recunoscătoare că nu m-a oprit nimeni. Am urcat în camionetă, recunoscătoare că alternatorul a pornit. Recunoscătoare pentru noaptea petrecută cu Julian. Recunoscătoare că Patricia era în viață, că Irina a ieșit din viața mea și că Feliks era după gratii. Dar, mai ales, eram recunoscătoare pentru că mă puteam duce acasă, la Vero și la copiii mei, și că tot coșmarul din ultimele săptămâni luase sfârșit.

Epilog

Casa era cufundată în tăcere. Vero era jos, se uita la un reality show, copiii erau în pătuțurile lor. Am luat cana cu ciocolată caldă cu mine în birou, am pus-o pe suportul de lângă tastatură și am mișcat mouse-ul. Monitorul a prins viață.

M-am îmbărbătat singură în timp ce mă uitam la documentul nou, proaspăt deschis. Ecranul era luminos, gol, și ceva mai mult decât vag înspăimântător. Noaptea trecută îi predasem Sylviei forma finală a manuscrisului și acum editorul voia deja să știe intriga următoarei cărți.

Mi-am trosnit încheieturile și am început să tastez.

CARTEA 2: Fără titlu. Prima versiune de Fiona Donahue

Mâinile mele s-au oprit deasupra tastaturii, în timp ce așteptam să mă trăsnească fulgerul inspirației divine. M-am holbat la ecran o eternitate, dar nu aveam nici cea mai vagă idee ce să scriu.

M-am pleoștit în scaun. Am sorbit o gură de cacao. Ultima poveste a început cu numele Patriciei Mickler… o bucată de hârtie strecurată pe o tavă, la Panera.

Am deschis sertarul, aruncând o privire la plicul sigilat de pe fundul lui. Vero și cu mine am jurat că nu-l vom desface niciodată. Și totuși, niciuna dintre noi nu s-a oferit să-l arunce. L-am păstrat, spunându-mi că era un avertisment care-mi va aminti de cutia Pandorei pe care o deschisesem înainte.

Am luat plicul și l-am ridicat în lumina ecranului, dar cerneala era prea ștearsă, iar plicul era prea gros. Nu puteam distinge literele prin hârtia densă, de calitate. Cursorul clipea, numărând secundele. iată-mă aici, irosindu-mi puținele ore prețioase de singurătate, zgâindu-mă la un ecran gol.

Nu aveam nevoie decât de o idee. De o scânteie de inspirație.

Am făcut o găurică la marginea plicului și am vârât un deget înăuntru. Hârtia a foșnit ascuțit când am tras degetul de-a lungul lipiturii. M-am oprit, așteptându-mă să aud pașii lui Vero pe hol, sigură că zgomotul a fost suficient de puternic ca să mă incrimineze. De jos se auzeau niște hohote de râs de la televizor. Am scos scrisoarea.

Nu aveam nevoie decât de un nume. Numele unui bărbat oribil, înfricoșător, a cărui viață s-o pot cerceta on-line până ce voi reuși să țes propria mea poveste în jurul ei.

Am desfăcut hârtia din plic, parcurgând biletul Patriciei.

AM GĂSIT POSTAREA ASTA ON-LINE, PE UN SITE PENTRU OAMENI CA MINE. NU SUNT SIGURĂ CĂ TE VA INTERESA, DAR M-AM GÂNDIT CĂ AR TREBUI SĂ ȘTII.

Am aruncat o privire mai jos, la nume, și am înghețat. L-am citit din nou, apoi suma, sigură fiind că trebuie să fi citit greșit prima oară.

STEVEN DONOVAN
100.000 $ cash

Adresa era ferma fostului meu soț.

virtual-project.eu

violin

[1] În SUA există autostrăzi care au câte o bandă de mers pe care pot circula, în afară de autobuze, autoturismele cu mai mult de 2 pasageri fără a le fi percepută taxa de autostradă (n. red.).

[2] Joc de cuvinte în lb. en.: *duckglue* și *duct tape* (n. trad.).

[3] Scholastic Assessment Test (n. trad.).

[4] Law School Admission Test (n. trad.).

[5] Fel de mâncare mexicană constând dintr-o tortilla prăjită umplută cu carne și servită cu un sos de ardei iute (n. red.).

[6] Asociația de proprietari (n. red.).

[7] Best Friends Forever, cele mai bune prietene pentru totdeauna (n. trad.).

virtual-project.eu

ELLE COSIMANO

FINLAY DONOVAN e mortală